

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

P.S.
YOU'RE
intolerable

THE HARDER THEY FALL

JULIA WOLF

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Not: Dayanılmazsın

Julia Wolf

Telif Hakkı ©2023 Julia Wolf tarafından

Not: Tahammül

Edilemezsin Küçük Kuş

Yayıncılık LLC Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Düzenleyen: Monica Black, Word Nerd Publishing

Düzeltilme: Fairy Proofmother

Kapak: Y'All That Graphic.

Kapak Fotoğrafı: Ren Saliba

Nerede olursa olsun, en sevdikleri şarkıya yüksek sesle eşlik eden insanlara
Onlar.

İçindekiler

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm

14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Yirmi Birinci Bölüm
22. Bölüm Yirmi İki
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm
29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. Otuzuncu Bölüm
31. Otuzbirinci Bölüm
32. Bölüm Otuz İki
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Bölüm Otuz Dört

35. Bölüm Otuz Beş
36. Otuz Altıncı Bölüm
37. Bölüm Otuz Yedi
38. Otuz Sekizinci Bölüm
39. Bölüm Otuz Dokuz
40. Kırkıncı Bölüm
41. Bölüm Kırkbir
42. Bölüm Kırk İki
43. Bölüm Kırk Üç
44. Bölüm Kırk Dört

Sonsöz

O Kadar da Size

Ait Değil Çalma

Listesi

Eğer daha fazlasını

istiyorsanız...

Yazarın Julia

Hakkında Notu

Birinci Bölüm

Catherine

BU GÖRÜŞME PRATİKTİ.

Sayılmadı.

Zaten işi alacak gibi değildim.

Çok daha etkileyici bir özgeçmişli olan biri olmalıydı.

İşe ihtiyacım vardı. Bu tartışmaya açık değildi ama işi alamazsam da hayal kırıklığına uğramayacaktım. Yönetici asistanı olmak benim hayalim değildi. Dürüst olmak gerekirse, hayalimin ne olduğunu bilmiyordum ve bunu öğrenmek şimdilik askıya alınmıştı. Bildiğim şey, hemen hemen her olasılığı finanse etmek için paraya ihtiyaç olduğuydu.

Banyo aynasının karşısına geçtim, kendimi zar zor tanıyordum. Birkaç ay önce Kosta Rika'da ev inşa ediyordum. Bırakın kıyafetlerimi ütülemeyi, saçlarımı fırçalamak için bile zor zaman harcıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, ütü gerektiren kıyafetlerim bile yoktu.

Şimdi, işte buradaydım, düz ütülü, kolalı ve ilkel. Eğer insan kaynakları sadece dış görünüşe bakarak işe alım yapıyorsa, ben kesin adaydım. *Sorumluluk satardım ve çok iyi organize olurdum.*

"Tamam. Bu iş sende Kit," diye fısıldadım panikle bakan yansımama. "Bu sayılmaz. Odadan çıkarken sana gülmeleri kimin umurunda?"

En olası sonuç bu olduğuna göre, bunu beklemek daha iyiydi. Tezgâhtan buzlu kahvemi alıp banyodan çıktım, Kafama takılan rastgele bir Miley Cyrus şarkısını mırıldanıyordum, çenem yukarı kalkıktı.

Çok yüksek.

Çok, çok yüksek.

Başımı normal açıda tutmuş olsaydım, tam önümde ne olduğunu görebilirdim. Kömür rengi takım elbiseli uzun adamla çarpışmazdım. Kahvem yerçekimine ve fizik kurallarına meydan okuyarak kapağı kırıp bir gayzer gibi yukarı fırlamaz ve daha önce tertemiz olan beyaz bluzumun üzerine yağmazdı.

"O l a m a z !" Ben bağırdım. "Hayır, hayır, hayır. Bu kesinlikle o l a m a z . O kadar gün içinde bugün olmaz. Buna inanmayı reddediyorum."

Kahve içtiğim için başıma gelen buydu. Kafeini azaltmam gerekiyordu ama kendime bir fincandan zarar gelmeyeceğini söylemiştim. Hatta kendimi şımartmadan önce emin olmak için Google'da araştırma yapmıştım.

Bugünden sonra, kahve ve ben ayrıldık.

Eski favori içkimin kalıntıları bluzumun içine damladı ve pantolonumun bel bandında birikti. Bardak ve buz, şirin, küçük, tıknaz mokasenlerimin üzerine sıçradı; bu, serseri günlerime en ufak bir selamdı.

Yarım orta boy buzlu kahve beni nasıl bu kadar ıslatmayı başarmıştı? Yanağıma yapışmış ıslak bir saç parçası bile vardı.

Gözlerimi kapattım. Bu çok kötü bir rüyaydı ve arka planda "Party in the USA" şarkısı çalıyordu. Uyandığımda her şey bitmiş olacaktı.

"Bu işe yaramaz." Ani ve derinden gelen bu ifade beni hayallerimden uzaklaştırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve önümde beni dirseklerimden tutan adama baktım. Başını eğmiş, ayaklarımızın dibindeki felaketi inceliyordu. O anda deri ayakkabılarının üzerindeki kremalı buzlu kahve damlalarını fark ettim.

Çok pahalı görünen deri ayakkabıları.

"Ne işe yaramaz?" Özür dilemek yerine sordum. Aslında ağzımdan çıkan ilk şey bu olmalıydı ama telaşlıydım, doğru düzgün düşünemiyordum.

Beni tutuşu gevşedi ve yavaşça başını kaldırdı. Nefesimi zor tuttum.

Hayatımda gördüğüm en çekici adamlardan biri olduğu için değil -ki öyleydi- onu şirketinin web sitesinden tanıdığım için.

Onun. Şirketin. Web Sitesi.

Elliot Levy, o ana kadar bir iş bulmayı umduğum Levy Development'ın kurucusu ve CEO'suydu. Şimdi ayakkabılarını parçaladığıma ve lobisinde kahve kokulu bir katliam yaptığıma göre, beni binadan attırması daha muhtemeldi.

Burun delikleri alevlenirken çenesi hafifçe kalktı. "Kaybolmak için gözlerini kapatıyorsun. Herkes seni ve yaptığın pisliği hâlâ görebilir."

Yanaklarım alev alevdi ve ölümcül derecede solgun tenimle *parlıyordum*. Bunu saklamak mümkün değildi.

"Aslında tüm bunların kötü bir rüya olmasını umuyordum. Öyle bir şansım yok ama denemeye değerdi." Nefesimi içime çektim. "Size rastladığım için özür dilerim. Ayakkabılarınızı değiştirmeyi teklif ederdim, ancak onları karşılayamayacağıma dair belirgin bir izlenimim var."

"Hayır. Yapacağını sanmıyorum."

En ufak bir tereddüt bile edebilirdi ama etmedi. İndirimli mağazalardan aldığım bluzumun nereden geldiği belliydi. Aynı sosyo-ekonomik tabakada yer almıyorduk.

"Tuvaletten senin için birkaç havlu getirebilirim," diye teklif ettim.

"Hayır." Elini kaldırıp arkasındaki birine el salladı ama gözleri benim üzerimde olduğu için kim olduğunu anlamak mümkün değildi. "Ofisimde ayakkabılarımı değiştirdim."

"Elbette. Muhtemelen her türlü olasılığa karşı hazırlıklısınız. Bu gerçekten takdire şayan." Göğsüme yapışan ıslak kumaşı çekiştirdim ve aniden kırmızı, dantelli bir sütyen giydiğimi dehşetle hatırladım. Daha önce kontrol ettiğimde, doğrudan güneş ışığında bile görünmüyordu. Şimdi ise aşağı bakmaya korkuyordum. "Temizlenmek için tuvalete gitmeliyim. Kimse bana bu şekilde bakmayı hak etmiyor."

Kara kaşları, kısılmış ela gözlerinin üzerine düştü. "Bu binada çalışmıyorsun."

Başımı salladım, alçak sesle söylediği sözlerden irkildim. "Hayır, bilmiyorum. Buraya asistanlık pozisyonu için mülakata geldim ama öyle bir şey olacak gibi görünmüyor."

"Bir dökülmenin sizi mülakattan alıkoymasına izin mi vereceksiniz?"

"En iyi halimi sergilediğim söylenemez." Sütyenimi saklamayı umarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir kahve canavarıyla savaşılmış ve kaybetmiş gibi görünürken kimsenin bana iş vereceğini sanmıyorum."

Böylesine keskin yüz hatlarına sahip bir adam için son derece yumuşak olan ağız sessizce "Kahve canavarı" sözcüklerini oluşturdu.

"Adın ne senin?"

Neredeyse Kit diyecektim ama lakabım pek profesyonelce değildi. "Catherine Warner."

"İş i istemiyor musun, Catherine?" Adım dilinden bal gibi döküldü. Birisi bana Kit'ten başka bir şey demeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bana verilen ismi bu adamdan duymak garipti.

"Elbette. Aksi takdirde burada olmazdım."

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "O zaman bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalısın. Eğer bu kadar kolay pes edersen, bu şirket için uygun biri olmazsın." Beni değerlendiri yormuş gibi uzun uzun baktı. Beni istekli bulup bulmadığını anlayamadım. Belki de henüz karar vermemişti. "Önümüzdeki on dakika içinde kendini göstermenin bir yolunu bulursan, yine de mülakata girebilirsin. Yönetici katına çıkmaya izin vermesi için güvenliğ e haber vereceğim."

Bir ordu hassasiyetiyle topuklarını şıklatarak döndü ve hızla uzaklaştı.

Az önce ne olduğunu tam olarak anlayabilmem için köşede kaybolması gerekti.

Kiminle çalışmak için mülakat yapacağımı bilmiyordum. Bilseydim kendimi buraya gelmeye ikna etmem mümkün olmadığından, bu iyi bir şeydi. Doğrudan Levy Development'ın CEO'su için çalışmak benim maaş seviyemin çok üstündeydi.

Ama Elliot Levy kişisel olarak bana bir şans veriyordu. Bu şirketin başkanı bana problem çözmem için meydan okumuşt u. Artık buradaydım. En azından nasıl denemem?

Bir dakika boyunca öylece durdum, harekete geçemeyecek kadar sersemlemiştim.

Sonra dokuz dakikam vardı. Muhtemelen hayatımın akışını değiştirmek için sadece dokuz dakika.

Evime girdim ve kapıyı arkamdan çıplak duvarları sarsacak ve hemen hemen her şeyi kaplayan ince toz tabakasının havalanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapattım. Elimi hızla atan kalbime bastırdım ve derin bir nefes aldım.

Her şey bitmişti. Hayatta kalmıştım.

Liam mutfak olması gereken ama daha çok bir depoya benzeyen felaket bölgesinden dışarı çıktı. Beni kapıdan aşağı kayarken görünce sırtışı bozuldu ve aceleyle yanıma gelip kırımın üstüne düşmeden önce beni yakaladı.

"Buraya gel, Kit. Çok yorgun görünüyorsun."

Beni insanoğlunun bildiği en rahatsız kanepeye götürmesine izin verdim ve kendimi yavaşça üzerine bıraktım. Bu ölüm tuzağına otururken dikkatli olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok kez bir yay tarafından dürtülmüştüm.

Geçiciydi.

Bunların hepsi

geçiciydi.

Kendime bunu hatırlatıp durdum.

Liam ellerimi tuttu ve kendi ellerinin arasında ovuşturdu. "Nasıl geçti?"

"Ortaokul tuvaletindeki kiraz bombaları gibi. Biri gözünü kaybedene kadar kulağa eğlenceli geliyor." Liam bana anlamadığını belirten bir bakış attı, ben de ona daha fazla ayrıntı verdim. "Her şey CEO'nun ayakkabılarının üzerine kahve dökmemle başladı."

Yüzünü buruşturdu, sıkıldığı dişlerinin arasından tıslayarak hava çıkardı. "Bebeğim, kahve hakkında konuşmuştuk. Bırakacağını söylemiştin."

Liam'ın Avustralya aksanı normalde beni eğlendirirdi ama öğütleri sinir bozucuydu. Benden kahveyi kesmemi istemişti. Doktorum günde bir fincan kahvenin güvenli olduğunu söylemişti ve Google da bunu doğrulamıştı.

"Biliyorum ve inan bana şimdi yapacağım. Sadece ihtiyacım vardı-"

Başımı salladım. Kendimi haklı çıkarmaya gerek yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştım ve

Kahve konumuzun dışındaydı. "Kendimi toparlamam ve şık görünmem için bana on dakika verdi. Ofisine dokuz dakika otuz yedi saniyede ulaştım."

"Ofisi mi?" Liam'ın sarı kaşları çatıldı.

"Evet. Pozisyon Elliot Levy'nin yönetici asistanı."

Ağzı geniş bir sırıtışa dönüştü. "Kahretsin, bebeğim. Bu altın değerinde. Görüşme nasıl geçti?"

Sertçe yutkundum. "Lobideki sahneden sonra, şaşırtıcı derecede iyi geçti."

Elliot Levy'yi anlamak neredeyse imkânsızdı. Sadece kaşlarının hafifçe kalkması ve ağzının zorlukla algılanabilen bir şekilde seğirmesi, güvenlik görevlilerinin ve kayıp eşya kutusunun yardımıyla bir araya getirdiğim kıyafetten en azından biraz etkilendiğini göstermişti.

Liam ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ. Bu pozisyon için çok büyük bir tazminat paketi olmalı."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tabii ki ilk düşüncesi buydu. Bugünlerde Liam'ın konuştuğu tek şey paraydı. Bu konuya kafayı takmak için geçerli sebepleri vardı elbette -evin tadilatı şu anda en büyük giderdi- ama ben bu konudan bıkmıştım.

Çok yorgundum.

Dokuz haftalık hamileyken bu beklenen bir şeydi ama bazen yorgunluk birdenbire balyoz gibi iniyor ve beraberinde aşırı huysuzluk geliyordu.

Sinirimi Liam'dan çıkarmamak için dikkatli olmalıydım. Birlikte uyuduğumuz tek seferde içimde büyüyen küçük hayat onun suçu değildi.

Tamam, yarı yarıya onun hatasıydı.

Bu bebeğin beklenmedik olduğunu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olurdu. Henüz yirmi beş yaşındaydım, yerleşik hayattan çok uzaktım ve

Liam ve ben arkadaş ve seyahat dostuyduk, daha fazlası değil. Bir çocuğun hak ettiği istikrarlı bir ortam değildi.

Ama ortak ebeveynlik olayına tamamen katılmıştı. Ve onun baba olma heyecanı beni de bu bebeği istediğime ikna etmişti.

"Maaş konusunu bilmiyorum. Önce beni işe almak istemeleri lazım." Liam ayaklarımı kucağına çekerken burnumu kıvırdım. Ayak masajının hamile kadınlar için her şeyi çözdüğü izlenimine kapılmıştı ve ona henüz o tür bir hamile kadın olmadığımı söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

"Görüşmeyi nasıl bitirdi?" Liam hançer gibi parmaklarını ayağımın kemerine saplarken sordu.

"İK'nın referanslarımı kontrol edeceğini söyledi ve tabii ki-"

Liam kıkırdadı. "Oh, Tanrım. Birinin cevap vermesi için iyi şanslar." Kıkırdamadan durdum, huzursuz bir karıncalanma omurgamda geziniyordu. "Ne yaptın sen?"

Omuz silktili. "Sadece CV'ni biraz süsledim. Tam olarak var olmayan bir Avustralya firmasında daha fazla deneyim kazanmanı sağladı."

Ona baktım, ateş göğsümden başımın tepesine kadar yükseliyordu. Farkında olmadan kendi kendine güldü ve korkunç ayak masajına devam etti.

Özgeçmişimle mi oynamıştı? Bu kabul edilemezdi. Elliot Levy'nin geçmiş iş tecrübelerim hakkında *yalan söylediğimi* öğrendiğinde -benim hatam olsun ya da olmasın- bana bir kez daha bakma ihtimali zerre kadar yoktu. "Liam, şaka mı yapıyorsun-?"

"Sakin ol, bebeğim. Avustralya'yı aramayacaklar. Ayrıca, verdiğim e-posta adresi benim üzerime kayıtlı. Onlara senin ne kadar mükemmel bir çalışan olduğunu söyleyeceğim. Bu konuda heyecanlanma."

En yakın nesneyi kafasına fırlattım. Şansına yastıktı. "Bunun için seni öldüresiye dövmeliyim."

"Hayır, bana teşekkür etmelisin. Yakında eve büyük paralar getireceksin. Bu evi çevireceğiz ve çocuğu büyütmek için küçük şirin bir yer bulacağız. Göreceksin, bebeğim. Altı ay sonra şişman ve mutlu olacağız. Endişelenmene gerek yok."

Liam'ın sesi kendinden çok emin geliyordu. Ona inanmak istiyordum ama yalan söylemek hiçbir şeye başlamanın yolu değildi ve özgeçmişimde referans uydurmuş olmasından nefret ediyordum.

Ama Elliot Levy zeki bir iş adamıydı. Asistanı olarak tam bir felaket olacağımı biliyor olmalıydı. Bu iş için işe alınmamın mümkün olmadığından emin olarak kendimi rahatlattım.

İkinci Bölüm

Catherine

NASIL VEYA NEDEN işe alındığımı SORGULAMAK, hediye edilen bir atın ağzına bakmak olurdu ve ben o hayatla ilgili değildim.

Mülakatımdan üç gün sonra, insan kaynaklarından biri beni arayarak Pazartesi günü sabah sekizde gelmem gerektiğini ve Davida adında bir kadın tarafından bana işin inceliklerinin gösterileceğini bildirdi.

Takip eden üç günü tırnaklarımı kemirerek ve Liam'ın mutfakta çalıştığını iddia ederken daireler çizerek yürümesini izleyerek geçirdim.

Sürekli mutfak üzerinde çalışıyordu. Bu adamın birkaç gün içinde koca bir evi inşa ettiğine şahit olmuşum, ama iş hayatımın birikimini yatırdığım eve gelince, hiçbir aciliyet duygusu yoktu.

Pazartesi günü geldiğinde, tüylerim diken diken olmuştu. Mutfakta bir taraftan diğerine kayan malzeme yığınları dışında hiçbir şey değişmemişti. Liam hafif işlerde bile yardım etmeme izin vermiyordu. Hiçbir zaman ne yapacağının söylenmesinden hoşlanan biri olmamıştım ama karnımdaki fasulye geri adım atmamı ve en azından rahatlamaya *çalışmamı* gerektiriyordu.

Elliot için çalışmaya başladığımda pek rahatlayamayacağımı hissediyordum.

Davida ellili yaşlarında, gümüş rengi saçları ve kalın, koyu çerçeveli gözlükleri olan İngiliz bir kadındı. Onun saçma sapan yaklaşımı kendi profesyonel moduma geçmeme yardımcı oldu. Hafta sonu boyunca evrak işlerini halletmiştim, bu yüzden geldiğimde yapmam gereken tek şey masama gitmeden önce yaka kartım için güvenlik tarafından fotoğrafımın çekilmesi idi.

Masam Elliot'ın kapısının önünde duruyordu. O kadar tertemizdi ki dokunmaya korkuyordum.

Davida, Levy Development'ın kullandığı bilgisayar sisteminin temellerini gözden geçirdi ve bana e-posta adresimi ve takvimimi nerede bulacağımı gösterdi.

"Jeffrey ve Elliot aynı takvim sistemini kullanıyor. Masama döndüğümde Jeffrey'ninkini size e-posta ile göndereceğim, böylece nasıl doğru yapıldığına dair bir örnek görebilirsiniz."

Davida bana beş yıldır LD'de Jeffery Meyers'in yönetici asistanı olarak çalıştığını söylemişti, ancak Elliot'un asistanlar arasında kaldığı zamanlarda ona yardım ettiği için ihtiyaçlarını biliyordu.

"Sık sık asistanlar arasında mı?" Ben sordum.

Omuzları gerildi ve cevap vermekte tereddüt etti, bu da *benim omuzlarımın* gerilmesine neden oldu. "Elliot son derece titizdir. Hiçbir şeyin yarım yamalak yapılmasına tahammülü yoktur. İşleri onun istediği şekilde yaptığınız sürece, uzun ömürlülüğünüz konusunda endişelenmenize gerek yok."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Beni kovmasından endişe etmiyordum. İşten ayrılma oranını merak ettiğim için sordum. İnsanlar sık

sık ayrılıyor mu-"

Elini kaldırdı. "Kendinizi ilgilendirmeniz gereken tek şey yaptığınız iş. Diğer insanların yaptıkları ya da yapmadıkları seni etkilemez."

Benim yorum yapmamı beklemeden devam etti ve havada bir şey değiştiğinde Elliot'ın programını açıklamaya geçti.

Zaten sessiz olan mekânın üzerine bir sessizlik çöktü.

Başımı bilgisayardan kaldırdığımda sebebin bize doğru geldiğini gördüm. Elliot yaklaşırken Davida doğruldu, uzun adımları alanı kaplıyordu.

Yeni patronum etkili bir zarafetle hareket ediyordu. Uzun boyu ve zayıf yapısının bununla bir ilgisi vardı ve özel dikim, kömür grisi takımının keskin kesimi köpekbalığı benzeri havasını daha da artırıyordu. Masamın arkasında bana doğru yöneldi ve ben de aniden parıldayan yüzeydeki parmak izlerimi silme ihtiyacı duydum.

"Günaydın Elliot," dedi Davida bana gösterdiğinden daha neşeli bir sesle.

"Davida." Bir kez başını salladı. "Bayan Warner'ı karşıladığınız için teşekkür ederim. Eğitiminin geri kalanını ben halledeceğim."

Davida elleriyle kalem eteğinin kenarlarını düzeltti. "Tabii ki. Yardım edebileceğim başka bir şey varsa, yaparım-" "Size haber veririm," dedi.

Davida, onu açıkça kovduktan sonra omzuma üstünkörü bir vuruş yaptı ve yönetim katının karşı tarafına doğru hızlı bir çıkış yaptı.

Elliot dikkatini tekrar bana yöneltmek için onun gitmesini bekledi. Değerlendirici bakışları üzerimde gezinirken dövmelemin tamamen kapalı olduğundan emin olmak için gömleğimin manşetlerini çekiştirmemek için kendimi zor tuttum. Öyle olduklarını biliyordum ama beni inceleme şekli güvensizliği artırdı.

Gömleğim bugün siyahtı. Bu sabah saat beşte uyuyamadığım için ütülemiştim. Sonra da asi saçlarımın kıvrımlarını düzeltmiş ve tırnaklarımı *profesyonel pembeye* boyamıştım. Görünüşüm konusunda kendimi iyi hissediyordum. Ta ki Elliot Levy bana dik dik bakana kadar.

Şimdi kendimi pis ve dağınık hissediyordum.

"Ofisime gel. Senden günlük beklentilerim hakkında konuşacağız." Yanıt beklemeden arkasını döndü. Ayağa fırlayarak peşinden gittim, yanımda bir not defteri ve kalem getirdim.

Geçen hafta oturduğum yere oturdum ve talimatlarını yazmaya hazırlandım.

Bunu sadece kendim için değil, Liam ve fasulye için de doğru yapmalıydım.

Elliot masasının arkasına yerleşmek için acele etmedi, sonra bilgisayarını açtı ve birkaç kez tıklayarak faresini hareket ettirdi. Yazmaya başladığında, varlığımı ona hatırlatmamak için yanağımın içini ısırdım.

Belli ki orada olduğumu biliyordu.

Eğer bu bir güç oyunuysa, aptalcaydı. İkimiz de bu odadaki, bu binadaki, bu şehir bloğundaki gücün her damlasının onun elinde olduğunu biliyorduk. Eğer beni görmezden gelerek bütün gün burada oturmamı istiyorsa, en azından sandalyem rahattı ve maaşım da iyiydi.

İki ya da üç dakika sonra başını kaldırdı. "Size Bayan Warner mı demeliyim, yoksa Catherine yeterli olur mu?"

"Catherine iyi. Peki ya siz? Elliot ya da Bay Levy?"

Parmaklarını masasının üzerinde birbirine geçirdi. "Bay Levy benim babamdı. Elliot'ı tercih ederim."

Başımı salladım. "Tamam, Elliot." Kalemimi parmaklarımın arasında salladım. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Sana karşı açık olmak istiyorum, Catherine. Benim için çalışmak kolay değil. Uzun saatler çalışıyorum, sık sık seyahat ediyorum ve senin duygularını kontrol etmek için durmayacağım."

Ben sinirlenmedim. Profesyonel Catherine, içimde bir torba kızgın engerek yılanı yutmuşum gibi hissetsem bile duygularını asla belli etmezdi.

"Duygularımı önemseyen arkadaşlarım var."

Neredeyse kahkaha atacaktı. "Aferin sana. Ben de öyle."

"Bu çok hoş. Ofise uğramalarını beklemeli miyim?"

Hareketinin ortasında durdu ve ağzı kısmen açık bir şekilde bana baktı. "Bu çok ilginç. Eski asistanlarımdan hiçbiri bana böyle bir şey sormadı." Alnını kaşıdı. "Weston Aldrich ve Luca Rossi. Ara sıra öğle yemeği için uğrarlar. Luca'nın cazibesine kapılma. O bir çıkmaz sokak."

"Cazibeye karşı bağışıklığım var," diye bilgilendirdim onu.

"Bu yardımcı olmalı." Faresini hareket ettirerek bilgisayar ekranına baktı. "Her sabah programımı kâğıda yazacaksın. Kullanmanı tercih ettiğim defteri masanın üst çekmecesinde bulacaksın. Siyah mürekkep, asla mavi değil."

Mavi kalemimden utanarak talimatlarını karaladım. Mavi mürekkebin nesi vardı?

"Programını e-postayla göndermeyeyim mi? Davida dedi ki-"

"E-posta da," dedi kısaca. "İşlerin nasıl yürümesini istediğim konusunda Davida'dan tavsiye almasan iyi edersin. Jeffrey'nin işlerin nasıl yürümesinden hoşlandığını biliyor ama o benim değil, Jeffrey'nin asistanı. Ve bunun bir nedeni var."

"Bu, ihtiyacım olduğunda size soru sormakta özgür olduğum anlamına mı geliyor?"

Çenesi dalgalandı. "Her sabah böyle buluşacağız. Bana soracağın sorular varsa, bunları sormanın tam zamanı. Programım sapmaya izin vermiyor."

Soru yok. Anladım.

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Emin olmak için, programınızı hem el yazısıyla yazmamı hem de size e-posta ile göndermemi ister misiniz?"

"Evet. Bu senin için çok mu fazla?"

Bunu o kadar keskin bir ifadeyle sordu ki irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Harika. Şimdiden sinirlerini bozmaya başlamıştım ve daha ilk gündü.

"Öyle değil. Bunu yapmakla ilgili bir sorunum yok."

"Ne kadar rahatladım," diye mırıldandı. "Burada, LD'de ne yaptığımızın farkında mısınız?" "Evet." İşini muhtemelen çoğundan daha iyi anlıyordum çünkü benim

Babam da aynı çizgideydi. "Mülkler geliştirir, o n l a r ı satar ya da kiraya verirsiniz."

"Basitçe söylemek gerekirse." Faresini iki kez tıkladı ve bunun sinirlendiğinde söylediği bir şey olup olmadığını merak ettim.

Şirketini kesinlikle fazla basite indirgemiştim. Okuduğum makalelere göre Levy Development dokuz ülkede gökdelenlere sahipti ve kârları milyarlarca dolardı. Mülklerini genellikle asıl geliştirici iflas ettikten sonra haciz ihalelerine girip satın alarak elde ediyorlardı.

"Önümüzdeki hafta Zürih'e seyahat edeceğiz. Benim seyahat ayarlamalarım yapıldı, ancak sizin bir an önce uçuş ve oda rezervasyonunuzu yaptırmanız gerekiyor."

Bu sefer tepkimi kontrol edemedim. "Seninle mi seyahat edeceğim?"

"Tabii ki. Sen benim asistanımsın. Yerim değişti diye bana yardım etmene ihtiyaç duymayacağımı mı sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bunu düşünmemiştim." "Pasaportunuz var, değil mi?"

"Evet." Pasaportum en değerli eşyalarımın biriydi. "Uçuş korkunuz var mı?"

"Hayır. Uçmak sorun değil."

Çenesi düştü. "Her şey ayarlandı. Benimle Zürih'e seyahat edeceksin. Ayarlamaları yap."

Benden uzaklaştı, tüm dikkati yine bilgisayarındaydı. Ne yapmam gerektiğine dair binlerce sorum olmasına rağmen kovulduğumu tahmin ettim.

Defterimi kapattım ve ayağa kalktım, benimle gerçekten işinin bittiğinden emin olmak için durakladım. Kafasını kaldırmadığında kapıya doğru yürüdüm.

"Catherine" diye seslendiğinde elim üzerindeydi.

Arkamı döndüm. "Evet, Elliot?"

Bakışları üzerimde gezindi. "Programımı yazmayı unutma."

"Tamamdır. Sadece siyah mürekkeple."

Üçüncü Bölüm

Catherine

Beş Ay Sonra

YÜZ ELLİ BİRİNCİ GÜNÜNDE

Sabah sekizde ofisime geldim, masama oturdum, bir not defteri açtım ve Elliot Levy'nin programını siyah mürekkeple düzgünce yazdım.

Ve en altta, günün son toplantısının notunu takiben, bir dipnot ekledim - ki bunu yüz bir gündür yapıyordum.

Dünkü de öyleydi: *P.S. Sen insan mısın? Bir gün önce: P.S. Bana yulaf lapasını hatırlatıyorsun. Bugünkü: P.S. Dayanılmazsın.*

Sonra, her zaman yaptığım gibi, o şeridi tam olarak alttan kestim, diğer yüz bir tanesiyle birlikte bir zarfın içine koydum ve masamın çekmecesinin arkasında, tampon kutumun altındaki yerine geri koydum. Şu anki durumumda onlara kesinlikle ihtiyacım yoktu ama tamponların çoğu erkek için en iyi caydırıcı olduğunu keşfetmiştim. Elliot'ın bir cyborg olup olmadığını düzenli olarak sorgulasam da, onun da kadın hijyen ürünlerine isteyerek dokunduğunu hayal edemiyordum.

Bu benim tek isyan biçimimdi. Bu yazılar her gün yuttuğum öfkenin küçük bir damlasını serbest bırakmamı sağlıyordu. Elliot'ın talepleri dayanılmaz hale geldiğinde, zarfımı çıkardım, parmaklarımı bir inçlik "*canın cehenneme*" şeritlerinin üzerinde gezdirdim ve hemen sakinleştim.

Ergenlik dönemimde görmeye zorlandığım terapist gurur duyardı.

Bu işlem tamamlandıktan ve masam eski bozulmamış haline döndükten sonra, Elliot gelmeden önce yaptığım rutini tekrarlardım. Son zamanlarda bu rutin şu şekildeydi: banyo, dinlenme odası, banyo, e-postalar, banyo, banyo, banyo.

Fasulye artık daha çok bir kavun gibiydi ve benim çalışma zamanımın onun parti zamanı olduğunu düşünüyor gibiydi. Mesanemi zıplayan bir yastık olarak kullanıyordu, bu da tuvalete koşmak için çok fazla zaman harcadığım anlamına geliyordu.

Elliot fark ettiyse bile tek kelime etmedi.

Bu onun için alışılmadık bir durumdu çünkü çalışmalarım hakkındaki görüşlerini hiçbir zaman saklamazdı.

Davida dinlenme odasında idi, çay poşetini bardağa daldırıyor ve LD'nin baş avukatı için çalışan bir başka yönetici asistanı Raymond ile sohbet ediyordu.

Davida başlangıçta tahmin ettiğim gibi biri değildi. Soğukkanlı profesyonelliğinin altında şımarık, ağzı bozuk bir ana kuzusuydu. Aramızdaki otuz yıllık yaş farkına ve Davida'nın özgürlüğüne düşkün, evlenmemiş ve mutlu bir çocuğu olmayan bir lezbiyen, benimse yakında bekâr bir anne olacak olmama rağmen önce müttefik sonra da arkadaş olmuştuk.

Yönetici katındaki asistanların birbirine bağlı olduğunu çabucak öğrenmiştim. Birbirimizin şaşkın bakışlarının Raymond'un dediği gibi "boktan bir şey" görmekten değil, patronlarımızın taleplerine katlanmaktan kaynaklandığını anlayan tek kişiler bizlerdik.

Ve son zamanlarda, günün on yedinci kez tuvalete gitmem gerektiğinde Davida benim yerime bakmaya başlamıştı.

Davida ve Raymond beni görünce konuşmayı kestiler. Daha farklı görünemezlerdi. Davida gümüş rengi bir cadalozdu, Raymond ise pürüzsüz, kel kafalı, boynuz çerçeveli, zayıf, yirmili yaşlarında bir Siyah adamdı.

gözlükleri, tüvit kumaşlara ve çizgi romanlara düşkünlükleri vardı ama geniş gözlü ifadeleri aynıydı.

"Sevgilim," dedi Davida. "Patlamışsın."

Ellerim bu sabah elbisemin içine zar zor sığan karnıma gitti. Kıyafetlerimin çoğu dar geliyordu ve daha iki aydan fazla zamanım vardı.

Henüz çok büyümediğim için şanslıydım. Hafta sonu bunların hepsi uçup gitti. Küçük Kız kendini belli etmişti.

"Yine de iyi görünüyorsun," diye güvence verdi Raymond. "Görünürde bir çiban bile yok."

Kendime günün tek fincan kahvesini hazırlarken - Elliot Levy için çalıştığım ikinci hafta için uzlaşmıştık - bir kahkaha attım.

"Günün sonunda beni görmeye gel. Çok seksi," dedim ona.

Raymond ürperdi. "Teşekkürler tatlım, ama ben almayayım. Hamilelik benim için bir gizem ve öyle kalmasını planlıyorum."

Davida kalçasını tezgâha dayadı. "Ama bu Elliot için bir gizem mi? Yoksa sonunda onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Henüz değil."

Raymond kıs kıs güldü. "Çılgınlık ediyorsun. Eminim o adam gemide bir bebek olduğunu kendi gözleriyle görüyordur."

Omuz silktim. "Bana bakmıyor, o yüzden hayır, fark ettiğini sanmıyorum." Avucumu karnımın üzerinde gezdirdim. "Ayrıca, oldukça iyi sakladığımı düşünüyorum."

Hamileliğimi birkaç ay boyunca gizleyene kadar karnımın ve kalçalarımın etrafındaki ekstra dolguyu hiç takdir etmemiştim. Fasulye gayet iyi büyüyordu, yumuşaklığımın arkasında rahatça yuvalanmıştı, ama sonunda kendini gösteriyordu. Davida ve Raymond haklıydı.

Davida bana uzun uzun baktı, kaşları gözlüklerinin üzerinden kalktı. "Aylar önce hamile olduğunu fark ettim, hayatım. O adam seninle tüm dünyayı dolaştı. Şeklindeki değişikliği fark etmemiş olmasını anlamakta zorlanıyorum."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Ben doğum iznindeyken yanında geçici olarak çalışan biri olduğu için Elliot'a çoktan haber vermeliydim ama birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen onunla konuşmak neredeyse imkânsızdı. Onunla birlikte İsviçre, Dubai ve Çin'in yanı sıra New York ve Chicago'ya seyahat ettim. Evdeyken Denver'ın dört bir yanındaki yerleri ziyaret ederek zaman geçirdik. Araba ve uçak yolculukları, otel konaklamaları, iş yemekleri ve şantiye ziyaretleri sırasında Elliot mermerden bir duvar olarak kalmıştı, o kadar pürüzsüz ve aşılmazdı ki her şey ondan akıp gidiyordu.

Masama dönmüş, bütün gün içtiğim dev sürahidenden su yudumluyordum ki Elliot bana doğru yürüdü.

Sürahimi ayaklarımın yanına sıkıştırdım ve omurgamı dikleştirdim. "Günaydın, Elliot."

"Catherine." Telefonundan başını kaldırmadan yanımdan geçip gitti.

Davida ve Raymond hamileliğimi nasıl olup da fark etmediğini merak ediyorlardı. İşimi yaptığım sürece *beni* pek fark etmiyordu.

Elimde defterim ve el yazısıyla yazdığım programımla onu ofisine kadar takip ettim ve masasının ortasına yerleştirdim. Her zamanki gibi bir santim kaydırıldı.

Muhtemelen tam merkezi bulmak için cyborg beynindeki lazerleri kullanmıştır.

Defterimi karnımın önünde tutarak karşısına oturdum.

Elliott bilgisayar ekranına odaklandığı için buna gerek yoktu. "Kahve gibi kokuyorsun."

Şaşkınlıkla irkildim. "Oh. Öyle mi? Sakız çiğneyebilirim eğer-"

"Hayır. Sakız bulmanı bekleyecek vaktim yok ve çiğneme sesini de sevmiyorum. Kimsenin sevdiğini de sanmıyorum." Gözleri benimkilere kaydı. "Bıraktığını sanıyordum."

"İçtim ama çok uzun sürmedi. Normalde öğle yemeğinde bir fincan içerim ama yorgundum, o yüzden bu sabah içtim. Eğer seni rahatsız ediyorsa, bir daha olmayacak."

"Beni rahatsız ettiğini söylemedim. Bir gözlem yaptım." Gözlerinin kenarları kısıldı. "Neden yorgunsun? Bu iş senin için çok mu zor, Catherine?"

Orta parmağım kalkmak için can atıyordu ama onu avucumun içine doğru kıvırdım. Yarınki yazı, küfürler ve diğer her şeyle birlikte tam bir felaket olacaktı.

"Hayır, Elliot. Dün gece iyi uyuyamadım ama kahve içtiğime göre şimdi iyiyim."

O *kadar* çok nedenden dolayı uyumamıştım ki, Elliot'ın programından daha uzun bir liste yazabilirdim.

Çünkü Liam saat on birin banyodaki fayansları sökmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar vermişti.

Çünkü bu evi satmazsak bebek sahibi olmanın getirdiği tüm masrafları nasıl karşılayacağım konusunda endişeleniyordum.

Çünkü Liam birkaç haftalığına Avustralya'ya dönüyordu ve ben yedi aylık hamileydim ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Çünkü Liam onun yokluğunda çalışması için bir müteahhit tutmuştu ve ben *gerçekten* bunu karşılayamazdı.

Eğer bunlardan herhangi biri üzerinde durursam, aklımı kaçıırırdım. Ve şimdi çıldırmanın zamanı değildi.

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde başımı masasındaki programa doğru salladım. "Toplantılarla ilgili sorularınız ya da değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?" "Toplantıları ayarlayan kişi ben olduğum için, benim de sorularım yok.

ne de herhangi birini değiştirmeye gerek var." Faresine iki kez tıkladı. "Elbette."

Son beş aydır sabah toplantılarımız bu şekilde geçiyordu. Elliot sık sık bana verdiği görevlere gerçekten hazır olup olmadığını soruyor ve bir "evet" ya da "hayır" yeterli olacakken uzun soluklu yanıtlarla beni düzeltiyordu.

Bu yüzden yazılarım vardı, çünkü onu tersleyemezdim ya da siborgunun görüldüğünü söyleyemezdim.

Ağır bir iç çekişle, onun için özenle yazdığım programı eline aldı. "Luca ve Weston öğle yemeği için burada olacaklar. Onlara Donato'nun menüsünü e-posta ile gönder lütfen."

"Elbette. Bana siparişinizi şimdi mi vereceksiniz yoksa-?" "Siparişimi size e-posta ile gönderdim." *Tık, tık.*

"Çok verimli." Bunu iğneleyici bir şekilde söyledim. Normalde niyetlendiğimden ya da kendime izin verdiğimden daha fazla. Görünüşe göre mesanemde dans eden bebek sabrımın bir kısmını emmişti.

Kaşları kalktı. "Bu kadar az zaman varken zaman kaybetmenin bir anlamı yok."

"Sınırlı bir kaynak olduğu biliniyor." Yine, daha fazla iğneleme. Bunu hep yazılarıma sakladım.

Elliot öne doğru eğildi, dar gözlü bakışları beni değerlendiriyordu. "Bir sorun mu var, Catherine?"

"Hayır." Başımı salladım. "Her şey kontrol altında. Peki ya sen? Senin tarafında her şey kontrol altında mı?"

"Her zaman," diye keskin bir şekilde cevap verdi.

Bu doğruydu. Elliot dünyasını bir senfoni şefi gibi kontrol ediyordu. Her parça onun emriyle hareket ediyordu, ben de dahil. Buna izin verdim çünkü mecburdum. Bu iş benim için hayati önem taşıyordu. Bu yüzden, vücudumun her bir hücresi masasının etrafında dolaşmak, mükemmel saçlarını karıştırmak, bozulmamış gömleğini kırıştırmak, belki de bazı kağıtlarını dağıtmak için çılgılık atsa da, yapmadım. Oturduğum yerde kaldım, kibar bir gülümseme ağzımın kenarlarını kıvırdı.

"Çok memnun oldum."

Sandalyesine geri oturmadan önce birkaç dakika daha yoğun bakışlarını sürdürdü. "Kendine de yiyecek bir şeyler söyle, Catherine."

"Teşekkür ederim."

Başka biri olsa, iyi bir jest yaptığını düşünürdüm. Ama Elliot Levy'yi bundan daha iyi tanırdım.

Onunkiyile birlikte teslim edilmesi çok daha verimli olacakken neden kendi öğle yemeğimi almak için dışarı çıkmama izin verdiniz?

Öğle saatlerinde Luca Rossi, Elliot'la buluşmak için geldi. Bildiğim kadarıyla Luca ve Weston Elliot'ın tek arkadaşlarıydı. Her ikisi de kendi şirketlerinin CEO'suydu ve Weston'ın Elliot'ın kız kardeşi Elise ile bir ilişkisi vardı, Luca ise yakın zamanda evlenmişti.

Luca, Elliot'ın kapalı ofis kapısına doğru başını salladı. "Bugün nasıl?"

Ellerimi masamın üzerine koydum. "Sıra dışı bir şey fark etmedim. Bay Levy her zaman meşguldür."

Meşgul, ani, talepkar, tahammül edilemez. Bu sıfatları kendimle yazılarım arasında tuttum.

Masamın kenarına vurarak sıırttı. "Anlıyorum. Onu üniversiteden beri tanıyorum. Adam hiç değışmiyor."

Ayağa kalkıp Elliot'ın ofisine doğru döndüğümde Luca'nın sözleri beni yolumda durdurdu.

"Hey, tebrikler."

Kaşlarım kalktı ve bir anlığına kafam karışmış bir şekilde arkamı döndüm. Gözleri karnıma indiğinde anladım. "Ah. Teşekkürler. İnsanların fark etmesine henüz alışamadım. Daha bu hafta olmaya başladı."

"Hamile bir kız kardeşim var, bu yüzden belki de bugünlerde buna daha yatkınım."

Bu adam gerçekten çekiciydi ve Elliot'a söylediğimin aksine ben de ondan etkilenmiyordum değilim. Üzerine atlamak istediğimden falan değildi - Luca benim tipim olmak için fazla kaygan ve gösterişliydi - ama beni rahatlatan bir tarzı vardı. Ona daha kolay bir gülümseme gönderdim. "Amca olduğun için tebrikler. Bay Levy'ye burada olduğunuzu haber vereceğim."

Midem çalkalandı ve bu sefer Kız Bebek yüzünden değildi. Elliot'la bu konuşmayı yapmaktan kaçındığım günlerin sona ermek üzere olduğunu hissediyordum.

Dördüncü Bölüm

Elliot

Önümdeki yaşlı adamın gözleri yaşarmıştı.

Bu beni hasta etti.

"Sen bir piçsin, bunu biliyor musun? Fırsatçı bir piç." Gömleğinin manşetiyle gözlerini ovuşturdu. "Hayatımın emeğinden kâr etmek iyi hissettiriyor mu? Öyle mi?"

LD'nin en yeni satın aldığı ve Denver'ın en yüksek üçüncü gökdeleninin lobisinde gerçekleşen gösteriden etkilenmemiş bir şekilde ona göz kırptım.

Donald Rockford işinde kötüydü ve kendi yansımasına bakması gerekirken suçlayacak birini arıyordu.

Görünüşte hiçbir araştırma yapmadan Denver piyasasına girmesi benim suçum değildi.

Ürün kalitesiyle ilgili olarak şu anda soruşturma altında olan denizaşırı bir çelik şirketiyle sözleşme yapmasını tavsiye eden de ben değildim. Bu soruşturma kamuya açıktı. İşinin ehli olan herkes bunu araştırırdı. Ama yetmiş yıldır hayatını paldır küldür sürdüren Donald bunu yapmazdı.

Ona asla kalitesiz elik, yanlış insanları işe alma ve inşaat süresini büyük ölçüde hafife alma nedeniyle zamanında geri ödeme umudu olmayan balon bir kredi almasını söylemezdim. Kendi evini ve diğer varlıklarının çoğunu tamamlama garantisi olarak kullanmasını kesinlikle tavsiye etmezdim.

"Burada kişisel bir şey yok Donald." Ellerimi ceplerime soktum. Bu istenmeyen konuşmayı bitirmiştım. "Dün öğlen itibariyle artık bu binada bulunmanız için hiçbir neden kalmadı. Ya binayı derhal terk edersin ya da güvenliğime izinsiz girdiğini bildiririm. Seçim sizin."

Gözyaşları Niagara Şelalesi gibi yanaklarından aşağı akıyordu. Hayatımda tanık olduğum en utanç verici duygu gösterisiydi, özellikle de bunu kendi başına getirdiğini düşünürsek.

Daha iyi bilmeliydi.

"Sen de bir gün seninkini alacaksın Levy." Göğüs cebinden mendilini çıkardı ve öfkeyle yüzüne vurdu. "Hayatını adadığın bir şeyi kaybedeceksin ve kimse seni umursamayacak."

"İşte seninle benim aramdaki fark bu Donald. Ben hayatımı bir şeye adamayı seçersem, onu özenle ele alırım." Telefonumu çıkardım. E-postalarım arasında geziniyordum. "Artık gidebilirsin."

Bana bir dizi küfür savurduktan sonra sola doğru döndü. "Böyle bir adam için çalışmaktan gurur duyuyor olmalısın."

Donald'ın dikkatinin, tüm yüzleşme boyunca yanımda sessiz duran Catherine'in üzerinde olduğunu görmekten hoşnut olmayarak sertçe başımı kaldırdım.

Ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Sizin için bir araba çağırabilir miyim, Bay Rockford?"

Ağız açık kaldı ve sonra kapandı. Kibarlığıyla onu şaşkına çevirmişti ve ben de sessizce eğlenmişim. Catherine'in her gün karşılaştığım erkekleri idare etmek için bir yöntemi vardı. Davranışları onu asla yanıltmazdı ama yumuşak dış katmanının altında keskin bir zekâsı vardı.

"Hayır, benim için bir araba çağıramazsınız, genç bayan."

"Oh, bu çok kötü." Kibarca kapıya doğru işaret etti. "Çıkışınızı kolaylaştırmak için yapabileceğim başka bir şey varsa..."

Burun delikleri alevlendi ve gözleri kadının karnına kaydı. "Gerçekten böyle bir adam için çalışarak dünyaya bir çocuk getirmek istiyor musun? Sen nasıl bir annesin-?"

Bu kadarı yeterliydi.

Pis sorusunu tamamlayamadan onu spor ceketinin yakasından tutup geri çektim ve kapıya doğru yürüttüm. Direndi, ama yaşlı adam özel dikim takım elbisesinin altında kemik ve göbekten başka bir şey değildi, bu yüzden verdiği küçük mücadele gülünçtü.

Sokağa çıktığında ve güvenlik ekibim onu orada tutmak için alarma geçtiğinde, lobide Catherine'e tekrar katıldım. Dudakları dişlerinin üzerine kıvrılmıştı, gözleri ayaklarının üzerindeydi.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Catherine?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şey yok, Elliot."

Not defterini göğsüne dayamış, bakışlarını kaçırmıştı. Başka biri olsa, verdiği yanıtı olduğu gibi kabul eder ve yeni binamızın yavan mimarisiyle ilgilendiğine inanabilirdim. Ama Catherine öyle değildi.

İlk günden beri kendini tutuyordu.

Kayıp eşya kutusundan, yani atılmış bir hırkadan yepyeni bir kıyafet çıkarırken gösterdiği ustalıktan bu kadar etkilenmemiş olsaydım,

Atletik tayt, büyük boy blazer ceket ve kemer olarak kravat... Ben olsam onu işe almazdım.

Özgeçmişî yeterli olmadığı için değil. Gayet iyiydi. Sorularıma verdiği cevaplar da fena değildi.

Durumların yüzeyinin altında ne olduğunu anlamak benim işimdi ve bu insanları da kapsıyordu. Catherine'in derinliklerinde bir şeyler kaynıyordu ama o bunu saklıyordu. Dilinin ucunda rutin olarak ısırdığı kelimeler ve göz açıp kapayıncaya kadar düzelttiği sakın yüz hatlarında bir fikir titreşimi vardı. Anlamadığım ve dolayısıyla tahmin edemediğim şeylere güvenmezdim.

Neyse ki onun için -ve benim için, ortaya çıktığı gibi-Catherine Warner diğer tüm kriterlerime uyuyordu ve örnek bir çalışan olmuştu.

Asansöre doğru yürüdük ve ben çatı katı için düğmeye bastım. En üstteki on katı dairelere dönüştürme teklifini onaylamak için bir tasarımcıyla buluşacaktık. Sert ve hızlı hareket etmeliydik. İnşaatı tamamlamak ve kiracıları yerleştirmek Donald'la aynı duruma düşmememizi sağlayacaktı.

Yapacağımdan değil. Kendimi asla çıkamayacağım kadar kırmızıya batmış bulmak için çok fazla başarısızlık önlemim vardı.

"Onun için üzüldünüz mü?" Sessiz asistanımla yüzleşmek için dönerek sordum.

Dudakları aralandı. Cevabı oradaydı, serbest bırakılmayı bekliyordu. Her zamanki gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve gerçekten söylemek istediklerini yuttu.

"Bunu yapmamak zordu. O yaşlı. Bir imparatorluğu yeniden inşa edecek zamanı yok." Bir omzunu kaldırdı. "Sana kızgın olması anlaşılabilir bir şey. Kaybettiği paranın çok az bir kısmına onun borcunu satın aldınız."

Onun dar görüşlülüğü karşısında başımı salladım. "Donald Rockford hayal edebileceğinizden çok daha fazla insanın geçim kaynağını elinden aldı. Onun projelerinden birine adım atmayacak ya da yanıyor olsa üzerine işemeyecek vasıflı işçilerden oluşan koca şehirler var. Biliyorum çünkü bu insanlar benim için çalıştılar ve Donald'ın aksine ben onlara tamamladıkları işler için ödeme yapıyorum."

Gür, kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, ama elini çeker çekmez tekrar dışarı fırladı. Bir isyan.

Catherine saçlarını derli toplu ve düz tutardı, çoğunlukla alçak at kuyrukları yapardı ama bu küçük dallar ona ihanet ediyordu. Yüzüne doğru kıvrılmışlardı, neredeyse lüle gibiydiler. Sık sık merak ederdim, dışarıda yağmur altında kalsaydık, yüzünü çevreleyen devasa bir kargaşa olur muydu?

"Vcdansız olduğundan şüphem yok ama hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir," dedi. "Onun kadar düşmüş bir adamı görmek yine de üzücü."

Parmaklarımın hayal kırıklığıyla avucumun içine kıvrıldığını görmesin diye elimi cebime soktum.

"Hak etmeyenlere sempati göstermemelisin, Catherine.
Bu sizi hayatta çok ileriye götürecek bir özellik değil."

Donald Rockford ve onun gibiler, Catherine gibi bir kadını, kendilerini ileriye götüreceğini düşündükleri bir basamak olarak kullanırlardı. Bu süreçte dümdüz olduğunda acımayacaklardı. Altlarında olduğunu bile fark etmezlerdi.

Dişlerini alt dudağına gömdü ve bana ne söylemek istediğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Bunu not alacağım, Elliot."

Kesinlikle bu şekilde cevap vermek istememişti.

"Siyah mürekkeple," diye mırıldandım.

Kısa bir kahkaha attı. "Başka bir tür var mı?"

Ağzım eğilerek güldü. "Benim dünyamda değil."

Sırıtırken parlak gözleri benimkilerle buluştu. Mavi mürekkepten ne kadar nefret ettiğimi Catherine'den daha iyi kimse bilemezdi.

Neşem çabucak kayboldu ve Catherine'in Donald Rockford'a neden acımadığımı anlaması için duyduğum dürtü beni konuşmaya itti.

"Donald Rockford, Şanghay'da kendi ürünleriyle inşa edilen yüksek bir binanın çökmesinin ardından soruşturma geçiren bir üreticiden çelik satın almaya çalıştı. İki yüzden fazla insan öldü. Kendisi de dahil olmak üzere *herkes* çeliğin kalitesiz ve gevrekleşme eğilimli olduğunu biliyordu. Ama o yine de anlaşılmaya devam etti. Çeliğin ithal edilmesini durduran ABD Gümrüğü oldu. Donald'a kalsa, birkaç doları kurtarmak için gelecekteki kiracılarının hayatını riske atardı."

Tam olarak birkaç *milyon* dolar.

Yutkunurken solgun boğazı titredi. "Sanırım bunun olmasını engelleyen Gümrük memuruna teşekkür etmeliyiz."

"Sanırım yapmalıyız."

Asansörün kapıları açıldı ve Catherine atkuyruğunu sırtına doğru savurarak hızla çıktı. Donald Rockford'u aklımdan çıkararak onu takip ettim. Kendi ölümünün mimarı olmuş, ona hiçbir şey bırakmamıştı.

Onun durumu hakkında hissettiğim de tam olarak buydu. Hiçbir şey.

Limuzininin arkasındaydık, ofise gidiyorduk. Trafik ağır aksak ilerliyor, bir avuç metre yol almak birkaç dakika sürüyordu. Neyse ki telefonum ve dizüstü bilgisayarım yanımdaydı. Catherine tabletine dokunarak zamanını verimli bir şekilde kullanıyordu.

Ayrıntılar benim için önemliydi. Eğer bir sayıyı kaçırsam, bu felaket olabilirdi. Bu yüzden sayıları kaçırmazdım. Ayrıntılar üzerinde çalışırdım.

Yine de, göze batan bir
tanisini kaçırmıştım.

Catherine hamileydi.

Şimdi kendini beğenmiş arkadaşlarım Weston ve Luca tarafından fark edildiğime göre, bunu nasıl kaçırmış olabileceğimi sorguluyordum. Karşımda oturan kadının yuvarlak karnı ince, siyah kazağını iyice germiştii.

Mavi mürekkepten nefret ettiğim kadar şaşırmaktan da hoşlanmıyordum.

Gözlerini tabletinden kaldırdı ve beni onu incelerken yakaladı. Başını eğdi ve dudaklarını birbirine sürttü. Karnının şişliğine baktım ve nefes verdi.

"Bu konuşmayı yapmaya hazır mısınız?" diye sordum.

"Pek sayılmaz." Tabletini yavaşça yanındaki koltuğa indirdi. "Bir e-posta muhtemelen daha etkili olur."

"Arabada uzun süre kalacakmışız gibi görünüyor. Zamanımızı değerlendirmeyi tercih ederim." Cama vurarak dikkatini tampon tampona akan trafiğe çekti. "Masanda doğum yapmayı mı planlıyordun?"

Ağzı seğirdi. "Bu büyük bir duyuru olurdu. Hayır, bu hiç aklımda yoktu."

"İzninden sonra geri dönecek misin?"

Sanki onu şok etmişim gibi sarsıldı. "Tabii ki öyleyim. Çalışmak zorundayım." "Evde küçük bir bebek varken bu işi nasıl yapacaksın?"

Ellerini kucağında birleştirdi. "Bana bunu sormaya iznin var mı?"

"Muhtemelen hayır, ama bu gerçek bir endişe. Kocanız bu durumu benimle seyahat ederken çocuk bakımını üstlenir misin?"

Hafif bir kahkaha attı. "Oh, benim kocam yok."

Geçmiş araştırmasında bir evlilik çıkmadığı için bildiğini söyleseydi şaşıırırdım. Ama kısa sürede çok şey değişebilirdi, yani her şey mümkündü.

"Erkek arkadaşın
mı?" "Aynı
cevap."

İkinci kez şaşırmıştım. Geçmiş araştırmasında Catherine'in Denver'da bir evi olduğu ve ortağıyla birlikte yaşadığı ortaya çıkmıştı. Hâlâ birlikte olup olmadıkları beni ilgilendirmezdi ve sorarsam bana tam olarak bunu söyleyeceğinden emindim.

"Bir planın var mı?" Bastırdım.

"Planlarım hakkında endişelenmene gerek yok, Elliot."

"İşinizi etkiliyorsa yaparım. Bu" -karnının şeklini önümde havada çizdim-
"seni yavaşlatacak mı?"

"Tekrar soruyorum, bunu bana sormaya iznin var mı?"

Ağır bir iç çekişle çenemi ovuşturdum. Bu kadın her zamanki gibi beni oyalıyordu. Hem bu kadar verimli hem de bu kadar mütevazı ve rahat olmasaydı, sırf bu özelliği yüzünden onu kovardım.

"Öyle olup olmadığının konuyla ilgisi yok. Ben soruyorum. Ne beklemem gerektiğini bilmem gerekiyor, yoksa çok daha önemli şeyler düşünmem gerekirken bunu düşünüyor olacağım. Söyle bana, bu işi yapma yeteneğin bozulacak mı?"

"Hayır, şu ana kadar öyle olmadı. Hamileliğimi fark etmedin bile, değil mi?"

Ayrıntılara dikkat etmediğimin söylenmesinden hoşlanmadım. "Çoğu gün siyah giyiyorsun."

Bunu fark etmiştim. Catherine, siyahlar içinde, masasında. Siyahlar içindeki Catherine, karşımda oturmuş not alıyordu. Siyahlar içindeki Catherine, benimle bir otel lobisinde buluşuyor. Siyahlar içindeki Catherine, şık at kuyruğundan kaçan bukleler.

Görüşüm tasarım gereği tünellenmişti. Kariyerimin başlarında, kişisel olanla profesyonel olanı karıştırmamayı öğrenmiştim. Çalışanlarımın, özellikle de asistanımın şekline odaklanmamayı seçtim.

Catherine sırtıttı, beni alt ettiği için memnun görünüyordu. "Bu doğru, ama demek istediğim, bana attığınız her şeyin üstesinden gayet iyi geldim. Hiç şu anda olduğum kadar hamile kalmamıştım, o yüzden kesin bir şey söyleyemem ama size yardımcı olma becerimin etkilenmeyeceğini tahmin ediyorum."

Kaşları çatıldı. "Peki ya gelecek ay Dubai'ye uçmam gerekirse? Benimle gelebilecek misin?"

Omuzları çöktü. "Hayır. Sanırım beni yakaladınız. Uçakta doğum kulağa ne kadar heyecan verici gelse de, uçuş günlerim sayılı."

"Uçakta doğum size heyecan verici geliyor mu?"

"Hayır." Bir elini karnının üstüne koydu. "Doğumla ilgili hiçbir şey bana heyecan verici gelmiyor ama bunu yapmam gerektiğini neredeyse kabullendim."

"Hamile kalmaya karar vermeden önce tüm doğum sürecini düşünmüş olabilirsiniz."

Bir nefes üfledi. "Herkes her şeyi senin kadar iyi planlayamaz, Elliot. Bazen sadece... olurlar."

"Bunun doğru olmadığını görüyorum."

Kendini tutmadan önce gözleri yarı yuvarlandı ve onları omzumun üzerindeki bir noktaya yönlendirdi.

"Sanırım ben senin kadar disiplinli değilim."

"Çok fazla değil," diye kabul ettim. "Yerime geçecek kişinin ne zaman hayatıma girmesini bekleyebilirim?"

"Ne kadar ilerlediğimi mi soruyorsun?"

Başımı öne eğdim. "Böyle şeyler sormaya iznim olmadığını sanıyordum." "Bu seni daha önce durdurmadı."

Ellerimi kucagımda açtım. "Eğer sorumun cevabını almamı sağlayacaksa, evet, ne kadar ilerlediğini soruyorum."

"Otuz iki hafta."

Ona göz kırptım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Her şeyi araştırdığını sanıyordum."

"İlgimi çeken ya da beni etkileyen konuları araştırıyorum." Manşetimi çekiştirdim. "Bunu bilseydim, biraz okuma yapardım. Haberleri Luca'dan duymak zorunda kaldığım için-"

Başını iki yana salladı. "Sana söylediğini *biliyordum*. Söylememiş olsaydı fark etmeniz ne kadar sürerdi merak ediyorum."

"Asla bilemeyeceğiz." Karnına baktım. Zavallı kazağı asla eskisi gibi olmayacaktı. Üstüne oturan yeni kıyafetler almalıydı. Yakında kesinlikle almak zorunda kalacaktı. Muhtemelen henüz bununla ilgilenemeyecek kadar meşguldü, ki bunu anlıyordum.

"Hamilelik normalde kırk hafta civarındadır. Bu da aşağı yukarı sekiz haftam daha var demek."

"Vermek mi, almak mı? Neden daha kesin değil? Elbette tıp size kesin bir tarih verebilecek kadar gelişmiştir."

Bir şey söyleyeceği belli olan bir şey yaptı ama onun yerine dudaklarını dişlerinin üzerinde yuvarladı.

Bacağımdaki elim sıkı bir yumruk haline geldi. Kendini tam olarak ifade etmekteki suskunluğu beni gerçekten rahatlatması gerekirken çıldırtıyordu. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyordum ama ediyordu.

"Yerime bakacak birini bulurum. Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi.

Gözlerimi kapattım, başka birine alışmak zorunda kalacağım düşüncesi beni ürpertti. Catherine bunu benim için kolaylaştırdı. Genelde böyle olmazdı.

Asistanlarımla birlikte.

"Bundan emin olun," diye niyetimden daha sert bir şekilde söyledim. Kahretsin, bu bir kâbustu. Başka bir asistan *istemiyordum*. Catherine, sinir bozucu tek özelliğine rağmen, şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi.

"Elbette, Elliot."

Keskin ses tonuyla gözlerimi açtım. Tabletini eline almış, ben sözünü kesmeden önce her ne yapıyorsa ona odaklanmıştı bile. Bu da iyi bir şeydi. İkimizin de yapacak çok işi vardı ve görünüşe göre bir süre daha bu arabada sıkışıp kalacaktık.

Yalnız olsaydım, siktir et der ve ofise geri dönerdim. Yapmak istediğim son şey Catherine'i erken doğuma göndermek olduğu için, koltukların yumuşak ve minderli olduğu ve ciyaklayan bir bebeğin ortaya çıkma ihtimalinin olmadığı burada kalacaktık.

Beşinci Bölüm

Catherine

Masamın arkasında sandalyeme bir şeyler yapan bir adam vardı.

Ortasından çubuk geçen o sandalyeden nefret ederdim; yanlış tarafa kayarsam beni kazığa oturtacağından emindim. Ama yine de, o benimdi.

Adımlarım hızlandı, sandalyemi korumaya niyetliydim. Ama yaklaştıkça, tereyağı gibi deri ve pelüş minderler dikkatimi çekmeye başladı. Bu benim sandalyem değildi.

Uykumun bölündüğü bir gecenin yorgunluğu -Bebek Kız da benim uyku zamanımın onun parti zamanı olduğunu düşünüyordu- düşüncelerimi karıştırdı. Karşımdakinin sokaktan geçen rastgele bir adam değil de bir teslimatçı olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Masama yaklaşırken "Merhaba," diye seslendim.

Az önce sandalyeden kaldırmış olduğu plastik ambalajdan başını kaldırdı. "Günaydın hanımefendi. Bu sizin masanız mı?"

"Öyle." Onun karşısındaki tarafta durdum. "Yeni bir sandalye mi aldım?"

"Öyle görünüyor." Onu okşadı. "Bütün kata yeni sandalyeler geldi.

Sabah. En iyisi. Gelin test edin."

Zararsız görünüyordu. Neredeyse büyükbaba gibi. Bu öyle olduğu anlamına gelmiyordu ama şansımı denedim. Sandalye gerçekten güzel görünüyordu ve ayaklarım zaten ağrıyordu. Ya da belki durmamışlardı.

Masamın etrafında dönerek çantamı en üste yerleştirdim ve oturdum. Lüks.

Bir yığın bulutun üzerinde oturmak gibi.

Kazığa oturtulma tehlikesi yoktu ve hareket ettiğimde deri gıcırdamıyordu. Onun yerine, kıcıımı meleklerin elleri gibi kavradı.

İçimi çektim, gözlerim dalgalanarak kapandı. Adam kıkırdadı. "İyi, ha?"

"Çok iyi," diye mırıldandım. "Bu sandalyeyle evleneceğim. Sence onu hastaneye götürmeme izin verirler mi? İyi bir doğum sandalyesi olur."

Biraz daha sert güldü. "Onu bilemem hanımefendi ama beğenmenize sevindim. Keyfini çıkarın."

O gittikten sonra bir iki dakika daireler çizerek döndüm ve dinlenme odasına yöneldim. Davida ve Raymond sabah dedikodularının ortasındaydı.

"Sevgilim." Davida bana sarılacakmış gibi uzandı ama elleri doğrudan karnıma gitti. İki hafta önce patladığımdan beri patlamaya devam ediyordum... ve patlamaya... ve patlamaya. "Şu haline bak. Daha önce hiç kendimi bu duruma sokmak istememiştim ama çok sevimli görünüyorsun."

Raymond da onunla birlikte başını salladı ve bir parmağını çenesine vurdu. "Küçük sevimli bir plaj topu gibi." Elini çekmeden önce karnımın üst kısmını bir kez hafifçe okşadı. "Bu... beklediğimden daha zor."

Davida dirseğiyle onun yan tarafını dürttü. "Yumuşacık olacağını mı düşünmüştün?"

Orada bir insan var." Raymond ürperdi.

"Benim hakkımda bir kuluçka makinesinden başka bir Şey deęilmiŐim gibi konuşmayı bırakabilir miyiz?" El salladım. "Merhaba, bir insanı büyütme ye başlamadan önceki tüm insan."

" zg n m, sevgilim." Davida omzumu sıktı. "Baba olacağımız için çok heyecanlıyız."

Gözlerimi devirmiştim. Liam belirsiz bir süre için Avustralya'ya geri döndüğünden beri, ki bu s renin yakında biteceğini umuyordum, Davida ve Raymond kendilerini Kız Bebek'in yeni babaları ilan etmiŐlerdi.

Daha kötüsünü de yapabilirdi... ama çok daha iyisini de yapabilirdi. Bırakın bir bebeği, bir balığı bile hayatta tutmak için ikisine de g venebileceğimden emin değildim.

İkisinde de tecrübem yoktu ama ig d lerimin devreye gireceğine güveniyordum.

Raymond bana el salladı. "Sanırım sandalyeler için size teşekkür etmeliyiz. Benimki kıcımin kaldırabileceğinden çok daha lüks."

Davida ay poşetini sıcak suya batırmaya devam etti. "Elliot'ın en iyisini seçmesine Şaşırdım."

"Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sordum.

Raymond bana *her Şeyi* açıklamaktan yorulmuŐ gibi derin bir nefes verdi. " nk  bu kattaki herkes senin her ayağa kalktığında o güzel kıcını sandalyeden kaldırmaya çalıştığını ve omurganı askıdan yeni inmiŐ gibi ovuŐturduęunu g rd ."

Ellerim kalçalarıma gitti, bu sadece karnımı daha da dışarı itti ve tavır yapma giriŐimimi büyük ölçüde etkiledi. "Kabul ediyorum, eskisi kadar zarif değilim ama yerimden kalkmak için mücadele etmiyorum *Raymond*."

"Elbette Kit, ama acı çektiğini inkâr etme," diye karşı ıktı.

Ellerimi bıraktım, tavrım değişti. "Evet, ama bunun nedeni *sandalyeydi*, benim hafif Őekilsiz vücudum değil."

Davida ayını karıştırırken kaşığı bardağın içinde tıngırdadı. "Elliot bunu fark etti. Belli ki."

Ona doğru döndüm. "Neden belli ki?"

Kupasını dudaklarına götürdü. "Uzun zamandır sandalyelerimizi yenilememiz gerekiyordu. Öncekiler estetik açıdan hoştu ama bildiğiniz gibi işkence aletleriydi. Yönetim katındaki asistanların konforunun Elliot'ın hiç umurunda olmadığından yüzde yüz eminim... ta ki size kadar."

Elliot'ın sırf ben yeni bir sandalye alabileyim diye tüm asistanların sandalyelerini değiştirdiğine inanamadım. Hiç mantıklı gelmedi.

Eğer yapsaydı... bu inanılmaz nazik bir jest olurdu.

Onun programını yazmak için masama oturduğumda, yazdığım yazı biraz farklıydı.

Not: Her zamankinden biraz daha katlanılabilirsin.

Altından kestim ve diğerlerinin yanına koydum. Birkaç dakika sonra Elliot geldi, *her* zamanki gibi beni fark etmedi bile.

Onu ofisine kadar takip ettim ve programı masasının üzerine bıraktım. Elliot bilgisayarını açtı, faresini hareket ettirdi.

Dalgınca elbisemin kumaşını imdikleterek karnımdan uzaklaştırdım. Bir hafta öncesine göre daha sıkıydı, bu da sinir bozucuydu.

Tık, tık.

Tanrım, nasıl olur da şimdiden bana kızgın olabilir? Günaydın dışında bir şey söylememiştim.

"Yeni sandalye için teşekkür ederim. Harika olmuş."

Bakişları kucağımdan yüzüme doğru kaydı. "Sana yeni bir sandalye verdiğimi düşündüren ne?"

"şey, burası sizin şirketiniz, o yüzden tahmin ettim ki..."

Kaşlarından biri kalktı. Sadece alın kaslarını oynatarak şüpheli görünmek gibi bir yeteneği vardı. Bu ifadeyi genellikle iş yaptığı kişilere takınırdı ama ben de zaman zaman buna şahit olurdum.

"Sandalye siparişiyle bir ilgim olduğunu neden düşündünüz anlamıyorum."

Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve benim için gerçekten iyi bir şey yapabileceğini ima ettiğim için ne kadar kızgın olduğunu merak ettim... ve bu kattaki diğer asistanlar.

Kalemimin ucunu defterime vurdum, gerçekten alınına vurmak ve ona kızmadan teşekkürü kabul edebileceğini söylemek istiyordum.

Sonra nefesimi içime çekerek elbisemi düzelttim ve oyun yüzümü takındım. "Her neyse, sandalye güzelmiş. Eğer kimin seçtiğini biliyorsanız, lütfen takdirlerimi iletin."

"Eminim bundan daha önemli işlerim vardır." Önündeki programa doğru başını salladı. "Farkında olduğunuz gibi."

"Tabii ki. Minnettarlık zaten fazla abartılıyor." *Oops*, iğneleme kaçmıştı. Elliot ellerini çenesinin altında birleştirmiş, kısık gözlerle beni izliyordu. "Davranışlarımla ilgili bir sorunun mu var, Catherine?"

"Bilmiyorum, Elliot." Elbisemi gereğinden fazla çekiştirdim. "Şimdi, bugünle ilgili bilmem gereken bir şey var mı?"

Toplantı bundan sonra her zamanki gibi devam etti. Ta ki ben ona başka bir şey olup olmadığını sorana kadar.

Elliot uzun bir süre bana baktı. "İşe bir daha o elbiseyle gelemezsin. Artık sana uymuyor ve geçen hafta üç gün giydin."

Ağzım açık kaldı.

Haksız da sayılmazdı. Liam'ın eski tişörtleri dışında, göbeğimin üzerinde kalan son giysilerden birinin içine sıkıştığımın farkındaydım.

Bana tamamen yabancı olan bu bedenin içinde yaşamak yeterince kötüydü. Dengem bozulmuştu, zar zor uyuyordum, her saat kendi kolumu kemirecek kadar açtım, duygularım kontrolden çıkmıştı ve şimdi de *bu* mu? Tamamen siyah giyerek iyi yaptığımı düşünmüştüm. Kıyafetleri tekrarlamam gerekirse bu kadar belli olmazdı.

Ama Elliot fark etmişti ve bu duygularımı incitmişti. Duygularımı incitebilmesinden nefret ediyordum. Son zamanlarda onlar da benim geri kalan her şeyim gibi şişmişti.

"I-" Herhangi bir kelime çıkarmaya zorlayabilmek için üç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Tamam," diye törpülemeyi başardım.

Onayımın zayıf sesiyle başı sarsıldı. "Catherine-"

Elimi önümde salladım. Buna devam edersek ağlamaya başlama ihtimalim çok yüksekti. Ve eğer Elliot'ın ofisinde ağlarsam, onunla bir daha asla yüz yüze gelemezdim.

"Hayır, sorun değil. Seni anlıyorum. İşten sonra dışarı çıkıp uygun kıyafetler bulacağım." Hassas duygularım boğazıma düğümlendi ve o korkunç garip andan sonra masama döndüm, yepyeni sandalyeme kışımı yasladım, çekmecemi açtım ve yazı zarfımı kaptım. Çıkardım bugün, yazdıklarımın üzerini çizdim ve altına bir şeyler karladım.

Not: Her zamanki gibi tahammül edilemez birisiniz.

Hamile kıyafetleri aptalca pahalıydı ve benim neredeyse hiç bütçem yoktu.

Neyse ki evimin yakınındaki bir ikinci el mağazasında birkaç şey bulabildim.

Siyah ve gri, çünkü bugünlerde bunlar benim vazgeçilmezlerim.

Umarım, Elliot için uygun olurum. Kıyafetlerim hakkında başka bir şey söylerse, muhtemelen kalemimle ona vuracaktım. Mavi bir tane, sadece daha kötü acıtmak için.

Bana artık elbisemi giyemeyeceğimi söylediğinde hissettiklerim hiç hoşuma gitmemişti. Bunu söylerken bana nasıl baktığı gözümün önünden gitmiyordu. Sanki vücudumu düzgün kıyafetlere sığdıramadığım için benim adıma utanmıştı.

Bana çok da fazla ödeme yapmıyordu. Altı ayı geçene kadar sözleşmeli bir çalışandım, resmi olarak işe alınmamıştım; bu da maaşımın olması gerekenin çok altında olduğu anlamına geliyordu.

Daha iki hafta vardı. Biriktirebildiğim her kuruşu biriktiriyordum ama harcamalarım her geçen gün artıyordu ve bu hiç de kolay değildi.

İstemediğim eve girdim ve Liam'ın beni bu evi almaya ikna etmesine izin verdiğim için kendimi bininci kez tekmeledim.

O zamanlar Kosta Rika'da yoksul topluluklar için evler inşa etmenin mutluluğunu yaşıyorduk ve kendi projemizi hayata geçirmek doğru bir hamle gibi gelmişti. Liam doğru hamle gibi görünmesini *sağlamıştı*.

Planımız evi çoğunlukla nakit parayla satın almak -benim adıma kısa vadeli bir kredi almak- evi kendimiz tadilattan geçirmek ve büyük bir kâr elde etmektir.

Anahtarları aldığımız gece hamile kaldım.

Ve o zamandan beri hiçbir şey doğru yönde gitmiyordu.

Ön kapıyı kapattığımda boş duvarlar yankılandı. Burada olmamam gerekiyordu. Burası bir sonraki maceramıza atılmadan önce kısa bir mola yeri olmalıydı.

Kendimi Donald Rockford gibi hissediyordum; gırtlığıma kadar borca batmış, silahın namlusuna bakıyor ve patlaması için hazır bekliyordum.

Birdenbire, antremde dururken, elimde kullanılmış giysilerden oluşan ağır bir çanta, şişmiş ayak bilekleri ve en kötü zamanda gelen bir bebek, hepsi çok fazlaydı.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ve bir ömür boyu yalnızlıkla büyümüştüm. Ama bu farklıydı. İliklerime kadar işleyen, panik yaratan, ruhumu parçalayan bir yalnızlıktı. Mücadelem benden kaçtı, kalbimden aktı ve titreyen parmaklarımın ucundan çıktı.

Vazgeçmek yoktu ama keşke vazgeçebilseydim.

Gözyaşlarım kabardı ve döküldü, burada görececek kimse olmadığı için onlara izin verdim.

Sürüne sürüne kanepeye gittim ve yaylar sırtıma battığında irkilerek zarafetsizce üzerine düştüm. Gözyaşlarım daha sert akmaya başladı. İçinde bulunduğum durumun ne kadar sefil olduğunu hatırlamadan lanet olası kanepeme bile uzanamıyordum.

Liam geri dönmek zorundaydı. Bütün mesele buydu. Bana korkunç masajlar yapmak ve omzunda ağlamama izin vermek için burada olması gerekiyordu. Biraz yavaş davranacaktı ama en azından evde biraz ilerleme kaydedecekti ve ben de gerçekten gücümün yetmediği müteahhidi kovabilecektim.

Avustralya'da saatin kaç olduğunu hiç düşünmeden onu aradım. Bir önemi yoktu. Ona ihtiyacım vardı.

"Selam bebeğim," diye cevap verdi.

"Nasılsın?" "Liam," diye titredim.

"Kit? Ağlıyor musun?" Sesi biraz telaşlıydı ama daha çok uyku sersemi gibiydi. Sydney'de gün ortası olduğu düşünülürse, tamamen uyanık olması gerekirdi. Kestirmeyi her zaman sevmiştir.

"Geri dönmene ihtiyacım var. Yapamam-"

"Ah, Kit," dedi usulca. "Neyin var bebeğim? İş yerinde zor bir gün mü geçirdin?"

"Her zaman zordur, Liam." Yüzümü sertçe ovaladım, dağıldığım için kendime kızdım. Bu benim için bir seçenek değildi. Yüzmeye devam etmek zorundaydım. "Tuttuğun müteahhit hakkında bir şey bilmiyorum. Aksine, ev daha kötü görünüyor ve kredinin vadesi birkaç ay içinde doluyor. Burayı satmak zorundayız. Ben sadece
."

"Kit, bebeğim. Böyle heyecanlanamazsın. Bu bebek için iyi değil. Bunu biliyorsun."

Sakinleşmeye çalışarak titreyen bir nefes aldım. "Ne zaman döneceksin? Sana burada ihtiyacım var."

"Bana hiç ihtiyacın olmadı, bebeğim. Sadece bu gece zor bir dönem geçiriyorsun. Meksika'da tanıştığım Kit, kemerinde bir çekiçle dolaşıyor, inşaat alanlarındaki tüm büyük adamlara patronluk taslıyordu. Sen tam bir baş belasıydın. Kimseye ihtiyacın yok."

Tanıştığı Kit yirmi iki yaşındaydı ve güzel bir ülkede inşaat işçiliği yaparak eğleniyor, dünyayı kurtarıyormuşum gibi hissediyordu.

Artık o Kit değildim.

Korkuyordum, istediğimden daha fazla sorumluluğum vardı.

Ve o benim soruma cevap vermiyordu.

"Sana ihtiyacım olduğunu söyledim. Beni doğurmaya ikna ettiğin bu bebeğin sana ihtiyacı olacak."

İç çekişi telefonda ağır bir şekilde duyuluyordu. "Kit-"

"Geri dönecek misin?" Lafı dolandıracak vaktim yoktu.

Bir iç çekiş daha, daha da ağır. "Mesele şu ki, artık babam için çalışıyorum. Onu gerçekten zor durumda bırakamam ve daha yeni para kazanmaya başladım. "Babam için çalışıyorum.

geri dönüş uçuşu bütçede yer almıyor."

İçten içe bunun olacağını biliyordum ama onun bunu söylediğini duymak -*gerçekten* söylemek- midemin dibe vurmasına neden oldu. Ağ olmadan serbest düşüşe geçmiştim. Liam onu başka bir kıtaya götürmüştü.

"Sadece söyle, Liam," dedim.

"Kit, kahretsin, özür dilerim." Sonunda yataktan kalkmaya karar vermiş gibi bir hışırtı duyuldu. "Sadece... Burada olup babama yardım etmem gerekiyor. Ve biriyle tanıştım."

Tabii ki biriyle tanışmıştı. Ve ona baba olmak üzere olduğunu söylemediğini garanti edebilirim.

"Bebek ne olacak?"

"Bilmiyorum." Ellerini kumral saçlarında gezdirirken hayal edebiliyordum, sanki bu yüzden işkence çekiyormuş gibiydi. Onu benden, bebeğimizden, bu evden, tüm vaatlerden bir dünya uzağa düşüren tüm seçimleri yapan oydu. "Elimden geldiğince sana para göndereceğim bebeğim. Bir yolunu buluruz."

Görmeden başımı salladım. "Elbette yapacaksın."

"Böyle yapma. Harika bir anne olacaksın. Zaten bana ihtiyacın yoktu. Ben sadece-"

Kendi kendini kırbaçlaması bir saniye bile dinlenemeyecek kadar fazlaydı, bu yüzden onu dinlemedim. Kısa bir süre sonra, biraz parası olur olmaz bana para göndereceğine dair boş bir söz daha vererek gitmeme izin verdi.

Veda ederken, onunla iletişime geçmediğim sürece ondan bir daha haber alamayacağımdan neredeyse emindim.

O zaman bile cevap vereceğinden emin

değildim. Bunu tek başıma yapıyordum.

Ama zaten her şeyi hep böyle yapmamış mıydım?

Kız Bebek ayaklarını karnımın üst kısmına bastırdı ve ben gözyaşlarımın arasından onun hareketine gülümsedim. Zavallı kız ne yaptığını bilmeyen bir annenin elinde kalmıştı.

Yine de denerdim. Ne kadar zor olursa olsun denemekten asla vazgeçmeyecektim. "Sen ve ben, aşkım. Dünyaya karşı biz."
Başaracaktık. Başka seçeneğimiz yoktu.

Altıncı Bölüm

Elliot

KOLEJDEN MEZUN OLDUKTAN SONRA, HAFTA SONU brunch'ı Luca, Weston ve benim aramda bir kurum haline gelmişti. Son zamanlarda masamız daha da büyümüştü. Kız kardeşim Elise birkaç ay önce Denver'a geri taşınmıştı, doğal olarak o da bize katıldı. Sonra Elise'in arkadaşı ve Luca'nın yeni karısı Saoirse geldi. Luca nereye gittiyse, Saoirse de oraya gitti.

Bazen, gerçekten şanssız olduğumda, Weston'ın küçük kardeşi Miles ortaya çıkıyordu. Bugün o günlerden biriydi.

Kötü bir adam olduğundan değil. Sadece çocukluğumuzdan beri beni rahatsız ediyordu. Weston aslında benim kardeşimdi, bu yüzden mecbur kaldığımda onun gerçek kardeşine katlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse Miles da Weston'ı çileden çıkarıyordu.

Masamız en sevdiğimiz brunch mekanının verandasında, kaldırıma bakıyordu. Erken sonbahar güneşi tam tepemizde konumlanmıştı ve hafif serin bir günde bize sıcaklık veriyordu.

"Burada olmana şaşırdım El," dedi Elise. "Son zamanlarda kaçırdığından daha fazla brunch'a katılmışsın gibi görünüyor."

Neredeyse her zaman aynı şeyi sipariş ettiğim için pek de ihtiyacım olmayan menümden başımı kaldırdım. "Bu bir şikayet mi?"

Öyle olmadığını biliyordum. Elise ve ben çoğu kardeşten daha yakındık. Anne ve babamız ölmüştü ve o daha lisedeyken ben onun vasisi olmuştum. Chicago'da hödük eski sevgilisiyle yaşadığı yıllar ikimiz için de zor geçmişti. Onun hak etmeyen kışını terk edip gittiğinde, onu eve getirmek benim için büyük bir zevk olmuştu.

"Bir gözlem," dedi. "Çok fazla seyahat etmiyorsun." "Etmedim," diye kabul ettim.

Weston Elise'e doğru eğildi, kolunu onun omuzlarına attı. Çocukluğumun en iyi arkadaşını kız kardeşimle görmek hâlâ biraz rahatsız ediciydi. Beynim sık sık kekeliyor, ikisini bir arada hesaplamak için aşırı çaba harcıyordu. Ancak son günlerde ilişkileri hakkındaki hislerim neredeyse tamamen olumluydu. Elise'e iyi davranıyordu ve Elise de onun en iyi yönlerini ortaya çıkarıyordu.

"Bunun bir sebebi var mı?" Weston sordu.

Elimdeki menüyü çatalımın yanına masaya bıraktım. "Birkaç nedeni var. Şehir merkezindeki yeni bina dikkatimi burada tutuyor."

Luca kıkırdamasını eliyle gizledi ama pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazdı. "Catherine kaç haftalık oldu? Muhtemelen uçmak için çok uzakta, ha?"

Otuz yedi hafta. Uçmak için çok uzun bir süre. Ve her geçen gün korkum artıyordu, yakında her gün ona hiç benzemeyen beceriksiz bir aptalla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

"Catherine hamile mi?" Elise doğruldu ve önce beni, ardından da Weston'ı ters ters bakarak kıstırdı. "İkiniz de bana söylemediniz. Nedenmiş o?"

Weston'ın parmakları onun pazusunun etrafında kıvrıldı. "Bunun bilmek isteyeceğin bir şey olduğunu fark etmemiştim."

Bir omzumu kaldırdım. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştın." Elise gözlerini devirdi. "Yani? O senin için önemli, değil mi?"

Kabul etmekte tereddüt ettim ama haksız değildi. Catherine beni her gün çalıştırdı ve yanında olmak çok kolaydı. Onunla önceki asistanlarımdan daha fazla zaman geçirdim.

"Evet, öyle," diye itiraf ettim.

"O zaman ben de ona bir hediye almak istiyorum." Elise Saoirse'ye döndü. "Bundan sonra ne yapacaksın? Bebek için alışveriş yapmamız gerekiyor."

Saoirse ellerini birbirine sürttü. "Evet, kesinlikle var. Yakınlarda çok şirin bir dükkan biliyorum. Ne alacak Elliot? Erkek mi kız mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Saoirse'nin ağzı açık kaldı, sonra da kapandı. "Neden sormadığına şaşırmadım? Eğer para kazandırmıyorsa ya da dünyayı fethetmenize yardımcı olmuyorsa, radarınızda değildir."

Miles boğazını temizledi. "Şurada oturuyorum, alışveriş gezisine katılmam istenmediği için kırgınım."

"Bebekler hakkında bir şey biliyor musun?" Weston sordu.

Miles kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Küçükler. Sanki işleri buymuş gibi sıçar ve ağlarlar. Bazen sevimli olurlar ama genellikle yaşlanana kadar küçük kızgın ihtiyarlara benzerler."

Saoirse onunla birlikte başını salladı. "Haksız değilsin."

"Sadece çok önemli ayrıntıları kaçırıyorsun," diye ekledi Elise.

Miles elini havaya kaldırdı. "Haydi Lisie. Beni de alışverişe götür. Bundan sonra kendi halime bırakılırsam başım belaya girer. Bundan gerçekten sorumlu olmak istiyor musun?"

Weston başıyla beni işaret etti. "Elliot ve ben yürüyüşe çıkıyoruz. Sen ve

Luca da bize katılmalısınız."

Miles'in onu geri çevireceğini umarak nefesimi tuttum.

"Evet, kulağa bir bebek için alışveriş yapmaktan daha eğlenceli geliyor."
Miles Saoirse ve Elise'e seslendi. "Kusura bakmayın hanımlar. Daha iyi bir teklifim vardı."

Sikeyim.

En azından Luca tampon olarak orada olacaktı. Aldrich kardeşler didişmeleriyle tanınırlardı ve benim iki ya da üç saat boyunca bunu dinleyecek halim yoktu.

"Bir dahaki sefere beni yakala," dedi Luca. "Karım meşgulse, ben gezmeye giderim."

Yine siktir. Sanırım genellikle iş yerinde uğraştığım egomanyak erkekler için ayırdığım sabır kuyusunun derinliklerini aramam gerekecekti.

Saoirse ona doğru eğildi, alt dudağı dışarı çıktı. "Motosikleti bensiz mi alacaksın?"

Yanağına bir öpücük kondurdu ve burnunu saçlarının arasına soktu.

"Merak etme, güzel kız. İstersen seni daha sonra gezdiririm."

"İstiyorum," diye mırıldandı.

Garson kız içkilerimizi getirdi ve yemek siparişlerimizi aldı. Neyse ki konu dağıldı ve Miles ile Saoirse birlikte kurdukları iş hakkında konuşmaya başladılar.

"Dün yeni bir müşteri bulduk," dedi Saoirse.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hâlâ bu işi mi yapıyorsunuz?"

Bunu çoğunlukla şaka olsun diye söylemişim ama sorumun ardında bir gerçeklik payı vardı. Saoirse'yi Elise ile üniversitede aynı odada kaldıkları zamandan beri tanıyordum. Kaliteli bir insandı -başka türlü arkadaşlığımızın devam etmesine izin vermezdim- ama hiçbir zaman tek bir şeye, yere, ilişkiye ya da işe uzun süre bağlı kalmamıştı.

O ve Luca'nın evliliği tam bir sürpriz olmuştu çünkü ikisi de bağlılığı

sevmeleriyle bilinmiyorlardı. Sonra o ve Miles-

Hâlâ, ne zaman yanında olmak zorunda kalsam, rutin olarak pantolonumu indirmeye çalışan çocuk olarak gördüğüm kişi bir iş danışmanlığı şirketi kurmuştu. Son birkaç ay arkadaş grubumda garip bir çalkantı olmuştu. Her şey bana sık sık kamçı etkisi yapan bir hızla değişiyordu.

Beni tersledi. "*Evet*, pislik. Ve biz onu öldürüyoruz."

Teslim olmak için iki elimi de kaldırdım. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyorum. Bu işe kanını, terini ve gözyaşını akıttığını biliyorum." Saoirse'ye sataşmak çok kolaydı, özellikle de aldığı kadar iyi verdiğinde. Yine de o ve Miles övgüleri hak ediyordu. Bir iş kurmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyordum. Zayıflar için değildi.

Portakal suyum aldım. "Saoirse ve Miles'ın şerefine. Orada öldürmeye devam edin."

Onlara kadeh kaldırdık ve içimi ağzıma götürürken bakışlarım kaldırıma kaydı. Restorana doğru yürüyen Catherine'i gördüğümde donup kaldım. Masamız, alanı belirleyen alçak çit bariyerinin hemen yanındaydı. Birkaç dakika içinde doğrudan yanımızdan geçecekti.

"Neye bakıyorsun sen?" Elise benim baktığım yöne doğru döndü. "Oh! Catherine mi o?"

"Öyle," diye temkinli bir şekilde onayladım.

Domino taşları gibi, masamızdaki herkes teker teker onu görmek için boynunu büktü. Sanki izlendiğini biliyormuş gibi, Catherine bize doğru döndü. Gözleri bana takılınca düpedüz telaşla irileşti.

Elise elini kaldırarak onu yanına çağırdı. "Merhaba, Catherine!"

Annemiz öldüğünde, eve dönüp Elise'in vasisi olabilmek için Stanford'u bırakmışım ve bundan *bir* kez bile pişmanlık duymamışım.

Şimdi. Eğer Elise bir grup evinde ya da başka bir yerde zorlansaydı, bu kadar arkadaş canlısı olmazdı.

Catherine, sadece kalçalarının ortasına kadar gelen çitin diğer tarafında durdu. "Herkes merhaba. Sizi burada görmek ne güzel."

Elise ayağa fırladı ve etraftaki masalara göz gezdirdi. "Biz de tam senden bahsediyorduk. Gel bize katıl. Eminim başka bir sandalye bulabiliriz."

Miles masadan uzaklaştı. "Sorun değil. Ayakta durabilirim. Zaten sindirime de yardımcı oluyor. Ve herkes krepleri ayakta yemenin daha kolay olduğunu bilir."

Catherine usulca kıkırdayarak ikisine de el salladı. "Hayır, mümkün değil. Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz ve ben tam bir pasaklı gibi görünüyorum. Sizi aşağı çekmek istemem." Yanakları kızarmıştı ve bana bakmaktan kaçınıyordu. Son birkaç haftadır bunu çok yapmıştı. Kaçınma onun sanat biçimiydi.

"Şaka mı yapıyorsun? Çok sevimli görünüyorsun," diye mırıldandı Elise. "Lütfen, gel bizimle otur."

Catherine elindeki alışveriş torbasını havaya kaldırdı. "Ben de tam eve gidiyordum ve ellerim dolu, gitsem iyi olacak. Yine de teşekkür ederim."

Catherine yoluna devam etti ama hızlı hareket etmiyordu, karnının büyüklüğü düşünüldüğünde bu anlamlıydı. Belli belirsiz bir şişlikten kendi yerçekimine sahip bir şişliğe dönüşmüştü. Bir ara ona ikiz olup olmadığını sormayı düşündüm ama bu sorunun ağzımdan çıkmasına izin verecek kadar aptal değildim. Zaten ayağımı yeterince sokmuştum.

Kaldırımda ilerlerken beklenmedik bir hayal kırıklığı içimi kemirdi. Benimle göz teması kurmaktan kaçınırken kendisine pasaklı demesi aklımdan çıkmıyordu.

Ayağa kalktım ve peçetemi masaya fırlattım. "İzninizle. Onunla konuşmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Ona yetiştiğimde Catherine köşeyi dönmüştü. Dikkatli gözlerle yaklaşmamı izledi, çantasını bir kalkan gibi önünde tutuyordu.

"Geri gel. Gitmene izin verirsem Elise canlı canlı derimi yüzer." Önünde durdum ve ona baktım. Kısa boylu *görünmediği* için ne kadar kısa olduğunu hep unutmuşumdur. Yine de onu ilk kez bir iş ortamı dışında görüyordum. Normalde düzgün saçları ve sade, klasik kıyafetleriyle ütülü ve tertemizdi. Bugün ise saçları dağınık, asi bir topuz şeklinde tepesinde toplanmıştı ve üzerinde kapüşonlu bir tişört ve tayt vardı.

"Lütfen ona çoktan yediğimi söyle." Göbeğinin üzerine uzandığı yer dışında her yeri büyük gelen kapüşonunu çekiştirdi. "Kendimi bir restorana gidemeyecek kadar hödük hissediyorum ve hepiniz-"

"Güzel görünüyorsun. Kimse seni otuz yedi haftalıkken kapüşonlu giydiğin için yargılayamaz-"

"Bekle, kaç haftalık olduğumu biliyor musun?" Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tabii ki biliyorum. Bana beş hafta önce söylemiştin. Beş artı otuz iki eşittir

otuz yedi. Zor değil." "Oh."

Gözlerini kırptırdı ve o zaman ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Belki gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için işe gelirken makyaj yapıyordu ama şimdi yapmıyordu, belki de kötü bir gece geçirmişti. Her iki durumda da dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ve yakında.

"Lütfen gel," diye ısrar ettim, onu burada gereğinden fazla tutmaktan huzursuzdum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, açıkçası rahat edemem."

Başımı eğdim. "Bu benim suçum mu? Kıyafetlerin hakkında bir yorum yaptım diye mi?"

Duygularını incittiğimi hemen anlamıştım ama bunu kasıtlı yapmamıştım. Karnına zar zor oturan elbisesinin içinde rahatsız görünüyordu. Elbisesini çekiştirdiğini ve çekiştirdiğini görmek bana kara tahtaya çivi çakmak gibi gelmişti. Bunu düzeltmesini istemiştım, böylece ilgilenmem gereken on binlerce başka şey varken onun rahatlığıyla meşgul olmayacaktım.

"Öyle bir şey değil." Tekrar göz kırptı, bu sefer daha yavaştı. "Ben gidiyorum. Pazartesi görüşürüz. Arkadaşlarınla güzel bir brunch yap, Elliot."

"Bekle. Bir şey daha, sonra gitmene izin vereceğim."

Çenesini eşofmanının kumaşına gömdü ve devam etmemi bekledi.

"Kız mı erkek mi?" Başımla ortasına doğru işaret ettim.

Elini karnının üst kısmına götürdü ve yavaşça kavis boyunca düzleştirdi.

"O bir kız."

"Pekâlâ. Elise bilmek istedi-" "Güle güle, Elliot."

Bu sefer uzaklaştığında onu durdurmadım. Ama sokağın köşesinde bekledim ve yakındaki bir otoparkta gözden kaybolana kadar onu izledim.

Restorana döndüğümde yemeğimiz masadaydı. Daha fazla tartışmadan yemeğe dalmayı umuyordum ama son sözü Miles'in söylemesi gerekiyordu.

Miles, "Herkesin bilmek için can attığını bildiğim soruyu sormak zorundayım," dedi.

Omletime odaklanmaya devam ettim. "Gerçekten yapmak zorunda mısınız?" "Zorundayım."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "O zaman söyle bana Miles, herkes neyi bilmek için can atıyor?"

Ağızı tembel bir sırıtışa dönüştü. "Bize doğruyu söyle, Elliot. Bebek senin mi, değil mi?"

İnleyerek başımı öne eğdim. Miles bu yürüyüşte bir dağ aslanına rastlamayacağımızı umsa iyi ederdi. Hiç düşünmeden ona öğle yemeği teklif ederdim.

Yedinci Bölüm

Catherine

Not: Sizin yanınızda olmaktansa yüz kere doğum yapmayı tercih ederim.

Kaba ve kesinlikle abartılıydı ama huysuzluğum nükleer seviyelere ulaşmıştı. Uykusuzluk tam bir baş belasıydı. Çocukluğumdan beri bununla uğraştığım için bilirdim. Eğer iki ya da üç saat arka arkaya uyuyabilirsem, o gece iyi bir geceydi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve ellerimi şişliğimin üzerinde gezdirdim. Epik boyutlara ulaşmıştı ve daha iki haftam vardı. Bundan sonra asla eskisi gibi görünmem mümkün değildi ama şu anda endişelenmem gereken şey bu değildi. Bardağım zaten endişelerle dolup taşıyordu.

Elliot'ın zayıf, heybetli figürü uzun koridorda bir yırtıcı hayvan gibi ilerlerken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Neredeyse masama gelene kadar elinde bir içecek taşıyıcısı olduğunu ve ofisine değil bana doğru geldiğini fark etmedim.

"Günaydın, Catherine."

"Merhaba, Elliot."

Taşıyıcıyı masamın kenarına koydu ve kahve kokusu bana doğru yayıldı. Öğle yemeğine kadar beklemeye çalışıyordum ve henüz kafein almamıştım. Neredeyse uyukladığıma göre, muhtemelen bu gerçekleşmeyecekti.

"Bu sizin için. Buzlu, sütlü ve vanilya şuruplu." Bardağı bana doğru itti ve üstüne kâğıttan bir pipet yerleştirdi.

Neredeyse kelimeler kifayetsiz kalacaktı ama annemin kafamın arkasındaki sesi yaşadığım şoku bastırdı. "Teşekkür ederim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Başını eğdi. "Erken geldim, acele etmeyin." Sonra arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. "Hazır olduğunuzda ofisimde olacağım."

Nazik jesti, yazdığım yazı için neredeyse kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu ama Elliot'a günün bu erken saatlerinde fazla itibar etmemeyi öğrenmişim. Sabahki toplantımızdan ayrıldığımda sert ifadelerimi hak edeceğinden şüphem yoktu.

Tam da istediğim gibi olan kahvemi yudumladım ve Elliot'ın ofisine girmeden önce kafeinin vücuduma işlemesi için beş dakika bekledim.

Toplantımız her zamanki gibi, programının üzerinden geçerek ve benden yapmamı istediği görevleri not alarak geçti. Sona geldiğimizi düşündüğüm anda Elliot faresine iki kez tıkladı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp derin bir nefes verdi.

"Yerinize geçecek kişiyi seçtiniz mi?" diye sordu sonunda.

"İki aday arasında. Bu öğleden sonra size özgeçmişlerini gönderecektim."

"İsimleri?"

Hafızam son zamanlarda çok kötü olduğu için tabletimi kaydırıp iki kez kontrol ettim. "Daniel Nussbaum ve Ariel Seagram. İkisi de CU'dan bu yıl mezun oldu.

Geçtiğimiz bahar. Nitelikleri oldukça benzer." "Daniel,"
diye kararlı bir şekilde telaffuz etti.

"Daniel? Ama... bir nedeni var mı?"

Kollarını masasının üzerinde öne doğru kaydırarak doğruldu. "Bekâr genç kadınları işe almıyorum."

Tepkimi gizleyemedim. Gözlerim parladı ve dudaklarım aralandı, bunu söylemesine şaşırmıştım. "Bunu söylemeye iznin var mı? Ya da düşünmeye?"

"Hayır, kesinlikle değil, ama ofiste konuştuklarımızın daha ileri gitmeyeceğine inanıyorum."

Yazılarımdan başka bir şey değil.

"Söyleyecek kimsem yok ama neden bekar kadınları işe almadığınızı açıklayabilirsiniz?"

"Elbette. İstenmeyen komplikasyonların çok sık ortaya çıktığını bilecek kadar deneyimim oldu. Kendini bana attığı için mükemmel bir asistanı kaybetmekten daha sinir bozucu bir şey olamaz." Devam etmeden önce ağzı buruştu. "Kulağa kötü geldiğinin farkındayım ama bu karara kolaylıkla varmadım. Benim pozisyonumda, etrafımda kimlerin olduğuna çok dikkat edemem."

Tabletimi ve not defterimi kucağıma indirdim, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Beni işe almanın bu teoriyi çürüttüğünü umuyorum. Bunca ay boyunca hiçbir sorun çıkmadı ve kendimi sana atmadım, atmayacağım da."

"Doğru, ama sana bu işi verdiğimde bir ortağın olduğu izlenimine kapılmıştım."

Gözlerim kısıldı. Görüşmemizde Liam'dan bahsetmediğimi biliyordum ve kesinlikle ondan ortağım olarak bahsetmezdim.

"Ne tür bir geçmiş kontrolü yaptınız? Diş kayıtlarıma baktınız mı?"

"Evet. Temizlenme zamanının gelmiş," diye kestirip attı.

Orta parmağım seğirdi. Sosyete kraliçesi annem tarafından görgü kuralları konusunda eğitilmiştim, ama aynı zamanda gençlik yıllarımda önemli bir kısmını punk sahnesinde geçirmiştim. Kaba insanları terslemek, içgüdüsel olarak *lütfe* ve *teşekkür ederim* demek gibi geliyordu.

"Aslında birkaç hafta önce gittim." Tavamı defterime vurdum. "Şu anda bir ortağım olmadığı ve o zaman da olmadığı için geçmiş kontrolünün iadesini isteyecektim. Birisi size yanlış bilgi vermiş."

"Dediğim gibi, artık sana güveniyorum, yani zarar yok, ziyan yok." Masasının bir çekmecesini açtı ve içinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Al. Senin için."

Kalbim pır pır ederek zarfı ondan aldım. Açmak için beklemeliydim ama içinde ne olduğunu görmek için çok hevesliydim.

Üstünü yırttım ve asla ayak basmayı hayal edemeyeceğim bir kaplıcanın adının yazılı olduğu bir kart çıkardım. Açtığımda içinde beş yüz dolarlık bir hediye kartı buldum.

"Bu da ne?" Sıkışan boğazımı sıktım.

"Senin için. Doğum öncesi masajlar, ayak bakımları, ne istersen yapıyorlarmış. Ya da saklayabilir ve o geldikten sonra kullanabilirsiniz."

Neredeyse nutkum tutulacaktı. Elliot ilk konuşmamızdan bu yana hamileliğimi neredeyse hiç kabul etmemişti -ki açıkçası bu gayet iyiydi- ama bebeğime "*kızım*" dediğini duymak beni neredeyse çözüyordu. Nedenini bilmiyordum. Belki de Davida ve Raymond dışında bu konuyu konuşabileceğim kimse olmadığı içindir. Onu tanımak beni mini bir kuyruk dönüşüne sürükledi. Bunu daha da gerçek kıldı.

"Bu inanılmaz derecede cömertçe. Çok teşekkür ederim."

Bebek Kız ölüm taklası atmaya karar verdiğinde ve uzanıp rahatlamak için ciğerlerimi bir kenara ittiğinde sözlerim kesildi.

"Catherine?" Elliot telaşla ayağa fırladı. Ona iyi olduğumu söyleyecektim ama nefesim kesilmişti. "Sen iyi misin?"

Onu yeterince çabuk rahatlatamadığımda, masanın etrafında dönüp önümde çömeldi.

"Catherine..."

"Ben iyiyim," diyebildim.

"Sen-" Bakışları karnıma takıldı. *Hareket eden* karnıma. Açık gri kıyafetimin içinden, içimde yaşayan yaratığın bir şeylerin peşinde olduğunu gizlemek mümkün değildi.

"Timsah taklidi yapıyor."

"Bu normal mi?" Elliot içeriden drtlen karnıma baktı. "Sanırım yle. Zaten onun için normal."

Sanki kendi iradesiymiş gibi, eli ortama doğru ilerlemeye başladı. Nefesimi tutmuş, ağır çekimde hareket edişini izliyordum. Son saniyede gözleri benimkilere kaydđ ve izin istedi.

Aıklayamadığım nedenlerden dolayı, başımı sallayarak ona verdim.

Avuç içi karnımın üstüne uzandı ve Kız Bebek ona doğru bastırdđ.

"Tanrım," dedi. "Bunlar... ayaklar mı?"

"Evet. Elinin baskısını hissediyor olmalı."

Karnımı izlerken kaşları çatıldı ve içimde bir duygu girdabđ oluştu. Bu şoku ve şaşkınlığı tek başıma yaşıyor, dönüm noktalarını sessizce kendi başıma kutluyordum. Bu adamın, patronumun bunu benimle paylaşması çok gerekstyd ama aynı zamanda beni inanılmaz derecede hznlendirdi.

Başından beri böyle olmalıydđ. Liam tüm

bunlar için burada olmalıydđ.

Elliot nasıl olur da bu bebeğe Liam'dan daha fazla değer verebilirdi?

Liam'ın zerre kadar umurunda olmadığı için bu pek bir şey ifade etmiyordu ama yine de. Elliot Levy, bebeğimin tekmelerini hissetmek için karnıma dokunuyordu ve babasının onun için duyması gereken dehşet dolu şaşkınlığı yaşıyordu.

"Bu hep içinde mi oluyor?" diye sordu, gözlerini yumruğumdan hiç ayırmadan.

İlgiye açtım. Elliot'tan bu yoğunluğu almanın bu kadar baş döndürücü olmasının nedeni bu olmalıydı. Onu bir kaşıkla yiyebilirdim. Göğsüm sanki bir korse yırtıcının içindeymişim gibi kabardı. Elimi onunkinin üzerine koymamak için parmaklarımı sandalyemin kollarına geçirdim.

Parmaklarımı Elliot'ın parmakları arasında dolaştırma fikrinin ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde kıvrması duygusal durumum hakkında çok şey söylüyordu. *Elliot Levy*, benim dayanılmaz patronum.

"Hayır, her zaman değil," dedim ona. "Ben isteyken başka bir yerde olduğundan daha aktif."

Yavaşça başını salladı. "Orada gerçek bir insan var."

Gülmek zorunda kaldım. "Sanırım öyle, evet."

"İki hafta içinde burada olacak." "Vahşi, ha?"

Uzun parmakları göbeğimin yuvarlak kıvrımı üzerinde kıvrıldı ve avucunun sıcaklığı ince üstümden tenime geçti. Bunun ne kadar inanılmaz derecede samimi olduğunu fark ettim. Elliot ayaklarımın dibinde diz çökmüş, bana hiç dokunulmamış bir şekilde dokunuyordu... belki de hiç, saygı ve merakla... bunun beni etkilemesine izin vermemek zordu.

"Daha çılgınca bir şey duymadım." Sözlerim boğuk çıktı ve yanaklarım hemen alev aldı. Neyse ki yüzüme bakmıyordu.

Diğer elini karnıma götürdü ve iki yanından kavradı. Bulunduğumuz pozisyon bir işyeri için uygun olmaktan çok daha yakındı ama

hiçbir parçam ondan uzaklaşmasını isteme dürtüsü hissetmedi.

Nefeslerim kısa aralıklarla geliyordu ve Elliot'ın nefesleri karnımın dokunmadığı kısımlarını ısıtıyordu.

"Bunca zamandır sesimi duyuyormuş," diye mırıldandı.

"Evet. Senin hakkında bir fikir edindiğini söyleyebilirim." Parmaklarım yine kıpırdadı, bu kez onları kalın, siyah saçlarında gezdirip biraz karıştırma ihtiyacı duydum.

"Şanslıyım ki bana birkaç yıl daha söyleyemeyecek."

Tekrar güldüm, karnımı zıplattım. "Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Ofiste çok fazla takılmayacaktır."

Umuyordum. Ev taksitlerim ve müteahhitle birlikte kreş masraflarını nasıl karşılayacağımı bulamazsam, Kız Bebeği çekmeceme koyup Elliot'un fark etmemesi için dua etmek zorunda kalabilirdim.

Bir anda üzerime bir kova soğuk gerçeklik sıçradı.

"Doğru." Başını iki yana salladı. "Doğru, tabii ki."

Sanki gerçeklik onun da üzerine çökmüş gibi, Elliot ayağa kalktı ve masasının diğer tarafına geçti. Orada durdu, ekranına odaklandı ve faresini tıkladı.

Onun yokluğu o kadar ani olmuştu ki kendimi bir an için çaresiz hissettim.

Bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı, ben de kendimi sandalyeden dışarı attım ve elimde kesinlikle ihtiyacım olmayan inanılmaz cömert hediye kartıyla ofisinden çıktım.

Şaşkınlık içinde dinlenme odasına gittim. Davida, Jeffrey'nin sabah smoothie'sini hazırlıyordu. Bunu her gün yapıyor ve tüm süreç boyunca küfür ediyordu. Bunu yapmak zorunda bırakılmaktan kesinlikle nefret ediyordu ve bir kereden fazla nereden biraz arsenik temin edebileceğini araştırdığını ima etmişti.

"Merhaba." Hareketlerimi olabildiğince dramatize ederek odaya daldım. "Az önce çok garip bir şey oldu."

Meyveleri parçalamayı bıraktı ve dikkatini bana verdi. "Anlat, sevgilim."

"Elliot ve ben sabah toplantımızı yaptık ve-" Yüzümü kapatmak zorunda kaldım. "Baby Girl çılgın taklalarını atmaya başladı ve nefesimi kesti. Elliot bende bir sorun olduğunu düşünmüş olmalı. Hemen yanıma koştu ve sonra-

"

"Ne?" Davida saklamadığı bir heyecanla fısıldadı.

"Karnıma dokunmasına izin verdim."

"Elliot Levy?"

"Tam da o." Parmaklarımın arasından ona baktım. "Ve bu uzun bir süre devam etti."

Gözlüklerini başının üstüne itti ve yuvarlak gözleriyle bana baktı. "Ne kadar zamandır?"

Raymond içeri girdi. Mola odasında olmak için dedikodudan başka bir nedeni yoktu. "Ne ne kadar sürecek?"

Davida'nın gözlükleri tekrar burnuna düştü. "Elliot Kit'in yumrusuna dokundu." Raymond bana döndü. "Hayır."

Başımı salladım, yüzüm alev alev yanıyordu. "Yaptı. Ve en az beş dakika sürdü. Sonunda, iki eliyle karnımı tutuyordu ve-"

Raymond kaşlarını kaldırdı. "Ve hoşuna gitti mi?"

Engel olamadığım yaşlar gözlerimin arkasını yaktı. "Sarıldım. Sadece... En son ne zaman birinin bana sarıldığını bile hatırlamıyorum ve tüm randevularıma yalnız gittim-"

Bana doğru yürüyen Davida beni kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki bir homurtu çıktı.

"İşte." Geri çekildi, elleri omuzlarımdaydı. "Sarılmak için bana gel. Uygunsuz kaynaklardan insani temas aramaya kalkma."

"Onu aradığımı sanmıyorum," diye itiraz ettim. Gerçi Elliot'ın bana dokunmasına itiraz *etmemiştim*. Azıcık bile.

"Buna izin verdin çünkü *bir şeye* ihtiyacın vardı. Elliot'a değil - hayatında böyle bir karmaşaya ihtiyacın yok." Jeffrey'nin smoothie'sine geri döndü ve meyveleri vanilyalı yoğurda karıştırdı. "Jeffrey'e defolup gitmesini söylemek istemediğimi mi sanıyorsun? Ama gelir, işimi yapar, eve gider ve unutursam her şey daha basit olur. Basitliği severim."

Raymond tüvit spor ceketinin manşetini çekti. "Şahsen ben dağınıklığı severim ama çekimi imzalayan adamla fazla haşır neşir olmaktan kaynaklanan türden bir dağınıklığı değil."

Bana uzun ve sivri bir bakış attı. Sonra ifadesi o kadar yumuşadı ki, Liam'ın bazen bende olduğunu söylediği yaralı yaratık hissini verip vermediğimi merak etmek zorunda kaldım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru atıldı ve Davida'nınkinden daha nazik bir şekilde sarıldı. Raymond Noel sabahı gibi çam ve tarçın kokuyordu. Başımı omzuna koydum, o da bana izin verdi.

Bu odadaki sahne profesyonel olmaktan çok uzaktı ama kimse izlemiyordu. Buraya sadece asistanlar giriyordu ve bizim de kendi kurallarımız vardı. Sarılmak kabul edilebilir sınırların dışında değildi, yine de ilk kez bu kadar şımarığımızı söylemek yanlış olmazdı.

Davida başını kaldırıp işine baktı. "Söylesene hayatım, randevularına kimsenin gelmediğini söylemiştin. Doğumda yanında kim olacak?"

Dudaklarım birbirine yapıştı, Liam'ın sonsuza dek gittiğini itiraf etmesinden beri bir kenara ittiğim panik, yükselme tehdidinde bulunuyordu.

"Bunu kendi başıma yapıyorum," diye itiraf ettim, kendimi Raymond'un nefis kokusundan uzaklaştırarak.

"Hayır." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tüm bunlar yabancı ama çocuğun resmi babası olarak bunu tek başına yaşamana izin veremem. Ben yanında olacağım."

Raymond inledi ve tezgâhın üzerine katlandı. "Ben de orada olmak zorundayım, değil mi?"

"Yapmak zorunda değilsin Ray," diye fısıldadım.

Teklifleri, yüksek sesle konuşamayacağım kadar büyüktü. Zihinsel olarak kendimi yalnız gitmeye hazırlıyordum. Onlardan birinin bile yanımda olması, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Hayır, hayır." Kendini dikleştirdi. "Baba unvanımı hafife almıyorum. Ben de orada olacağım ama bakmayacağım. Sadece manevi destek."

"O unvanı sana ben vermedim," diye hatırlattım ona.

Elini kalbine bastırdı. "Ben artık bir babayım. Bu iş bende." Sonra kendini kapıya doğru döndürdü. "Her neyse, görev çağırıyor. Ben çıkıyorum."

Davida ve ben tekrar baş başa kaldığımızda, tezgahın üzerine attığım zarfı aldı. O kadar sersemlemiştim ki zarfı buraya getirdiğimi unutmuştum.

"Oooh, buranın lüks olması gerekiyordu." Hediye kartını uzattı ve tutarı görünce ağzı açık kaldı. "Oh, Elliot Levy tahmin ettiğimden çok daha cömertmiş."

"Ben de." Kartı ondan aldım ve başparmağımı kabartmalı logonun üzerinde gezdirdim.

"Heyecanlı görünmüyorsun."

"Bu cömert bir hediye. Gerçekten öyle." Ofladım, bana verilenle mutlu olamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. "Şu anda spa bakımları için para bulmak zor.

Gerçekten masaja ihtiyacım yok ve Kız Bebek doğduktan sonra yatıp güzellik bakımı yaptıracak vaktim olmayacağı da kesin."

Davidada başını hafifçe salladı, belli ki ne demek istediğimi anlıyordu.

Hediye kartını tezgâhın üzerine fırlattım. "Eğer bana gerçekten kullanabileceğim bir şey almak isteseydi, Target için bir hediye kartı onun için övgü dolu sözler söylememi sağlardı. Kaç tane bebek bezine ihtiyacım olacağını biliyor musun?"

Başını tekrar salladı, bu kez daha az incelikle.

"Ben de bilmiyordum ama araştırdım ve çok şaşırtıcı." İçimi çektim. "I-"

"Affedersiniz."

Arkamdan gelen Elliot'ın sesiyle döndüm.

Orada durmuş, buzlu kahvemi bana uzatıyordu. "Elliot-"

Bardağı bana doğru itti. "Bunu ofisimde unutmuşsun. İsteyebileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. İstiyorum."

Gözlerini yakalamaya çalışarak yavaşça elinden aldım. Bakışlarının bir kez benimkini sıyrmasına izin verdi, sonra başını salladı ve uzaklaştı.

Yoğun sessizliği ilk bozan Davidada oldu. "Kahretsin."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Ne kadarını duydu?" "Hepsini, sevgilim. Başımı salladığımı görmedin mi?"

Elimi alnıma vurdum. "Söylediklerime katıldığını sanıyordum. Daha iyi bir işarete ihtiyacın var."

"Kanlı elimle ağzını kapatmak dışında başımı sallamaktan daha iyisini yapamam."

Bir sandalyeye çöktüm ve inledim. "Ben tam bir hıyarım. Bu güzel jesti yaptı ve ben bunu takdir bile edemiyorum."

"Çok iyi durumdasın, sevgilim." Jeffrey'nin smoothie'sinin kapağını itti ve bana doğru yürüdü. "Elliot hassas duygulara sahip biri değildir. Eminim tüm bunları çoktan unutmuştur."

"Muhtemelen." İnsan sadece umut edebilirdi.

Öğlene kadar umutlarım suya düştü.

Öğle yemeğinden sonra masama döndüğümde, tam ortada, üzerinde belirgin beyaz bir hedef gözü olan küçük kırmızı bir zarf duruyordu.

Boğazımda bir düğüm, açtım ve miktar karşısında neredeyse çığlık atıyordum.

Bin dolar. Vay

anasını.

Notu okurken ellerim titredi.

Catherine,

Lüksün yanında işe yarar bir şey.

Spa kartının süresi dolmuyor. Üç yıl sonra bile olsa, vaktiniz olduğunda kullanın.

Yaklaşan gelişiniz için tebrikler. Bunu daha önce söylemeliydim.

-Elliot

Her gün beni çileden çıkaran bir adama bu kadar minnettar olmak garipti. Tanrı aşkına, *bekâr kadınları* işe almıyordu. Bu savaşı duyguları nasıl uzlaştıracığımı bilmiyordum.

Elliot'ın yaklaşan sesi beni anında profesyonel moda geçirdi. Masamın etrafında döndüm, pratik bir şekilde arkasında durdum

Gülümse.

Zahmet etmeme gerek yoktu. Elliot kendisinden en az yirmi yaş büyük, kolalı takım elbiseler giymiş, ciddi, saçma sapan ifadeleri olan bir çift adamla sohbet ediyordu. Elliot ofisine doğru işaret etti ve adamlar Elliot'la birlikte hemen arkalarından içeri daldılar, bana tek bir bakış bile atmadan içeride kayboldular ve kapıyı kapattılar.

Tam da beklediğim gibi.

Tanıdığım Elliot buydu.

Dünya tam da olması gerektiği gibi kendi eksenine geri dönmüştü ve ben daha rahat nefes aldım.

Ama o küçük kırmızı zarf masaüstümden bana bakıyor ve patronumun kaygan yüzeyindekinden daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ona ters ters bakarak fısıldadım, "Git kendini becer. Sen sadece bir kartsın. Sen ne bilirsin ki? Senin beynin bile yok."

Artık cansız nesneyi azarladığıma göre -kuşkusuz benim için yeni bir dip noktası- sandalyeme oturdum ve bilgisayarımı açarak işime geri döndüm.

Sekizinci Bölüm

Elliot

LUCA salona Weston ve benden otuz dakika sonra geldi ama bu yeni bir şey değildi. Evli bir adam olmasına ve yakın zamanda ailesinin motosiklet şirketi Rossi Motors'un CEO'luğunu üstlenmiş olmasına rağmen, kişiliğinin bir parçası olarak her zaman sağlıklı bir dozda kaygısız partici olurdu ve ben bunu hiç umursamadım.

Üçlü arkadaşlığımızın bu kadar iyi işlemesinin nedeni buydu. Luca bizi dengeliyordu. Weston ve ben işimizin içinde kaybolmaya meyilliydik ve ikimiz de fazla ciddiye kaçıyorduk. Öte yandan, ikimiz de istikrarlı ortamlarda büyümemiştik ve kendi yolumuzu çizmek zorunda kalmıştık. Luca üniversitede resme girdiğinde, at gözlüklerimizi çıkardı, böylece nihayet etrafımızdaki dünyayı gördük. Her şey kitaplar ve ders çalışmak değildi.

Luca Rossi çok eğlenceliydi. Kibar bakışları ve yumuşak hareketleriyle her şeyi konuşarak halledebilirdi. O zamanlar bazı maceralar yaşamıştık, aradan geçen yıllar içinde hepimiz büyümüş olsak da aramızda hâlâ güçlü bir bağ oluşmuştu.

Bu nedenle, yoğun hayatlarımıza ve çok sayıda sorumluluğumuza rağmen, haftada birkaç kez işten önce özel bir spor salonunda buluşuyorduk.

Luca koşu bandında Weston'ın yanına atladı, o da bana dış giyim şirketi Andes'in kurumsal seviyesini yeniden yapılandırma çabaları hakkında bilgi veriyordu.

"Hoş geldin Rossi," dedi Weston.

Luca suçluluk duymayan bir sırıtış fırlattı. "Teşekkür ederim."

"Bize katılman ne güzel." Weston'ın diğer tarafındaydım ve üçüncü milimi güçle tamamlıyordum.

"Bugün geç kaldığım için geçerli bir mazeretim var."

Odanın diğer tarafındaki aynada Luca'nın yansımasına baktım. "Bu iyi olmalı. Bizi merakta bırakma."

Luca koşu bandındaki bazı düğmelere basarak hızını artırdı. "Saoirse dün gece Clementine'in odamıza girmesine izin verdi."

Weston eşit bir tempoda koşarken kaşlarını indirdi. "Bir dakika. Kedi seni izliyor mu?" -etrafta sadece birkaç kişi olmasına rağmen sesini alçalttı- "sikişmek mi? Bunu yapabileceğimi sanmıyorum-"

Elim havaya kalktı. "Eğer beni herhangi bir şekilde önemsiyorsan, bu cümleyi bitirme. Shakespeare olmadığı sürece kız kardeşimle ilgili performansın hakkında tek bir ayrıntı bile bilmek istemiyorum. O zaman bile bilmek istemeyebilirim."

Weston kıkırdadı. "Anlaşıldı. Tek söyleyebileceğim, yatak odama bir kedinin girmesine izin vermeyeceğim."

Luca kolayca omuz silkti. "Onu içeri aldık... sonra. Dürüst olmak gerekirse Clementine ne yaptığımızı hiç umursamıyor. Yatak çok sarsılırsa sinirleniyor ama tek yaptığı bizim hakkımızdaki düşüncelerini miyavlamak ve köşedeki kedi yatağına gitmek."

"Ben kedi seven biri değilim," dedim.

Luca kıkırdadı. "Hadi canım. Denesen bile küçük bir memeliyi hayatta tutabileceğinden emin değilim."

"Denemeyi planlamıyorum, bu yüzden bu teoriyi test etmeyeceğim."

Weston elinin tersiyle Luca'nın pazusuna vurdu. "Az önce söylediklerinin hiçbirisi bu sabah neden geç kaldığını açıklamıyor."

"Ben de ona geliyordum." Luca misilleme olarak Weston'a vurdu. "Uyandığımda kedim göğsümün üzerinde oturmuş bana bakıyordu."

Tüylerim diken diken oldu. "Evet, ben pek kedi seven biri değilimdir."

Luca ve Saoirse'nin kedisi iyiydi. Hatta biraz sevimliydi. Ama o sadece... dairelerinin her yerinde dolaşıyor, ilgi istiyor ve ikisi de onu pencerelerine asılı bir askıda uyurken izlemekten zevk alıyordu. Geçenlerde evlerine uğramıştım ve ziyaretin çoğunu kuyruğu ara sıra seğiren lanet kediye bakarak geçirmişlerdi. Hepsi bu kadardı. Bir lazer ışınını ya da biraz etkileyici bir şeyi bile kovalamadı.

Anlamıyordum ama Luca ve Saoirse turuncu kedileriyle yaşadıkları tuhaf hayattan heyecan duyuyorlardı, ben de buna izin verdim. Anlamıyor olmam onların mutluluğundan şiddetle zevk almadığımı anlamına gelmiyordu.

"Her neyse," diye devam etti Luca, "Clem yüzüme bisküvi yapmaya başladı." "İnsanlar konuşur, Rossi," diye uyardı Weston. "Kimse ne olduğunu bilmiyor söylüyorsun."

"Bilmiyorum, Saoirse bunun bir şey olduğunu söylüyor. Bana internette kedilerin süt almak için annelerine yaptıkları gibi yoğurmalarına bisküvi yapmak dendiğini söyledi," diye açıkladı Luca.

"Yani kediniz yüzünüzü yoğurup sizi sağımaya mı çalışıyordu?" diye sordum. "Ve bu yüzden mi geç kaldın?" Weston ekledi.

"Evet, ve evet. Saoirse bunun sevimli olduğunu düşündü, ben de olmasına izin verdim. Ve buna izin verdiğim için karım benimle son derece mutlu oldu, yani..."

Sözlerini yarıda kesti ve boşlukların doldurulmasına gerek kalmadı.

Mutlu eş, mutlu hayat. Eski atasözü Luca'nın durumunda doğru gibi görünüyordu.

Weston, "Geç kalmak için gösterdiğiniz en geçerli neden," dedi.

"Aynen öyle." Luca kıkırdadı. "İşte bu yüzden Elliot her zaman her yere zamanında gelir."

Öfkelendim. "Gerçekten mi Rossi? Böbürlenmek yakışmıyor ve geç kalmıyorum çünkü geç kalmamayı tercih ediyorum. Bunun sabahları yatağında kimin olup olmadığıyla hiçbir ilgisi yok."

Ellerini havaya kaldırdı. "Övünmek için söylemedim. Bir soruya cevap veriyordum."

Weston başını bana doğru eğdi. "Fırsatınız yok gibi bir şey değil, bu yüzden bekarlığınıza acımak zor."

"Bekârlık mı? Bu çok büyük bir abartı." Koşu bandımı hızlı bir yürüyüşe yavaşlattım.

"Aylarca biriyle yatmaya çalışmamanın adı ne?" Luca sordu.

"Buna meşgul olmak ve önceliklerin değişmesi deniyor. Siz ikinizin aksine, benim nihai hedefim hiçbir zaman boşalmak olmadı."

Luca ve Weston şimdi kendilerini kadınlarına adamış olabilirlerdi ama yıllarca yaban yulaflarını ekmişler, ekmişler ve ekmişlerdi. Ben bir keşiş olmasam da, tohumlarımı onlar kadar uzağa ve geniş bir alana yayma dürtüsüne hiç sahip olmamıştım. Ve yaşlandıkça, anlamsız ilişkiler giderek daha az çabaya değer hale geldi.

Ama bekâr değildim. Sevişmeyi seviyordum ama zamanımı ve dikkatimi başka şeyler alıyordu. Barda bir kadını tavlama

şu anda bana çekici gelmiyor.

Luca kaşlarını salladı. "Dünya hakimiyeti, yanında güzel bir kadın varken çok daha eğlenceli."

Weston, "Genel olarak hayat," diye kabul etti.

Koşu bandımın durdurma düğmesine bastım ve terli alnımı bir havluyla sildim.

"Eş olduğunuz için ikinizin de çok mutlu olmasını takdir ediyorum ama bu konuda yardıma ihtiyacım yok." Havluyu omzumun üzerinden attım. "Rockford projesini başlattığımda-"

"Hâlâ öyle mi diyorsun?" Weston sordu.

"Evet." Hafifçe yüzümü buruşturdum. Eski mülkünden bahsederken Donald Rockford'u düşünmemeye çalıştım ama hâlâ onun adını taşıdığı için bu neredeyse imkânsızdı. "Bu geçici bir durum. Catherine birkaç ay önce Singapur'daki mülkün adını değiştirmeme yardım etti. İçgüdüleri benimkilerle aynı doğrultuda, bu yüzden ona Rockford için olası isimlerin bir listesini e-posta ile gönderdim ama henüz bana geri dönmedi."

"Hâlâ çalışıyor mu?" Luca parmaklarıyla saydı. "Yakında doğum yapmayacak mı?" "Bir hafta içinde, ama tıp henüz kesin bir şey söyleyecek kadar ilerlemedi.

gün. Her şey yaklaşık," diye cevap verdim. "Ve bu seni rahatsız ediyor," diye tahmin etti Luca.

"Kesinlikle. Neden somut bir tarih belirleyemiyorlar?" Başımı salladım.

"Tam bir kaos."

Bacak presine oturduğumda Weston göz göze geldik. "Onun yerine geçecek biri var mı?"

Başımı salladım. "Bir geçici. CU'dan yeni mezun oldu. Catherine onu eğitiyor ve oldukça yetkin görünüyor."

"Ama o Catherine değil," diye ekledi Weston.

"Kimse değil."

İfadem uzun bir süre orada asılı kaldı. Luca ve Weston bakıştılar ve ben nedenini anladım. Asistanlarımı kaybetmek gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Bazıları istifa ediyor, bazıları kovuluyordu. Catherine pozisyonunu en uzun süre koruma rekorunu elinde tutuyordu ve ayrılmak istemediğı sürece ondan vazgeçeceğini sanmıyordum.

Anne olduğunda görecektik. Artık alıştığım gibi ona zaman ayıramayacak ve onunla ilgilenemeyecektim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Ama bu sadece mecbur kaldığımda geçeceğim bir köprüydü. "Ona bir hediye aldın mı?" Luca sordu.

"Ben yaptım."

İlk hediye ne kadar berbat ettiğimi onlara anlatmak için güçlü bir ihtiyaç duymadım. Spa kartı bir doğum hediyesi olarak tasarlanmamıştı, ki bu benim ilk hatamdı. Son zamanlarda ne kadar yorgun ve yavaş olduğunu fark etmiştim ve bir masajın ya da seçtiğı herhangi bir tedavinin hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Elise bu tür şeyleri hep sevmiştir.

Luca gözlerini kıstı. "Doğum izninden sonra onu işine geri çekecek kadar cazip bir şey miydi?"

Ona bir bebek hediyesi vermem gerektiğı hiç aklıma gelmemişti. Ta ki Davida'yla konuşmasını duyana kadar. Böyle ayrıntıları atlamak bana göre değildi ama yine de bebekler ve hamile kadınlar benim uzmanlık alanım değildi.

Hediye verme konusunda bile başarısız olmaktan hiç hoşlanmıyordum. Aslında bu kadar büyük bir hata yaptığım için utanıyordum. Şanslıydım ki Catherine tam olarak ne istediğini söylemişti. En azından ikinci denemede doğru yapmışım.

"Bekleyip görmemiz gerekecek."

Dokuzuncu Bölüm

Elliot

CATHERINE'IN MASASI BOŞTU.

Bu normalde alışılmadık bir manzaraydı ama bugünlerde daha az rastlanır oldu.

Sık sık inip kalkıyor, günde birkaç kez aceleyle tuvalete gidiyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair bir işaret olabilir diye bunun nedenini araştırmıştım ve bunun normal olduğunu öğrenince hem rahatladım hem de bir kadının iç organlarının büyüyen fetus için nasıl yol açtığına dair karşılaştığım grafiklerden etkilendim.

Ofisime girdim ve bilgisayarımı açtım. Dakikalar geçti ve ben sürekli kapıya baktım, Catherine'in tableti ve not defteriyle içeri girmesini bekliyordum.

Ama yapmadı ve ben de endişelendim. Zaman zaman dengesini sağlamakta zorlandığını fark etmiştim. Ya düştüyse ve yalnızsa?

Şansım düşüktü ama her ihtimale karşı kontrol etmeye karar verdim. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Tuvalete giderken dinlenme odasının önünden geçmek zorunda kaldım. Yaklaşırken kutlama sesleri ve kahkahalar duydum.

Kapının girişinde durup içerideki insanları inceledim. Catherine yoktu ama bu kattaki yönetici asistanlarının çoğu olarak tanıdığım grubun ortasında, ağızlarında pembe purolarıyla Davida ve Raymond duruyordu.

Davida beni görünce yüzünde kocaman bir sırıtışla beni selamladı ve purosunu parmaklarının arasına aldı. "Günaydın, Elliot."

Kollarımı kavuşturarak kapı pervazına yaslandım. "Günaydın. Olay nedir?"

Kolunu Raymond'un omuzlarına doladı. "Ray ve ben artık babayız."

"I-" Buna verecek bir cevabım yoktu ve açıklama istemediğimden de oldukça emindim. "Peki, tamam. Tebrik ederim. Catherine'i gördün mü?"

Raymond'un gözleri irileşti. "Uh..."

Davida devraldı. "Elliot, neyi kutladığınızı sanıyorsun?" Raymond'u bıraktı ve bana doğru yürüdü. Ceketinin göğüs cebinden pembe bir puro daha çıkarıp bana uzattı. "Al bakalım. Binanızda sigara içmemize izin vermediğiniz için sadece sakızdan yapılmış."

Ondan alırken tereddüt ettim. "Bunu bana neden veriyorsun?"

Ağzı ekşi bir şey tatmış gibi büzüldü. "Kit'in kızının doğumunu kutlarken bize katılmak istemez misin?"

"Kit?"

Bir kahkaha attı. "Catherine Warner, asistanın, Elliot."

Sonunda farkına vardım ve midem denizdeki bir taş gibi dibe çöktü.

"Catherine'in bebeği mi oldu?" Gerçek çok açık olmasına rağmen, açıklığa kavuşturmak için sordum. "Ama... bu mümkün değil. Bir hafta sonra doğuracak."

Davida kıkırdadı, arkasındaki birkaç asistan da öyle. Yüzlerini taradığımda, hepsi birden tavan ve duvarlar gibi bakacak başka şeylerle gerçekten ciddi bir hale gelmişti.

"Bu sadece tahmini bir tarih," diye yavaşça açıkladı Davida, sanki ben bir embesilmişim gibi. "Bebek kesinlikle burada. Dünyaya geldiğinde ben de oradaydım."

Raymond purosunu salladı. "Ben de öyleydim."

Dilimin ucunda pek *çok* soru vardı, çoğu da Davida ve Raymond'un neden doğuma geldikleriyle ilgiliydi.

"Bebeği doğurdu mu?" Davida'nın değerlendirmesini doğrulayarak beynimden atmayı başardığım tek şey buydu. Gerçekten de embesilin tekiydim.

"Öyleydi. Kitimiz bir tanrıçaydı." Davida purosunu salladı. "Küçük böcek tombul ve sevimli çıktı."

"Doğru," diye kabul etti Raymond. "Bebeğimiz *diğer kızlar gibi değil*. Dünyaya ilk geldiğinde yapış yapış olsa bile yuvarlak yanakları ve kusursuz bir saç çizgisi var."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu ne zaman oldu?" "Dün sabah," diye yanıtladı Davida.

"On saatlik çalışma." Raymond gözlüklerini çıkarıp kravatına sildi. "Sonunda ondan epiduralini benimle paylaşmasını istedim. Bu deneyim yüreği zayıf olanlar için değildi."

Davida ona dirsek attı. "Orada olman gerekmiyordu."

Raymond gözlüklerini tekrar taktı. "Tabii ki orada olmalıydım. Kit yapayalnız. Bana ihtiyacı vardı."

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı, onların atışmalarına değil. Raymond'un sözleri aklımın bir köşesine takılmıştı ve onun neden yalnız olduğunu merak ediyordum. Onu kendi başının çaresine bakması için kim

bırakmış olabilirdi?

Yine de bu soruları sormanın zamanı değildi. Daha acil meseleler vardı.

"O iyi mi? *Onlar* iyi mi?"

"Öyleler. İkisi de mutlak mükemmellikte." Davida neredeyse hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Yarın eve dönüyorlar."

Yaptığım okumalara göre bu standart bir süreydi ama bana pek de yeterli bir süre gibi gelmemişti. Dünyaya bir insan getirmişti ve onu kırk sekiz saat içinde mi gönderiyorlardı?

"Güzel. Bu çok iyi. Ona bir hediye göndereceğim." Pembe puroyu parmaklarımın arasında yuvarladım. "Kartın üzerine yazabilmem için bebeğin adına ihtiyacım olacak."

"Josephine," diye cevap verdi Davida. "Ona Joey diyor."

"Ah." Nedenini bilmiyordum ama bu mantıklıydı. Tabii ki Catherine bebeğine Josephine adını vermişti. "Meraklı, dedikoducu asistanlar duymasın diye sesimi alçalttım," dedim, "paylaşabileceğiniz bir fotoğrafınız var mı?"

Raymond homurdandı. "Davida'nın koca bir albümü var."

Davida'nın LD'de çalıştığı süre boyunca, onun yumuşak ya da profesyonel olmaktan başka bir şey yaptığını görmemiştim. Şu anda yanakları pembeleşti ve gururlu bir büyükanne gibi gülümsedi. Bu değişim çok etkileyiciydi.

Davida, "İstersen sana linki gönderebilirim," diye teklif etti.

Tereddüt ettiğimde *evet kelimesi* ağızımdan çıkmak üzereydi. "Catherine'in bunu sorun etmeyeceğini düşünüyorsanız, lütfen."

Elbette çocuğunun resimleri çok değerliydi. Catherine'i özel hayatını her yere yayan sosyal medya tiplerinden biri olarak hayal etmemiştim ama yanılmış olabilirim. Her yemeğini, düşüncesini, tıbbi ikilemini ve bunların arasındaki her şeyi World Wide Web'de yayınlamış olabilir.

Bunu düşünürken bile içgüdüsel olarak onun böyle biri olmadığını biliyordum.

"Sana göstermemde bir sakınca görmez." Davida telefonuna birkaç kez dokunduktan sonra başını kaldırdı. "Bağlantı gelen kutunuzda."

"Teşekkür ederim." Puroyu havaya kaldırdım. "Herkes kutlamanın tadını çıkarsın ama kısa tutsun. Yapılacak işler var."

Masama döndüğümde, e-postayı açmak için kendimi beklettim ve Catherine'in el yazısı programı ve standart toplantımız hariç sabah rutinimi gözden geçirdim. Zaten dengem bozulmuştu ve günlük alışkanlıklarımın yokluğu beni daha da çarpıttı.

Kendimi, Daniel Nussbaum'a acilen ihtiyaç duyulacağını bildiren geçici ajansa gönderilen bir e-posta da dahil olmak üzere e-postaları geri göndermeye odaklanmaya zorladım.

Bu görevler tamamlandıktan sonra bağlantıya tıkladım. Elli iki fotoğraf vardı ve her birini inceledim.

İlki hastane yatağındaki Catherine'di, etrafında makineler vardı, ortasında taşıdığı basketbol topuna rağmen küçük görünüyordu. Belki de yüz ifadesinden çok şey anlıyordum ama korkmuş da görünüyordu.

Ardından Davida ve Raymond'un onun etrafında poz verdiği birkaç fotoğraf geldi. Üçü de sırtıyordu ama Catherine'in gülümsemesi açık ara en küçüğüydü. Bu fotoğrafın doğumun hangi aşamasında çekildiğini merak ettim. Herhalde başlangıçta, çünkü hiçbiri yıpranmış görünmüyordu.

Üçünün birkaç fotoğrafı daha vardı, sonra Catherine'e odaklandılar. Birinde Raymond'un elini tutuyordu. Bir diğerinde Raymond onun alnını siliyordu. Davida'nın ona doğru eğilip kulağına bir şeyler söylediği ve Catherine'in gözlerinde yaşların parladığı bir sahne vardı. Merakım, ona ne söylediğini öğrenmek için pek çok şeyden vazgeçmeye razı olmamı sağladı.

Bir sonraki resme tıkladım ve durdum. Catherine öne doğru kıvrılmıştı, alını terden buğulanmıştı, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyordu, bebeği göğsündeydi.

Görmemem gereken bir şeyi gördüğüm hissi midemi bulandırdı. Catherine'in Davida'nın paylaştığı fotoğraflardan haberi olmamalıydı. Ve bilse bile, benimle paylaşılmasını ister miydi?

Yine de çekincelerimin hiçbirisi diğerlerine bakmamı engellemedi. Raymond ve Davida, Catherine'in etrafında toplanmıştı ve şimdi elinde sarılmış bir Josephine vardı.

Son birkaç fotoğrafta Josephine tek başınaydı. Belli ki yıkanmış ve hastane battaniyesine sarılmıştı.

Onun küçük yüz hatlarını inceledim, her yerinde Catherine'i buldum. Gül goncası dudaklarının şekli. Neredeyse sivri burnu. Başının tepesinden çıkan kumral saç tutamları. Büyüdükçe annesine daha da çok benzeyeceğini hayal ettim.

Anne.

Böylece, Catherine bir anne oldu.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemez haldeyken, Catherine beni yolda tutan kişi olduğu için ona iyi dileklerimi e-posta ile göndermeye karar verdim. Bunu yapmak için doğru zaman gibi görünüyordu.

Kime: catherinewarner@levydevelopment.com

Kimden: elliotlevy@levydevelopment.com

Catherine,

Kızınız Josephine'in doğumu için tebrikler.

Raymond ve Davida bana onu dünyaya getirirken tanrıça gibi davrandığınızı söylediler ki bundan hiç şüphem yok. Ayrıca bu kadar kısa sürede doğum yapmanıza da şaşırmadım. On saatlik doğum alkışlanmalı. Ne çok uzun ne de çok kısa. İyi gidiyorsun.

Josephine'in fotoğraflarını gördüm ve beklendiği kadar güzel. O konuda da iyi gidiyorsun.

Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin, memnuniyetle temin ederim. Sizin olsun,
Elliot

Catherine'in cevabı geldiğinde Rockford binasındaki bir toplantıya gitmek için hazırlanıyordum. Sadece yirmi dakika olmuştu. Şaşırmıştım ve ne söyleyeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Koltuğuma geri oturdum ve e-postayı daha büyük bir ekranda okuyabilmek için bilgisayarında açtım.

Kime: elliotlevy@levydevelopment.com

Kimden:

catherinewarner@levydevelopment.com Elliot,

Doğumdaki becerim için beni sadece sen övebilirsin. Keşke övgüyü ben alabilseydim, ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sanırım ikimiz de bunun sadece şans olduğu ve tanrıça gibi bir şey olmadığı konusunda hemfikir olabiliriz.

Davida'nın size hangi fotoğrafları göstermiş olabileceğini düşündükçe içim cız ediyor. Benim hiç resmim yoktu, değil mi? Bana sadece Joey-Kızımı gördüğünü söylemeni umuyorum. Lütfen sana ortaya çıkış fotoğraflarını göndermediğini söyle. Eğer gönderdiyse sana bir daha asla bakamam.

Çok güzel olduğunu söylediğin için teşekkür ederim.

Gerçekten öyle, değil mi? Sizin olsun,

Catherine

Not: Bu e-postada profesyonellik dışı bir şey söylediysem özür dilerim. Uykusuzum ve biraz sayıklıyor olabilirim. Lütfen beni İK'ya şikayet ettirebilecek her şeyi dikkate almayın.

Kapıdan çıkmam gerekiyordu. Onun yerine, ona cevap verdim.

Kime: catherinewarner@levydevelopment.com

Kimden: elliotlevy@levydevelopment.com

Catherine,

Albüm tamamen "ortaya çıkış "tan oluşuyordu. Bu iyi değil mi?

Panik yapmayın. Şaka yapıyorum. Belden aşağısı hiç çekilmedi ama senden çok vardı. Gerçi onlara tek gözle baktım ve zar zor gördüm. Merak etmeyin.

Hızlı yanıtınız beni şaşırttı (ama şaşırmalı mıydım? Verimliliğinizle tanınıyorsunuz). Umarım dinleniyorsunuzdur ve size ve Josephine'e iyi bakıyorlar.

Asistanım olarak benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam için söylüyorum, bir toplantıya on dakika geç kalıyorum çünkü aşağıda beni bekleyen arabaya binmek yerine sana bir e-posta yazmayı tercih ettim. Bunun olmasına asla izin vermezdim.

Bu arada, ihtiyacınız olan bir şey olursa bana haber vermeyi unuttunuz. Senin olsun,

Elliot

Arabada, gideceğim toplantı için tasarımcının notlarını okumam gerekirdi. Bunun yerine, gelen kutumu otuz kez yeniledim. Otuz birincisinde, Catherine'in cevabı geldi.

Kime: elliotlevy@levydevelopment.com

Kimden:

catherinewarner@levydevelopment.com Elliot,

Bebeklerin çok uyuduğunu biliyor muydunuz? Zamanımı verimli kullandığım için Joey-Girl'ün uykusunu e-posta göndermek ve bir yolcu gemisinde şarkıcı olan bir kadının TikTok'larını izlemek için kullanıyorum.

Aslında geç kalmana şaşırdım. Bu hayatında ilk defa mı oluyor? Nasıl bir duygu?

Hastanede çalışan insanlar bana "Anne" deyip duruyor. Bu olduğunda, kiminle konuştuklarını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Benim. Hala kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Seninkini,

Catherine

Not: Eğer ortaya çıkışımdan bir iz bile görürseniz, çığlık atarım!

Sırtarak, Catherine eve döndükten sonra çiçeklerin teslim edilmesini ve bana ihtiyacı olan şeyle ilgili cevap vermediği için her şeyin bulunduğu bir çevrimiçi mağazaya hediye kartı verilmesini planladım.

Daniel'in bunu yarın yapmasını bekleyebilirdim ama kendim yapmam gereken bir şeymiş gibi hissettim. Ayrıca, yolculuk sırasında zamanım vardı, neden bunu iyi değerlendirmeyeyim?

Verimlilik.

Onuncu Bölüm

Catherine

BENİM İÇİN doğumun güzel bir yanı yoktu. Vücudumdan çıkan şeyler gerçekten şok ediciydi ve aklımı kaçırarak kadar korkmuştum.

Ama sonra, o.

Josephine March Warner.

Bu gezegene gelmiş geçmiş en güzel kız.

Ondan önceki olayları asla unutmayacaktım ama onun varlığı acıyı, iğrençliği ve dehşeti uzak bir anıya dönüştürdü. Kızımın tanıştığı o anı yeniden yaşamak için bin kere daha yapardım.

Altı haftadır evdeydik ve o benim tek yükselişimdi. Geri kalanı aşağıdaydı, aşağıdaydı, o kadar aşağıdaydı ki, yüzeye nasıl çıkacağımın dair hiçbir fikrim yoktu.

Her şeyden önce, Liam hırsız bir orospu çocuğuydu.

Bunu Joey ve ben hastaneden eve döndükten bir gün sonra öğrenmiştim. Liam'ın tuttuğu müteahhit kapımı çalmış ve

Yaptığı iş ve aldığı malzemeler için ödeme.

"Üzgünüm. Bir sonraki üçte birini ödeyene kadar çalışmaya devam edemem."

Sesi üzgün gelmiyordu. Telaşlı, aç bebeğimi omzumda zıplattırken bile bu adamın sert, siyah gözlerinin ardında hiç sempati yoktu.

"Özür dilerim. Ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz? Hepsini Liam ödedi. Ona ben verdim-"

"Tahminin üçte birini ödedi. İkinci üçte birlik kısım bir ay önce ödenecekti ama yeni bebeğiniz olduğu için biraz esneklik tanıdım. Süre bitti. İşe devam edebilmem için bir sonraki montaja ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Hayır. Bu doğru olamaz. Bakabileceğim bir kontratınız var mı?"

Her şeyi kolaylaştırmak için Liam'a tadilat için para vermiştim. Kendi başına tamamlayamadığı için, bana danışmadan tuttuğu müteahhide ödeme yapmak için kullanmıştı.

Az bir miktar değildi. On binlerce dolar. Sahip olduğum her şey. Her şeyi karşılamamış olsa da, yapılan iş için yeterli olmalıydı, bu yüzden kafam tamamen karışmıştı.

Müteahhit Jack, kafa karışıklığımı çabucak giderdi.

Bana verdiği sözleşmeye göre doğruyu söylüyordu. Liam fiyatın sadece üçte birini ödemişti. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Para gitmiş, hesap boşalmıştı. Bu konuda endişeliydim elbette ama Liam'ın benim için doğru olanı yapacağına güvenmiştim. Ne de olsa bu evin geleceğimiz için olması gerekiyordu.

"Yüz ifadenizden paranız olmadığını tahmin ediyorum."

Jack'e baktım, içimde çalkalanan paniği tüm gücümle bastırmaya çalıştım ve başımı salladım.

"Liam sana ödeme yaptığını söyledi."

Yüzü acıyla buruştu. "İkimize de yalan söyledi. Nakit paranız yoksa, evinizde kullandığım malzemeleri geri almak zorunda kalacağım ve kayıplarımı telafi edebileceğimi umacağım."

Ve öyle de yaptı. Jack ertesi gün bir grup işçiyle geri geldi ve evimi soyup soğana çevirdi. Döşemeler, banyo armatürleri, mutfakın büyük bir kısmı, borular, elektrik armatürleri, hepsi dışarı çıkarıldı ve kamyonlarına yüklendi.

Onlar gittiğinde, bir banyo ve benim ve Joey'in yatak odaları kalmıştı. Oturma odamın zemini kontrplaktı ve mutfakım tekerlekli bir arabanın üzerindeki buzdolabı, ekmek kızartma makinesi ve mikrodalga fırından ibaretti.

Berbat durumdaydım.

Ev neredeyse yaşanmaz haldeydi ve yüklü ipotek ödemeleriyle zar zor geçiniyordum. Hiç birikimim kalmamıştı ve İK beni sözleşmeli çalışandan tam zamanlıya geçirmediği için sadece yetersiz bir maaş alıyordum.

Doğumdan bir hafta önce onlarla konuşmaya gitmişim ama bir çalışanın özgeçmişinde referansları tahrif etmesiyle ilgili bir konuşmaya kulak misafiri olunca tek kelime etmeden panik içinde oradan ayrıldım.

Liam'ın özgeçmişime eklediği yalanları ortaya çıkaracaklarına dair korkularım muhtemelen mantıksızdı, ancak onları tekmeleyemiyor ya da durumu düzeltmek için geri dönmeye kendimi zorlayamıyordum. Sahip olduğum mütevazı geliri kaybedersen, işler vahimden yıkıma doğru giderdi.

Joey besleniyor, temizleniyor, büyüyor ve bakılıyordu. Sahip olduğundan daha fazlasına ihtiyacı yoktu ama o uyurken saatlerce kırık dökük evimde dolaştım, onu bu duruma soktuğum için suçluluk duydum ve kısa sürede düzeltemezsem olacaklardan korktum.

Bir çözüm bulma konusunda tamamen tek başımaydım. Liam, yıllardır en iyi arkadaşım, ortağım, çocuğumun babası, beni hayalet gibi terk etmişti.

Joey'nin doğum duyurusuna cevap vermemişti. "Çok tatlı" bile demedi. Benden çaldığı para hakkında ona mesaj attığımda -sonunda yaptığı şeyin bu olduğunu kabul etmiştim- beni engelledi. Sadece numaramı değil, tüm sosyal medya hesaplarımı.

Liam geri gelmeyecekti. Hiçbir zaman. Bu benim çözmem gereken bir sorundu.

Parmaklarım, on sekizimde evden ayrıldığımdan beri telefonumda kullanılmadan duran iletişim bilgilerinin üzerinde birden fazla kez gezindi. Numaraya baktım, "ara" tuşuna basmaya en çok yaklaştığım andı. Daha önce ailemi aramayı hiç düşünmemiştim ve şimdi arıyor olmaktan nefret ediyordum. Ama kızım için her şeyi yapardım, hatta ona iyi bir hayat sunmak için kendimden bir parçayı bile feda edebilirdim.

Yine de henüz o noktaya gelmemiştik. Lenslerimden çıktım ve derin bir nefes verdim. Ayakta kalıyordum.

Sadece bu evden kurtulmanın bir yolunu bulmalı ve bir sonraki hamlemi planlamalıyım.

Sadece. Ha.

Sanki bu kadar basitmiş gibi. Her gün düş alacak kadar bile zamanım yoktu. Bu evi nasıl satacağımı ve yıpranmadan nasıl çıkacağımı bulmak o kadar ürkütücüydü ki denememişim bile.

Telefonum bir bildirimle titredi ve Elliot Levy'nin adını görünce kaşlarımı çattım. Doğum iznindeyken ondan her gün ofiste olduğumdan daha fazla haber almıştım.

Kimden: .

elliotlevy@levydevelopment.com

Catherine,

Daniel, David Sinclair'in iletişim bilgilerini bulamıyor. Her yere baktığını ve artık pes ettiğini söylüyor.

Bu bilgiyi düzgün bir şekilde dosyaladınız mı? Yoksa seçtiğiniz yüceltilmiş stajyer fena halde beceriksiz mi?

Lütfen bunu alır almaz cevap verin.

Saygılarımla,

Elliot

Merhaba yok mu? Nasılsın? Günün nasıl geçiyor?

Klasik Elliot.

Çalışmamam gerekiyordu ve kesinlikle her saat e-postalarımı kontrol etmem gerekmiyordu. Ama Elliot bana ulaştığında içimden bir ses cevap vermemi istedi.

Ki bu sık sık olurdu.

Her zamankinden daha huysuzdu ve geçici olarak yerime geçen Daniel için kendimi çok kötü hissettim. Onu bir mahkum gibi masasının alt tarafındaki sivri uçlu bir sustalıyla cezasının bitmesine kalan günleri işaretlerken hayal ettim.

Joey mutlu bir şekilde Davida'nın ona hediye ettiği ışıklı oyun matıyla meşgulken, ben de Elliot'ın e-postasını yanıtladım. Umarım cevabını aldıktan sonra zavallı Daniel'ı rahat bırakırdı.

Kime: elliotlevy@levydevelopment.com

Kimden: catherinewarner@levydevelopment.com

Elliot,

Merhaba, nasılsınız?

Sinclair Davis'i kastediyorsanız, lütfen Daniel'e Sinclair'in iletişim bilgilerini eksper klasöründeki Davis alt klasöründe bulabileceğini bildirin. Ayrıca sizin iletişim klasörünüzde de Sinclair Davis altında bulunmaktadır. D'leri kontrol edin.

Umarım cevabım sizin için yeterince kısa olmuştur.

Saygılarımla,

Catherine

Not: Yeni sağılmış bir torba sütü dökmekle eşdeğer bir insansınız.

Göndermeden önce yazıyı dikkatlice sildim ama o kelimeleri damgalamak kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Göndermiş olsaydım Elliot onları anlamayacak olsa bile, ben anlamıştım ve onlar da beni gülümsetmişti.

Hiçbir şey çözülmedi, ama her zaman olduğu gibi, hüsrانımı Elliot'tan çıkarmak bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum rahatlamayı sağladı.

Tabii ki bu rahatlatma uzun sürmedi. Neredeyse e-postamı gönderdiğim kadar hızlı bir şekilde cevap verdi.

Kime:

catherinewarner@levydevelopment.com

Kimden:

elliotlevy@levydevelopment.com

Catherine,

Teşekkür ederim. Buldum.

Farkındaysanız Daniel'i kovmama saniyeler kaldı. Onunla konuştuğumda titriyor. Bu savunulamaz. Bana bir asistan lazım, yaprak değil.

Benim yanımda hiç titremedin. Bir kere bile.

Evde sıkılmadın mı? Bütün bu haftalar boyunca ne yapıyor olabilirsin?

Mümkün olduğunca çabuk dönmenizi istiyorum. Daniel'ın daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Şu anda masasında titreşiyor ve anladığım kadarıyla insan vücudu sürekli titreşime dayanamıyor. Eninde sonunda parçalanacak. Bunun vicdanını sızlatmasını mı istiyorsun?

Bunu bir
düşün.

Seninkiler,

Elliot

E-postasının ne kadar akıldışı olduğuna gülerek Joey'i minderinden aldım ve burnumu başının yan tarafına dayadım. Bebek şampuanı ve saf, taze aşk böceği gibi kokuyordu. Kendimi hiçbir zaman bir anne olarak hayal etmemiştim ya da toplum içinde rastgele bir bebek gördüğümde herhangi bir özlem hissetmemiştim. Annelik benimle hiçbir ilgisi olmayan soyut bir kavramdı.

Ama bu kız, *benim* kızım, ilk nefesinden itibaren beni kendine çekmişti.

İçimden bir ses onu hemen tanıdı. *Oh, bu sensin. Tabii ki sensin.*

Gerçekten çok tatlı bir şeydi. Kötü gecelerinde bile fena değildi. İki hafta önce bana gülümsemeye başladı ve bir daha hiç durmadı. Onu yatırdıktan kırk beş dakika sonra beni uyandırdığında kızgınlık duymam imkansız hale gelmişti.

Delicesine yorgun ama asla kırgın değilim. Tatlı kızım, göz hizasına geldiğim anda beşiğinden bana gülümsediğinde değil.

Yatağıma oturduk ve tankımı indirdim. Joey hemen bana yapıştı, sanki onu günlerdir aç bırakıyormuşum gibi. Aslında bir saat önce yemek yemişti. Büyüme atağı geçirdiğinden oldukça emindim. Google'da yaptığım araştırmaların bana söylediği şey de buydu.

Joey doğduğundan beri, yüzlerce kez annemi arayıp sorular sormak ya da doğru şeyi yaptığıma dair güvence almak istemiştim. Ama o kapıyı açamadım. Eğer açsaydım, annemle babam bir torunları olduğunu öğrendiklerinde onu kapatmak mümkün olmayabilirdi.

On Birinci Bölüm

Catherine

Evimin bir alt sokağındaki kafenin kapısından arabamı iterek içeri girdim. Raymond beni fark ettiğinde kollarını açarak bana doğru koştu. Sarılmayı beklememem gerektiğini çok iyi biliyordum. Benim için gelmiyordu.

Raymond, doğumu *iğrenç* ve bebekleri *kokuşmuş* olarak nitelendiren adam, Joey'i bebek arabasından çıkarıp kollarının arasına aldı.

"Merhaba, Değerli Melek McChunk-Cheeks." Burnunu onun yanağında gezdirdi. "Raymond babanla birlikte çörek almaya gel. Ne yazık ki bir tane alamazsın. Takım için bir tane alacağım ve senin için yiyeceğim."

"Merhaba Ray," dedim düz bir sesle.

Bana biraz mahcup bir sırıtış fırlattı. "Hey, Kit. Bana ve Joey'e aldırma. Özel bir konuşma yapıyoruz."

Davida köşedeki masadan bana el salladı. Tezgâhı işaret ettim. Sosyalleşmeden önce kahveye *ihtiyacım vardı*. Dün gece yine sabahlamıştım. Her nasılsa Joey gözleri ıslık ıslık ve neşeliydi ama ben cidden çok yorulmuştum.

Elimde kafein, Davida'nın yanındaki boş sandalyeye çöktüm. Raymond ve Joey hâlâ kafede dolaşıyor, bana nefes almam için bir dakika veriyordu ki bu çok güzeldi.

Davida, "Bitkin görünüyorsun, sevgilim," diye söylendi.

"Çünkü öyleyim." Buzlu kahvemi yudumladım ve gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyordu. Lüks bir kahveye para harcayacak halim yoktu ama bazen sorumsuzca davranmak gerekli bir karardı. "Böyle söylediğin için teşekkür ederim."

"Sana yüzlerce kez söyledim, geceleri sana yardım etmek için gelip sende kalacağım." Davida gözlerini devirdi. "Hayır demeye zahmet etme. Bunu duymaktan bıktım."

"Minnettar olduğumu biliyorsun."

"Ama sen patolojik olarak yardım kabul etmekten acizsin," diye ekledi.

Sorun bu değildi. Geceleri birlikte takılabileceğim birinin olması düşüncesi kulağa coşkulu geliyordu. Ama bu, içinde yaşadığım enkazın içine girmesine izin vermek anlamına geliyordu. Evimin durumunun ne kadar iç karartıcı olduğunu görürse, o konuda da yardım etmek isteyecektir ve ben onun bu şekilde adım atmasına izin veremezdim.

Belki de haklıydı. Belki de patolojik olarak yardım kabul edemeyecek durumdaydım ama tecrübelerime göre yardım her zaman şartlı gelirdi. Davida'ya güvenmediğimden değil. Gerçekten güveniyordum, özellikle de Joey'nin doğumunun her saniyesinde yanımda olduktan sonra, ama temkinliliğimi ve kalan azıcık gururumu bir türlü bırakamıyordum.

Oraya varabilirdim ama henüz o noktada değildim.

Elimi okşadı. "Liam'dan haber aldın mı?"

Alay ettim. "Hayır, öyle olmasını da beklemiyorum. O sadece eğlenenin olduğu yere gider. Heyecanı geçtikten sonra baba olmak onun için heyecan verici olmadı."

"Şu dangalak. Umarım frengi kapar ve aleti düşer."

"Artık bu tür şeyleri önlemek için modern tıp var."

Omuz silkti. "Bu benim hayalim ve elimizde aptallar üzerinde işe yarayacak bir ilaç yok."

"Yeterince adil." Kahvemi sırtarak içtim. "Muhtemelen aletini o kadar çok kullanıyordur ki frengi ihtimaller dışında değildir."

Kaşlarını kaldırdı ve beni dikkatle süzdü. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Dünyanın öbür ucunda ne yaptığını bilmek?"

Kahvemi yere bıraktım ve sorusunu düşünerek işaret parmağımı buğunun üzerinde gezdirdim. "Hem öyle hem değil. Onu hiçbir zaman potansiyel bir erkek arkadaş ya da koca olarak düşünmedim. İkisinde de iyi olacağını düşünemeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum onu. Ama o adam benim arkadaşımdı, biliyor musun? Geçmişimi, travmalarımı, her şeyi biliyordu. Ve beni öylece terk etti."

Gözlerim yanmaya başladı ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Hormonlar tam bir kaltaktı. Ağlamak istemiyordum. Liam için üzülüyordum. Artık üzülüyordum. Yine de onu bir daha yüz yüze görürsem, suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutmam gerekecekti. Birlikte yaşadığımız her şey, onun küçük bir çakal olduğu gerçeğiyle lekelenmişti.

"Kiminle takıldığı umurumda bile değil, ama evet, beni ve Joey'i terk ettikten sonra bu kaygısız hayatı yaşaması beni rahatsız ediyor."

Ve benden alıyor. Beni finansal olarak mahvetti. Kredimi mahvediyor.

Bundan bahsetmemiştim. Davida'nın çukurun gerçekten ne kadar derin olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Başını iki yana salladı. "Onun için üzülüyorum. Güzel kızını tanıma fırsatını geçiriyor ama kaybettiği her şeyin farkına varamayacak kadar aptal."

"Umurunda değil." Bir omzumu kaldırdım. "Onu düşünemem. Eğer düşünürsem mutsuz olurum ve gerçekten böyle hissetmek istemiyorum."

Davida parmaklarını şıklattı. "O zaman adını bile zar zor hatırladığım önemsiz biri hakkında konuşarak vakit kaybetmeyelim. Ne demiştin?"

Bu beni güldürdü ve Tanrım, kasvetimin bir kısmını uzaklaştırmak beni rahatlattı. "Evet. Biraz daha az acı verici bir şeyden bahsedelim: iş. Daniel bu günlerde nasıl?"

Ben sorumu sorarken Raymond Joey ile birlikte yanımdan geçti. "Korkunç. Gözlerinde ilk başladığında olmayan o boş bakış var. Zavallı adam Levy Development'ta geçirdiği kısa sürede *çok şey gördü*."

Davida başını salladı. "Bir ya da iki hafta önce Daniel bana Elliot'ın günlük programını yazdığı kâğıdı yırttığını söyledi. Anlaşılan senin kullandığın boyutta değilmiş. Daniel ona defteri gösterdi ama Elliot bunun Daniel'in hatası olmadığına inanmadı."

Hay aksi. Bu hiç iyi olmadı. Titiz, detaylara önem veren patronumun program kağıdının altından bir santim eksik olduğunu fark etmeyeceğini nasıl düşünmemiştim?

Tek seçeneğim inkar, inkar, inkar etmektir. Yine de Elliot'ın bitmek bilmeyen e-postalarında bana hiçbir şeyden bahsetmemiş olmasına şaşırmıştım.

"Tuhaf," diye mırıldandım. "Zavallı Daniel. Elliot en iyi halini yaşıyor gibi görünüyor."

Raymond tekrar yaklaştı. "Daniel henüz ağlamadı, en azından herkesin önünde ağlamadı, yani çok daha kötü olabilir."

Çenemi yumruğuma dayadım ve Ray'in kollarındaki Joey-Girl'e gülümsedim. "Görünüşe göre bar cehennemde."

"O kadar da kötü değil," dedi Davida yüzünü ekşitmeden. "Sandalyeleri hatırlayın."

İç çektim. Sandalyemi özlemiştim. "Dediğim gibi, bar cehennemde. Cömert bir jest, geçici birini ağlatmanın önüne geçemez."

Raymond Joey'i yüzüne doğru kaldırdı ve her zaman ağzı açık gülümsemesine ve salyalarının akmasına neden olan bir şekilde bebek gibi konuştu.

"Elliot Amca gerçekten huysuz bir milyarder," diye şarkı söyledi Ray. "Para yığınları rahatsız edici bir taht, bu yüzden ağrılarını ve acılarını biz köylülerden çıkarıyor. Annem bazen onu iyi davranmaya ikna eder. Geri kalanımızın böyle bir gücü yok."

"Hiç iyi biri değildi," diye araya girdim özel konuşmalarına.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Elliot'ın bana karşı nazik ve düşünceli olduğu zamanlar vardı. Hatta cömertti. Bir de karnımı tuttuğu, Joey'nin hareketlerini huşu dolu bir ifadeyle hissettiği o şefkatli dakikalar vardı.

Belki de benim düşündüğüm kadar kötü biri değildi.

Kahve randevumdan eve döndüğümde, Elliot'tan gelen yeni bir e-posta beni karşıladı.

Kime: catherinewarner@levydevelopment.com

Kimden: elliotlevy@levydevelopment.com

Catherine,

Gelen kutumda sizden bir yanıt olmamasının bir nedeni var mı? İnternetiniz mi kesik? Yoksa beni görmezden mi geliyorsun?

İzinde olduğunuzun farkındayım, ancak bir keresinde bana söylediğiniz gibi, bebekler çok uyur, bu yüzden bana cevap vermek için bolca zamanınız olmalı.

Umarım yanıt vermemeniz, döndüğünüzde nasıl olacağının bir ön gösterimi değildir. Sizden haber almak için saatler hatta günler beklemeli miyim? Eğer öyleyse, Leafy-Daniel'i yedek asistanım olarak yanımda tutmam gerekebilir.

Lütfen programımı yazmak için her zaman kullandığın defterin nerede

olduğunu söyle. Daniel neredeyse aynı olan bir tane buldu, ama daha uzun,
bu yüzden

Bir.

Sevgiler,

Elliot

Başucuma yaslandım ve derin bir nefes aldım. Haksız değildi. Cevap verecek zamanım vardı. Sadece cevap vermemeyi seçtim. Birkaç hafta içinde tekrar Elliot'ın kontrolü altına girecektim ve e-postaları ne kadar eğlenceli olsa da, bir yere bir çizgi çekmem gerekiyordu. Joey buradayken artık her saat onun emrinde olamazdım ve buna alışması gerekiyordu.

Yine de bu seferkini bir an önce durdurmak istedim.

Kime: elliotlevy@levydevelopment.com

Kimden:

catherinewarner@levydevelopment.com Elliot,

Neden bahsettiğinizi anlamadım. Masamda sadece bir defter olmalı. Eğer kullandığı buysa, bu doğru kağıt.

Diğer sorularınıza gelince, internetimde sorun yok ama bilgisayarımdan uzaktaydım. Doğum iznimin bitmesine daha üç hafta var ve bu süreyi sonuna kadar kullanmayı planlıyorum. Anında yanıt beklemeyin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız.

Leafy-Daniel'i tutma ihtiyacı hissediyorsanız, elbette, devam edin. Ama eğer kalacaksa, belki biraz daha nazik olmayı deneyin, böylece o kadar çok sallanmayacaktır. Kulağa çok dikkat dağıtıcı geliyor.

Umarım

iyisinizdir.

Saygılarımla,

Catherine

Not: Artık sana Stick-Elliot diyeceğim. Sopanın nerede olduğunu tahmin edebilirsin.

Her zaman olduğu gibi, yazılarımı dikkatlice sildim, eğer bu gerçekleşirse kovulacağımdan neredeyse emindim.

Şimdi defterin gizemini ona yüz yüze nasıl açıklayacağımı bulmam gerekiyordu. İnandırıcı bir hikâye bulmak, yaşam koşullarımı çözmek ve Joey'nin bekleme listesindeki gündüz bakımevlerinden birine kabul edilmesi için şansımı denemek için üç haftam vardı.

Her şey yolundaydı.

Dünyam kesinlikle etrafımda parçalanmıyordu.

Bunu düşünmeye devam edersem, belki doğru olabilirdi.

On İkinci Bölüm

Elliot

AKLIMI KAYBEDİYORDUM.

"Gaslighting" çok sık kullanılan bir terimdi. Bu benim konuşma dilimin bir parçası değildi, ancak gerçekle bağlantımı gerçekten kaybetmediysem, olan biten için başka bir terim yoktu.

Terimin ortaya çıktığı filmde, bir koca evlerindeki gaz lambalarının parlaklığını ayarlayarak ve karısının gerçekliğini ısrarla inkar ederek onu yavaş yavaş delirtiyordu.

Çekmecemde Catherine'in el yazısıyla yazdığı bir yığın çizelge vardı. Her biri Daniel'in her sabah masama koyduğu kağıttan bir santim daha kısaydı.

İlk başta fark etmemiştim. Karşımda oturan yeni kişi beni o kadar şaşırtmıştı ki, elime tutuşturulan kâğıdın ölçülerine dikkat etmemiştim. Ama en başından beri içimde bir yanlışlık hissi vardı ve bundan kurtulamıyordum.

Ne olduğunu anlamam Catherine'in yokluğunun ikinci haftasına kadar sürdü. Lanet kağıt farklıydı.

Daniel inkar etmişti. Catherine'in defterini kullandığını iddia etmişti. Tüm kanıtlar onun iddialarını kanıtlamıştı ama bu imkânsızdı.

Catherine de hiç yardımcı olmamıştı. Basit e-postalara yanıt vermesi çok uzun sürmüştü ve sonunda yanıt verdiğinde de Daniel'ın hikâyesini desteklemişti.

Yani ya ben deliriyordum ya da Daniel benimle dalga geçiyordu.

Eğer bu bir tür şirket casusluğuysa, zekice ve sinsice yapılmıştı. Düşüncelerim lanet olası kağıtla meşguldü. Ofis dışındayken bile, bir şey beynimi tetikliyor ve kendimi onu düşünürken buluyordum.

Daniel'ın masama bıraktığı kâğıda titreyen ellerimle baktım. Yanında Catherine'in buradaki görev süresi boyunca bana verdiği bir yığın program vardı.

"Bir fark görüyor musun?" Sakince sordum.

Ellerini önünde kavuşturdu ama bu titremesini hafifletmeye yetmedi. "Evet. Görüyorum ki sana verdiğim diğerlerinden daha uzun."

"Tamam." Elimi uzattım. "Defteri bana ver."

Avucuma koydu ve sanki saldırmak üzere olan bir yılanmışım gibi geri sıçradı. Korkusu yersizdi, çünkü başladığından beri ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ağırlığımı ve gücümü etrafa savuran bir diktatör değildim. Bunun için fazla bilinçliydim. Bununla birlikte, çalışanlarımdan işlerine benim gösterdiğim özen ve hassasiyeti göstermelerini beklerdim. Çoğu zaman hayal kırıklığına uğradım.

Defteri açtım ve iç kapağında Catherine'in el yazısıyla yazdığı isme bakarak durakladım. Bu şüphesiz onundu, ama bana verdiği çizelgeleri içine koyduğumda, eşleşmiyorlardı.

Bunun artık sona ermesi gerekiyordu. Bu işin aslını öğrenmeden bir gün daha geçirmeyi reddediyordum.

Daniel'a baktım. "Masana ihtiyacım var. Ben işimi bitirene kadar dizüstü bilgisayarını dinlenme odasına götür."

Kuvvetle başını salladı ve ofisimden adeta koşarak çıktı. Bu seviyede kalıcı bir iş istiyorsa biraz sertleşmesi gerekiyordu. Bu sabah çocuğa kötü davranmamıştım bile. *Tanrım.*

Catherine'in masasına oturdum ve bir çekmece açtım. Ondan beklediğim gibi her şey düzenliydi. En arkada açılmamış bir kutu tampon vardı. Atlamaya başlamıştım ama bir şey aklımın bir köşesini tırmaladı.

Catherine benim için çalışmaya başladığında hamileydi. Tampona ihtiyacı yoktu... öyleyse neden çekmecesinde duruyorlardı?

Kutuyu aldım ve kulağımın yanında salladım. Kapalı ve mühürlüydü, varlığı dışında şüpheli bir şey yoktu. Sonuçsuz arayışımdan dolayı hüsrana uğramış bir şekilde onları masanın üzerine fırlattım.

Sonra, tamponların altına sıkıştırılmış bir zarf gözüme çarptı. Dikkat çekici bir yanı yoktu ve kesinlikle bir defter de değildi ama içgüdülerim beni içinde ne olduğuna bakmaya itti.

Üstünü açıp içine baktım, içindekiler kafamı karıştırdı.

Catherine neden kâğıt şeritleri saklıyordu?

Zarfı ters çevirerek masasının üzerine dökülmelerine izin verdim. Birini seçtim ve düzgün el yazısını okudum.

Not: Bana yulaflapasını hatırlatıyorsun.

Kaşlarımı çatarak tekrar tekrar okudum ama bir açıklık gelmedi. Neydi bu?

Daha fazlasını okudum, teker teker.

Not: Cyborg'un görünüyor.

Not: Bahse girerim duşta Barry Manilow söylüyorsundur.

Not: Hafta sonu pilili pantolon giyiyorsun. Bunu biliyorum.

Dördüncü şeride kadar hepsinin tam olarak bir inç genişliğinde olduğunu ve kağıdın defterle eşleştiğini fark etmem sürdü.

Orospu çocuğu.

Şeritleri tekrar zarfın içine koydum ve ofisime taşıdım. Orada hepsini tekrar çıkardım ve Catherine'in daha önce yazdığı çizelgelerle mükemmel bir şekilde eşleştirdim.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ama beynim beş adım gerideydi. Daha fazlasını okudum, hâlâ gördüklerimi anlamaya çalışıyordum.

Not: Sen insan mısın ki?

Not: Mayonuzla mı duş alıyorsunuz?

Not: Nickelback'in tüm şarkılarının sözlerini ezberledin, değil mi?

Not: Seninle takılmaktansa bir pandomimciyle birlikte görünmez bir kutuya hapsolmayı tercih ederim.

Ne oluyor lan?

Anlayış içime bir Mack kamyonu gibi çarptı. Bunlar bana yönelikti. Öyle olmak zorundaydı. Catherine benimle ilgili sert görüşlerini günlük programlarımın altına yazmış, sonra da onları özenle kesip bir zarfın içinde saklamıştı.

Yüzden fazla olmalı. *Benim için çalıştığı*

her gün için bir tane. Vay anasını. O

küçük...

Kahkaha içimden yuvarlanırken başım geriye düştü. Göğsümün derinliklerinden gelen kalın, gürleyen kahkahalar damarlarımdan geçerek uzuvlarıma yayıldı.

Biliyordum.

Bunca aydır Catherine'in dilini ısırđını biliyordum. Her zaman oradaydı, tam önümdeydi, ama o kesiyordu. Ne zaman bana sayborgumun göründüğünü söylemek ya da insan olup olmadığını sormak istese, kendini durduruyor ve bunu sabah ritüeline saklıyordu.

Tanrım, bu kadın. O başka bir şeydi. Beni haftalarca kâğıt uzunluğu yüzünden çıldırttığı için onu kovmalıydım ama bu kızmak için fazla komikti.

Benim küçük, süslü püslü Catherine Warner'ım gizli bir fişkti. Bunu hep biliyordum, ama inkar edilemez kanıtı görmek tamamen tatmin ediciydi.

Hakaretleri o kadar yaratıcı ve kesiciydi ki kendimi daha fazla okumaktan alıkoyamadım.

Not: Taşların senden daha fazla duygusu var.

Not: Umarım yastığınızın iki tarafı da her zaman sıcaktır.

Bu çok zalimceydi. O gün başıma böyle korkunç bir şey gelmesini hak edecek ne yapmış olabilirdim?

Not: Sizinle tanışmamış insanları kısıkanıyorum.

Not: Senin huzurunda olmaktansa yüz kere doğum yapmayı tercih ederim.

Kahkahalarım kesildi ve şimdi hâlâ aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Ellerim telefonumu alıp bu konuyu konuşmak için onu arama isteğıyle titredi. Onu aramak daha önce yaptığım bir şey değildi ama bu yazıları açıklamaya çalıştığını duymam gerekiyordu. E-posta bunu kesmezdi. Bu ona bir cevap bulması için çok fazla zaman kazandıracaktı.

Ancak kendimi durdurdum ve onun yerine Weston'ı aradım. "İşin aslını öğrendim."

Kıkırdadı. "Merhaba. Nasılsınız?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve kendi kendime sıırttım. "Zekice, aslında."

Konuşmadan önce bir duraklama oldu. "Sesin... neşeli geliyor. Bu endişe verici." "Neşeli olmak çok uzak bir ihtimal. Hayatımda bir gün bile neşeli olmadım." "İyi. Kendinden memnun görünüyorsun."

Bir şerit aldım ve parmaklarımla arasında gezdirdim. "Öyleyim. Defterin gizemini çözdüm."

"Bu neden bir *Nancy Drew* kitabına benziyor?"

"*Nancy Drew? Hardy Boys* hayranı olduğunu hatırlıyorum."

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama *Gizli Defter* daha çok Nancy için bir dava gibi görünüyor. Eğer Hardy oğlanları çözüyor olsaydı, daha çok *Perili Defterin Laneti* gibi olurdu."

Yüzümü ovarken güldüm. Neredeyse yirmi yıldır arkadaş olduğumuz Weston'la yapabileceğim türden bir konuşmaydı bu.

"Pekâlâ. Nancy defterin gizemini çözdü." "Bu davada Nancy sen misin?" Weston ters ters baktı.

"Evet. Şimdi, ne keşfettiğimi duymak ister misin, yoksa şimdiye kadar okuduğun tüm *Hardy Boys* kitaplarını saymayı mı tercih edersin?"

"Onunla bana vur," dedi.

"İşte başlıyoruz: Catherine'i işe aldığımdan beri, diğer tüm asistanlarım gibi programlarımı el yazısıyla yazıyor."

"Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyorum," diye araya girdi. "Çünkü benim için işe yarıyor ve asıl konu bu değil." "Elbette, sadede gel."

"Bir inçlik kağıt şeritlerinden oluşan zulasını keşfettim."

Bir duraklama daha. Öncekinden daha uzun. Sonra,

"Ne?"

"Evet. Kağıdın altını kesip saklıyormuş." "Tamam... Neden? Bu bir OKB olayı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Kendimi yine sırtırken buldum. "Kınayıcı yazılar yazıyor."

Weston nefes verdi, muhtemelen sadece bilgi kırıntıları bırakmamdan bıkmıştı. "Açıklamak ister misin?"

"İşte bir tane: *Not: Seninle olmak bütün gün ıslak çorap giymek gibi.*"

Şaşkın bir kahkaha attı. "Bu sana yönelikti, değil mi?"

"Bunu hemen anladığın için hakarete uğramalıyım."

"Ama değilsin."

"Hayır, değilim."

"Bana bir tane daha oku," diye talep etti.

Ben de öyle yaptım. En az yirmi tanesinin üzerinden geçtim, sadece Weston beni duyamayacak kadar çok güldüğü için durdum. Bu işten benden daha çok zevk alıyordu.

"O kadar da komik değil," diye mırıldandım.

"Oh, evet öyle. Elise'e bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bunlardan bazılarını bana e-posta ile gönderebilir misin? Hepsini hatırlamayacağım. Ama pandomimci olan aklımda kalacak. Altın."

"Kız kardeşimle bana gülebilesin diye sana e-posta göndermiyorum."

"Tamam. Bana e-posta gönderme. Her halükarda sana güleceğiz." "Pislik herif." Küfrümün arkasında hiç sıcaklık yoktu. Kız kardeşimin ve benim En iyi arkadaşım benim yüzümden *de* olsa birlikte gülerek vakit geçirdi. İkisi de bunu hak ediyordu.

Kahkahası sonunda kesildi. "Kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim."

İç çekti. "Kibar küçük Catherine'in içinde böyle bir zehir olduğuna inanamıyorum. Bu hoşuma gitti. Asıl soru, keşfin hakkında ne hissediyorsun?"

"Aklımı kaçırmadığım için rahatladım."

"Bu henüz belirlenmedi," diye karşı çıktı.

"Siktir git, West." Bir kahkaha attım. "Her şeyden çok eğleniyorum."

Bir sonraki duraksama doluydu. "Akla şu soru geliyor, ona nasıl davranıyordun Elliot? Eğer düşünceleri bunlarsa çok iyi davranmış olamazsın. Renata asla böyle bir şey yapmaz."

Renata, Weston'ın on yıldır yanında çalışan asistanıydı. Kimseden bir bok almazdı, o da dahil.

"Haddini aşarsan Renata kelleni alır."

"Yapardı ve ben de bunu hak ederdim. Çalışanlarınla dalga mı geçiyorsun, Elliot?"

Her biri özenle karalanmış ve üzerinde bir hakaret bulunan yazı yığınınına baktım. "Çalışması kolay biri değilim ama adil olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Eğer bir pislik yaptığımı fark edersem, durumu düzeltirim."

"*Eğer* fark edersen." Öylece bıraktı.

"Catherine işi bırakmadı."

"Ama belli ki senden hoşlanmıyor."

"Bu iş için bir gereklilik değil." Ama bunu söylediğini duymak bana pek iyi gelmedi. Catherine benden neden hoşlanmıyordu? Islak çoraplarla karşılaştırılmak için özellikle ne yapmıştım?

"Öyle değil ama beni seven ve fazla ileri gittiğimde bunu yüzüme söyleyecek bir asistanımın olması çok değerli."

"Evet, sanırım işini yapan ve onunla konuştuğumda yaprak gibi titremeyen bir asistanla iyiyim."

Şaşırdı. "Daniel hâlâ korkuyor mu?"

"Bu noktada rahatsız edici."

"Daha nazik ol, Elliot. Eminim ki kibar olmak için yerin vardır." "Cazibemi Luca'ya bırakacağım. Bu benim uzmanlık alanım değil."

"Cazibeden bahsetmiş miydim? Bunu senden asla beklemezdim."

Bu görüşme hiçbir yere varmıyordu. Evet, Weston yaptığı işte başarılıydı ama benim işimle onunki arasında büyük bir uçurum vardı. Çevreye duyarlı dış giyim ürünleri üretiyordu ve bu sektörün acımasız olduğu pek söylenemezdi. Emlakçılıkta ise rahatıma bakıp *kibar* davranmak mahvolmama neden olabilirdi ki bu da hiç istemediğim bir şeydi.

"Anlamayacağınıza göre bu iyi. Her neyse, Elise ile iyi eğlenceler."

"Oh, yapacağım," diye beni temin etti.

Telefonumu yere atıp yüzümü ovaladım ve homurdandım. Gizem çözülmüştü, öyleyse neden hâlâ midemde kocaman bir düğüm vardı?

Kapımın çalınması kendi kendime yaptığım değerlendirmeyi böldü.
"Affedersiniz, Mr.

Levy."

Daniel'ın titreyen sesi sinirlenme seviyemi yükseltti. "Evet, Daniel?"

"Böldüğüm için özür dilerim ama benden Cennet Kuleleri'nin orijinal şemalarını hazırlamamı istemiştiniz ve ben onları bulamıyorum. Catherine'in notlarından, onları eve götürmüş olabileceğini düşünüyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Onunla evde mi?"

O kadar sert başını salladı ki kafasının boynundan kopmaması mucizeydi.

"Evet."

"Ona sordun mu, yoksa tahmin mi ediyorsun?"

Tekrar başını salladı. "Sordum. Ona sordum. Onda ve bana onları alması için bir kurye çağırmamı söyledi."

Bununla başlayabilecekken bir sürü kelime boşa gitti. Weston daha nazik olmamı istiyordu ama bazen insanlar bunu imkânsız kılıyordu. Nefes aldım.

kuyumun derinliklerinde biraz sabır buldum.

"Öyle mi? O zaman neden kapımın önünde dikiliyorsun?" Bu kadar kibar olabildim.

Yüzü morardı ve yutkunmak için büyük çaba sarf etti, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu. "Bir şey yapmadan önce senden iki kez kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

Ona zamanımı neden boşa harcadığını sormak dilimin ucundaydı - bu tam da onun yapmak için işe alındığı şeydi - ama yutkundum. Bir sonraki toplantım ertelenmişken ve artık bunu kendim yapacak zamanım varken bir kurye tutmam için hiçbir neden yoktu.

"Ben hallederim."

İrkildi, başı geriye doğru sallandı. "Yapacak mısınız?"

"Yapacağımı söyledim." Masamdan kalktım. "Ben çıkıyorum. Bir saat içinde dönerim."

Arabayı Catherine'in evinin önüne çektim ve kaldırıma park ettim. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Hakkında yaptırdığım geçmiş araştırmasından bir evi olduğunu öğrenmiştim ama onu daha fazla araştırmak için kendime izin vermemiştim. Defalarca cazip gelmesine rağmen bir akşam ya da hafta sonu uğramak için bir neden de bulamamıştım.

Catherine iki katlı bir Craftsman'de yaşıyordu. Dışarıdan pek bir şey görünmüyordu. Çevre düzenlemesi yoktu, verandası dökülüyordu, boyası dökülmüştü. Pencereleer sıcaklığı düzenlemek için pek bir işe yaramıyordu. En az otuz yıllık olmalıydılar ve sadece yarısında paravan vardı.

Bu beni şaşırttı. Catherine her konuda titizdi ama evi biraz harabeydi.

Mahalle iyiydi. En azından dışarı çıktığında vurulma ya da gasp edilme tehlikesiyle karşı karşıya değildi.

Evinin önünde hiç araba yoktu, bu yüzden evde olduğundan emin değildim.

Kapı ziline uzandım ama tereddüt ettim. Josephine uyuyordur diye kapıyı çalmak daha iyi olacaktı. Bana birden fazla kez söylendiği gibi, bebekler bunu çok yapardı.

Biraz zaman aldı. O kadar uzun sürdü ki, kapı nihayet açıldığında pes etmek üzereydim.

"Elliot?"

Catherine açık kapı aralığında durmuş, bir şey söylememi bekliyordu. Sorun şu ki, nutkum tutulmuştu. Benim tanıdığım Catherine boynuna kadar düğmeli, saçları arkadan bağlı, muhafazakâr ve neredeyse mütevazı bir tarza sahipti.

Önümdeki kadın zar zor giyinmişti. Şortu kalın, kremsi, dövmele kalçalarının üstünde duruyordu. Atleti daha fazlasını örtmüyordu. Göğüsleri neredeyse düşük yakadan dışarı taşıyordu, göbek deliği şortunun üstündeki boşluktan dışarı bakıyordu. Çıplak kolları bilekten omuza kadar renkli dövmelerle kaplıydı.

Her zaman uysallaştırılmış olan saçları şiddetli bir cümbüş halinde omuzlarına ve boynuna dökülüyordu. Her zaman şüphelendiğim gibi bukleler değil, her yöne fırlayan vahşi, yalayıcı, dalgalı alevlerdi.

Endişeyle açılmış gözleriyle karşılaştım ve sonunda sesimi buldum.

"Göründüğün gibi değilsin."

On Üçüncü Bölüm

Catherine

ELLIOT LEVY verendamdaydı.

Elliot Levy. Açık. Benim.

Verendamda. "Elliot?"

Uzun bir süre bana baktı. Gözlerini kırpmadan, kim olduğumu anlamaya çalışır gibi beni içine çekti. Evime geldiğini düşünürsek, bunun hiçbir anlamı yoktu.

Ben de ona baktım. Simsiyah saçları sanki sabahtan beri parmaklarını gezdiriyormuş gibi dağınıktı. Pelüş ağzı kaşlarını çatmış, yüzünün geri kalanını da kendisiyle birlikte aşağı çekmiş, kaşlarının arasında derin bir yarık oluşmuştu.

Göğsüm sıkışmıştı. Onu özlemiştim ama bu bana doğru gelmiyordu. Bu inatçı, ölümcül ciddiyete sahip adamı nasıl özlemiş olabilirdim?

Karmakarışık duygularım beni kandırıyordu.

Zor bir gün olmuştu. Joey-Kız mükemmeldi ama diğer her şey darmadağındı.

Hâlâ hiçbir kreşe gitmemiştii ve işe döndüğümde onu çekmecerimden birine koymak zorunda kalmanın ağırlığını hissediyordum.

Aklımda daha da ağır olan evimdi. Bu haliyle satamazdım ve satmak zorundaydım. Kesinlikle yapmalıydım, yoksa mahvolurdum. Ancak ne yapılması gereken tüm işleri yapabilecek durumdaydım ne de malzemeleri alacak param vardı. Ailemi aramayı giderek daha sık düşünmeye başlamıştım ve bu fikirden nefret ediyordum.

Joey uyurken kendimi ağlamaya bırakırdım. Çabalarımın hiçbirini bir fark yaratmadığında ve sürekli akıntıya karşı yüzüyormuşum gibi hissettiğimde yapabildiğim tek şey buydu.

Ve şimdi de bu.

Onu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve umarım hissettikleri kadar şişkin ve kırmızı değillerdi. Kaşları daha da çatıldı. "Göründüğün gibi değilsin."

Ağzım açık kaldı ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Catherine gibi giyinmemiştim. Elliot Kit'i görüyordu ve bu kızı tanımıyordu.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu benim ofiste olmadığım zamanki halim." Başımı eğdim, patronumun önünde iç çamaşırından başka bir şey giymediğim gerçeğiyle oynuyordum. Bunlar hamileliğimden önceki kıyafetlerimdi. O zamanlar çok darlardı. Şimdi çok daha kıvrımlıydım ve içlerinden döküldüğümün fazlasıyla farkındaydım.

Kapıyı açmamalıydım.

"Özür dilerim. Haklısın." Sözleri çok sertti. Yanakları bana kızdığında olduğu gibi kızarmıştı. "Bunu söylememeliydim."

"Neden benim verendamdasın?"

"Şemalar için geldim." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve kaçmaya hazırlanıyormuş gibi ayak parmaklarının üzerinde sallandı.

"Daniel'a bir haberci göndermesini söyledim. Bunu sana söyleyemeyecek kadar korkmuş muydu?"

"Hayır, o bana söyledi. Onları kendim almak benim için daha kolay oldu." Kaşları sert bir çizgi halinde düzleşmişti. "Kapıyı hep böyle mi açarsın, Catherine?"

"Kapıma hiç kimse gelmiyor, Elliot." Tereddütsüz bakışları çıplak tenime batıyordu. İsteyken dövmelerimi örtmek için her zaman çok dikkatli davranmıştım ama muhafazakâr, rahibelere özgü kıyafetler bulmak için harcadığım onca çaba bir anda çöpe gitmişti. Ona göstermek istediğimden çok daha fazlasını görüyordu.

"Herkes seni böyle görebilir."

Sağa sola baktım. Kaldırımlar bomboştu. "Etrafta kimse yok. Sanırım güvendedeyim."

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum, bakışları yukarı kaldırdığım göğüs dekolteme odaklanınca daha iyi düşündüm.

Savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girdi ve kapının kenarına tutundum. Elliot'tan korkmuyordum. Sorun durumdu. Kendimi onu görmeye hazırlamamıştım. "Gidip onları bulacağım. Şu anda her şey karmakarışık olduğu için biraz zaman alabilir."

Az bile söylemiş. Ama kapının diğer tarafındaki cehennem çukurunu bilmesine gerek yoktu.

"Bekleyebilirim,"

dedi. "Harika."

Kapıyı yüzüne kapatmak için geri çekildim, ama Elliot bunu bir açılış olarak kabul ederek içeri adım attı. Sonra kapıyı benden aldı ve arkasından kapattı.

Ani bir panik boğazıma tırmandı. Bu *benim* utancımdı. Eğer bunu görürse, kandırılmama izin verdiğimi anlayacaktı - bir arkadaş, ailem diyebileceğim birine o kadar muhtaçtım ki, güvenmemem gereken birine güvenmiştim. O kadar değersiz birine, kör bir insan bile bunu görebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" Zorla söyledim.

"Bekliyorum."

"Dışarıda beklemelisin, ben-"

Çoktan yanımdan geçip Joey'i oyun minderinin üzerinde bıraktığım çorak oturma odasına doğru yürüyordu.

Joey ve ben çoğu zaman onun odasında ya da benim odamda saklanarak vakit geçirirdik ama bugün biraz delirmek üzereydim, bu yüzden sert zemini kaplamak için birkaç battaniye ve üzerinde oynaması için matını getirmiştim.

Bugün, tüm o lanet günlerin arasında.

Elliot kızımın yanına çömelmiş, kollarını savurup ayaklarını tekmelerken ona bakıyordu. Hiçbir şey söylememişti, belki de muhteşem kızımın görüntüsü onu çevreleyen enkazı görmesini engellemişti.

"Merhaba Josephine," dedi usulca. "Seni burada görmek ne güzel."

Ne yaptığını görebilmek için etraflarında dolaştım. Joey Elliot'ın işaret parmağını küçük yumruğuyla kavramıştı ve Elliot elini Joey'den ayırmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Joey meraklı küçük bir yaratıktı ama Elliot'a bakıyordu, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar genişti.

"Çok fazla insanla görüşmüyor," diye açıkladım. "Sen parlak yeni bir oyuncak gibisin."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Onun için her şey yepyeni." Bana baktı. "Bu kadar küçük bir insan için etkileyici bir tutuşu var."

"Yaptığı her şey etkileyici."

Kaşları kanatlandı. "Biraz önyargılı değil misin?" "Birazdan da fazla."

Ağzı köşeye doğru çarpıldı. "Yeterince makul." Çenesini salladı. "Git şemaları bul."

Onları yalnız bırakmakta tereddüt ettim. Yukarı çıkmam gerekecekti ve onları göremeyecektim.

Başını öne eğdi. "Onu bana bırakabilirsin. Onu çalmayacağım. Bir bebekle ne yaparım ben?"

"I-" Elimde hiçbir şey yoktu. Elliot'ın Joey'den kaçmayacağına güvenmemek için hiçbir neden yoktu ve eğer ağlarsa onu duyabilirdim. Ayrıca, Joey çok mutluydu ve Elliot da onunla takılmayı umursuyor gibi görünmüyordu. "Tamam. Hemen döneceğim."

"Acele etmene gerek yok," diye seslendi ben merdivenleri hızla çıkarken.

Acele ediyordum. Joey'den en uzun süre ayrı kaldığım zamanlar ikimizin de uyuduğu ve Raymond'un onu birkaç kahve randevumuzda kaçırdığı zamanlardı. Ayrıca Elliot'ın ağlamaya başlarsa ne yapacağını bileceğini de düşünemiyordum. Kabul, nadiren olurdu. Acıkmadığı sürece genelde neşeli bir kızdı.

Aceleden, Joey ile battaniyelerin üzerinde otururken ayakkabılarımı çıkardığımı unutmuşum. Evde ayakkabı giymeyi seven biri değildim. Ama *bu* evde, tüm zeminler ham ahşap olduğu için öyle biri olmuştum.

Çıplak ayağım keskin bir tahta parçasıyla temas etti ve derimi tereyağı gibi kesti. Ani acı nefesimi kesti. Ölmek üzere olan bir kurt gibi ulumamamın tek nedeni buydu.

"Kahretsin, anasını siktiğim." Koridorda topallayarak banyoya gittim ve hasarı incelemek için küvetin kenarına çöktüm.

Ayağımın tabanından kan sızıyordu ve ağlayabilirdim. Bu, yaralanmaya hakaret ekliyordu. Altına gömüldüğüm dağların üzerine çok fazla yük binmişti. Neden parmak arası terliklerimi giymek için zaman ayırmamıştım?

Ayağımı bir bezle temizledim. Kanaması durmamıştı ama dikişe ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Bir yığın bandaj işimi görürdü.

Ecza dolabını açtım, sadece kâğıt kesici için küçük bir tane bulabildim, bıçak için değil.

"Neden?" İçi boş kutuyu alnıma vurdum ve inledim. "Neden, neden, neden?"

Ne tür bir annenin yara bandı olmaz ki? Joey'nin canı yanacağından değil ama her şeye hazırlıklı olmalıydım. Ben işe yaramazdım. Zavallı şey, kendi yarasını bile saramayan bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Bebeğime gerçek zemin bile sağlayamadım.

Joey olmasaydı, yere kıvrılır ve bir süreliğine pes ederdim. Tanrım, bu kulağa cazip geliyordu. Küvetin kenarından kalkmak şu anda çok büyük görünüyordu ama yapmalıydım. Patronum aşağıdaydı ve her ne kadar pamuk ipliğine bağlı olsam da benden işleyen bir insan olmamı bekliyordu.

Sineye çekerek küçük bandajı yapıştırdım, ardından ayağımı tuvalet kağıdına sardım ve her şeyi yerinde tutmak için dikkatlice bir çorap giydim.

İlk adımında acıdan tısladım ama devam ettim. Eğer dursaydım, yeniden başlamak için kendimi ikna edemeyebilirdim. İhtiyacım olan son şey, Elliot'ın beni koridorunda yığılmış, bir sıyrık yüzünden kanlar içinde bulmasıydı.

Epey zamanımı aldı ama sonunda beynim tekrar devreye girdi. Şemalar çalışma çantamdaydı. Doğuma girmeden önceki gece onları eve götürmüştüm ve tamamen unutmuştum. Bu da

Orada olacaklarını hissediyordum, bu yüzden önce diğer her yeri kontrol ettim.

Derme çatma bandajın yerinde kalması için parmaklarımı çaprazlayarak yavaşça aşağıya indim. Oturma odasından Joey'nin oyun minderinden gelen müzik sesleri yükseliyordu ama onun dışında sessizlik hakimdi.

Göğsümde bir panik çekirdeği kök saldı. Joey çok ağlamıyor olabilirdi ama sesler çıkarıyordu. Sesleri neredeydi?

Aceleyle oturma odasına girdim ve çekirdek göğüs kafesimi doldurana kadar büyüdü. Orada değillerdi. Oyun minderi boştu.

"Elliot?" Seslendim. "Neredesin?"

Sadece bir ya da iki saniye geçti ama sonsuzluk gibi geldi. Sonunda Elliot, kucağında Joey ile mutfak kapısında belirdi.

"Buradayız," diye cevap verdi.

Kalbim hâlâ boğazımda sıkıca duruyordu. "Onu tutuyorsun."

Kızımı göğsüne yaslamıştı, yüzü dışa dönüktü, eli kızımın karnındaydı ve onu sabit tutuyordu. Kızım memnun görünüyordu, başı ona yaslanmıştı, takım elbisesinin kolunu avucunun içine almıştı.

Her nasılsa bu, Raymond'ın onu kucağına aldığı zamankinden farklıydı. Ray, Joey'i severdi ve dosttular. Onları birlikte görmek beni gülümsetiyordu.

Ama bu... Gülümsemiyordum. Kendime rağmen kalçalarım birbirine yapıştı ve içimi bir sıcaklık kapladı.

Bu da ne?

"Sıkılmış gibiydi, ben de onu kuşları görmesi için arka tarafa götürdüm." Onun yuvarlak göbeğini okşadı. "Keyfini koluma damlayan salya miktarıyla ölçecek olursam, bundan çok hoşlandı."

İçimden hafif histerik bir kahkaha yükseldi. Her şey çok gerçeküstüydü. "Kızım üzerine salya mı akıttı?"

"O yaptı."

"Kızgın görünmüyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Ben canavar değilim, Catherine. Bir bebeği kucağıma almanın risklerini biliyordum ve yine de onu kucağıma aldım." Onu usulca salladı ve Catherine onun kollarına daha da yerleşti.

Kızımı bu kadar nazikçe tutan bu adama nasıl davranacağımı bilemedim. -Ya da vücudumun ani tepkisi. Onlara doğru yürüdüm, onu geri almaya, şemaları ona vermeye ve onu oradan uzaklaştırmaya niyetliydim, böylece dengemi yeniden kazanabilirdim.

"Topallıyorsun."

Hareket etmeyi bıraktım. "Evet. Ayak parmağımı çarptım. Yine de iyiyim."

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Joey yanıma geldiğinde bana en sevdiğim gülümsemeyi yaptı: ağzı açık, tatlı bir mırıltıyla.

"Merhaba, Joey-Kız," diye karşılık verdim. "Elliot'la mı gezdin? Çok uzun boylu, değil mi? Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştın."

"Babası kısa boylu mu?"

Öfkelendim. "Hayır. O da oldukça uzun."

Gözleri kısıldı. Bakışlarını tuttum, çenem dışarı doğru çıkıktı. Çok fazla utanç taşıyordum. Liam'ın Joey'nin hayatının bir parçası olmamayı seçmesi onun sorumluluğundaydı.

Elliot, "Onu kucağına almadı," diye sözlerini tamamladı.

"Aynı kıtada değil, o yüzden hayır, gelmedi." Almaya geldiği dosyayı salladım. "İşte burada. Takas yapalım mı?"

"Sanırım daha iyi bir anlaşma yapıyorsun," diye mırıldandı Joey'i bana uzatırken ve dosyayı elimden alırken.

Joey yüzünü boynuma yasladı ve ben de onun tüylü başına bir öpücük kondurdum. "Ofise dönsen iyi olur. Daniel senin yokluğunda fazla rahatlamış olabilir."

"Evet, bu bir endişe kaynağı." Bana bakarken çenesini ovuşturdu. Üzerime bir tişört giymiştim, bu yüzden çok daha az tenim görünüyordu ama bakışları o kadar nüfuz ediciydi ki çıplak da olabilirdim. "İyi misin?"

İyi olmaya yakın bile olmadığımı avazım çıktığı kadar bağırarak istememe rağmen başımı salladım. Etrafına bakıp da bunu nasıl göremezdi? "Ben iyiyim. Peki ya sen?"

"Ben iyiyim, her zamanki gibi." Burnundan yavaşça nefes verdi. "Ofiste varlığınız özleniyor."

Dudaklarım sırtarak eğildi. "Ofisin varlığını ben de özleyorum."

"Pekâlâ..." başını eğerek burun deliklerini genişletti, "Ben gidiyorum. Dediğin gibi, Daniel'ın fazla rahat etmesine izin veremem."

Elliot'ın çıkışı hızlı ve nihai oldu, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Joey'e baktım ve düğmeli burnunun ucunu öptüm. "Bu garipti, değil mi? Elliot Levy kulübemizde durdu ve tek bir eleştiri kelimesi bile etmedi."

Hiç soru da sormadı, ki bu da onun yapacağı bir şey değildi. Sanırım beni sessizce yargılıyordu.

"Çok, çok garip."

Bölüm On Dört

Elliot

ELLERİM DİREKSİYONUMUN ETRAFINA SARILDI, eklemlerimi beyazlatacak kadar sıkı kavradım.

Catherine'in zavallı ev bahanesinden ayrılırken arabayla uzaklaşmak gibi bir niyetim olmasına rağmen, arabamla ancak bu kadar uzağa gidebilmiştim. Başka biri olsaydı, ben de giderdim. Sonuçta, onun yaşam durumu beni ilgilendirmiyordu. İşe zamanında geldiği ve işini yaptığı sürece, başka bir şey bilmek istemiyordum.

Yine de işte buradaydım, arabamdan iniyor ve ön verandasının yıkık dökük basamaklarını çıkıyordum. Yumruğumu kaldırıp kapısını hafifçe çaldım.

Kolunun arasına sıkıştırdığı minik kızıyla birlikte kapıyı açtığı anda, ilk kez gördüğümü sandığım şeyi doğrulayarak iç geçirdim.

Catherine yorgundu. Bu sadece yeni anne olmuş olmasına bağladığım şişkin, kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki mor lekeler değildi. Bu daha derindi. Hakkımda zekice hakaretler yazan ateşli kadın körelmişti ve onu bu şekilde görmek bana acı veriyordu.

"Burada yaşayamazsın, Catherine." Başımı yana eğdim. "Benimle gel."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Evinizin neden bu durumda olduğunu bilmiyorum ve bana söylemenizi de istemeyeceğim ama sizi burada bırakamam. Birkaç boş odası olan büyük bir evim var. Sen ve Josephine için bolca yer var. Şimdi gelin."

"Senin evine mi?" diye tekrarladı kesin bir ifadeyle.

"Evet. Evime. İstedğin kadar kalabilirsin." "Neden?"

E-postalarımı cevap vermekte geciktiği yedi sinir bozucu haftadan sonra, Catherine'in evimde yaşamasına izin vermek onu parmaklarımın ucuna getirecekti. Herhangi bir sorum olursa, bana cevap verecek zamanı bulması için saatlerce beklemek yerine sadece sorabilirdim.

O gerçek zemini ve çalışan bir mutfaklı olan güvenli bir eve sahip olacaktı, ben de asistanıma ulaşabilecektim. Bu bir kazan-kazandı. Sadece bunu görmesini sağlamam gerekiyordu.

"Sen benim çalışanımsın. Böyle bir evde yaşıyorsan benim istediğim seviyede çalışman mümkün değil. Ayrıca, kullanmadığım bir sürü boş odam var. Hayır demen için hiçbir sebep yok."

Kaşları düştü. "Yok mu?"

"Burada durarak zaman kaybediyoruz. Daniel rahatlamaya başladı ve Josephine de gerçek zemini olan bir odada uyumaya hazır gibi görünüyor. Hadi gidelim."

"Elliot, ben-"

Arkasını döndü ama gözlerinden akan yaşları fark etmeden önce değil. Benim bir piç olduğumu düşünmüş olabilir ama söylediklerim doğrudu. Bu

Onun ve bebeğinin yaşayabileceği bir yer yoktu. Başlarını sokacakları çok daha güzel bir yeri hak ediyorlardı.

Bir kavga bekliyordum. Aslında buna hazırlıklıydım, bu yüzden ağır bir iç çekip omuzları çöktüğünde ve "Tamam" diye fısıldadığında şok olup sessizliğe gömüldüm.

Biraz zaman aldı ama Catherine topallayarak Josephine ve kendisi için bir şeyler toplamayı başardı. Beşiğini katladım, çocuk bezi kutularını ve oyun minderini arabama taşıdım.

Davetiyeyi verirken, bebeklerle birlikte gelen tüm gereçleri düşünmemiştim. Bu kadar küçük bir insan için Josephine'in çok şeye ihtiyacı vardı. O kadar çok ki, eşyaları bagajımı doldurdu.

Catherine ve bebek beni şehir merkezinin hemen dışındaki evime kadar takip ettiler. Burayı dört yıl önce satın aldığım da West ve Luca neden hareketin merkezinde bir apartman dairesi ya da daire değil de müstakil bir ev istediğimi kısa bir süre sorgulamışlardı.

Cevap basitti: Kendi alanımı seviyordum. Duvarları yabancılarla paylaşma fikri beni ürpertiordu. Eğer evdeysem, benimle birlikte yaşayan insanlar dışında kimseyi duymak istemiyordum.

Her zaman yalnız yaşadığım için, uzun bir günün ardından döndüğümde sessizlikten hoşlanıyordum.

Catherine arabayı yanımdaki açık garaj boşluğuna çekti ve hızla dışarı çıktı. Arka kapıyı açarak Josephine'in araba koltuğunun kilidini açtım. Kısa araba yolculuğu yüzünden derin bir uykuya dalmıştı. Uzun kirpikleri elma yanaklarının üstünü okşuyordu.

Bebekler bana göre değildi. Şimdiye kadar onlara hiç dikkat etmemiştim. Ama bu bana son derece güzel ve tatlı geldi.

Catherine'i evimin yan girişinden geçirdim, mutfaktan, yemek odasından ve oturma alanından geçtim. Merdivenlere geldiğimde artık arkamda olmadığını fark ettim.

Catherine oturma odamın ortasındaydı, elleri kalçalarında, sadece huşu olarak tanımlanabilecek bir bakışla yavaşça dönüyordu. Gururum bu işi bir an önce bitirip işime dönme isteğimi bastırdı ve ona doğru yürüdüm.

Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Vay canına, Elliot. Gökyüzünde şık bir çatı katı bekliyordum. Bu ev kaç yıllık?"

"1900'lerin başında inşa edilmiş. Dört yıldır bende. West, tarihi bütünlüğü korunurken mümkün olduğunca çevreye duyarlı hale getirmeme yardımcı oldu. Luca bana tasarımcısını ödünç verdi ve benim zevkim 'yaşlı adam'a doğru eğildiği için 'havalı' olduğunu söyleyebilirim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Luca görevini başarıyla tamamladı. Hem havalı hem de muhteşem." Gülümsemesi kararsızdı. "Dönmen gereken bunca şey varken ofiste bu kadar çok zaman geçirdiğine inanamıyorum."

"Sadece uyumak için bir yer."

Gülümsemesi kaybolup Jo'nun araba koltuğunu almak için eğildiğinde hatamı anladım. Catherine kontrplak zeminler, yırtık bir mutfak ve çökmekte olan bir temelden oluşan "yatacak yerini" az önce terk etmişti. Bu evi küçümsemek her koşulda inanılmaz derecede yersizdi ama bu durumda zalimlik sınırındaydı.

Boğazımı temizledim, yanlış adımımı nasıl düzelteceğimden emin değildim. Bir özür basmakalıp görünüyordu ve yaşam koşullarımızdaki eşitsizliğe dikkat çekmemi istediğinden şüpheliydim. İkimiz de bunun farkındaydık.

İlerlemeyi seçtim. "Size boş odaları göstereyim. Açıkçası onları hazırlama fırsatım olmadı ama her şey temiz ve yataklar hazır."

Jo'nun araba koltuğunu elinden aldım ve bana karşı koymadı. Bebek bir tüy kadar hafifti ama koltuk tuğla yükü gibiydi. Son yedi haftadır bütün bunları tek başına yaptığına kuşku olmayan Catherine'den çok benim taşımam daha iyiydi.

Ona gösterdiğim yatak odası, soluk soluğa kalması ve ellerini göğsünde kavuşturmasına bakılırsa onayını aldı.

Oda benimkinin aynısıydı, büyük boy yatağın yanında camdan bir şömine ve diğer tarafta şimdilik boş olan bir oturma alanı vardı.

"Jo için hemen yan tarafta bir oda var-"

"Hayır, burada uyuyabilir." Catherine şöminenin etrafından dolaşarak, bir çift koltuğun ya da bir aşk koltuğunun sığabileceği halı kaplı alana doğru yürüdü. "Burası beşiği için mükemmel."

"Kendi yatak odası yok mu?"

"Öyle, ama o kadar küçük ki aramızda duvarlar olmasına hazır değilim."

Catherine Jo'yu araba koltuğundan çıkarmış ve yatağın ortasına yatırmıştı. Kolları başının üzerinde açılmıştı ve uyurken bacakları ona doğru kıvrılmıştı. Daha önce hiç bebeklerle birlikte olmamıştım ama bu özellikle küçük ve narin görünüyordu.

"Bu mantıklı. Benim de öyle olacağımı sanmıyorum," dedim.

Bana bakarken yumuşak gülümsemesi geri geldi. "Ofise dönmeden önce beşiği kurabilir misin?"

"Tabii ki."

Arabamdan çantalarını ve beşiği getirdim. Yatak odasına geri döndüğümde, Catherine yatakta Jo'nun yanında kıvrılmış yatıyordu. Beşiği şöminenin diğer tarafında seçtiği yere taşımamı izliyordu, kaşlarının arasında bir kırışıklık vardı.

Bebeği uyandırmamak için sessizce çalıştım. Beşiği kurmam ve fişe takmam sadece birkaç dakikamı aldı. Açtığımda yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bir bebeğin uyuması için güzel bir yer gibi görünüyordu.

Kapattıktan sonra Catherine'e haber vermek için şöminenin diğer tarafına döndüm ama gözleri kapalıydı. Hemen uykuya dalmıştı. Ben odadayken. Bu onun ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu. Catherine benim yanımdayken gardını hiç düşürmezdi. Uluslararası uçuşlarda bile tüm süre boyunca uyanık ve tetikte kalırdı.

Onlara uzun uzun baktım, Catherine ve Josephine birlikte huzur içinde uyuyorlardı. Yarım kalbi olan herkes bu sahneden etkilenirdi. Bazıları benim kalbimin dörtte birine bile sahip olmadığımı söyleyebilirdi ama o anda kalbimin kafesine çarpıp durduğunu hissettim.

Kapıya doğru dönmeden önce "Hoşça kalın kızlar," diye fısıldadım.

"Elliot?" Catherine'in mırıltısı pek duyulmuyordu ama ben duymuştum, omzumun üzerinden ona baktım.

"Evet?"

İşaret parmağını Jo'nun yanağında gezdirdi. "Zemin var."

"Ne var?"

Yorgun gözleri benimkilere kaydı. "Joey'nin odasında zemin var."

Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve ben de ofise doğru yoluma devam ettim. Daniel muhtemelen benim yokluğumda çok fazla rahatlamıştı ve buna gerçekten izin veremezdik.

On Beşinci Bölüm

Catherine

Bu yılın Bingo kartında "patronumla yaşamak" *yazmıyordu*. Sonra yine "bebek sahibi olmak" ya da "iflas etmek" de yoktu, ama bom-buradaydım.

Hayatım sürprizlerle doluydu, benim için bile.

Yedi hafta önce burada olmayı hayal bile edemezdim. Elliot'ın onunla gelmemi istemesine güler geçerdim. Ama bu yedi hafta, hayatım boyunca endişeyle, uykusuzlukla, düşüncelerle ve tırnaklarımı kemirmekle geçti.

Yorulmuştum. Kazanamayacağım bir savaşta mücadele etmekten yorulmuştum. Köyümdeki tek kişi olmaktan yorulmuştum. Sadece çok yorgundum. İliklerime kadar bitkin hissetmenin nasıl bir şey olduğunu şimdiye kadar hiç bilmemiştim. Ve bu sadece uykusuzluktan kaynaklanmıyordu. Bu, Liam gittiğinde içime sızmaya başlayan ve asla geri dönmeyeceğini anladığımda içime dolan bir yorgunluktu. Joey için bile.

Mesele şu ki, o evde o koşullar altında yaşamamam gerektiğini biliyordum, ama korkum o kadar ağırdı ki

Kendimi harekete geçmeye ikna edemedim. Eşyalarımı toplayıp gitmem için Elliot'ın "artık yok" demesi yetmişti.

Burada ne kadar kalacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Teklifi sadece bir gecelik olabilirdi. Ama bu lüks evde bir gece bile tatil gibi olacaktı. Belki biraz dinlendikten sonra kafam bir sonraki adımımı planlayacak kadar netleşirdi.

Çok ihtiyacım olan uykudan uyandığımda ayağım ağrıyordu ve göğüslerim patlamak üzereydi. Neyse ki Joey çok açtı ve sorunlardan birini halletti. Karnını doyurup üstünü değiştirdikten sonra odamızı biraz keşfettik ama ayağım çok fazla yürümemden memnun değildi, bu yüzden büyük yatağımda takıldık.

"Buna alışma, Joey-Girl." Burnuna vurdum ve irkildi, kolları bacakları çılgınca sallandı. "Her şey güzel ama bu bizim için fazla süslü. Annem kendini toparlayana kadar bir süre burada kalacağız."

Hıçkırdı ve ben eridim. Her şey boktan olabilirdi, sonra bu küçük kız gidip sıradan bir şey yapar ve ruh halimi tersine çevirirdi.

Anne olacak durumda olmadığım herkesin malumuydu ama ona sahip olduğum için pişman olamazdım. İki aydan kısa bir süre içinde benim dünyam olmuştu.

Hayatlarımızı daha iyi hale
getirecektim. Yapmak
zorundaydım.

Bunu hak etmişti.

Açlık beni o akşam yatak odamdan dışarı çıkardı. Joey içimdeki tüm besinleri emdi. Bazen o kadar acıkıyordum ki midemin kendini yiyeceğini düşünüyordum.

Alt kata indik ve mutfuğı bulana kadar dolařtıđ. Ev űrkűtűcű bir řekilde sessizdi. Sadece Joey'nin bebek sesleri ve elektronik aletlerin alřak uęultusu bana eřlik ediyordu. řehrin sesleri bile kalın duvarları ařıp gelmiyordu.

Garajın kapısı aşılıp Elliot işeri girdiğinde buzdolabını karıştırıyordum. İř űstűnde yakalandığım iřin suşluluk duyarak buzdolabını kapattım ve onu selamlamak iřin doğrudum.

En azından bu sefer daha fazla kıyafet giymiřtim. Emzirme atletimin űzerine bir hırka geřirmiřtim ve yere sűrtűnmesin diye belini űç kez kıvırdıęım bol bir erkek eřofman altı giymiřtim. Elliot'ın beni iř kıyafetlerimin dıřında gűrmesinden hâlâ rahatsız oluyordum ama en azından bu, űęleden sonraki kıyafetlerimden daha iyiydi.

"Merhaba. Rahatsız ettięim iřin űzgűnűm ama ařlıktan űlűyordum-"

Odaya girerken başını salladı. "Bulduğun her şeyi alabilirsin." Bir kâğıt torbayı kaldırdı. "Buzdolabımdaki turşu ve elmalardan daha şok ilginizi şekiyorsa İtalyan yemeği getirdim."

Gűęsűm sıkışmıştı ama bir kahkaha attım. "Orada sadece kırıntıların olduğunu fark ettim. Ama sanırım řok fazla evde değilsin."

"Hayır, deęilim." řantayı yanımdaki tezgâha bıraktı ve baķıřlarını yűzűmde gezdirmeden űnce kuçaęımdaki bebeęi inceledi. "Sen uyudun."

"Kısa bir sűre iřin, bu acıkana kadar." Joey'nin karnını okşarken o da kolumun kıvrımında etrafına bakınıyordu. "Daniel nasıl? Hâlâ yaprak gibi mi?"

Ceketini silkip kravatını gevfetirken ağzı bir karış aşık kaldı. "Ben geldiğimde titremesi neredeyse durmuştu."

"Phew." Alnımı sıvazladım. "Tam zamanında oraya varmışsın gibi görünüyor."

"Saniyeler içinde yine yaprak gibi titriyordu." Elliot başıyla çantayı işaret etti. "Sana Donato'dan ıspanaklı gnocchi aldım. Hâlâ seviyor musun?"

Ona en sevdiğimin bu olduğunu söylemeye başladım ama ağzım pek çalışmıyordu. Donato'dan ne sipariş ettiğimi nereden bilebilirdi ki? Ofiste en son aylar önce yemiştik.

Ama bu Elliot'tı. Muhtemelen etrafındaki insanlarla ilgili her şeyi not ediyordu. Köleleri hakkındaki her ayrıntıyı bilmeden dünyasını nasıl kontrol edebilirdi ki?

"Evet, teşekkür ederim. Bu benim favorim," dedim sesimi bulduktan sonra. "Güzel." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Barda yiyeceğiz. Yemek odası çok resmi."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Etrafıma bakındım. Bir mutfakta nasıl bu kadar çok dolap olabilirdi? Nereden başlayacağımı bilemedim. "Masayı hazırlayabilmem için tabaklar nerede?"

Bana attığı kaşlar yetişkin bir adamı ağlatacak kadar kötüydü. "Git otur. Yardıma ihtiyacım yok."

"I-" Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Elliot'ın sert konuşmasına alışkındım. Bu onun tarzıydı. Ama burada, onun evinde, bebeğimi kucağıma almışken, bunu beklemiyordum. "Pekâlâ. Kendin yap."

Kalbim göğsümde çarparak döndüm ve mutfağın diğer tarafındaki bar taburelerine doğru yürüdüm. Yürüyüşümün etkisi belirgin topallamamla azalmıştı ama en azından denemiştik.

Yüksek tabureye tırmanıp Joey'i kucağıma aldıktan sonra Elliot'a bakmaya cesaret ettim. O da aynı yerde durmuş beni izliyordu. Dinlenirken ağzı çok yumuşaktı ama şu anda taş gibi sertti. Her şeyi öyleydi.

"Oturuyorum," dedim.

Çenesini indirdi ve yemeği tabaklamaya başladı. Mutfağı dolduran sarımsak ve domates aroması midemi guruldattı ve ağzım sulandı. Genel durumdan rahatsız olmuş olabilirdim ama bu beni gnocchi yememe engel olmayacaktı.

Elliot tabağımı önüme koydu ve içinde gnocchi'den çok daha fazlası vardı. Kalın sarımsaklı ekmek, patlıcan parmağı, kavrulmuş yeşil fasulye ve yanında bir salata vardı. Zarıfmiş gibi davranıp hepsini yemeyecek değildim.

"Bu inanılmaz görünüyor." Ve dakikalar içinde yıkılacaktı. "Beş saniye içinde dalacağım çünkü bu kızı beslemek beni hayatımda hiç olmadığım kadar acıktırdı."

Yanımdaki koltuğa otururken ona yan gözle baktım. Çatık kaşlarının gücü azalmıştı.

"Lütfen, yumulun. Güzel bir yemeği hak ediyorsunuz ve eminim Josephine bunun için size daha sonra teşekkür edecektir."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Sence sütüm bu yiyecekten PBJ'lerden daha mı zengin olacak?"

Başını tabağıma doğru eğdi. "Denemeye değer."

Tüm dikkatimi yemeğime vermeden önce bir anlığına ona gülümsedim. Yani, çoğuna. Joey tek kolumdaydı, bu yüzden kafasına bir şey düşürmemeye dikkat etmem gerekiyordu. Zavallı şey birden fazla kez jöleye bulandı ama neyse ki beni affetti.

Elliot koluma dokundu. "Al. Sen yemek yerken onu tutmama izin ver."

Durakladım, sarımsaklı ekmeğim ağzımın yarısına gelmişti. "Ne? Hayır. Hayır. Senin de yemen gerek."

Ellerini ısrarla uzattı. "Ben iyiyim ve zaten tabağını çabucak temizleyeceğini hissediyorum. Onu bana ver."

Onu teslim etmemi beklemedi, bir profesyonel gibi kucağımdan aldı. Elliot onu yaparken gördüğüm her şeyde iyiydi ve şimdi listeye "yeni doğan kızımı tutmayı" da ekleyebilirdim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, boğazım duygularla tıkanmıştı. "Akşamları biraz huysuz oluyor. Uzun zamandır akşam yemeğini iki elimle yiyemiyordum."

Geniş avucuyla başının arkasını destekleyerek onu kolunun üzerinde tuttu, böylece ona aşağıdan bakabildi.

Joey'e her zamanki ses tonuyla, "Bana pek telaşlı görünmüyorsun," dedi. "Yine de çok hareket ediyorsun. Seni annenin karnındayken hatırlıyorum. Timsah gibi yuvarlanıyordun."

Bacaklarını tekmeledi ve en iyi arkadaşı olan tavan vantilatörüne baktığı gibi ona baktı. Büyük sütlü çikolata gözleri büyülenmişti, Elliot'a kilitlenmişti ve neredeyse hiç kırpmıyordu.

Sarımsaklı ekmek lokmamı yuttum ve ağzımı sildim. "Bebekleri tutmakta iyisin. Etrafında çok bebek oldu mu?"

"Bu benim ilkim." Parmak ucunu kızın yanağında gezdirdi. "Bu konuda biraz okuma yaptım."

Başka biri olsa bu kulağa aptalca gelirdi ama ben bu adamı tanıyordum. Elliot Levy girmeden önce her açıdan bilgi sahibi olmadan hiçbir şey yapmazdı. Düşündüğümde, yeni doğmuş bir bebeği nasıl tutacağını araştırmış olması beni hiç şaşırtmadı.

"Başka ne öğrendin? Belki bana da bir şeyler öğretebilirsin, çünkü tüm bildiklerim deneme yanılma yöntemiyle elde edildi."

Gülümsedi. "Onun için hazırlıklı olmadığınızı sanmıyorum. Benim gibi araştırma yapmıyor olabilirsiniz ama beşiği ve araba koltuğunu gördüm. En yüksek güvenlik derecelerine ve en fazla müşteri memnuniyetine sahipler. Bunları seçmeniz tesadüf değil."

Patlıcan parmağımı yuttum. "Öyle değil. En iyileriyle bile alışveriş yapabilirim. Kendimden şüphe duyduğum şey bir bebeğe bakmak ve onu sağlıklı, mutlu, işlevsel bir insan olarak yetiştirmek."

"Hmmm. Bilmiyorum." Joey'i bir ileri bir geri salladı. "Bana oldukça iyi görünüyor."

"Onu bir kulübede yaşıtıyordum."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Katları vardı, Catherine."

Nefes verdim, gerginliğim ağır nefesimle birlikte dışarı aktı. "Evet. Onda da vardı, Elliot."

Joey benim için kolay uyudu. İlk defa kollarım ve omuzlarım gergin değildi. Belki o da bunu hissetti ve rahatladı. Sebep her ne olursa olsun, onu besledikten sonra uyudu ve yeni, geçici evindeki ilk gecesinde beşiğinde rahattı.

Tam ayağımı incelemek için yatağıma oturmak üzereyken Elliot açık kapı aralığında belirdi. Bana işaret etti, ben de bebek telsizini kaptığım gibi yanına gittim.

"Yemekten sonra hâlâ topalladığını fark ettim," diye fısıldadı. "Dur ayağına bir bakayım."

"Bandajın var mı?"

"Banyomda."

Onu koridorda takip ettim ve benimkiyle aynı düzene sahip olan yatak odasına girdim. Tasarım evin geri kalanı gibi şık ve gösterişsizdi, ancak bu odanın diğerlerinden biraz daha yaşanmış görünmesini sağlayan küçük ayrıntılar vardı.

Kitap ve açılmış bardaklar komodinin üzerinde.

Kalın yorganın üzerinde, Elliot'ın çoraplarını giymek için oturmuş olabileceğini hayal ettiğim bir çukur.

Narenciye kokusu, Elliot'ın parfümünün bir notası.

Yatağın üzerindeki muhteşem krom duvar parçasını keşke daha yakından inceleyebilseydim, ama bu yatağın üzerine tırmanmak anlamına gelirdi ve şey... hayır.

Elliot sanatına baktığımı fark etti. "Beğendin mi?"

Başımı salladım. "Çok güzel."

"Luca yaptı. Sanatına hobi diyor." Başını hafifçe sallayışından aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu.

"Vay canına. Sadece bir dönem sanat tarihi okudum ama tamamen eğitimsiz gözüme göre Luca çok yetenekli."

"Var ama ailevi yükümlülükleri nedeniyle Rossi Motors'u yönetmeye odaklanmış durumda."

"Aile her zaman iki ucu keskin bir kılıç gibidir."

Elliot bir kez mırıldandı, sonra sustu ve kolunu uzatarak beni banyoya yönlendirdi. Bu oda da benimkinin neredeyse aynısıydı; şık siyah dolaplar ve pırıl pırıl beyaz fayanslar vardı. Küvet duvardan ayrı duruyordu ve üzerinde metal ve camdan bir cep telefonu asılıydı.

Onu işaret ettim. "Luca'nın da mı?"

"Öyle." Tezgâhı okşadı. "Buraya zıplayabilir misin? Seni kontrol etmem daha kolay olur."

Topallayarak tezgâha doğru yürümeye başladım ama gururum bir kez daha itiraz etmemde ısrar etti. "Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun."

"Yapabildiğinin farkındayım ama ne kadar ciddi olduğunu kendim görmek istiyorum." Kendimi yukarı ittim, popom ikiz lavaboların arasındaki mermerin üzerine indi. Üzerimde hâlâ sadece bir çorap, mendil ve küçük bir bandaj vardı. Elliot

ilk yardım becerilerimden etkilenecek.

Malzemeleri yanımdaki tezgâha yığdı, sonra tik ağacından bir bankı sürükleyerek getirdi ve önüme oturdu. "Şimdi çorabını çıkaracağım."

Başım la onayladım ve uzun parmaklarını bileğime dolayarak ayağımı dizinin üzerine kaldırdı. Çorabımı dikkatlice sıyırdı ve kanlı dokunun büyük bir kısmı da onunla birlikte geldi.

Homurdandı, omzu aşağı yukarı sallanıyordu. Onaylamadığı düşünceleri o kadar yüksek sesle yayınlanıyordu ki neredeyse onları duyabiliyordum.

"Kendine daha iyi bakmalısın, Catherine," diye yumuşak bir sesle uyardı ve yara bandını bir hamlede yırtıp attı.

"Biliyorum." Avuç içimi uyluğuma sürttüm. "Son zamanlarda işler zorlaştı."

"Artık öyle olmak zorunda değil." Sıcak bir bezle ayağımın tabanını sildi, kaşlarını çattı. "Kendini gerçekten yaralamışsın ama görünüşe göre kanama durmuş."

Elleri pürüzsüz ve emindi, tabanımı temizlenene kadar sildi. Su tenimde soğurken, nefesinin tenimi yeniden ısıttığını hissettim. Konsantrasyonu tamamen görevine odaklanmıştı ve onu kesintisiz izlememe izin veriyordu.

"Ayağın çok küçük," dedi beni kurularken.

"Ben kısayım. Geri kalanıma uyuyorlar." Küçük olduğumdan değil. Popom ve kalçalarım, şimdi de yuvarlak karnım ve şişmiş göğüslerim bunun böyle olmasını engelliyordu.

Ayağımı kaldırdı, incelemek için sağa sola çevirdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, Catherine?"

Dudaklarımı dişlerimin üzerinde gezdirdim ve başımı salladım. "Pek sayılmaz, eğer sorun değilse."

"Evet, yle. Ama hazır olduğunuzda bana söylemenizi istiyorum." Bir sargı bezi açtı ve ambalajını kenara fırlattı. Yere düştüğünde irkildim. Elliot'ı hiç bu kadar dikkatsiz görmemiştim ama o işine odaklanmıştı.

"Gerçekten çok utanıyorum," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve yanaklarımı saran sıcaklıktan kıpkırmızı olduğumu biliyordum. Son zamanlarda pek çok şey ters gittiği için ne demek istediğimi anlayabileceği pek çok yol vardı.

Evimin durumu. şaka
gibi.

Liam tarafından terk
edilmek. Tamamen
yalnız olmak.

Kendi boktan zeminimde kendimi
yaralamak. Elliot'ın benimle
ilgilenmesine izin vermek.

"Olma." Başparmakları ayağımın kemerine, sakatlığımın arkasına bastırdı ve karnımda bir şey açıldı. "Seni iyi tanıyorum. Yardım edilebilseydi bu durumda olmazdın."

"Bundan emin değilim."

"Seviyorum." Ayağımı şefkatle tuttu, yanlarını ve st kısmını, ayak bileğimin etrafındaki elastik banda kadar okşadı. Bu o kadar tatlı ve beklenmedik bir jestti ki, o konuyu değiştirmeden önce bu konuda ne hissettiğime karar verme şansım olmadı. "Bu eşofmanlar sana çok büyük geliyor. Ayağının takılıp dşmenden korkuyorum."

"Hayır, onları seviyorum. Bu eşofmanları soğuk, ölü ellerimden çekip almanız gerekecek."

Bir kahkaha attı. "Sanırım eski sevgilinin onları neden yanında götürmediğini biliyorum."

"Muhtemelen bir zamanlar bir erkeğe aitti, ama *benim* erkeğime değil." Kalçamdaki yıpranmış gri kumaşı çekiştirdim. "Bu kötü çocuklar benim, hepsi benim, Goodwill alışveriş gezisi sayesinde. Ayrıca Liam benim eski sevgilim değil. O sadece bir arkadaşı."

Elliot bana o meşhur şüpheli kaşlarını kaldırdı. "Koridorun sonundaki yatak odasındaki bebek aksini söylüyor."

"Bir kez birbirimizin bedenini denemek bizi çift yapmadı. Yine de bizi ebeveyn yaptı."

"Hmmm." Hâlâ ayağımı tutuyor, okşuyor ve sadece onda olan bir yoğunlukla bana bakıyordu. "Onu arkadaşın olarak ilan ederken 'öyleydi' demiştin. Artık değil mi?"

Başımı salladım, son dört yıl boyunca güvendiğim ve hayatımı değiştiren pek çok deneyimi paylaştığım adamı kaybetmenin üzüntüsü içimi kapladı.

"Hayır. O artık kesinlikle benim arkadaşım değil." Omzumu kaldırdım. "Bu bir ders oldu. Bir daha asla başkalarına bel bağlamayacağım."

"Bu boktan bir ders."

"Evet. Kesinlikle öyle." Ayağımı onun ellerinden kurtarıırken ağzım sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Sence yaşayacak mıyım?"

"Evet. Yapacağını biliyorum." Tik ağacından yapılmış küçük banktan kalkarak bankı tekmeledi ve ellerini bana doğru uzattı. "Gel bakalım. Sana yardım edeyim. O ayağın üzerinde zıplamamalısın."

Elbette haklıydı ama yine de ellerimi onun ellerine koymakta tereddüt ettim. Bu gece hassas duygularımı karıştıracak kadar dokunaklı bir duygusallık yaşamıştık. Ama o sadece bütün akşam olduğu gibi kibar ve yardımsever davranıyordu.

Elliot kararsızlığımı sona erdirmemi beklemekten yorulduğunda, ki bu uzun sürmedi, dirseklerimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Bir saniyeliğine havada asılı kaldım, Elliot'ın önüne bastırdım, sonra beni yavaşça yere bıraktı. Ben ona bakana kadar elleri beni sabitlemek için dirseklerimde kaldı.

"Şimdi iyiyim. Yatak odama dönebilirim."

Hemen geri çekildi, banyodan çıkarken onu geçmeme izin verdi, sonra arkamdan yatak odamın kapısına kadar takip etti ve diğer tarafta durdu.

"İyi geceler, Catherine."

Gevşek bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım, kalbimin çarpıntısından nefesim kesilmişti. "İyi geceler, Elliot."

On Altıncı Bölüm

Catherine

JOEY VE BEN nihayet sabah aşağıya indiğimizde Elliot çoktan gitmişti ama bana tezgahın üzerindeki tabakta bir kruvasan, bir not ve garaj kapısı açacağı bırakmıştı.

Catherine,

Buzdolabında meyve var ve yiyecekler öğleden sonra 2'de teslim edilecek. Elinizde ne bulundurmaktan hoşlandığınızı bilmiyordum, bu yüzden her şeyden biraz sipariş ettim. Gelecekte bir liste yapabilirsin. İsteklerinizi sormamak benim hatamdı.

Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Garajın kumandasını size bıraktım. Alarm kodu 052106.

Bu akşam katılmam gereken bir yemek var, o yüzden maalesef sizinle birlikte yiyemeyeceğim. Dışarıdan sipariş vermek isterseniz, hesabımın olduğu restoranların bir listesini bıraktım.

Sevgiler

, Elliot

Not: Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz.

Buzdolabını açtım ve sadece bir fincan meyve salatası değil, hemen yanında en sevdiğim kafeden aldığım buzlu kahve de vardı. Ofise gitmeden önce gelmesi için bunu ne kadar erken sipariş etmiş olmalıydı?

"Bize bak, Joey-Kız. Artık yüksek hayatı yaşıyoruz, değil mi?" Joey guruldadı ve ikinci kahvaltıdan sonra karnı hâlâ yuvarlakken üçüncü bir kahvaltı arıyormuş gibi göğsüme sokuldu. "Tamam, hanımefendi. Üç numaralı kahvaltıyı yapmadan önce Elliot'ın benim için bıraktığı bu lezzetli görünen yiyeceklerden biraz yememe izin vermelisin."

Kaşları hakarete uğramış gibi kırıştı. Kırışık küçük alnını öptüm ve biz sohbet ederken tek elimle yemeğimi tabaklamaya başladım.

"Yemin ederim seni utandırmıyorum tatlım. Sen büyüyen bir kızsın ve bol bol süte ihtiyacın var. Seni anlıyorum. Ama annen de aç, biliyorsun değil mi? Ve Elliot'ın dün gece belirttiği gibi, tüm bu süslü yiyecekleri yediğimde sütün daha zengin olacak. Bunun bilimsel bir gerçek olduğundan emin değilim ama dürüst olmak gerekirse kulağa doğru geliyor."

Sol tarafımdaki hareket beni ürküttü. Arkamı döndüğümde Elliot'ı omzunu mutfak girişine yaslamış halde buldum. Eğlenerek sırtması, söylediklerimin en azından çoğunu duyduğunu gösteriyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Telaşla ciyakladım.

Kollarını kavuşturdu, sırtışı tam bir sırtışa dönüştü. "Ben burada yaşıyorum."

Çarpan kalbimi sıkıca kavradım. "Neredeyse bebeğimi düşürüyordum, Elliot. Ödümü kopardın."

Kıkırdadı, ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. Anasını siktiğim. Ona kıkırdayacak bir şey verirdim. Bu bir dipnot gerektiriyordu. *Gerçekten* bir tane.

Ellerini kaldırarak odaya doğru birkaç adım attı. "Seni korkuttuğum için gülmüyorum. Bana komik gelen senin bir denizci gibi küfür etmen. Seni şaşırttığım için özür dilerim. Niyetim bu değildi, yemin ederim."

Gözlerimi ona diktim. Sanırım tam Kit modunda olduğum ve bu yönümle yeni tanıştığı için ağzımın bozuk olması onun için bir keşifti.

"Durmaya çalışıyorum," dedim savunmaya geçerek.

"Umarım benim hesabıma değildir. Zaman zaman tuzlu bir dil kullanmaktan hoşlanırım." "Belli ki senin için değil, Elliot. Joey için."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Ama o bunu hissetmiş olmalı ki daha sert sırttı.

Bu adam için kıcırdan yazılar fıskırıyor. "Neden burada olduğunuzu söylemediniz."

Ellerini ceplerine soktu ve Joey ile bana doğru yürüdü. "Kapıdan çıkmak üzereydim ama haberlerde normal güzergâhımda büyük bir yığılma nedeniyle tampon tampona trafik olduğu bildirildi. Bu karmaşadan kaçınmaya ve bir süre evden çalışmaya karar verdim. Etrafta dolaştığınızı duydum, bu yüzden merhaba demek için geldim, sizi korkutmak *için değil*."

"Ve sen de özel bir konuşmaya kulak misafiri oldun, öyle mi?"

Sırtışı gözlerinin kenarını kırıştıracak kadar genişti. "Özür dilerim. Çok gizli olduğunu fark etmemiştim."

"Pfft. Bebekler sırları anlatmak için en iyi insanlardır. Onları tekrarlayamazlar."

"Çok doğru." Ellerini uzattı. "Gitmem gerekmeden önce birkaç dakikam var. Onu bana verin ve kahvaltınızı yapın."

Elliot kesinlikle Joey'i ona vermemi beklemedi. Sanki bu onun için eski bir şeymiş gibi onu elimden aldı. Joey ona gitmekte hiç zorlanmadı, onu göğsüne yasladığında cıvıldadı.

Yine de içimdeki asinin itiraz etmesi gerekiyordu. "Ofis dışında bana bu şekilde patronluk taslayabileceğinden emin değilim."

"Kahvaltını özgürce yapmana izin veriyorum. Bu gerçekten o kadar kötü mü, Catherine?"

"Yine de." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sonra hemen üzerimde sadece emzirme tulumumun olduğunu ve onun da beni pek örtmediğini hatırladım. Onun önünde yarı çıplak dolaşmayı gerçekten bırakmalıydım. Bu bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. "Yemek yiyecektim. Konuşmamıza kulak misafiri olduğuna göre bunu biliyorsun."

"Buna hâlâ gizli dinleme mi diyorsun?" "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

Kıkırdayarak kızımı kucağına alıp uzaklaştı ve bana seslendi. "Yemeğini ye, Catherine. Seni bekliyor olacağız."

Joey'i gözümün önünden uzaklaştırdığı için paniğe kapılmam gerekirmiş gibi görünüyordu. İçimi yokladım ama bugünlerde sürekli yoldaşım olan endişe kırıntısından fazlasını bulamadım. Bu konuda Elliot'a güvenmiştim. Bebek görevi için gönüllü olmayı düşüneceğim en son kişiydi ama Joey'nin böyle bir huyu vardı. Karşı konulmazdı.

Elliot acele etmemem için ısrar etmesine rağmen kahvaltımı hızlıca yapmaya çalıştım. Hayatımın bu noktasında beş ya da on dakikalık yalnız zamanın bir lüks olduğunu anlayamazdı.

Joey'nin ağlama sesi beni derinden etkilediğinde bu trajik bir şekilde sona erdi.

Yumuşaktılar, ama o hızlanıyordu.

Kahretsin. Kahvemi yudumlarken ve sosyal medyada gezinirken çok uzun zaman geçirmişim. Gerçekten sadece acıktığında ağlardı, bu yüzden sabrı tükenmiş olmalı.

"Geliyorum," diye seslendim.

Tabağımı lavaboya koydum, ağlamaları arttıkça acele ediyordum. Göğüslerim o üzgün olduğunda olduğu gibi karıncalanmaya başladı. Bu sabah tankımın içine ped koyup koymadığımı hatırlamak için zihinsel olarak sabahımı gözden geçirdim.

Elliot köşeyi döndüğünde Joey'nin yüzü kıpkırmızıydı. "Denedim. Özür dilerim," dedi kızın çığlıkları arasında. "Yemek yedin mi?"

"Yaptım, sorun değil."

Ona uzandım ve onu bana verirken bakışları göğsüme kaydı. Bakmak istemedim çünkü daha önceki deneyimlerimden neler olduğunu zaten biliyordum.

İri gözleri, gri atletimin önündeki iki büyük ıslak halkayı gördükten sonra benimkilere döndü. "Sen-"

"Sızıntı. Evet, çığlıkları musluğu açıyor. Vücudumun otomatik olarak tepki vermesi delilik." Joey'le birlikte sallandım ve poposunu okşayarak onu daha da kızdırdım. Tek bir şey istiyordu, sadece tek bir şey. Karnı doyana kadar kız arkadaşı tatmin olmayacaktı. "Şimdi onu emzireceğim."

Bakışlarını kaçırarak başını salladı. "Ben gideyim artık. Eve geç geleceğim ama bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

Elliot arkasına bile bakmadan aceleyle çıktı. Zavallı adam belli ki hiç sızdıran bir meme görmemişti. Joey'den önce ben de görmemiştim. Vücutlar tuhaf ama inanılmaz derecede güzeldi.

Yine de buradan bu kadar çabuk çıkmasına kıkırdamak zorunda kaldım. Elliot Levy, dünyanın en güçlü adamlarından bazılarının gözünü korkutmuştu,

biraz anne sütüyle ezilmiş.

Joey bana yapıştığında ona sııttım. "Sanırım Elliot'ın kriptonitini biliyoruz, Joey-Kız."

Sonraki birkaç gün iyi anlamda sessiz geçti.

Evindeki ilk sabahımızdan sonra Elliot'ı nadiren gördüm ama her sabah hazırladığı kahvaltıyla birlikte bana notlar bırakıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, fazla ortalıkta olmadığı için biraz rahatlamıştım. Benimle ilgilenirken kullandığı küçük yöntemlere nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum çünkü ona göre bunlar muhtemelen küçük ve önemsiz şeylerdi. Ama benim gibi, daha bir yetişkin bile değilken evinden ve ailesinden kovulmuş bir kız için bu çok büyük bir şeydi.

Bu sabah bana bıraktığı notta ertelememin sona erdiğini yazıyordu.

Catherine,

Kahve buzdolabında. Son armudu senin için bıraktım. Ye onu. Mükemmel olgunlukta.

Tayland yemeği sever misin? Uyandığında bana mesaj at ve haber ver. Eğer evet dersen, bu gece eve getiririm. Evinde neler olduğunu konuşmamızın zamanı geldi.

Ofise ne zaman döneceğin hakkında da konuşabilir miyiz? Daniel bütün hafta en yüksek titreşimdeydi. İkimizin de buna daha fazla dayanabileceğinden emin değilim.

Sevgil

er,

Elliot

Not: Josephine'e benim için günaydın de.

Onun için bebeğime selam vermemi istediğinde nasıl erimeyecektim?

"Elliot selam söylüyor, Joey-Kız. G r n  e göre o da annem kadar yazı yazmayı seviyor."

Kollarını sallar gibi salladı.

O  ırpınma hissini anlıyordum. Son zamanlarda bunu çok yapıyordum.

"Bugün  retken olacağız." Ona telefonumu gösterdim. "Elimde kre lerin bir listesi var. Hepsini arayacağım ve sana bakmak istediklerine ikna edeceğim. Ya bunu yaparsın ya da çekmeceye gidersin. Ve söz veriyorum, bir  ekmece kulağa ne kadar rahat gelse de, muhtemelen çabucak sıkıcı olur. Ayrıca, etrafta senin ilgilenmeyeceğin ciddi yetişkin meseleleri hakkında konuşan bir sürü yetişkin olacak. Gerçi Ray Baba da orada, yani o da var..."

Neyse ki Elliot bu konuşmaya dahil olmadı. Bu sabahımın tek güzel anıydı. Gerisi kafamı duvara vurmaya benziyordu.

Hiçbir düzgün kre te boş yer yoktu. Bekleme listeleri kilometrelerce uzundu.

Elliot  u anda nazik ve anlayışlı davranıyordu ama bebeğimi i e götürmek zorunda kaldığımda bu şekilde kalacağından   pheliydim.

Bir ka ık daha Pad Thai'yi h p rdeterek mideye indirirken inledim. Bugünlerde her zamanki gibi açlıkla sava ıyordum ve Elliot eve bir Tayland ziyafeti getirmişti. O getirmişti.

Tabağımı en sevdiklerimle doldurdu, sonra da hepsinin tadını çıkarabilmem için bebeğimi benden aldı.

Elliot kıkırdadı. "O kadar iyi mi?"

Yüzüm kızardı ve peçetemle ağzımı sildim. Hafif bir şaşkınlık içindeydim, annemin bana öğrettiği gibi kesinlikle bir hanımefendi gibi değil, elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağzıma yemek tıktırıyordum.

Yutkunduktan sonra "İnanılmaz," diye cevap verdim. "Gerçekten bana katılmalısın. Yemeğinin soğumasına izin vermenden nefret ediyorum."

"Sorun değil, Catherine." Joey'nin vücudu adamın koluna doğru uzanmış, başı avucunun içine gömülmüştü. Onunla takılmaktan memnundu ve kendi adına, ben yemek yerken ona sarılmaktan gayet memnun görünüyordu. "Memnun olmadığım zaman sesimi çıkarmadığımı hiç gördün mü?"

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Hoşnutsuzluğunu ifade etmekte hiç zorlanmıyorsun."

"O halde mevcut koşullarımızla ilgili bir sorunum olduğunda size söyleyeceğime güvenin."

Başımı salladım. "Tamam. Bunu hatırlamaya çalışacağım. Sanırım bu bir anne meselesi, her gün her saniye onunla ilgilenmediğim için kendimi suçlu hissediyorum."

"Hmm. Gündüz bakımıyla nasıl başa çıkacaksın?"

Yanaklarımı şişirerek uzun, ağır bir nefes verdim. "Onu hiçbir yere sokamadığım için bu sorun olmayabilir. Şu anki planım onu alt çekmecemde saklamak."

Kaşları kanatlandı. "Hayır. Bu asla işe yaramaz." Omuzlarım çöktü. "Evet, biliyorum. I-"

"Alt çekmeceniz çok dar. Yeme hızına bakılırsa, bir ay içinde onu da aşacak."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Beni şaşırtarak küçük bir sırıtış attı.

Benimle alay ediyordu.

Elliot Levy benimle dalga
geçiyordu. Bu da ne böyle?

"Kahretsin. Çekmece olmadığınca göre bir *B* planı bulmam gerekecek."

Ben de ona uydum. "Belki senin çekmecelerinden biri işimi görür."

"Bir dadı düşündünüz mü? Bire bir ilgi zaten ideal olacaktır."

S e v i n d i m . "Elbette, bunu düşündüm ve harika olurdu. Ama araştırdım
ve bir dadı benim bütçemin yakınından bile geçmiyor."

Onun kaş düştü. "Kuşkusuz, Dadılar vardır
bir şey I araştırmadım-"

"Bırakın ben çözeyim. Bu benim işim."

Bu yapışkan bir bölgeydi. Neden bir bakıcı tutamadığımı açıklarsam, ona
müteahhit maaşımdan bahsetmek zorunda kalacaktım. Bu da Liam ve
özgeçmişim hakkındaki tüm gerçeklere giden kaygan bir yokuş olurdu.

"Pekâlâ. Eğer kendi başınıza halletmek istiyorsanız, karışmayacağım.
Sadece yardım etmek için elimden geleni yapacağımı bilin."

"Neden?"

Joey küçük hoşnutsuzluk sesleri çıkarınca onu omzuna kaldırdı ve nazikçe
sırtını sıvazladı.

"Neden?" diye tekrarladı.

"Neden bana yardım etmek istiyorsun, Elliot?"

Başını eğdi. "Bence bu çok açık, Catherine."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim çünkü benim için kesinlikle
açık değildi.

Sonunda devam etti. "Kendini benim için hayati hale getirmeyi başardın.
İznin biter bitmez işinin başına dönmeni istiyorum."

Bütün gün Josephine için endişelendim. Bu yolu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

Ah, işte buradaydı. Bu çok mantıklıydı.

Yine de, yakından incelemek istemediğim nedenlerden dolayı verdiği cevap beni garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı.

"Yapabileceğiniz bir şey olursa size haber veririm," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim." "Elbette." Çenesini tabağıma doğru eğdi. "Ye bakalım.

Kızınız omzumda süt bulmaya çalışıyor ve sanırım yakında sütü bitecek. "Kuyunun kuru olduğunu fark ettiğinde sabreder."

Beni şimdilik bu konuşmanın dışında bırakıyordu ama bitmediğini biliyordum. Bana cevaplamam gereken daha çok sorusu vardı.

Ama bu daha sonraydı. Şimdilik bitirmem gereken bir tabak dolusu lezzetli Tayland yemeği vardı.

On Yedinci Bölüm

Elliot

CATHERINE, işaret parmağıyla bebek telsizini sallayarak oturma odasında belirdi. Dizüstü bilgisayarımda çalışıyordum, onun gelmesini bekliyordum ama geleceğinden emin değildim.

Bilgisayarımı kapattım ve yanıma koydum. "Uyuyor mu?" "Bir bebek gibi."

Bana monitörü uzattı ve bacaklarını altına sıkıştırarak kanepenin karşı tarafına oturdu.

Ekranda Jo beşiğinde kundaklanmış, başı yana çevrilmiş, dudakları süt hayal ediyormuş gibi büzülmüştü. Muhtemelen öyleydi. Tek bildiği süt ve annesiydi. Basit, mükemmel küçük bir dünya.

"Buna bakarak çok zaman geçiriyor musun?" Monitörü aramıza yerleştirerek sordum.

"Muhtemelen çok fazla." Burnunu kırıştırdı. "Onu eve getirdiğimde beşiği yatağımın hemen yanına koymuştum ama çıkardığı her küçük seste kalkıp onu kontrol etmek zorunda kalıyordum. Z a t e n kötü uyuyan biriyim, ama *gerçekten*

bu şekilde dinlenemezdi. Benim çözümüm onu yatak odamın uzak tarafına taşımak ve monitörü kurmak oldu."

"Yardıma oldu mu?"

Omuz silktili. "Birazcık. Hâlâ çok kötü uyuyorum ama hep böyleydim."

"Neden boktan bir uykucusun?"

"Bilmiyorum. Babam zihnimin bir derviş olduğunu söylerdi, her zaman sorun çıkarırdı."

"Bu hiç sana göre değil."

Ağzı kıvrıldı. "Gençliğimi bilmiyordun. Büyük bir baş belasıydım."

"Birkaç hafta önce buna inanmazdım ama şimdi tüm dövmelelerinizi gördüm..."

Hırkasının kolunu yukarı iterek mürekkepli ön kolunu ortaya çıkardı. "Belki de sadece renkli olmayı seviyorumdur. Sakın bana boomer zihniyetine sahip olduğunu ve dövmesi olan herkesin suçlu olduğunu söyleme."

"Buna kesinlikle inanmıyorum." Bir an için ön kolunun uzunluğu boyunca kıvrılan anka kuşunun uzun kuyruk tüylerini ve onu gölgeleyen çiçek kümelerini inceledim. Dövmeler benim uzmanlık alanım değildi ama bunlar iyi kalitede görünüyordu. Yumuşak ve soluk teninde çok iyi duruyordu ve onları saklaması utanç vericiydi. "Bunca zamandır onları neden bu kadar iyi sakladığını merak ediyorum."

Kolunun bileğine kadar inmesine izin verdi. "Sanırım içimde küçük bir boomer var. Dövmelerin profesyonel olmadığını söyleyen babamın sesini kafamın içinde duyabiliyorum. Dövmeler hakkında ne düşündüğünü bilmediğim için - gerçi hayranı olmayacağını tahmin ettiğimi itiraf etmeliyim - daha güvenli bir seçeneğin onları örtmek olduğuna karar verdim."

"Tüm dövmelemin hayranı değilim ama sende gördüklerim gerçekten çok hoş." Göğsünden yanaklarına doğru bir kızarıklık yükseldi. O da yüz kızarması gibi o için Ben gelen ve Başlangıç. Bu en küçük

iltifat etti ve kanı ısındı. "Teşekkür ederim. Ben de onları seviyorum."

"Baban hâlâ yaşıyor mu?"

Başını geriye attı, yüzünün rengi bir anda soldu.

İlginç. "Neden sordunuz?"

"Ondan bahsettiniz ve o evde nasıl yaşadığınızı bilip bilmediğini merak ettim. Eğer benim kızım olsaydın, seni o durumdan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, eşofmanının altını çekti ve atletinin askılarını ayarladı.

"Ailem hayatımın bir parçası değil, o yüzden hayır, bilmiyordu." "Peki Josephine'in babası? O biliyor muydu?"

Bu soru, ağırlığıyla küçük bir ülkeyi yerle bir edebilecek bir iç çekiş neden oldu. Bütün hafta boyunca ev konusunu konuşmaktan kaçınmıştık. Bu konuda konuşmaya hazır değildi, ben de ona zaman tanıdım. Onu içinde bulduğum durum o kadar kırılıyordu ki onu zorlamayı hayal bile edemezdim.

Ama Jo ile birlikte burada geçirdikleri günler boyunca yavaş yavaş rahatlamıştı. Ondaki değişim açıkça görülüyordu. Geçen her gün cildi daha parlak, gözleri daha berrak hale geliyor ve gülümsemesi daha kolay oluyordu. Ona barınak sağlamaktan başka bir şey yapmadım. O enkazdan çıkmak ona nefes alacak bir alan sağlamış olmalıydı.

"Yaptı mı bilmiyorum. Bulduğum yerde olmam onun suçu olduğuna göre bir şeyler sezmiş olmalı." Dudaklarını birbirine sürttü. "Liam'la Meksika'da gönüllü olarak ev inşa ederken tanıştım. Ben projedeydim

Koordinatör. Sonra seyahat ettik, gönüllü olduk, çalıştık ve evet, parti yaptık. Bir süre Kosta Rika'da kaldık ve orayı çok sevdim. Hiç gittin mi?"

"Yapmadım. Ne yazık ki son zamanlarda seyahatlerim işle sınırlı kaldı."

"Benimki de öyle." Bana zayıf bir sırıtış fırlattı. "Her neyse, Liam'ın aklına bir fikir geldi."

birlikte bir ev çevirmemiz için. Arkadaş olduğumuz gönüllülerden biri Denver'dandı ve bize satın alabileceğimiz semtler hakkında ipuçları verdi. Ondan sonrası tam bir kasırgaydı. Liam bu fikri takıntı haline getirdi, peşini bırakmadı, biz de taşındık, evi satın aldık ve-

"Parayı nereden buldun?" Bir ev satın almak ucuz değildi ve kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışarak fazla para kazanamazdı.

"Liam yoksulluktan geliyordu, seyahat etmekten ve gönüllü çalışmaktan beş parasız kalmıştı ama benim küçük bir güven fonum vardı. Bir kısmını yatırdık ve geri kalanı için kredi aldık."

Ne olduğunu anlamaya başlamıştım ama tepki vermeden önce onun söylemesine ihtiyacım vardı.

"Demek bir mülk satın aldınız." Kaşlarımı kaldırdım. "İşi kim yaptı? Çünkü bence yapabileceklerinin en iyisi buysa onlara okula geri dönmelerini söylemelisiniz."

Kesik kesik bir nefes çekti. "Bu biraz hikaye."

"Zamanım var. Anlat bana."

Catherine başka bir giriş yapmadan, çenemin gerilmesine ve yumruklarımın sıkılmasına neden olan bir hikâyeye başladı. Sözde arkadaşı olan bu herif, birikimlerini bir yatırım olarak mantıklı olamayacak kadar pahalı bir eve yatırmasını sağlamıştı. Onlarla gönüllü olarak çalışan rastgele birini dinlemek yerine kendi araştırmasını yapmış olsaydı, bunu bilirdi.

Hatalı yatırımın yanı sıra, eski sevgilisi işi yapmaları için kalitesiz insanlar tutmuş, Catherine ödeme yapamayınca da kalitesizliği artırıp evi soyup soğana çevirmişlerdi.

Liam başka bir kıtada olduğu için şanslıydı. Yakın zamanda etrafımda yüzünü gösterirse, damarlarımda dolaşan şiddet kontrol altına alınamazdı.

"Kim arkadaşına böyle bir şey yapar ki?"

Öfkelendim. "Biliyorum." Ellerini şakaklarına bastırdı.

"Kim çocuğunun annesine bunu yapar ki?" "*Biliyorum*, Elliot."

"O senin arkadaşın değildi."

Başı öne eğildi. "Yani bana gösterdi." "O da bir baba değil."

Aynı derecede ağır bir iç çekiş daha. "Farkındayım."

"Artık farkındasın. Bir yıl önce farkında olmalıydın. Hamile *arkadaşını* yalnız bırakan ve sonra bebeği için geri dönmeyen bir adam iyi bir insan değildir. Birikimlerinizi, gerekli işleri nasıl yapacağınıza ya da bankaya ödeme yapmadan önce ne kadar süre yüzdürebileceğinize dair gerçek bir planınız olmadan bir eve yatırmadan önce bunu görmeliydiniz."

Kollarını iki yana açarak ayağa fırladı. "Anlamadığımı mı sanıyorsun? Ben bir aptalım. Güvenmemem gereken bir adamın benim için çizdiği güzel resme kandım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama sağduyumu kullanamayacak kadar çok istedim. Ev, istikrar, küçük bir aile. Aptal ve muhtaçtım. Kızımı kötü bir duruma soktum. Bunu biliyorum. Biliyorum!"

Yüzü pembeydi, gözyaşları yanaklarında kalın, kırık çizgiler oluşturuyordu. Kafamda alarm zilleri çaldı ve içimdeki panik köpürdü. Bir kez

Yine çok ileri gitmiştim. Kadife eldiven gerektiren bir duruma çekiçe müdahale etmiştim. Catherine her gün muhatap olduğum sert adamlardan biri değildi ama onunla öyleymiş gibi konuşmuştum.

"Catherine-"

Başını şiddetle sallayınca saçları omuzlarına döküldü. "Kötü bir anne olduğumu anlıyorum. Başarısız bir anneyim. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Buna hazır değildim ama bencilce davrandım ve onu yine de istedim çünkü onu istiyordum. Şimdi bana bak, patronumun önünde kendimi aptal durumuna düşürüyorum ve-"

Ayağa kalktım ve düşünmeden onu kollarımın arasına aldım. Bu tam da aylardır kaçındığım şeydi - ona yaklaşmak, ona dokunmak -Ama onun sakinleşmesine, iyi olmasına, sınırlarımı korumaya duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacım vardı.

Kendi annemin yıkıldığı, parçalandığı, günlerce hıçkırığa hıçkırığa ağladığı kilitli anılar pençelerinden kurtuldu. Catherine'e sarılmıştım ama Elaine'i de sıkıyordum. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karıştı ve gözlerimi kapattım, karşımda kimin olduğunu hatırlamak için kendimi zorladım.

Benim kırık annem değil.

Bu Catherine'di, kötü bir an, kötü birkaç gün, zor bir ya da iki ay geçiriyordu. Hepsi buydu. Bu her şeyin sonu değildi.

"İyisin," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Çok aptalım," diye mırıldandı ve yüzünün göğsüme gömülmesine izin verdi. "Değilsin. Hatalar yaptın ama aptala yakın bile değilsin. Ben Üzgünüm."

Başının arkasını kavradım ve uzun, kalın saçlarını okşadım. Çığlıkları

zayıf, zar zor Hatta inliyor, ama onu Omuzlar salladı gibi

Depremeler.

"Bana yalan söylemesine izin verdim. Benim *için* yalan söylemesine. Bunu neden yaptım?"

"Sen söyledin, Catherine. Bir aile istedin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Bu doğru değil. Utancım o kadar derin ki nerede bittiğini bilmiyorum. Ve şimdi sıkıştım, çok sıkıştım ve bu pozisyonda olmayı hiç istemedim." Parmakları tişörtünün içine kıvrıldı ve onu bu ağırlığın altında kalmaktan koruyan tek şeymiş gibi beni kavradı. "Seni tutmamalıyım," diye fısıldadı.

"Sana sarılıyorum. Rahatlık teklif edildiğinde bunu kabul etmekte yanlış bir şey yok." Elimi omurgasında gezdirdim. "Bana seni bırakmamı söyle, bırakırım. Ama kendini iyi hissetmen için ihtiyacın olduğu sürece seni tutmaya devam edebilirim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"İstemediğim bir şeyi yaptığımı hiç gördün mü?"

"Asla." Alnını bana vurdu. "İçimi döktüğüme göre sana başka bir şey söylemem gerekiyor."

Kaslarım gerildi, çarpışmaya hazırlandım. Annemin aşırı yükselişlerine ve dibe vuruşlarına hazırlıklı olmam gereken uzun zaman öncesinden kalma içgüdüsel bir tepkiydi bu.

Ama bu öyle bir şey değildi. Catherine, Elaine Levy değildi.

Saçlarına doğru ilerlemeye devam ettim, beni sakinleştirdiği kadar onu da sakinleştiriyordum. "Devam et."

İtirafını aceleyle ağzından kaçırdı. "Seninle yaptığım görüşmeden sonra Liam bana daha deneyimli görünmem için özgeçmişime sahte bir şirket eklediğini söyledi. Bu konuda bir şey yapmamayı seçtim ama işi alacağıma gerçekten inanmıyordum. Sonra işe girdim ve birilerinin

yalanımı ortaya çıkaracaktı. Hâlâ yükleniciyim çünkü İK'nın dikkatini çekemeyecek kadar gergindim, özellikle de başka birinin referansları tahrif ettiği için kovulduğunu konuştuklarına kulak misafiri olduktan sonra."

"Aylar önce tam zamanlı çalışmaya geçmedin mi?" Kadın başını salladı. "Tanrım, Catherine. Sen benim için çalışmaya başladıktan iki ay sonra İK'ya talepte bulundum. Tam maaş ve tüm sosyal haklara sahip olmalısınız. Sözleşme maaşın-"

Birinin kafası bu işe karışacaktı. Talebimin göz ardı edilmesinden memnun değildim. Detaylara dikkat etmemek bana göre kovulabilir bir suçtu ve CEO'nun direktifini yerine getirmemek büyük bir ihmaldi.

"Oldukça kasvetli." Ürperten bir kahkaha attı. "Ama özgeçmişimdeki yalanlarla ilgili kısmı duymadın mı?"

"Duydum ve farkındaydım. Sizin hakkınızda bir geçmiş araştırması yaptıracağımı ve referanslarınıza bakmayacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

Geri çekildi ve kocaman gözlerle bana baktı. "Referansın gerçek olmadığını biliyor muydun? Liam sahte bir e-posta adresi oluşturduğunu söyledi-"

Alay ettim. "O bir aptal. Tek bir aramayla şirketin hiç var olmadığı anlaşıldı. Yine de ilgimi çekti ve listelenen e-posta adresine ulaştım. Liam'dan gelen yanıt -artık biliyorum ki- yazım hatalarıyla doluydu ve şirketin Avustralya dışında aranabilir olmadığını iddia ediyordu."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Madem biliyordun, beni neden işe aldın?"

"Diğer referansların meşru ve parlaktı. Bir asistana ihtiyacım vardı ve özgeçmişindeki sahtekarlığa rağmen en iyi aday sendin."

"Bu... size pek benzemiyor, ama hediye edilen atın ağzına bakmayacağım."

Benim gibi değildi. Bana ne kadar *benzemediği* hakkında hiçbir fikri yoktu ve böylesi daha iyiydi.

Omuzlarına sarıldım. "Olması gerekenden daha azını kabul etmeden memnun değilim, Catherine. Maaşın konusunda bana gelmeliydin."

"Korkmuştum, Elliot."

"Bunu anlıyorum ve bunu senin için hemen düzelteceğim. Ama değerini bilmeni istiyorum. Benim için ne kadar değerli olduğunu anlamıyormusun?"

Keskin bir nefes çekti. "Ben sadece bir asistanım."

"Hayır. Bir sürü asistanım oldu. Hiçbiri altı aydan fazla dayanamadı. Ya istifa ettiler ya da ben onları kovdum ve bunun sayısız nedeni var. Ama sen benim takım arkadaşım oldun ve seni kaybetmeyi reddediyorum. Değerin neyse onu alacaksın, ki bu her zaman pazarlık konusu olmamalı."

Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onu sersemletmiş olabilirim ama en azından artık ağlamıyordu.

"Kartlarımızı masaya koyduğumuza göre, ev için planlarınız neler?" diye sordum.

Gözleri yana kaydı. "Onu satmak istiyorum. Satmak *zorundayım* ama..." "Ama ihtiyaç duyduğu işleri karşılayamazsınız?"

"Doğru."

"Paranız *yetse* orada yaşar mıydınız?"

"Evet. Yani, mahalle çok güzel ve Joey ile benim için mükemmel büyüklükte, ama bu olmayacak. Satmak zorundayım."

"Ben hallederim."

"Ne? Hayır, bu çok fazla." Yanaklarına yeniden renk gelmişti ama bu kez utançtan çok kızgınlıktan kaynaklandığını hissediyordum.

Pazularını sıktım. "Bildiğin gibi emlak benim alanım. İşi emlakçılardan birine yaptıracağım."

"Benim için şu ana kadar yaptığından daha fazlasını yapmanı isteyemem."

"Güzel. Sormadın, bu yüzden artık endişelenme. İcabına bakılacak."

Uzun bir süre bana baktı, kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Seninle bu konuda tartışamayacak kadar yorgunum ama bu konuşma henüz bitmedi." "Tartışacak bir şey yok. Elimde kaynaklarım var ve bunları asistanıma yardım etmek için kullanmayı seçiyorum, böylece işini

başka bir şey için endişelenmek."

Kaşlardan biri çatıldı. "Yani bu tamamen bencilce nedenlerden dolayı."

Çenemi eğdim. "Tabii ki öyle. Başka neden sana yardım edeyim ki?"

Gülüşünün içi boştu ama gözyaşlarından çok daha iyiydi. Annem kendini asla bu kadar çabuk toparlayamazdı. Böyle bir çöküşü atlatması günler, hatta haftalar alırdı.

Catherine'in Elaine olmadığını bir kez daha hatırlattı. Durum aynı değildi.

Sonuç çok ama çok farklı olurdu.

On Sekizinci Bölüm

Catherine

SÖZÜNÜ TUTAN Elliot, oturma odamdaki arızanın ertesi günü maaşımla ilgilendi ve aylar önce bu konuyu açmadığım için kendimi fevkalade aptal hissettim.

Sadece maaşımda önemli bir artış almakla kalmadım, aynı zamanda bana borçlu olduğumu iddia ettiği ayların geri ödemesini de yatırdı. Banka hesabımdaki rakam akıl almaz derecede kabarıktı. Muhtemelen "borçlu olduğumdan" daha fazlaydı, ama yine de hediye at, ağız, gerçekleşmeyecekti.

Cömertliğini daha da arttırmak için beni bir hafta içinde ipotek komisyoncusuyla görüştürdü ve kefilim olarak yeniden finanse etmeme yardımcı oldu. Bunu nasıl bu kadar çabuk yapabildi, asla bilemeyeceğim. Bu onun özel Elliot Levy sihriydi.

Zam ve düşük ipotek ödemesiyle birlikte Joey için bir dadı tutabileceğimi fark ettim. Elliot'tan evini kullanmak için izin aldıktan sonra, bir sonraki hafta için görüşmeler ayarladım.

İpotekler, dadılar, bakkaliye ve Leafy-Daniel hakkında kısa konuşmalar ve her gün notlar dışında, Elliot ve ben mesafemizi koruduk.

Çok utanmıştım.

Muhtemelen tanıştığımız günden ve özellikle beni burada kalmaya davet ettiğinden dolayı pişmanlık duyuyordu.

Her tarafına hıçkırarak ağladığıma hâlâ inanamıyordum. Zavallı gömleği gözyaşlarımla sıırıslıklam olmuştu. En azından aynı anda üzerine süt akıtmamıştım. Kendimi asla toparlayamazdım.

Yine de gitmemizi istememişti, bu yüzden benim kadar utanmış olamazdı. Aslında, günlük notlarında Joey ve benim istediğimiz kadar kalabileceğimizi yinelemişti.

Biz de sevdik.

Joey taşındığımızdan beri uyuyan bir rock yıldızı olmuştu, bense... rock yıldızından çok bir yolcu gemisi lounge şarkıcısıydım. Yine de daha önce, mikrofonu ya da kayan şarkı sözleri ekranı olmayan bir karaoke şarkıcısıydım.

Ancak aldığım uyku dinlendiriciydi, bu da mizacımda ve bakış açımda büyük bir fark yarattı. Artık gökyüzü düşüyormuş gibi hissetmiyordum. Evim hâlâ enkaz halindeydi, Liam koşuya çıkmıştı, vücudum eskisi gibi değildi ve bazen Elliot'ı öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum ama iyiydim. Güvendeydim, başımın üzerinde muhteşem bir çatı ve daha da güzel küçük bir kızım vardı.

Emzirirken Joey'nin yanağını okşadım. "Bugün bazı iyi insanlarla tanışacağız tatlım. Annen ve Elliot işe giderken onlardan biri senin dadın olabilir. Elliot'ın burada olması önemli değil. Senden o sorumlu değil, bunu sen de biliyorsun elbette, her ne kadar seni avucunun içinde tutmasından hoşlansan da. Sanırım bu konuda kafan biraz karışmış. *Onu* serçe parmağının etrafına sarman gerekiyor."

Üç adaydan ilki tam zamanında geldi. Mary gençti, en fazla yirmi iki yaşındaydı ama iletişime geçtiğim ajansa göre hayatı boyunca bebeklere ve çocuklara bakmıştı.

Aceleyle Elliot'ın evine girdi, benimle sıkıca tokalaştı, sonra bakışlarını mimarinin üzerinde gezdirdi.

"Çok güzel bir eviniz var," dedi kaba bir ses tonuyla. "Oh, benim değil. Bebek ve ben bir arkadaşımızda kalıyoruz." "Peki ya babası?"

"Sadece benim," diye kestirip attım. Bunu söylemeye alışmam gerekiyordu çünkü bekâr olduğum sürece aynı sorunun bana sorulacağından emindim - ki bu çok uzun bir süre olacaktı.

Mary'nin ince dudakları düz bir çizgi haline geldi ve içim çekinceyle doldu. Joey için bir dadı hayal ettiğimde, Bayan Doubtfire ya da Mary Poppins aklıma gelmişti, bir buz küpünün tüm sıcaklığına sahip ağırbaşlı görünümlü genç bir kadın *değil*.

Muhtemelen karar verirken çok aceleci davrandım ve bunun nedeni büyük olasılıkla iki aydır memeden bağılyken Joey'i başka biriyle bırakma konusunda gergin olmamdı.

"Sorun değil," dedi Mary, aslında öyle düşünmediğini belli eden bir ses tonuyla. "Bebek uyuyor mu?"

"Evet. Sabahları oldukça düzenli uyuyor, bu yüzden biz sohbet ederken uykuda kalmalı."

"Güzel." Mary sertçe başını salladı. "Programlar bebeklerin gelişimi için hayati önem taşır. Benim dadılık felsefemin bel kemiğidir."

Şaka yaptığını düşünerek gülmeye başladım - dadılık felsefesi kulağa biraz saçma geliyordu. Mary yüzünde gergin bir ifadeyle fuayeye bakmakla yetindi, elleri omuz çantasının askısına sıkıca kenetlenmişti.

"Tamam, harika. Hadi gidip oturma odasında sohbet edelim. Seni daha yakından tanımak isterim Mary."

Sonunda bana baktı ve onaylarcasına çenesini kaldırdı. "Elbette. Seni takip edeceğim."

Oturma odasına yerleştik, Mary bir koltuğa, ben de onun karşısındaki kanepeye. Bir şişe su, peynir ve kraker koymuştum ama o bunları görmezden geldi. Sorun değildi. Ben de röportaj sırasında bir şey yiyemezdim.

"Tamam. Hadi başlayalım." Ona gülümsedim, *iyi bir anne olduğumu* ve *kesinlikle sahtekâr olmadığımı* anlatmaya çalıştım. O sadece göz kırptı, bu yüzden ne kadar ikna edici olduğumdan emin değildim.

"Affedersiniz. Geç kaldığım için özür dilerim."

Mary ve ben Elliot'ın sesiyle kendimize geldik. Oturma odasına girerken ceketinin düğmelerini çözmüştü. Bakışları benimkilere takıldı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu.

Yanıma oturdu, o kadar yakındı ki kalçası kalçama değdi. Aniden ortaya çıkmasıyla kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Saçlarım yüzümü kapatacak şekilde ona dönerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"Görüşmeler için buradayım," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi. "Öyle mi?"

"Evet." Dizimi bir kez okşadı ve sonra sıkıca sıktı. "Tanıştır beni."

Mary tüm zaman boyunca bana gösterdiğinden daha fazla bir enerjiyle yerinden fırladı. "Merhaba, ben Mary Lewis. Sizinle tanışmak bir zevk."

Elliot ona elini uzatmadı ve yanımda kaldı. "Merhaba Mary. Ben Elliot Levy. Catherine ve benim sana bazı sorularımız var. Lütfen otur da başlayalım."

Tanıdığım Elliot buydu. Yüzlerce yazıya ilham veren. Soğuk ve ani. Son zamanlarda bana karşı böyle davranmıyordu ve içimdeki küçük yeşil gözlü canavar Mary'nin bu muameleyi görmesinden memnundu.

Yüzündeki umutlu ifade anında kayboldu. Elliot'tan ne umduğunu ancak tahmin edebildim.

"Sorularınız mı var?" Nefesimin altında sordum.

"Var." Kaşlarını kaldırdı. "Senin yok mu?"

"Evet. Bu benim görüşmem."

Ellerini bacaklarının üzerinde ters çevirdi. "O zaman arkama yaslanıp dinleyeceğim."

İki kafa bir kafadan iyidir, değil mi?"

Bir yanım onunla bu konuda tartışmam gerektiğini düşünüyordu ama bunun için bir neden bulamıyordum. Elliot mülakat konusunda çok bilgiliydi ve itiraf etmekten nefret etsem de yanımda olduğu için rahatlamıştım.

"Doğru." Mary'ye döndüm ve gülümsedim. "Hadi başlayalım."

Temel soruların üzerinden geçtik. Mary'nin gerçekten de etkileyici bir özgeçmişi vardı. Özgeçmişlerin ne kadar kolay taklit edilebildiğini çok iyi bildiğim için buna şüpheyle yaklaştım, ancak bir ajans onu incelemişti, bu yüzden yüz değerinde kabul ettim.

Elliot, o kadar değil.

"Birlikte olduğun son aileyi aramamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu, sorumluluğu üstlenerek.

Mary başını salladı. "Hiç umurumda değıl. Aslında, bunu bekliyorum. İlk kez anne baba olacaklar için ipleri koparmanın ve tüm kontrolü elden bırakmanın zor olduğunu biliyorum."

Sözleri karşısında irkildim. Evet, bırakıp gitmek zordu ama ben asabi bir anne falan değıldim. Aslında öyleydim ama Mary bunu bilmiyordu ve bebeğimi ona bırakırken gergin olmanın yanlış bir şey olduğunu ima etmesini umursamadım.

Elliot'ın keyfi yerindeydi. "Ebeveynlerin endişeli olması anlaşılabilir bir durum değıl mi?"

Mary sakarin bir gülümsemeyle eridi. "Elbette öyle. O sinirleri yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum."

"İçim rahatladı," dedi kuru bir sesle. "Birkaç farklı durumda ne yapacağınızı sormak istiyorum. Eminim cevaplarınızı duymak sinirlerimizi daha da yatıştıracaktır."

Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Evet, çekinmeyin. Tüm sorularını yanıtlamaktan mutluluk duyarım, Elliot."

Oh, bu piliç. Orta parmağım *sertçe* seğıriyordu. Bu işi almasına imkan yoktu. Yine de Elliot Levy'nin ona nasıl davrandığını görmek için sabırsızlanıyordum çünkü Levy de ondan ve tavırlarından aynı derecede etkilenmemiş görünüyordu.

Elliot ona birkaç senaryoyu hızlıca anlattı ve hakkını vermek gerekirse çok iyi cevaplar verdi. Belli ki bebek bakımı konusunda benden çok daha fazla şey biliyordu. Sahip olmadığı şey ise sıcaklıktı. Onu bir bebeğı uyuturken ya da küçük bir çocuğu rahatlatırken hayal edemiyordum. Onunla ilgili besleyici hiçbir şey yoktu. Joey'nin ateşı çıktığında ne zaman tıbbi yardım almam gerektiğini bilmiyor olabilirdim -hasta olacağına inanmayı reddediyordum ama eğer olursa,

Doktorun *grip* demesinden daha hızlı bir şekilde onun muayenehanesinde olurum *ama* nasıl güçlü sarılacağımı ve bir yarayı nasıl saracağımı biliyordum.

"Bebeğinizin sebepsiz yere huysuzlandığı kötü günlerle nasıl başa çıkıyorsunuz?" diye sordu.

Elliot da yaraları sarmakta oldukça iyiydi.

İkimiz de bu hatuna karşı avantajlıydık.

Elimi koluna koydum. "Joey'nin huysuzluğundan değil. Sadece acıktığında gerçekten ağlar."

Mary hızlı ama açık bir şekilde gözlerini devirdi. Bu hareket benim gözümünden kaçmamıştı. Elliot'ın yanımda gerilmesine bakılırsa onun da gözünden kaçmamıştı.

"Şey, ben-"

Elliot elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Göz devirmeni nasıl yorumlamalıyım?"

Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Ne dedin? Hayır, ben-"

"Hayır, sen söyledin," diye cevap verdi. "Oturduğum yerden gözlerini devirdin çünkü ya Josephine'in huysuz bir bebek olmadığına inanmıyorsun ya da Catherine'in kendi çocuğu hakkında söylediklerini geçerli bulmuyorsun. Hangisi?"

Boğazından alnına kadar pancar gibi kızardı. "Kastettiğim bu değildi, Elliot. Sadece-"

"Ben Bay Levy ve ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum." Elliot ayağa kalkarak Mary ve benim üzerimde yükseldi. "Yeterince duyduk, Mary. Senin hizmetlerini kullanmayacağız. Size çıkışı göstereyim."

Ben tek bir kelime bile edemedim Elliot, Mary'yi odadan çıkardı ve beni arkalarından aval aval bakarken bıraktı.

Kamçılanmıştım. Elliot mülakatımı gasp etmiş, sonra da bana hiçbir şey söylemeden onu işten çıkarmıştı. O berbat adamı işe almayı planladığımdan

değil.

kadın, ama yine de, prensip buydu. Bu benim çocuğumla ilgiliydi. Eğer biri kovulacaksa, bu ben olmalıydım.

Birkaç dakika sonra Elliot yeniden ortaya çıktı, elleri cebindeydi ve kaşları çatılmıştı.

"Ajansın mülakatlara ne tür bir insan gönderdiğini bilmesi gerekiyor." Başını tiksintiyle salladı. "Onu kovmadan önce bana numarasını vermeye çalıştı. Sanki sana saygı göstermeyen birine ilgi duyacakmışım gibi."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ayağa kalktım. "Ne yapıyorsun, Elliot? Görüşmeleri burada yapıp yapamayacağımı sorduğumda, onlara gelmeni kastetmemiştim."

Endişemi elinin tersiyle itti. "Daniel için randevularımı yeniden planlamak sorun olmadı."

"Randevularını hiç ertelemiyorsun."

Bakışları benimkilere takıldı. "Bunun için bir nedenim olmadı." Odayı geçerken önümde durdu ve parmaklarını ön kollarıma doladı. Onları açıp yanlarıma doğru indirdi ama bırakmadı, dirseklerimi sıkıca kavradı. "Bana kızgın mısın?"

"Biraz, evet."

"O kadının Jo'yu izlemesini istemiş olamazsın. Röportajı erken bitirerek size bir iyilik yaptım. Kendime de bir iyilik yaptım. Onun küçümseyici cevaplarına daha fazla katlanamazdım, ya siz?"

"Hayır, ama mesele bu değil. Son sözü söyleyen kişi ben olmalıyım. Bunu benden alamazsınız."

Koluma iki kez dokundu ve bu bana, bana sinirlendiğinde faresine dokunma şeklini hatırlattı. *Vur, vur, anasını siktiğim, ben de sana biraz kızgınım.*

"Son sözü sen söyleyeceksin." Parmağını kolumun kıvrımında ileri geri gezdirdi. "Ama geldiğimde görüşmeye katılabileceğimi kabul etmiştin."

"Haber vermeden ortaya çıktığında."

"Kendi evimde ortaya çıkmak için uyarıya ihtiyacım olduğunun farkında değildim." Öfkelendim. "Çıplak olabilirdim."

Kaşları çatıldı ama bu sefer şüpheli değildi. Daha çok sinsi gibiydi. "Seni uyarmamam için bir neden daha."

Çenem düştü ve Elliot kıkırdadı. "Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Sen deli değilsin, Catherine."

"Sen diyorsun."

Tekrar güldü. "Senin bu asık suratlı halini hiç görmemiştim."

"Ve beni çıplak görmek istediğini söylediğini hiç duymadım. İkimiz de birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz."

Başını eğdi. "Bunu ben mi söyledim?"

"İma ettim."

"Hımm. Eğer düşünmek istediğin buysa." Gözlerimi devirdim. Elden bir şey gelmezdi. "Bu küçük hareket Mary'nin dışarı atılmasına neden oldu."

"Bu kadar kalın kafalı olma, ben de sana gözlerimi devirmeyeyim."

Ağzının bir tarafı kancalandı. "Karşılık vermediğin zamanları hatırlıyorum." "Ve şimdi benim küçük bir fare olduğum günleri özlüyorsun."

Sen?"

"Öyle mi dedim?" diye tekrarladı.

Onun başı öne eğikti, benimki de arkaya. İkimiz de gülümseyerek birbirimizi izledik. Hâlâ ona kızgın olmam gerekirdi ama hissettiğim bu değildi. Yakınlığımızın farkındalığı nefesimi hızlandırdı. Sıcak, geniş elleri dirseklerimi kavırıyor ve

Yüz hatlarımın üzerinde gezinen bakışlarının yoğunluğu karnımda uzun süredir soğumuş korları alevlendirdi.

Kapı zilinin sesi o anı bozdu ve beni sıçrattı.

Elliot'ın elleri çözüldü.

"Sıradaki dadı bu olmalı," dedim ve kapıya doğru döndüm.

Bebek telsizinden gelen keskin çığlıklar beni olduğum yerde durdurdu. Elliot monitörü masadan kaldırıp ekranı kontrol etti.

"Josephine uyandı ve çok kızgın." Sanki ona yeterince çabuk ulaşamayacakmış gibi aceleyle merdivenlere yöneldi. "Sen dadıyı içeri alırken ben de onu getireyim."

"Tamam. Teşekkür ederim." Elliot Levy'nin kızımı almak için merdivenleri hızla çıktığını görünce kalbim bir tuhaf oldu.

Göğsümün içindeki kasırganın ne anlama geldiğini çözecek zamanım olmadığı için aceleyle kapıya yöneldim.

Yumuşak kahverengi gözlü, kestane rengi saçları olan iri yarı bir adam diğer tarafta duruyordu. Gülümsemesi Mary'ninkinin sahip olmadığı tüm sıcaklığı taşıyordu.

"Merhaba. Sen Sam olmalısın."

Elini uzattı. "Ben Sam. Sen Catherine Warner'sın, değil mi?"

Tokalaşırken büyük eli benimkini sardı. "Lütfen, içeri gel. Ve bana Kit de." Büyük girişte el salladım. "Joey ve ben geçici olarak burada kalıyoruz. Oooh ve ahhh demenizde bir sakınca yok, ilk gördüğümde ben de öyle yapmıştım."

Sırıtarak başını sağa sola çevirdi. "Oooh. Ahhh."

Güldüm, iyimserlik filizlendi. "İçeri gelin. Arkadaşım Elliot, Joey'i alıyor. Uykusundan yeni uyandı, bu yüzden röportaj için bize katılacak."

"Bu harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi.

Joey'nin ıgıllıkları bizi oturma odasında karşıladı. Kız belli ki acıkmıştı ve bu yüzden kızgındı. Sam'i oturması için yönlendirdim ve Elliot'la odanın diğ er tarafında, kızımınla birlikte sallanıp durduğı yerde buluştum.

"Onu değıştirdim, bu yüzden daha da sinirlendi," dedi bana.

Nefesim kesildi. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama Elliot'ın Joey'nin altını değıştirmesi boğazımın düğ ülenmesine neden olmuştu.

"Çok teşekkür ederim."

Bir kahkaha attı. "Sadece bir bebek beziydi, Catherine. Herhalde şimdiye kadar birkaç yüz tane değıştirmişsindir."

"Benim var. Sadece ben."

Bakışları neredeyse anlayışla yumuşadı. "Bir şey değıl." "Kızı bana ver, Elliot."

Onu elinden alır almaz göğsümü köklemeye başladı. Onu beslemek için oturmak üzereydim ki Elliot omzumu tuttu.

"Oturma odamda neden bir adam var?" diye sordu kontrollü, düz bir ses tonuyla.

"Görüşme için burada tabii ki." Beni bırakmayınca önce eline baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Joey'i beslemem gerek. Beni serbest bırakmak zorundasın."

"Josephine'in dadısı olması için bir adamla mı görüşüyorsunuz?"

"Bu Sam. Gerçekten iyi birine benziyor. Mary'den daha iyi olduğı kesin." Omuz silktim, onu rahatlatmaya çalıştım. "Joey yakında süt almazsa ruhumu yiyecek."

Kaşları çatıldı. Elini yavaşça kolumdan aşğıya doğır kaydır ı. "Hemşirelik  rt n  getireyim."

O nefret ettiğim ve nadiren kullandığım örtüyü bulmak için üst kata koşarken, ben Sam'in karşısına oturdum, Joey kollarımda ciyaklıyordu.

"Onu emzirmemin bir sakıncası var mı? Açlıktan isyan çıkarmasına ramak kaldı."

Sam kıkırdadı ve başını salladı. "Benim için hiç sorun değil. Birçok emziren anneye dadılık yaptım."

Dirseğimin altına bir yastık koydum ve gömleğimi yukarı çektim. Neyse ki altımda bir emzirme atleti vardı da yumuşak, beyaz karnımı Sam'e göstermekten kurtulmuştum. Baktığı da söylenemezdi. Bakışlarını yanında getirdiği kâğıtlara çevirmişti.

Ne iyi bir adam.

O gelmeden önce bir erkeği dadı olarak işe alma konusunda pek emin değildim ama Sam bana iyi hisler veriyordu. Umarım bunu mahvetmezdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Elliot

Kapağını almamı beklemedi.

Catherine göğsünü açmıŒ, iri yarı, tuhaf adamın benim mobilyalarımın üzerinde kendini evinde gibi hissetmesini izliyordu. Umarım hoşuna gitmiştir. Bunu son kez yaşayacaktı.

Catherine'in yanına oturdum ve örtüyü ona uzattım. Başını salladı ve bir kenara fırlattı.

"Aldığınız için teşekkür ederim ama bunu giymekten gerçekten nefret ediyorum ve Sam görüşme sırasında emzirmemi sorun etmiyor," dedi sessizce.

"Eminim rahattır," diye mırıldandım. Kim güzel bir kadının göğsünün sergilenmesinden rahatsız olmazdı ki? Elbette emzirmek güzel ve doğaldı, ama yine de bir memeydi ve bu meme *Catherine'e* bağlıydı. Benimle yaŒadığı haftalar boyunca onu hiç beklemediğim kadar çok görmüŒüm ve kendimi bakmaktan alıkoyamıyordum.

Sam'in daha yetenekli olduğundan

şüpheliydim. "Neydi o?" diye

fısıldadı. "Hiçbir şey."

Dizimi okşadı. "Tuhaflaştırma."

Çenemi karşıımızdaki aşırı büyümüş öğrenci derneği çocuğuna doğru salladım. "Hadi şu işi bitirelim."

Joey bana mesaj gönderir gibi koluma tekme attı. *Büyü artık, göt herif.* Ayağını elime aldım ve yumuşacık tenini ovarak, *"Annenin beni çıldırtması benim suçum değil,"* diye karşılık verdim.

Catherine ve Sam görüşmeyi benim çok az katkımla yürüttüler. Bana kalırsa, yarışmanın dışında kalmıştı. *Supernanny*'nin kendisi tarafından eğitildiğini ve Montessori yönteminin mucidi olduğunu söyleyebilirdi ama yine de kalifiye olamazdı.

Catherine'e bir işten daha fazlasıyla ilgileniyormuş gibi bakması da yardımcı olmuyordu. Catherine'e gelince, bu adam onun tipi miydi yoksa dadı cazibesi onun üzerinde mi işe yarıyordu anlayamadım, ama ben bu kadar komik olan şeyi göremezken birbirlerini güldürmeye devam ettiler.

En azından Jo gülmüyordu. Yemeğini bitirdiğinde Catherine onu kolunun kıvrımında tuttu, yüzü Sam'e dönüktü ve Jo'nun küçük kağları çatıldı. O gülen bir kızdı. İyi adam Sam'e kaşlarını çatması kesinlikle bir işaretti.

"Uyku eğitimi hakkında ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

Evet, araya girmiştim ama ikisinin de gittiği Kosta Rika'daki bir plaj hakkında sohbet etmeleri bizi bir yere götürmüyordu. Sam'i kapatmanın zamanı gelmişti.

Sam, "Bu ebeveynlere kalmış bir şey, ancak benim fikrimi soracak olursanız, bunun güçlü bir savunucusu olduğumu söyleyebilirim," diye cevap verdi. "Büyükannem bebeklerin ağlamasına izin vermenin ciğerlerini güçlendirdiğini söylerdi. Tıbbi olarak kanıtlanmadığını biliyorum ama bence bazı eski moda yöntemler harikalar yaratıyor."

Tam da beklediğim gibi, o konuşurken Catherine'in omurgası dikleşti. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Sam az önce bir bok yığınının içine girmişti ve

bunu bile bilmiyorsun.

Bundan sonra, görüşme oldukça hızlı bir şekilde tamamlandı. Sam'i evimden çıkardım ve yüz ifadesinden geri aranmayacağını anladı.

Döndüğümde Josephine oyun minderinin üzerinde mutlu bir şekilde tepiniyor, Catherine de halının üzerinde volta atıyordu.

"Ciğerlerini güçlendirmek mi?" Kollarını iki yana açtı ve inledi. "Çok mükemmel görünüyordu, sonra ellili yıllardan kalma bebek tavsiyeleri vermeye başladı. Konuşmaya devam etmesine izin verseydim, muhtemelen araba koltuklarının gerekli olmadığını, çünkü büyükannesinin koltuksuz hayatta kaldığını söyleyecekti."

"Josephine'in çekmecemde uyumasına izin verme seçeneğimiz hâlâ var."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Böyle cevap vereceğini nereden biliyordun?"

Bir omzumu kaldırdım. "İçgüdü. Benim işim insanları incelemek ve tavırlarından ve söylediklerinin alt metninden kim olduklarını anlamak. Bana en son bebek araştırmalarını takip eden biri gibi gelmedi."

Tekrar inledi ve doğruca bana doğru yürüdü, başı göğsüme çarptı. "Eğer bir sonraki dadı berbat olursa, geri dönemeyeceğim. Daniel'ın daha uzun süre kalması gerekecek."

Catherine benden bir nefes ötede, alnı köprücük kemiğimin üzerinde duruyordu ve ben ne yapacağımdan emin değildim. Bu geçen haftaki gibi değildi, o dağılırken içgüdülerim beni onu tutmaya itmişti. Şimdi kendini toparlıyordu ama hayal kırıklığı bir yaz kaldırımındaki sıcak dalgalar gibi ondan yükseliyordu.

"Sana sarılmamı ister misin?"

"Evet, lütfen." Kollarını ortama doladı. Benimkiler de omuzlarına dolanarak onu kendime çektim. Bana yaslandı, yanağını çarpan kalbimin üzerine bastırdı. Catherine görüldüğü kadar yumuşaktı ve kollarıma tam oturmuştu.

Çizgilerim sağlamdı. Kim olurlarsa olsunlar, çalışanlarla bu sınırları asla aşmazdım ve Catherine'in görev süresinin çoğunda da bu sınırları korudum. Ama bu sınırlar aylar önce, muhtemelen Josephine'in içinde hareket ettiğini hissettiğimde yıkılmıştı ve geride kalan enkazdan giderek uzaklaşmaya devam ettik.

Bu keşfedilmemiş bir bölgeydi, ama geri çekilmek yoktu. Benim için yoktu. Artık yok. İleri mi gideceğim yoksa olduğum yerde mi kalacağım henüz belli değildi. Catherine gelecek hafta ofise döndüğünde, umarım her şey netleşecekti.

"Sıradaki dadının adı ne?" Ben sordum.

"Fredericka, ama özgeçmişinde Freddie olarak tanındığı yazıyor."

"Hmmm." Omurgasını okşadım. "Freddie Joey'le ilgileniyor. Bilmiyorum, bu uğurlu bir şey. Freddie hakkında içimde iyi bir his var."

Başını arkaya yatırdı. Paniğinin bir kısmı azalmıştı. "Bu gerçekten iyi bir nokta." Kolumu itti. "Bunca zamandır örtüsüz emzirirken seni rahatsız mı ediyordum? Hiçbir şey söylemedin ama Sam buradayken dehşete düşmüş gibiydin."

"Hayır. Rahatsız olursam, durumu düzeltirim." "O zaman sorunun neydi?"

"Sana bakıyordu."

Gözleri kısıldı. "Bana uygunsuz bir şekilde bakmıyordu. Birbirimizle konuşuyorduk-"

"Güven bana, Catherine. Bir erkeğin ne zaman ilgilendiğini bilirim ve Sam de ilgiliydi. Eğer onu işe alsaydın, bir sorun olurdu."

Oflayarak geri çekildi. "Erkekler üstüme düşmeden çocuğumu bile besleyemiyor muyum? Bakmıyorsun bile." Cevap vermeyince eğildi ve yüz ifademi inceledi. "Sen bakıyor musun?"

"Sanılanın aksine ben insanım, cyborg değil."

"Göğüslerime baktın mı Elliot?" "Bir oraya bir buraya baktım."

Bu hayatımın en utanç verici anıydı. Annemin liseye pijamalarla gelip kumandanın pillerini nasıl değiştireceğimi göstermemi istemesinden bile daha utanç vericiydi.

Yalan söyleme becerisini yolun bir yerinde edinmiş olmalıydım ama ben babamın oğluydum. Sahtekârlık bana göre değildi ve gerçeği kendi heveslerine göre esnetip şekillendirebileceklerini düşünenlere tepeden bakıyordum.

Catherine itirafım karşısında kıs kıs güldü. "Bunu inkâr edemem. Muhtemelen ben de bakardım." Sonra tekrar kolumu itti. "Peki neden baktığı için Sam'i suçluyorsun?"

Bana tekrar saldırmadan önce elini yakaladım ve aramızda tuttum. "Sana bakması hoşuma gitmedi."

Yumuşak bir nefes çekti. "Bu kadar basit mi?"

"Benim için öyle." Ondan uzaklaştım çünkü bunu yapmak zorundaydım. "Freddie gelene kadar biraz iş yapacağım."

Çapraz parmaklarını havaya kaldırdı. "Umalım da harika biri olsun." Eğer değilse, öyle birini bulurdum.

Josephine için en iyisinden daha azı kabul edilemezdi.

Yirminci Bölüm

Catherine

FREDDIE bir dadıda isteyebileceğim her şeye sahipti. Ellili yaşlarının üzerindeydi, bir tahminde bulunmam gerekirse, çocukları büyüyene kadar evde oturan bir anneydi, sonra başkalarının çocuklarına bakmaya başlamıştı. Jamaika aksanıyla konuşması ve yastık gibi göğsüyle Joey onu hemen benimsemiş, Freddie de gülen kızımından çok hoşlanmıştı.

Elliot bile Freddie'nin harika olduğunu kabul etmişti.

Yine de bu, onu tüm yaşam alanlarına ikimizin de telefonlarına bağlanan güvenlik kameraları yerleştirmekten alıkoymamıştı. Freddie'ye güveniyordu ama bir yere kadar.

Onunla uzun süre birlikte yaşamayacağımız için aşırıya kaçmış olsa da, içten içe, gün boyunca kızımı kontrol etmenin bir yolunu bulduğum için rahatlamıştım.

Bu ilk gündü ve şu ana kadar çok iyiydi. Kendimi Joey'den koparmıştım - Kız sadece birkaç damla gözyaşıyla- ve bunun nedeni çoğunlukla Freddie'yle takılmaktan memnun görünmesiydi.

Elliot sabah ilk iş olarak spor salonuna gitmişti, bu yüzden ofise ayrı ayrı gitmiştik.

Rutinime geri dönmek bisiklete binmek gibiydi. Her zamanki gibi programını yazdım ama en alta geldiğimde tereddüt ettim.

Yazacak sert bir dipnotum yoktu. Bu yarın değişebilirdi ama şimdilik Elliot büyük ölçüde benim tarafımdaydı. Tahammül edilebilirden daha fazlasıydı. Aslında ondan hoşlanmıştım.

Ne olduğumuzdan emin değildim. Patron ve çalışan sayılmazdık ve bize oda arkadaşı demek biraz abartılı olurdu. Tam olarak arkadaş değildik ama neredeyse öyleydik.

Sanırım tüm bu şeylerin garip bir karışımıydık ama aynı zamanda hiçbiri değildik.

Programının en altına kendi notumu yazdım.

Not: Umarım bu gece yastığın serin olur.

Elde ettiğim sonuçtan memnun bir şekilde kestim. Yarın, karalamaya geri dönebilirdim, ama bugün için kendimi cömert hissediyordum.

Zarf bıraktığım yerde duruyordu ama bu kâğıdı diğerlerinin yanına koymak içime sinmedi ve yeni bir zarf çıkarıp eskisinin üzerine koydum.

Tam zamanında, çünkü Davida ve Raymond masama doğru geliyorlardı.

"Dönmüşsün," diye duyurdu Davida. "Tanrı'ya şükür döndün. Zavallı Daniel."

Raymond beni sıkmak için koltuğumdan çekti. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz, peki Angel McChunk-Cheeks nerede? Onu kimin yanına bıraktınız ve neden bana danışılmadı?"

Sırtarak telefonumu aldım ve oturma odasını gösteren ekranı açtım. Freddie bir kolunda Joey ile etrafta dolaşıyor, odadaki eşyaları işaret ediyordu. Sesi açtım ve Freddie'nin tatlı şarkı söyleyen sesi filtrelendi.

"Bu pencere, güzel kız, akıllı kız. Bu ışık, güçlü kız, bilge kız. Bu elektrik düğmesi, tatlı kız, cesur kız." Ve işaret ettiği her nesne ile devam etti.

Raymond ellerini kaldırdı. "Tamam, anladım. Meleğimiz için en iyisini işe aldın. Bana işi isteyip istemediğimi sormadığın için seni affediyorum."

Alay ettim. "Sana param yetmez ki Ray." Beni işaret etti. "Doğru. Kesinlikle karşılayamazsın."

Davida ekrana bakmak için telefonu elimden aldı. "Bütün gün benimle birlikte dolaşıp olumlamalar söyleyen bir dadım olabilir mi?"

Raymond kollarını kavuşturdu. "Aklına bir iş fikri mi geldi?"

Kıkırdadım. İşle ilgili pek bir şey kaçırmamıştım ama onları özlemiştim. Elliot'ın yanına taşındığımdan beri, son birkaç haftadır onları yeterince görememişim.

"Bunun kanatlı bir iş planı olup olmadığını bilmiyorum. Birbirimize iltifat etsek nasıl olur?" Şakayla karışık söyledim. "Davida, yeni saç kesimin çok havalı görünüyor."

Jilet gibi keskin saçlarının alt kısmını kabarttı. "Teşekkür ederim sevgilim. Dönüşün bu sıkıcı yeri aydınlattı."

"Teşekkür ederim, Davida." Raymond'a döndüm. "Düzeltemem için bana gönderdiğin özet gerçekten çok iyiydi. Dilbilgisi hatalarının olmaması inanılmaz derecede seksiydi."

Dramatik bir selam verdi. "Virgüller konusundaki ustalığım eşsizdir."

"Raymond'un iltifat eden bir dadıya ihtiyacı yok. Kendisine iltifat eder," dedi Davida.

"Çok doğru," diye kabul etti.

Etrafımıza bir sessizlik çöktü, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Elliot buradaydı. Davida ve Raymond masamın yanına geçtiler, böylece hepimiz onun koridordaki havayı bir samuray kılıcı gibi kesişini izleyebildik. *Savurdu, savurdu*, aramızdaki mesafeyi şeritler halinde katederek masamın önünde durdu.

"Davida, Raymond." Onlara başıyla selam verdi.

Karşılığında onu selamladılar ve sonra aceleyle masalarına çekildiler. "Günaydın, Elliot."

"Günaydın, Catherine. Toplantımıza başlamadan önce sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam." Masadan kalktım ve onun durduğu yere doğru döndüm. "İlgimi çekti."

Elini sırtımın ortasına koydu ve beni ofisinin yanındaki bir kapıya yönlendirdi. Önce o içeri girdi, ışığı yaktı ve ben ne gördüğümü anlayamadım.

Bir zamanlar depo olarak kullanılan yer artık bambaşka bir yerdi. Odanın ortasında kalın, krem rengi bir halı ve iki pelüş koltuk vardı. Bir köşede küçük, paslanmaz çelik bir buzdolabı duruyordu. Duvara bir televizyon monte edilmişti ve köşelerde hoparlörler vardı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bir pompa odası."

"Ama alt katta bir tane var. Özel bir şeye ihtiyacım yok."

Başını iki yana salladı. "Artık paylaşmak zorunda değilsin. Boş yerim vardı. Sizin için bir odaya dönüştürmek hiç de zor olmadı. Eğer değilse

Uygunsa bana söyleyin, ben de gerekli değişiklikleri yaptırayım."

"Tabii ki uygun," diye atıldı ve odanın derinliklerine doğru ilerledi. Koltuklardan birine oturdum ve iç çektim. "Bu neredeyse benim masa sandalyem kadar rahat. Uyuyan bedenimi buradan çıkarmanız gerekebilir."

Başımı kaldırıp ona baktım ve onu açıklanamaz bir şekilde kızdırdığımda olduğu gibi yüzünün kızardığını görünce şaşırdım. Sanırım hiçbir patron, asistanının iş günü boyunca uyuklamayı planladığını duymaktan memnun olmazdı.

Zıpladım, elbisemi hamilelik öncesinden daha geniş olan kalçalarımın üzerinde düzelttim. Kalçalarım karşı dürüst olmak gerekirse, her yerim Joey'den öncesine göre daha geniş, daha yumuşak ya da daha yumuşaktı ve vücudum konusunda her zamankinden daha bilinçliydim.

"Sadece şaka yapıyorum. Burada uyumayacağım," diye söz verdim. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. İsteyebileceğim her şeyden daha güzel."

"Sen bir şey istemedin. Ben senin almanı istedim."

İçimi çektim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki de duymuştur. Dondurucusu benim süt zulamla doluydu ve yanlışlıkla birazını döktüğümde sessizce çığlık attığımı duymuştu. Hatta Joey'nin içtiğinden emin olmak istediğimde ona bir biberon bile vermişti.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordum.

"Eğer mecbur hissediyorsan." Kollarını ardına kadar açtı. "Çabuk ol."

Homurdandım ve gözlerimi devirdim, ama aynı zamanda ona doğru yürüdüm ve ortasını sıkıca kavradım. "Bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en güzel şeylerden biri.

benim için yaptın, Elliot."

"Bu çok kötü. Güzel şeyler ölçeğinde bu oldukça düşük." Avucunu omurgamda bir aşağı bir yukarı kaydırды. "Ne de olsa bunu tamamen bencil

nedenlerle yaptım."

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Şimdi burada kalmak varken diğer kata inerek zaman kaybetmeyeceksin."

Başımı salladım. "Doğru. Bu mantıklı.

Verimlilik." "Benim en değerli özelliğim."

Hafifçe gülerek, hiç istemediğim halde kollarından ayrıldım. "Sebebin ne olursa olsun, minnettarım." Başımınla ikinci koltuğu işaret ettim. "Bu senin için mi, böylece benim pompalama seanslarım üzerinde çalışabiliriz?"

"Böyle bir seçenek var mı?"

"Hayır." Odadan çıkarken kolunu ittim. "Aklınıza bir şey gelmesin Bay Levy."

"Onları kafama sokmayın, Bayan Warner." Ben masama ulaşmadan dirseğimi yakaladı. "Toplantımızı unuttun mu?"

Elimi uzatıp programını aldım ve ona doğru salladım. "Ben değilim. Sadece buna ihtiyacım vardı."

Hafta zordu, ama Elliot beni normalden daha meşgul tuttu, bu yüzden günler uçup gitti. Joey-Girl'ü özlememi engellemek için bunu bilerek yaptığına dair içimde bir his vardı.

Yine de, onu telefonundaki kameraları izlerken birden fazla kez yakalamıştım, yani tek kişi ben olmayabilirdim. Ya da evinde bir yabancının olması konusunda paranoyak bir kontrol manyağıydı.

"Donald yine ortaya çıktı mı?" Rockford binasına giderken sordum.

"Birkaç kez geldi. Güvenlik tarafından her zaman geri çevrilir," diye yanıtladı Elliot. "Eğer akıllıysa, Florida'ya çekilir ve elindeki azıcık şeyi korur."

bıraktığı varlıklar."

Başımı salladım. "Onun yaşındaki bir adamın neden her şeyi riske atacak kadar daha fazla para kazanmaya çalıştığını asla anlayamayacağım. Bu açgözlülük, sade ve basit."

"Hiçbir şey o kadar basit değildir. Zenginleri daha da zengin olmaya iten şey her zaman açgözlülük ya da hırs değildir."

"Sonra ne olacak?"

Çenesi dalgalandı. "Her zengin adam bu şekilde başlamadı."

Elliot Levy de onlardan biriydi. Geçmişi hakkında kamuoyuna sunulan bilgiler muğlaktı, ancak anne ve babasının erken öldüğünü ve kız kardeşinin vasisi olduğunu bilecek kadar okumuştum. Levy Development'ı yirmili yaşlarının başında, aşırı zenginlik içinde doğmuş olan en iyi arkadaşı Weston Aldrich'in yatırımıyla kurmuştu. Elliot bu yatırımı almış ve milyar dolarlık şirketini kurmak için acımasız içgüdülerini ve iş zekasını kullanmıştı.

Herkesin standartlarına göre başarılıydı. Şimdi emekli olabilir ve hiç endişelenmeyebilirdi. Ama tatmin olmanın yakınından bile geçmiyordu ve ben ne zaman tatmin olacağını merak ediyordum. Olursa.

"Bir daha asla aç kalmak istememeni anlıyorum. Ama kimin milyarlara ihtiyacı var ki?"

Milyonlar yetmiyor mu?"

Sorum yarı şakaydı ama Elliot ciddi bir şekilde yanıt verdi.

"Yeterli olan ne? Hiç aç kalmamanız mı? Çocukların mı? Peki ya torunların? Sadece para değil, güvenlik ve güç de önemli. Zenginlikle büyümeyenlerin çoğunda ikisi de yoktur."

"O zaman bile, birkaç yanlış hareketle bu güvenlik ve güç elinizden alınabilir ve üzgün yaşlı bir adamdan başka bir şey olmazsınız. Aile ve arkadaş ağıyla gerçek bir hayat kurmanın daha fazla güvenlik sağlayacağını düşünürdüm. Ne zaman

Liam gittiğinde çok kötü bir şekilde bocaladım çünkü gidebileceğim bir köyüm yoktu."

"Biri diğerini engellemez." Daha fazlasını söylemeye başladı ama dudaklarını birbirine bastırarak durdu. Sonra bakışlarımla buluştu, ona kilitlendi. "Senin bir köyün var, Catherine. Sadece ben zorla girene kadar kapıyı açıp onu görmeye istekli değildin."

Başım hafifçe sarsıldı ve yutkunmam boğazımda düğümlendi. "Ben-" Ona karşı çıkmak dilimin ucundaydı ama haksız değildi. İnsanlarım vardı. Davida ya da Raymond yardım edebilirdi ama ben istememiştim. İçten içe Elliot'ın da bana yardım edeceğini biliyordum.

"Haklısınız. İlk köyüm beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra kapıyı açmak gerçekten zor."

Koltuğun diğer ucuna uzandı ve elimi sıktı. "Bu sefer öyle bir şey olmayacak."

Arabadan inen Elliot elini uzatarak arabadan çıkmama yardım etti ve kollarımı düzleştirdi.

"Dövmelerinizi kapatmak zorunda değilsiniz."

Bir kelepçeyi çekiştirdim, bana ters köşe yaparak inatçı hırısından bahsetmekten kurtulduğunu fark ettim. "Alışkanlık işte. Ayrıca, ofise uygun kısa kollu üstüm yok."

Beni uzun uzun süzdükten sonra bir kez başını salladı. "Bu hafta sonu alışverişe gideceğiz."

Kaşlarım havaya kalktı. Ben tam olarak "biz "in kim olduğunu sorgulayamadan topuklarının üzerinde döndü ve girişe doğru ilerlemeye başladı. Ona yetişmek için koşuşturdum, alışverişi şimdilik aklımdan çıkardım.

Buraya son gelişimden bu yana Rockford binasında pek çok ilerleme kaydedilmişti. Teknoloji sektöründeki yavaşlamayla birlikte Denver'ın

ofis emlak piyasasında bir gerileme yaşanmıştı. Şehirdeki ofis alanlarının yaklaşık dörtte biri boştu, bunun tek nedeni azalan işler değil, değişen işyeri kültürüydü. Daha fazla çalışan uzaktan çalışmaya başlıyor, ofislerin yarısı doluyordu. Donald Rockford'un aksine Elliot bunun farkındaydı. Binayı ele geçirdiğinde, tüm kuleyi yeniden düşünmesi için bir ekip tutmuştu.

En üstteki on kat artık hem kurumsal hem de uzun süreli kiralık dairelerdi. Çatıda ise halka açık bir bar ve kafe ile turistlerin ilgisini çekecek bir izleme platformu bulunuyordu.

Hala ofisler vardı, ancak birkaç kat, çalışanları için tüm blokları kullanmayan şirketler için ortak çalışma alanı olarak tasarlandı.

Bu değişikliklerin yanı sıra, Weston bu binayı mümkün olduğunca çevreye duyarlı ve enerji açısından verimli hale getirmek için uzmanlar getirmişti ki bu da pek çok işletmenin ilgisini çekiyordu ve Elliot verimliliğe umutsuzca bağlıydı.

Elliot bu değişiklikleri yapan tek geliştirici değildi, ancak Denver'da en ileri noktadaydı. Binalarında çok az boş yer vardı ve Rockford'da şu anda bir bekleme listesi bulunuyordu.

Proje müdürü ve baş tasarımcının eşliğinde asansöre binerek gözlem güvertesine çıktık. Elliot ve ben, o onlarla ve baş müteahhitle konuşmaya gittiğinde ayrıldık, bu yüzden manzarayı kontrol ederek dolaştım.

Şeffaf Lucite bariyerin üzerinden eğilip aşağıdaki zemine baktım ve midem kurşun bir balon gibi düştü. Geri çekilerek elimi ortama bastırdım ve derin bir nefes aldım.

Derin bir kıkırdama beni etrafımda döndürdü ve izlendiğimi fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Kasketli, düğmeli gömlekli bir adam,

Kömür rengi pantolonu arkamda duruyordu, çarpık sırtışı gözlerinin etrafındaki kırısklıkları gurur verici bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

"Heights sana göre değil mi?" diye sordu.

"Hayır, yükseklikle aram iyi. Yine de muhtemelen kenardan eğilmemeliydim."

"Bu rahatsız edici düşünceler seni rahatsız mı ediyor?"

Bir kahkaha patlattım. "Atlamak istemedim. Beni etkileyen bir vertigo dalgasıydı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Eğer atlayacağımı düşündüysen, gülmek yerine beni durdurmaya çalışmalıydın."

Hâlâ sırtarak yaklaştı. "Bunu yapmayacağından oldukça emindim. Ayrıca, bir kahraman olamayacak kadar manzaranın tadını çıkarıyordum."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ve ufuk çizgisinden bahsetmiyordu. Bu adam kıcıımı kontrol ettiğini kastediyordu.

Ellerim alev alev yanan yanaklarıma gitti. "Sessiz kısmı yüksek sesle söylediniz efendim."

Elini uzattı. "Ben Gavin ve sessiz kısmı yüksek sesle söylemekten yanayım."

Elini sıktım. "Kit. Utanç duyduğumda düzenli olarak alevler içinde kalıyorum, bu yüzden belki de açık sözlülüğünü biraz yumuşatmalısın."

"Pekala, kedicik. Yanarak kül olmak için fazla güzelsin, bu yüzden kendimi dizginlemeye çalışacağım ama söz vermiyorum."

Bu adam bariz ve açık bir şekilde benimle flört ediyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Biri bana asılmayalı uzun zaman olmuştu. Aşırı derecede hamile olmak, sonra da araba koltuğunda bir bebek taşımak oldukça caydırıcı olabiliyordu.

Biriyle çıkmak için piyasada değildim ama flört edilmeye de karşı değildim, özellikle de görünüşümü gerçekten sevmediğim şu günlerde.

"Teşekkür ederim. Ayrıca, ben sadece Kit, Gavinator."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Gavinator'un benim okuldaki lakabım olduğuna inanabiliyor musun?"

"Buna kesinlikle inanırım. Bu binaya bir eşek şakası olarak mı gizlice girdin?"

Bir elini düz karnında gezdirdi ve kıkırdadı. "Hâlâ bir dernekte olabileceğime inanman gururumu okşadı. Bu on yıl önceydi, ama bütün gün bunun üzerinde uçacağım."

"O zaman sana şaka yaptığımı söylemeyeceğim."

"Güzel. İnkâr içinde yaşamayı tercih ederim." Yanımdaki parmaklığa yaslandı, ayak parmaklarının ucu benimkine değiyordu. "Soruna cevap vermek gerekirse, hayır, gizlice girmedim. Şirketim bu binanın iki katını devralacak. İmzayı atmak için bir randevum var ama erken geldim, bu yüzden biraz zaman öldürmek için kendime bir tur atabileceğimi düşündüm. Peki ya sen? Kız öğrenci yurdu şakası yanlış mı gitti? Yoksa gerçekten, gerçekten doğru mu?"

"Kız öğrenci yurdu hayatı bana göre değildi." Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Patronum bazı şeyleri kontrol ederken onunla birlikteyim."

"Ah. Seni serbest bırakması çok hoş."

"Tasma takmalı mıyım?"

Kaşları kanatlandı. "Bilmem, hoşuna gider miydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bazı durumlarda, elbette. Bu eğlenceli olabilir, tıpkı su işkencesi gibi."

"Ah, Kit. Seninle konuşmaya gelmekle doğru kararı verdiğimi biliyordum." Bir süre yüzümü inceledi. "Aslen Denver'lı değilsin, değil mi?"

"Nasıl tahmin ettin?"

"Üniversiteyi Pennsylvania'da okudum ve hafif bir Philly aksanı tanıdığımı eminim."

Ağzımı kapattım. "Hayır. Vur beni. Benim aksanım yok. Çok uzun zamandır orada yaşamıyorum."

"Sizi ele veren 'su' oldu."

İnledim. "Lanet olsun. Yöresel olmayan lehçemi mükemmelleştirmesem nasıl haber sunucusu olarak kariyer yapabilirim ki?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Resmen aşık oldum. Bana bekar olduğunu söyle."

Vay be. Flört etmemin karşılığı buydu. Biraz egomu yükseltti ve şimdi onu nazikçe yüzüstü bırakmam gerekecekti.

"Bu gizli bir bilgi," diye espri yaptım. "Bunu gizli olmaktan çıkarmak için ne yapmam gerekiyor?" "CIA'e katıl."

Sanki ona vurmuşum gibi elini göğsüne bastırdı. "Hadi, kedicik. Bana bir kemik at. Aptal gibi davrandığımı biliyorum ama bunun nedeni çok güzel olman; başımı döndürüyorsun. CIA eğitimimi bitirdiğimde sana mesaj atabilmem için numaranı alabilir miyim?"

Onu geri çevirdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum, özellikle de benimle flört etmesi için o nu cesaretlendirdiğimden beri. Başka bir hayatta olsaydım, bu adamla öylesine ya da daha fazla takılma fırsatını kaçırmazdım ama artık o ben değildim. İlgilenmiyordum.

"Gavin, ben-"

Ona CIA eğitiminin yıllar sürdüğünü ve o zamana kadar doğduğumda söz verdiğim prensle evlenmiş olacağımı söyleme şansım olmadı çünkü Elliot bir anda ortaya çıktı.

"Catherine," diye kestirip attı Elliot. "Burada işimiz bitti."

Küpeşteden eğilirken yaşadığım baş dönmesi, Elliot Levy'nin yüzünde hiçbir ifade olmadan karşımda dikildiğini görünce midemin dibe vurmasıyla kıyaslanamazdı bile.

"Elliot, seni tekrar görmek çok güzel." Gavin çapkınlıktan şımarıklığa geçerek Elliot'a elini uzattı.

"Gavin..." Elliot çenesini eğdi ve ona göstermelik bir el sıkışma hareketi yaptı. "Görüyorum ki asistanım Catherine ile tanışmışsınız."

Gavin bana doğru döndü. "Senin için çalıştığından haberim yoktu."

Elliot'ın kaşları çatıldı ama tek tepkisi bu oldu. "Binadaki herkes profesyonel bir sıfatla burada bulunuyor. İşlerini dayak yeme endişesi olmadan yapabilmeliler, buna Catherine de dahil. Lütfen bir dahaki sefere davet edilmediğiniz alanlara girdiğinizde bunu hatırlayın."

Gavin aval aval ona baktı. "Şimdi sakin ol. Kit-Catherine ve ben sadece dostça sohbet ediyorduk ve burada olmamam gerektiğini bilmiyordum."

"'Giriş yasak' tabelaları size bir ipucu vermedi mi?" Elliot kuru bir sesle sordu.

İsteyeceğim son şey Elliot *ya da* Gavin'in bir köprüyü yakmasıydı. Bu şehir büyüktü ama küçük bir kasabaymış gibi konuşuluyordu.

Elimin altında sertleşen Elliot'ın koluna dokundum. "Gitmemiz gerektiğini söylememiş miydin?"

"Evet." Elliot Gavin'e binlerce lazerin yoğunluğuyla baktı. "Binayı boşaltmanızı ve kira sözleşmeniz başlayana kadar geri dönmemenizi rica edeceğim."

Tartışacakmış gibi göründü ama bana ikinci bir bakış bile atmadan uzaklaştı. Elliot ancak gözden kaybolduğunda bana baktı.

"Gelecekte, lütfen flörtünüzü iş saatleri dışında sınırlı tutun."

O kadar uzun zamandır benimle bu kadar soğuk konuşmamıştı ki, buna nasıl hazırlıklı olacağımı unutmuştum. Kutup bakışlarıyla neredeyse beni bir adım geriye atıyordu.

"Özür dilerim. Bir anda oldu. Bunu beklemiyordum ama kesinlikle bir daha olmayacak."

Derin bir nefes alırken burun delikleri alevlendi. "Öyle olmadığına emin ol."

Elliot ofise dönüş yolunda sessizdi. Yol boyunca tabletiyle uğraştı, ekrana gereğinden fazla güç uyguladı.

Günün geri kalanında midem endişeden ekşidi. Onun bu duvarını biliyordum. İsteddiği zaman kaldırıp istediği zaman indirebiliyordu. Son birkaç haftadır onun içindeydim ve şimdi dışarıda olmak... yüzüme sert bir tokat gibi indi.

Bunu unutmamalıydım. Birbirimize karşı rahat olmamız, yanlış bir adım attığımda bana sırtını dönmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ve yapardım.

Çünkü ben bendim ve yaptığım şey buydu.

Yirmi Birinci Bölüm

Catherine

CUMARTESİ SABAHİ Joey ile birlikte aşağıya indim. İkimiz de uyandıktan sonra yatağıma uzanmıştık, o manyak gibi emziriyordu, ben de bütün hafta isteyken kaçırdığım her parçasını içime çekiyordum.

Ben açlıktan ölüyordum, o ise kollarımda üşüyordu.

Ev sessizdi. Elliot muhtemelen spor salonunda ya da ofisteydi. Fark ettiğim kadarıyla dinlenmek için fazla zaman harcamıyordu, bu utanç vericiydi çünkü bunu kullanabilirdi.

Dün Rockford'da yaşanan olaydan sonra her zamankinden daha da gergindi. Dün akşam yemeğinde tek kelimelik cevaplar almak dış çekmek gibiydi, bu yüzden pes ettim ve o Joey'i tutarken sessizce yemek yedim, sonra bitirir bitirmez onunla birlikte üst katta kayboldum.

Her sabah olduğu gibi, tezgahın üzerinde bir not beni bekliyordu.

Catherine,

10'a kadar evde olurum.

Josephine'in ilk uykusundan sonra alışverişe gideceğiz.

Kahve buzdolabında.

Seninkiler,

Elliot

Not: Dün yanlış bir şey yapmadın.

Notunu tekrar okudum, kesinlikle yanlış bir şey yapmışım gibi davranmasına rağmen yanlış bir şey yapmadığımı söylemesi beni şaşırttı.

Peki ya alışveriş? Gavin olayından sonra bunu tamamen unutmuştum.

Bunu kastettiğini düşünmemiştim.

"Elliot'la alışverişe gitmek ister miyim?" Joey'nin burnunu okşadım.

"Onunla alışverişe gitmek istiyor musun?"

Homurdandı ve kollarını salladı, bu da bana hiç yardımcı olmadı.

"Biliyor musun, konuşmaya başladığında en iyi sohbetlerimizi yapacağız.

Umarım bana biraz tavsiye verebilirsin. Tükürük baloncuklarının ne anlama geldiğini gerçekten çözemiyorum. Bu evet miydi hayır mıydı?"

Bana sakızlı bir gülümseme verdi.

"Evet gibi görünüyor tatlım. Elliot'la alışverişe gitmek ister misin?"

Kalçasını sallayarak buzdolabına doğru yürüdüm. "Bilmiyorum, biraz garip olabilir. Kıyafet seçimlerimi onaylayacak mı? Ya da ben soyunma odasına girerken çantamı mı tutacak? Hiç anlamıyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Buzlu kahvemden aldığım ilk yudum Pavlovvari bir tepki yaratarak sisli düşüncelerimi anında dağıttı ve omurgamı dikleştirdi. Joey, önündeki buzu çingirdattığımda kıkırdadı.

"Bugüne kadar hiç hediye atının ağzına bakmadım, şimdi de bakmayacağım." Joey'nin bulanık kafasını öptüm. "Bu senin ilk hayat dersin, tatlım.

Size cömert bir şey teklif edildiğinde, tereddüt etmeyin, onu alın ve gerisini sonra düşünün."

Joey'i uykuya yatırdıktan kısa bir süre sonra Elliot geldi. Beni kapının dışında bekliyordu ve koridorun sonundaki çalışma odasına kadar onu takip etmemi işaret etti.

Davet edilmediğim için bu odaya girmeye cesaret edememiştim ve sınırlarımı aşmamak için ekstra dikkatli davranıyordum. Ama bakmıştım çünkü gerçekten kendime engel olamamıştım.

Bir duvar bembeyaz raflarla kaplıydı ve her birinin üzerinde sıra sıra kitaplar vardı. Dolu değildi, bu yüzden benim olsaydı hangi kitapları eklemek isteyeceğimi hayal ettim. Bir sürü romantik kitap. Mutlu sonlara bağımlıydım. Ve ateşli seks. O da olmalıydı. O olmadan gerçekten mutlu son olur muydu?

Rahat görünümlü deri bir kanepe ve iki koltuğun bulunduğu odanın karşı tarafında bir şömine odak noktasıydı. Koyu renkli ahşap zemin, ayaklarımın battığı kalın, krem rengi bir halıyla daha sıcak hale getirilmişti.

Elliot sırtıma bastırarak beni kanepeye doğru yönlendirdi. Yanıma oturdu ve elini nemli saçlarında gezdirdi. Bir süredir evdeydi ve ben Joey ile meşgulken düş almış olmalıydı.

"Bu sabah spor salonuna gittin mi?" diye sordum.

"Ben yaptım." Eli ağır bir şekilde kucağına düştü. "Notumu gördün mü?"

"Tabii ki. Onları aramaya o kadar alıştım ki, bırakmayı bıraktığında telaşlanacağım."

"O zaman durmayacağım." İç çekti. "Dün hatalıydım. Sana bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Peki ya Gavin'e? Ona tam bir pislik gibi davrandın."

"Siktir et onu," diye ısırdı. Sonra tekrar iç çekti, elleri dizlerinin üzerinde esnedi.

"Üzgünüm, seninle dalga geçiyorum." Gergin elini okşadım. "Özrün i ç i n minnettarım. Beni her an kovacağından emindim."

Başını bana doğru çevirdi, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Seni kovmayacağım, Catherine."

"Hiç mi?"

"Eh, bunun da bir sınırı var. Binalarımı yakmayın ya da önümde birini vurmayın."

Tam olarak rahatlayamadım çünkü sözler ve vaatler benim için eskisinden çok daha az şey ifade ediyordu. Pek çoğu geri alınmış ya da bozulmuştu. Elliot muhtemelen şimdi söylediklerinde ciddiydi ama işler kolayca değişebilirdi. Dikkatli davranmak zorundaydım.

"Vay canına, bana bu kadar serbestlik tanımanın güvenli olduğundan emin değilim. Sanırım işimi sevmem ve ateşli silahları ya da açık alevleri gerçekten sevmemem iyi bir şey."

Kaşları daha da çatıldı. "İşini seviyor musun? Sen ilk olurdun."

"Sizin için çalışmaya alışmam biraz zaman aldı ama evet, hoşuma gitti."

Çenesi dalgalandı ama bana bakarken kaşları yumuşadı. "Dün bir şeyi yarıda kestim."

Ona el salladım. "Önemli bir şey değil. Onu geri çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum, bu yüzden zamanlaman oldukça kusursuzdu. Yine de konuşman daha az acımasız olabilirdi."

"Eğleniyor gibi görünüyordun."

Ne kadarını gördüğünü merak ettim. Onun da benimle flört ettiğine tanık olduğunu düşünmek beni biraz rahatsız etti. Bunu kastetmemiştim ama benim için iyi görünmüyordu.

"Hoşuma giden özellikle o değildi." Dişlerimi alt dudağıma gömdüm, açıklamak için bir yol arıyordum. "Yaklaşık bir yıldır ilk kez bir erkek bana bir kuluçka makinesinden ya da rastgele telaşlı bir anneden fazlası olarak baktı. Birkaç dakikalığına *ben* olarak görülmek güzeldi."

Başıyla keskin bir selam verdi. "Anlıyorum."

"Yine de bir daha olmayacak." Kaşları çatılınca hemen açıklığa kavuşturdum. "Yani, beni kovmayacağını iddia etsen bile iş yerinde kendimi o duruma sokmayacağım. Binalarınızdaki erkeklere asılmam konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Beni endişelendiren bu değildi." Arkasını döndü, elleri tekrar büküldü.

"Seni endişelendiren neydi?"

"Çıkacak mısınız?" Elliot her zaman kontrollüydü ama sorusunu sanki her kelimesi iple bağlıymış ve kaprisinin altındaymış gibi dile getirdi.

İçimden bir hava püskürdü. "Bir gün, gelecekte, belki. Şu an için değil. Böyle bir arzum yok. Yine de ilgi... bu güzeldi."

Bir kez daha başını salladı, sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Benimkini onunkine soktum ve beni beklediğimden daha hızlı yukarı çekerek göğsüne çarpmana neden oldu. Geri çekilmek ya da beni sabitlemek yerine beni kucakladı.

"Sarıl," dedi usulca.

"Tamam." Kollarımı ona doladım, kalbi yanağımın altında gümbür gümbür atarken son yirmi dört saatin stresi üzerimden kayıp gitti.

Sonra başımın tepesine hafif bir baskı geldi ve geldiği gibi hızla kayboldu. Yanılıyor olmalıyım ama Elliot'ın başımı öptüğünü hissettiğime yemin edebilirim.

Ki bu çılgınlık olurdu çünkü yapmazdı.

Bu sarılma tatlı ve nazikti. Mermer gibi yüzüne rağmen, bunu yapabileceğini bana defalarca göstermişti.

Başımı geriye doğru eğdim. Bana bakıyordu, yanaklarında bir kızarıklık vardı. Bu sefer onu kızdıracak ne yapmıştım? Muhtemelen yapışkanlığımı.

Geri çekildim ve kollarından kurtuldum. "Joey'i kontrol etmeye gidiyorum."

"Pekâlâ," diye kestirip attı, benden memnun olmadığını teyit ediyordu. "Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin. Bekliyor olacağım."

Birkaç saat sonra Elliot'ı garaja kadar takip ettiğimde midem hâlâ yılanlarla doluydu. Joey'nin araba koltuğunu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyor, kollarının kasları onu taşıırken dalgalanıyordu. Böyle iyi görünüyordu. İnanılmaz derecede iyi.

Bu da sadece kıvrınma hissini artırdı ve hiçbir şeye yardımcı olmadı.

Arabasına yöneldiğinde onu durdurdum. "Benim arabamı alabiliriz. Araba koltuğunun tabanını taşımak çok zahmetli."

"Benim arabamı alacağız." Arka kapıyı açtı. "Artık benim de bir üssüm var."

Tanrım, yılanlar... göğsüme doğru kıvranıyorlardı. Onun arka koltuğunda da benimkinin aynısı bir taban vardı. Elliot Joey'i kolayca oturttu ve bana dönmeden önce kısa saçlarını yana taradı.

"Ne düşünüyorsun? Güvenli görünüyor mu?"

İçime çektiğim nefes pürüzlüydü. Joey'i sayısız kez kucağına aldığını görmüştüm ama bu... Kızımın koltuğu için bir taban yerleştirmesiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Güzel, tertemiz arabasında artık kızımın gerektiğinde güvenle binebileceği bir yer vardı. Bu jest onun için muhtemelen pratik ve basitti,

Ama benim için en sevdiğim çiçeklerden bir buket vermek gibiydi. Başka türlü bir kız olsaydım, bayılırdım.

Bu Elliot olsa da, kontrol etmek için kendimi zorladım. İyi yapamadığı hiçbir şeyi yapmazdı.

Koltuğunu salladım ve burnuna bir şaplak attım. "Elliot'ın arabasıyla gezintiye çıkıyoruz, Joey-Kız. Eğlenceli olmaz mı?" Bana salya sümük bir gülümseme fırlattı ve ben de omzumun üzerinden ona baktım. Düşündüğümden daha yakındı, tepemde durmuş etkileşimimizi gözlemliyordu. "Sanırım bu fikre sıcak baktığı anlamına geliyor."

Başını salladı. "Gidelim o zaman."

Düzenli olarak ikinci el mağazalarından alışveriş yapardım. Kendimi havalı hissedersen Target'tan.

Elliot beni bütçemin o kadar dışında bir mağazaya götürdü ki hiç komik değildi. Annem buradan alışveriş yapardı ama ben yapmazdım. Çekincelerim yüksekti ve o da bunu biliyordu ama ona güvenmemi istemişti, ben de güvendim.

Joey'nin bebek arabasını itti ve beni çok fazla aynanın, püsküllü kadife koltukların ve elmas gibi parlayan bir avizenin bulunduğu özel bir odaya götürdü.

Kendi kişisel alışverişçim beni, benim için seçtiğini iddia ettiği giysi raflarının bulunduğu bir perdenin arkasına götürdü. Bedenimi nereden biliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Artık kaç beden olduğumu bile bilmiyordum.

"Bay Levy iş kıyafetlerine ihtiyacınız olduğunu söyledi. Kısa kollu olmasını istedi," diye bilgilendirdi beni alışverişçim Nan, rafların arasında koşuştururken. İkimiz birbirimizden daha zıt olamazdık. Nan kırk yaşlarında, ufak tefek, platin rengi bir sarışındı, dar deri pantolon ve ipeksi bir kaşkorse giyiyordu ama ilk bakışta benim tarzıma yakın görünen güzel kıyafetler seçmişti.

Joey sabırlı davranıyordu ve Elliot da bunu yapmamı istiyordu, ben de ona uyup oyununu oynadım. Belki bir ya da iki şey alabilirdim ama bu büyük bir ihtimaldi. Sonra bir fiyat etiketi gözüme ilişti ve hemen hayır dedim. Kim bir pantolona dört yüz dolar öder ki?

Mesela annem.

Elliot da, beni buraya o getirdiğine göre.

Ben giymedim. Gördüğüm kıyafetler çok güzeldi ama hayır. Onları denerken eğlenirdim ve bir ikinci el mağazasında benzer bir şeyi yeniden yaratmaya çalışırdım.

Nan bana bir çift bol paça pantolon ve kısa kollu, adaçayı yeşili bir hırka giydirdi. İkisi de üzerime eldiven gibi oturdu ve Nan ellerini çenesinin altında birleştirerek halinden memnun görünüyordu.

"Bu mükemmel. Bay Levy buna bayılacak," diye sızlandı Nan, perdeye doğru koşarken.

"Elliot'ın bir fikri olacağından şüpheliyim."

"Elbette gösterecek. Ona her şeyi göstermeni istedi." Perdeyi araladı ve onu takip etmemi işaret etti. İsteksizce yaptım.

Elliot kanepede oturmuş, bebek arabasını ileri geri sallıyordu. Gözlerini Joey'den kaldırıp benimkilerle buluşturdu.

"Kıyafetlerimi onaylamanız gerektiği söylendi," dedim.

"Görmek istedim, onaylamak değil." Beni tepeden tırnağa taradı ama ifadesi o kadar anlaşılmazdı ki fikrinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunu beğendin mi?"

"Sanırım öyle." Ayna duvarında kendime bakmak için döndüm, kumaşa odaklanmaya çalıştım, vahşi saçlarımı ve gözlerimin altındaki gölgeleri eleştirmemeye çalıştım.

Pantolon popomu tam olarak sarıyor ve belimden yukarı çıkarak bana kum saati şekli veriyordu. Hırkanın yeşil tonu saçlarımı tamamlıyordu. İyi görünüyordum.

"Bu senin rengin," dedi Elliot. "Seni siyahtan başka bir renkte gördüğüm için rahatladım."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Kıyafetlerim hakkında çok fazla fikrin var."

Yüzünü buruşturdu. "O elbiseyi çekiştirip duruyordun Catherine. Belli ki rahatsızdın ve ben de kendini iyi hissetmeni istiyorum. Ama çenemi kapalı tutmalıydım. Özür dilerim."

"Yapmalıydın." Ellerimi kaburgalarımın kalçalarımın doğru gezdirdim. "Ben kin tutmam, Elliot. O zaman duygularımı incitmiştin ama bunu fazlasıyla telafi ettin."

"Belki de öyle, ama benim tecrübelerime göre, hatalı olduğumda bunu söylemek birbirimizi düzeltmek için çok önemli."

"O zaman birbirimize hak veriyoruz."

Hafif bir gülümsemeyle cevap verdi ve bakışlarını tekrar Joey'e çevirdi. "Daha fazlasını dene, ama bu kıyafeti kesinlikle alacaksın."

Bu muhteşem lüks ve şaşırtıcı derecede pahalı kıyafetleri almayacak olsam da tartışacak havada değildim ve daha fazlasını denemek için soyunma odasına geri döndüm.

Sırada diz hizasında kömür grisi bir süveter ve beyaz fırfır kollu bir bluz vardı. Elliot evet oyu verdi. Onun da benim alacağımı iddia ettiği üçüncü kıyafete geldiğimde, denediğim her şeyin hayranı olacağını düşünmeye başladım.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim, ama bu fiyatlarla belki bir çift çorap alabilirdim.

Nan siyah bir elbise tuttu. "Ofiste olmadığın zamanlarda giyecek bir şeye ihtiyacın var. Bunu dene."

Malzeme kaygan ipek gibiydi. Ona dokunmak için uzanmamak için kendimi zor tuttum. Benim olmayacaktı, bu yüzden malzemenin ne kadar ince olduğunu hissetmek bana sadece daha fazla işkence edecekti.

Ellerimi iki yanımda birleştirdim. "Hayır nine, benim bir bebeğim var. Ben daracık elbiseler giymem."

"Üç bebeğim oldu ve hâlâ çok seksiyim." Elbiseyi bana doğru itti. "Sadece bir dene. İçinde kendine karşı koyamayacaksın."

Bana başka seçenek bırakmadı, beni elbisenin içine soktu. Beni iç çamaşırlarımla görmeyeceği umudunu çoktan yitirmiştım. O gemi ilk kıyafetten sonra yelken açmıştı. Ve bu konuda o kadar gerçekçiydi ki, onun önünde kendimi utangaç hissetme şansım olmadı.

Kendime bile bakamadan beni perdenin arkasından itti ve Elliot'ın kapsamlı bakışlarından saklanacak yer kalmadı.

"MERHABA." Ellerimi kalçalarımda gezdirdim, kumaş görüldüğü kadar yumuşak ve dökümlüydü. "Nan bana bunu giydirdi. Aptalca görüldüğünden eminim, o yüzden beni soyunma odasına geri bırakır bırakmaz çıkarcayım."

"Hayır." Ayağa fırladı ve aramızdaki mesafeyi bir avuç adımda tüketti. Çıplak omuzlarımı avuçlarının arasına alarak bana baktı ve o kadar alçak sesle konuştu ki her kelimesine kilitlenmek zorunda kaldım. "Kendine bir bakmalısın, Catherine. Şu anki görünüşünde kesinlikle aptalca bir şey yok."

Aynaya bakmam için beni döndürdü ama yansımama bakmıyordum. Tek gördüğüm Elliot'tı. Kısacık, korunmasız bir an için bakışları öylesine sıcak ve şefkat doluydu ki, vücudumdan aşağı yuvarlanan bir alev çılgı gibi hissettim.

Ayrılan dudaklarımdan bir inilti
döküldü. Gözleri benimkilerle
buluştu.

"Elliot."

Eli omzumdan göğsüme, boğazımdan çeneme doğru kayd. Sıkıca
kavrayarak beni aynaya doğru çevirdi.

"Bak, Catherine. Kendini gör."

Bölüm Yirmi İki

Elliot

CATHERINE onu ilk gördüğüm andan itibaren beni hayrete düşürmüştü ama uzun bir süre ona bakmama izin vermemiştim. Onunla her gün çalışabilmemin tek yolu buydu. Dış görünüşünün büyük çoğunluğunu engelleyerek onu bu kadar uzun süre elimde tutmayı başarmıştım.

Ama karşımdaki kadın beni kendisinden başka hiçbir şeye bakamaz hale getirmişti.

Elbisesi değildi, gerçi kalp şeklindeki cömert poposunun ve yuvarlak kalçalarının üzerinden dökülüğü sanat eserinden farksızdı. Geçen yıl gördüğüm birkaç bakışta beklediğimden daha kapsamlı ve renkli olan, omuzlarına ve sırtının üst kısmına uzanan dövmeler de değildi. Derin bir nefes aldığı anda göğsünün dramatik bir şekilde yükselmesi ve göğüslerinin ince kumaşa baskı yapması bile değildi.

Tüm bunlar ateşliydi, seksiydi, muhteşemdi, ama o her zaman bunlardı ve ben bunu görmezden gelebiliyordum. Şimdiye kadar.

Kararlılığımı binlerce kesikle yok etmişti. Yüzünün etrafındaki kıvrıcık saç tutamları duvarlarıma karşı en ısrarcı kesiklerdi. Sonra dudaklarının baskısı, bana içten içe küfrederken gözlerinin arkasında her zaman dans eden ışık vardı. Ben de dahil olmak üzere zor adamlarla nasıl başa çıktığı. Aynı anda hem yumuşak hem de güçlü olabilme yeteneği. Yazılar. Lanet olası yazılar.

Josephine'e olan şefkati ve bağlılığı beni tamamen etkilemişti.

Elleri kıvrımlarında gezinirken Catherine'in parlak gözleri yansımasının üzerinde gezindi. Kaşlarını çatmıyordu ve kendini inceleme biçiminde eleştirel bir şey yoktu.

Başımı eğerek ağızımı kulağının yanına getirdim. "Ne görüyorsun?" Hafifçe döndü ve dudaklarım tenini sıyırdı. Nefes nefese kaldı. "Elliot, ben-" "Aynaya bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Elimin çenesinden kaymasına ve omzuna dönmesine izin verdim. Burada ince bir çizgide ilerliyordum. Eğer dikkatli olmazsam, ikimizin de hazır olduğundan daha ileri gidebilirdim.

Nefesini içine çekti, göğüsleri narin kumaşı bir kez daha test etti. "Bundan nefret etmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Elindeki tek şey buysa, gerçekten aradığından emin değilim. Tekrar deneyin."

"Ofis dışında benim patronum olmaya iznin yok, Elliot."

Öfkelendim ve ince, uçuşan saçlarından birkaçını dağıttım. "Kim demiş bunu?"

Yansımasını incelerken alt dudağı dişlerinin arkasında kayboldu. "Anne gibi görünmüyorum."

"Biliyorsun."

Gerginlik hemen omuzlarını yukarı çekti. "Ne? Neden-?"

"Sen bir annesin ama tek olduğun şey bu değil." Köprücük kemiğine dokunarak dikkatini düşüncelerinden çok bana çektim, o kadar açıldı ki neredeyse onları duyabiliyordum. "Kendine bir bak, Catherine. Gerçekten bak."

Yaptı ama kaslarındaki gerginliğin azalması biraz zaman aldı. Uzun, derin nefesler alırken omuzları yavaş yavaş gevşedi.

"Sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir parçamı tanıdım," diye mırıldandı. "Nasıl hem *bu* hem de Joey'nin annesi olabilirim?"

"Sen sadece öylesin. Anne olmak ne kadar önemliyse bu da o kadar sensin. Bu elbiseyi alacaksın."

"İş kıyafetleri belki ama böyle bir elbiseye ihtiyacım yok. Giyecek hiçbir yerim yok."

"Rockford binasının büyük açılışında giyeceksin. İş kıyafetleri de belki değil, evet." Avuçlarımı bileklerine doğru kaydırıp ve sıktım. "Git üstünü değiştir. Ben Josephine'le burada bekleyeceğim."

Onu bıraktığımda etrafında döndü, göğüslerimiz birbirine sürtündü. Kahverengi gözleri zengin bir topraktı, hayat ve sorularla doluydu. "Şimdi arkadaş mıyız?"

Sorusuna değil, açık sözlülüğüne güldüm. Ne olduğumuzu bilmiyordum ama arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim. "Bundan daha fazlasıyız."

Başını salladı, şaşkınlıkla gözlerini hızla kırıştırdı. "Bu nasıl oldu?"

Ağzım düğümlendi ve göğsümdeki yumruk iç duvarlarımı tırmalayarak açıldı. Ben de kendime aynı şeyi sormuş olmama rağmen buna verecek bir cevabım yoktu.

"Git giyin."

Burnunu kırıştırdı ama dinledi. Dolgun kalçalarında daha küçük bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek küstah bir salınımla uzaklaşırken, "Çok otoriter" diye mırıldandığını duymama izin verdi.

En azından bana tahammül edilemez demiyordu.

Josephine'i arabaya bindirip sürmeye başlar başlamaz bayıldı, biz de öğle yemeği için bir yemek kamyonunda durduk ve camları açık arabamda taco yedik. Serin, berrak kış havası içeri süzüldü.

Catherine, "Eminim bu arabada hiç taco yememişsiniz," diye alay etti.

"Kesinlikle hayır. Bunu hiç düşünmedim." Taco'mdan büyük bir ısırık aldım; tavuk, kişniş ve avokado dilimde patlayıp birbirine karıştı. "Şu anda pek çok seçimimi sorguluyorum."

Peçetesinin arkasından homurdandı. "Bazen insan olmak ve dağınık olmak iyidir."

"Dağınıklık umurumda değil."

"Yani seni rahatsız eden insan kısmı mı?"

"Düzen için güçlü bir ihtiyacım var. Aklımı başımda tutuyor." Taco'mun geri kalanını ağızma attım ve başımı koltuğa yasladım.

"Hayatınızı ele geçirmediği sürece bunda yanlış bir şey yok."

Düzen ihtiyacım kesinlikle hayatımı ele geçirmişti. Kaotik olma potansiyeli olan durumlardan ve insanlardan kaçındığıma şüphe yoktu. Luca bu yoldan en fazla saptığım kişiydi ve onun kaosu tahmin edilebilirdi, tabii ani evliliği beni şaşkına çevirmemişti. Neyse ki hepimiz için, kendimi toparlamıştım.

Bazıları Catherine ve Josephine'i evime getirme kararımı mükemmel kontrollü yolumdan bir başka sapma olarak görebilirdi, ama ben görmedim. Spontane bir karardı, evet, ama öngöründen yoksun değildi. Catherine bilinmeyen bir varlık değildi. Hayatı kaos içinde olabilirdi ama

değildi. Varlığı rahatlatıcı ve sakin, yatıştırıcı ve aydınlıktı. Bir güneş ışığı değildi, daha çok kavurucu bir günde serin bir esinti gibiydi. Onu fark ettiğim andan itibaren bu onun için geçerliydi.

"Sana sormak istediğim bir soru var." Ağzını sildi, kaşlarını kaldırdı. "Sor bakalım." "En sevdiğin kitap *Küçük Kadınlar* mı?"

Bir bacağı diğerinin altına girecek şekilde kayarak bana baktı, dirseği konsolda, çenesi yumruğunun üzerinde, kitaplar hakkında konuşmaya hazırlanıyordu. "Jo March benim en sevdiğim karakter. Kitap da öyle."

"Demek kızınıza onun adını verdiniz."

"Evet." Çöpünü topladı ve aramızdaki konsolda duran kese kağıdına doldurdu. "Kitabı ilk okuduğumda kendimi Amy olarak tanımlamıştım ama keşke Jo olsaydım dedim ve eğer bir kızım olursa ona bu ismi vereceğime dair kendime söz verdim."

Başımı kaşıdım. "*Küçük Kadınlar*'ı okumayalı uzun zaman oldu. Amy şımarık, üzerine titrenen bir velet değil miydi? Onda kendini gördüğüne inanmakta zorlanıyorum."

"Gençliğimi bilmezsiniz. Bencil, melodramatik, vahşi bir çocuktum. Ailem, ben onları çok zorlayana kadar beni şımartmıştı. Amy gibi beni de Fransa yerine Meksika'ya gönderdiler."

"Ne? Seni gönderdiler mi? Onlarla konuşmamana şaşmamalı."

"Berbat bir haldeydim ve benimle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı. On altı yaşımdayken bir adamla tanıştım. Bu yönümü teşvik eden öfkeli, sapkın bir serseriydi. Birlikte dünyaya kızgın olmaktan çok keyif aldık." Gülüşü açıkça acıydı. "İşte burada sana benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirebilecek bir şey itiraf etmeliyim."

İtirafının ne olabileceğine dair bir tahminim vardı. "Bu tutuklanmanla mı ilgili?"

Gözleri irileşti. "Biliyor musun?"

"Sadece geçmiş araştırmanızın bana söylediği. Bunu sizden duymak isterim." "Elbette, geçmiş araştırması," diye fısıldadı kendi kendine.

"Adam,

Kötü erkek arkadaş, beni radikalleştirdi. Kolay bir hedeftim, zaten kendimi yuvarlak bir deliğin içindeki köşeli bir delik gibi hissediyordum ve o da bundan besleniyordu. Muhtemelen iyi niyetlerle yola çıkmış ama bir yerlerde çıldırmış olan bu gruba dahil olduk. Gelişme karşıtıydılar ve babam-"

"Samson Warner. Doğu Yakası'ndaki en büyük emlak geliştiricilerinden biri."

"Gerçekten çok titizdin." Derin bir nefes verdi. "O zaman babamın senin kadar titiz olmadığını biliyorsun."

Samson Warner yoksul mahallelere girerek, belki de nesillerdir orada yaşayan insanların evlerini satın alıp yerle bir ederek isim yapmıştı. Sonra da evlerin yerine sadece en zenginlerin alabileceği pırıl pırıl kuleler dikti. Onun iş modeli benim taklit etmeyi seçeceğim bir şey değildi ve genç bir Catherine'in neden tüm gücüyle ona karşı çıktığını anlayabiliyordum.

"Bunu biliyorum. Bu yüzden mi onun binasına girdin?" diye sordum.

"Asil bir özgürlük savaşçısı olduğumu iddia etmeyeceğim. Yok etmeye kararlı bir gruba dahil oldum. Tesadüfen babamın kim olduğunu öğrendiler ve bir sonraki hedeflerinin o olacağına karar verdiler. Ben de buna uydu çünkü kendimi düşünemeyecek kadar kaptırmıştım." Bir kahkaha daha attı. "Polis dakikalar içinde geldi. Kelepçelenmeden önce spreylilik boyayla 'zenginleri yiyin' yazmıştım."

"Küçük asi. Yaptığım işe bakılırsa benim için çalışmak istemene şaşırdım."

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım bunca zaman sonra işinizi yürütme şeklinize hayran olduğumu biliyorsunuz. Ama beni işe almadan önce suç geçmişimi *öğrendiğiniz* için, sizin için çalışmamı istemenize şaşırdım."

"Eski bir atasözüdür: Düşmanlarını yakınında tut," dedim, bu da onu güldürdü. Ben de onun eğlencesine katıldım. Catherine düşmanım olabilecek en uzak kişiydi.

Muhtemelen bu hikâye beni daha çok endişelendirmeliydi ama ben onu sevimli buldum. Genç ve vahşi Catherine, spreyci boyası ve inançlarıyla. Yine de tutuklanmasına izin veren adamın canı cehenneme. Onu da kontrol etmiştim. Oregon'da çamurlu bir komünde yaşıyordu ve bir kadını diğer iki adamla paylaşıyordu.

"Ailem yaptığım şeyi eğlenceli bulmadı. Hapisten çıktıktan sonra kırk sekiz saat içinde beni uçağa bindirdiler."

"İtibarları için mi endişeleniyorlardı?" İçim yanan lavlarla doluyken cüret ettim. Bu kızın sabıka fotoğrafını görmüştüm. On sekiz yaşında, ağlıyor, korkmuş ve yalnız. Yanlış yapmıştı. Cezalandırılmayı hak etmişti. Ama babası olsaydım, onu cehenneme gönderme şansım olmazdı. Yüzüne bir kez bakardım ve yıkılırdım.

"Mmhmm. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen onlar da benim için endişeleniyorlardı. Kendimi kaybediyordum. Meğer beni aileden kovmak benim için yapabilecekleri en iyi şeymiş. İçimde hala biraz Amy olabilir ama el emeği ile çalışarak ve içinde büyüdüğüm yaldızlı kafesin görmeme izin verdiğinden daha fazla dünyayı tanıyarak şımarıklığımı attım."

Öfke içinde çok zaman geçirmiştim, ama hiç tanımadığım insanlara karşı duyduğum ani öfkenin derinliğine dokunan çok fazla zaman hatırlamıyordum.

Ve Catherine'in sesi tüm bunları onaylıyor gibiydi.

"Neden kızgın değilsin?"

Bir acı kahkaha daha. "Oh, öyleydim. Ama yıllar geçti ve kesinlikle terk edilme sorunlarıyla uğraşıyor olsam da, sonunda bana bir iyilik yaptıklarını biliyorum. Eğer kalsaydım, ya beleşçi, bağımlı bir kocam ya da annemin bir klonu olacaktı. Her ikisini de düşünmek bile derimi yüzmek istememe neden oluyor."

"Yapma bunu." Parmaklarımı bileğine kenetledim. "Tenini seviyorum."

Başını sertçe bana doğru çevirdi, yanakları o kadar parlaktı ki arkadan aydınlatılmış gibi görünüyorlardı. Bu kadın yüzünü gizleme konusunda uzman olabilirdi.

ama kızarması onu her zaman ele verirdi.

"Dövmelerden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

"Ben de öyle olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim ve ikimizin de iyiliği için ailesi konusunu kapattım. "Sanırım senin üzerindeki hemen hemen her şeyi takdir ederdim."

"Elliot..." Adımı soluk soluğa söyledi ve bu beni derinden etkiledi. Bunu tekrar duymaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Josephine yumuşak bir çığlık attı ve arabada bizimle birlikte olduğunu hatırlatmak için doğru zaman olduğuna karar verdi.

"Uh-oh." Catherine güldü, parmakları dudaklarını sıyırdı. "Çok heyecanlanmadan eve gitsek iyi olur."

"Gitmeden önce onu beslemek ister misin?" Josephine nadiren ağlardı, ağladığında da onu durdurmak için her şeyi yapardım. O kadar küçük ve çaresizdi ki, en fazla on ya da on iki kiloydu. Bir şey istediğini bilmek ve bunu ona hemen verememek beni deli ediyordu.

"Hayır, on dakikalığına iyi olacak. Hadi eve gidelim."

Tereddüt ettim ve Jo yine inledi. Burada oturduğum her saniye onu beslemekten ve rahatlatmaktan alıkoyuyordu, bu yüzden arabayı vites taktım ve iki yolcumu güvende tutarken cesaret edebildiğim kadar hızlı sürdüm. Catherine yol boyunca Jo'yla konuştu ve arada bir kolumu okşayarak ikimizi birden yatıştırdı. Bebekte daha çok işe yaradı.

Garaja girdiğimde Jo'nun inlemeleri yavru kuş çığlıklarına dönüşmüştü. O kadar gerilmiştim ki kendimi arabadan dışarı atmak, onu koltuğundan indirmek ve göğsüme yaslamak için tek yapabildiğim buydu.

Onu kollarıma aldığım anda ikimiz de sakinleştik.

Catherine arabanın etrafında dönerek bana sırtıttı. "Bebeğimi mi çalıyorsun, Elliot?"

Başının arkasını avuçlayarak onunla birlikte sevdiği şekilde sallandım. "Ağlamasından gerçekten hoşlanmıyorum."

Catherine bana doğru eğildi ve kızına baktı. Bir parmağını kızının küçük, yuvarlak yanağında gezdirdi ve içini çekti. "Ben de bilmiyorum ama ona bir baksana. Gayet iyi."

"Onu beslemelisin. Şimdi."

Gözleri parladı. "Evet, bunu planlıyordum. Önce onu bana geri vermen gerekebilir."

Onu geri verdim ama bu tahmin ettiğimden de zor oldu.

"Elliot!"

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Catherine'in Josephine'i yatırdıktan sonra hışımla oturma odasına girdiğini görünce şaşırmadım. Teslimat geldiğinde onunla birlikte yürüyüşe çıkmıştı ve belli ki evine bakmamıştı.

dolapta duruyordu. Sanırım ne yaptığımı fark etmişti ama buna şaşırması gerekirdi.

Kanepede oturduğum yerin önünde durdu, elleri kalçalarına gitti. Kızgın olabilirdi ama küçük şortunun içinde çıplak ve göz hizamda duran kalçaları dikkatimi dağıtmıştı.

Catherine'in kalçaları süt gibi solgun ve kalındı, sıkıca birleşmişlerdi. Aralarından hiçbir ışık ya da insan kaçamazdı. Birini turuncu ve pembe çiçeklerle işlenmiş gibi görünen bir dövme süslüyor, diğerine ise çiçek açmış bir kaktüs tırmanıyordu.

Hiç düşünmeden, ki bu hiç bana göre değildi, kaktüse dokunmak için uzandım. Sürüklenen parmak uçlarımın izlediği yol boyunca teninde tüyler diken diken oldu. Görüldüğü kadar yumuşaktı, pürüzsüz bir krem gibiydi.

"Bunu sevdim," diye mırıldandım.

"Teşekkür ederim." Diğer bacağıma geçip parmaklarımı iplikten yapılmış gibi görünen, mürekkepten yaratılmış parlak bir illüzyon olan çiçeklerin üzerinde gezdirdiğimde keskin bir nefes verdi. "Meksika'da bir sanatçı tarafından yapıldılar."

"İnanılmaz derecede yetenekliler."

"O-bir saniye bekle." Ayağını yere vurarak bacağına hipnotize edici bir dalgalanma yarattı. "Sana kızgıyım."

Sonunda yüzüne baktım, yanaklarının kızardığını görünce şaşırmadım. Ereksiyon halindeyken pişmanmış gibi davranmak zordu, bu yüzden denemedim.

"Bana kızgın olman için bir neden düşünemiyorum. Birlikte güzel bir gün geçirmedi mi?"

Elleri iki yanında kenetlenmişti. Ne kadar kızgın olduğuna neredeyse gülecektim ama bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyordum. Ayrıca, derinlerde bir yerde

artık kendini tutmamasından memnundum. Haftanın her günü onun öfkesini kontrollü kibarlığına tercih ederdim.

"Kafamı karıştırmaya çalışma." Kollarını iki yana açtı. "Dolabım dolu, Elliot. Neden dolu?"

"Bunu anlamamanın çok zor olduğunu sanmıyorum. Sana denediğin kıyafetlerin evet olduğunu söyledim. Neden kendin için aldığın tek gömleği kastettiğimi düşündüğünü anlamıyorum. Ben hepsini kastetmiştim."

"Bana bütün bir gardırop alamazsın," diye itiraz etti.

İç çekerek bilgisayarımı bir kenara bıraktım ve ayak parmağımın ucuna gelecek şekilde durdum. Parmak eklemimi çenesinin altına bastırarak yüzünü geriye doğru eğdim.

"Sanırım yapabileceğimi göreceksiniz ve yaptım da. Denediğin şeyi beğendiğini biliyorum, sorun nedir?"

"Bu çok fazla, Elliot. Fiyat etiketlerini gördüm. Çok ama *çok* fazla."

"Hmm. Katılmıyorum. Sen benim asistanımsın ve Profesyonelce. Ben senin patronun olduğuma göre, işini etkin bir şekilde yapabilmen için ihtiyaç duyduğun şeyleri sana temin etmek benim ayrıcalığımdır. Bugün denediğin tüm kıyafetlere ihtiyacın olduğuna karar verdim-"

"Ve sonra bazıları. Kesinlikle daha önce hiç görmediğim parçalar vardı."

"Ve sonra bazıları." Çenesinin inatçı kısmını parmaklarımın arasına aldım. "Her şeyi beğendin mi?"

Yanaklarını havayla doldurdu, sonra yavaşça bıraktı, gözlerini bana dikti. "Öyle yaptığımı biliyorsun. Nan kusursuz bir zevke sahip."

"Öyle, bu yüzden benim için de alışveriş yapıyor."

"Bu çok fazla," diye fısıldadı.

"Hayır, değil." Çenesini hafifçe salladım. "Bütün bunlara sahibim ve sana bir damlasını vermek istiyorum. İzin ver, Catherine. Hiçbir koşul ya da beklenti yok."

"Bunu nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum."

"Tek yapman gereken teşekkür etmek ve Pazartesi günü o yeşil kazağı giymek."

Sonunda bu onun gülümsemesini sağladı. "Yeşil kazak benim favorimdi."

Ben de sıırttım. "Belli oluyordu. Onu giyerek soyunma odasından çıkar çıkmaz parladsın. Ama hepsinin içinde inanılmaz görünüyordun. Sana her gün yeni kıyafetlerinle bakmak için sabırsızlanıyorum."

Parmaklarını bileğime doladı ve kendini tuttuğum yerden kurtardı. Sonra kolumu göğsüne bastırarak ağır göğüslerinin arasına soktu. Farkında olmadan bir adım daha yaklaştım.

"Her şey için teşekkürler Elliot. Bana ve Joey'e karşı çok cömert davrandın ve ben sadece-" Gözlerini kırpıştırarak, tekrar bana dönmeden önce başını bir an için yana çevirdi. "Pek çok insanın senin benim için yaptığın gibi başkaları için kendi yolundan çıkacağını sanmıyorum."

Parmak eklemlerimi ağzına götürdü ve hafif bir öpücük kondurarak beni hazırlıksız yakaladı. Boynumun arkasını kavrayıp beni bekleyen ağzına doğru çektiğinde hazır değildim. Dudakları sıcak, sert bir öpücükle benimkilere doğru kaydı, beynim yanıt veremeyecek kadar sersemlemişti.

Catherine beni öptü ve benim tek yaptığım orada durmaktı. Öylece durdum.

Kıpırdamadan

.

Yanıt
vermiyor.

Düşünmeyi beceremiyor.

Dudakları benimkilerden ayrıldı ve bir adım ötede eliyle ağzını kapattı, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Kahretsin, özür dilerim. Bu bir daha olmayacak. Çok, çok özür dilerim."

Kaçmak için döndüğü anda beynim tekrar devreye girdi. Üzgün olması gereken bir şey olduğunu düşünerek gidiyordu. Bu durumun yakınından bile geçmiyordu.

Kolumu çekerek onu ensesinden yakaladım ve göğsüme doğru döndürdüm. Nefes nefese çarpıştık, göğüsleri karnımın üst kısmına yaslandı. Beni, durumu ve duygularımı yanlış okuduğu için kendini azarlamasına bir saniye daha fırsat vermeden eğildim ve ağzını kendi ağzımla kapattım.

Parmaklarım saçlarının arkasına saplandı ve onun parmakları da tişörtümün kenarlarını kavradı. Onu bu pozisyonda yakalamışken kendime doğru bastırıp dudaklarından içmemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama kendimi tuttum, onu yavaşça öptüm, dilimi üst dudağında gezdirerek ağzını benimkiyle birlikte hareket etmeye zorladım.

Onun tatlılığını tattım, kan dolaşıma çektim. Parmaklarımı onun kalın, vahşi buklelerine doladım. Kolumu beline dolayarak onu bu pozisyonda olabildiğince yakın tuttum.

Catherine önce çekingen okşamalarla beni öptü, ama kısa süre sonra daha emin oldu, daha yakınıma sokuldu, daha derin emdi, nefesini ciğerlerime çekti.

Sonra, işim bitmek üzereyken beni ilk çeken o oldu. Bir örnek almıştım ve şimdi tüm ziyafeti istiyordum.

Avuçlarını karnımda düzleştirdi ve geri itti. "Gerçekten yatağa gitmeliyim."

Onu bırakmaya hazır bile değilken saçlarını serbest bırakmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Parmak uçlarımı çıplak kollarında gezdirdikten sonra ellerinde durdum ve onları avuçlarımda sıktım.

"İyi geceler, Catherine."

Alt dudağını dişledi ve her parçam onu kanepeye fırlatıp o dolgun dudağını iki dudağımın arasına almak istedi.

"İyi geceler, Elliot."

O uzaklaştı ve ben tekrar yalnız kaldığımda inledim.

Ne kadar istesem de -istemıştim, bu hiç söz konusu değildi- bundan kaçıyordum. Catherine dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde neyi uyandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Uzun zamandır dikkatle soğuk tuttuğum arzumun ateşini körüklemişti.

Geri dönüşü yoktu.

Midem alevlerle doluydu ve onun için yanıyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Catherine

Gömme dolabımın ortasına oturdum, Joey-Kız yanımda bir battaniyenin üzerinde, giysi raflarıma, ayakkabı ve çanta raflarıma bakıyordu.

Yeni gardırobum bir gecede çoğalmış gibiydi. Sıra sıra ayakkabılar vardı; şık topuklular ve eğlenceli botlar. Çıtçıt ve kalın fermuarlı çantalar. Fırfır omuzlu üstler, diz boyu etekler, sevimli hırkalar, özel dikim pantolonlar ve *bir sürü* elbise. Hepsi benim tarzımdı ama daha yüksekti.

Pantolonu kontrol ettim. Mağazadan çıkmamızla dün gece dolabımdaki her şeyi keşfetmem arasında bir zamanda, mükemmel bir uzunlukta kıvrılmışlardı.

Çok düşünceliydi. Ama o Elliot'tı. Böyle detaylar onun gözünden kaçmazdı.

"Bütün bunları görüyor musun, tatlım? Müstehcen!"

Joey ayaklarını tekmeledi ve alnı kırıkmış bir halde lambaya baktı. Yatağımın üstündeki vantilatörü hâlâ seviyordu, belki beni sevdiğinden daha çok seviyordu ama bu lambaya vurulmuştu. Tatlı, küçük bir avizeydi, bu yüzden ona olan tutkusunu anlıyordum.

"Hepinize hediye atın ağızına bakmamaktan bahsettiğimi biliyorum, peki ya öpmeye ne dersiniz? Çünkü ben öptüm ve ne düşündüğümü bilmiyorum." Burnuna dokunarak gülümsemesini sağladım. "Ne dediğimi bilmiyorsun. Umarım sen anladığında annen de kendine gelir. Gördün mü? O kadar çok küfretmeyi bıraktım."

Çok fazla uyuyamamak benim için yeni bir şey değildi ama dün gece normalden daha kötüydü. Neredeyse hiç uyumamıştım, dönüp durmuş, Elliot'ın dudaklarımı dudaklarında hissetmesine karşılık vermemesini düşünüp durmuştum.

Evet, sonunda beni geri öpmüştü ama her şeyi berbat ettiğim hissini içimden atamıyordum. Her şey bu kadar sorunsuz ilerlerken ben her şeyi değiştirmiştım.

İşin kötüsü, öpüşene kadar onu öpeceğimi bile bilmiyordum. Beynim sohbeti bırakmaya karar vermiş, dizginleri içgüdülerime vermişti ki bu inanılmazdı. İçgüdülerime güven olmazdı.

Örnek A, içgüdülerim bana Liam'ın harika bir ortak ebeveyn olacağını söylediği için var olan bebek.

Şimdi dolabımın zemininde oturmuş, tüm güzel kıyafetlerime bakıyor ve Elliot'la tekrar nasıl yüzleşeceğimi merak ediyordum. Bütün gün ondan kaçmış, Joey'i Raymond ve Davida ile takılmaya götürmüş ve sonrasında bir parkta dolaşmıştım.

Ama karnım gurulduyordu. Yemek yemem gerekiyordu. Hiçbir zaman *unuttuğum* için öğün atlayabilen kızlardan biri olmamıştım ve Joey doğduğundan beri bu durum daha da artmıştı.

Elliot'tan kaçmak zaten aptalcaydı. Yarın birlikte çalışmamız gerekiyordu. Ondan önce her şeyi açıklığa kavuşturmak daha iyiydi.

"Ne düşünüyorsun, Joey-Kız? Akşam yemeği için ava çıkmaya hazır mısın?" Beni anlamış gibi elini buldu ve yumruğunu emmeye başladı. "Sen de açmışsın gibi davranmaya çalışma. Beni kandıramazsın. Seni daha yeni besledim, seni süt canavarı."

Bir gırtlak sesi duyuldu ve döndüğümde bir omzunu dolap kapısına yaslamış, çok eğlenmiş bir Elliot buldum. Tanrım, ne kadar da durgun ve rahat bir görüntüsü vardı, uzun bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, elleri siyah joggers'ının ceplerindeydi. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Felaket derecede iyi görünüşü, rastgele ama giderek daha sık görülen şefkat nöbetleriyle birleşince çöküşüm olacaktı.

"Kızına lakap takman hiç hoş değil, Catherine," diye kestirip attı. "O bir sütkolik. Gerçeğin etrafında dolanmayacağım."

Nefesinin altında gülerek dolabıma girdi ve bana elini uzattı. Kabul ettim ve uzun parmakları benimkileri içine alarak beni ayağa kaldırdı. Sonra çömeldi ve Joey'i kollarının arasına aldı.

"Haydi, Jo. Anneni beslememiz lazım ki seni en sevdiğin maddeyle besleyebilsin."

"Enabler," diye homurdandım, arkalarından giderken. "Senin korkunç kulak misafiri olma alışkanlığından bahsetmemiş miydik?"

"Bunun gizli dinleme olmadığına karar verdiğimizizi sanıyordum." "Böyle bir karar alınmadı."

Sadece güldü, kızım kollarında güvendeyken merdivenlerden dikkatlice indi.

Mutfak barının üzerine suşi tabakları yerleştirildi ve Joey'nin zıplama koltuğu Elliot'ın taburesinin yanına kuruldu. Onu oturttu ve müziği açtı.

Yanıma oturup peçetesini kucağına yaydığına şaşkınlıkla ona göz kırptım. Baktığımı fark etti ve kaşlarını kaldırarak bana döndü.

yükseltildi.

"Suşı istemiyor musun?" diye sordu.

"Akşam yemeğini benimle mi yiyeceksin?" "Evet. Bu bir sorun mu?"

"Hayır, tabii ki değil."

Burada yaşadığımız haftalarda, Elliot akşam yemeğini paylaşmamız için eve zamanında gelirse, ben yemek yerken Joey'i kucığına alır ve sonra birbirimizden ayrılırdık. Bir gün önce arabasında yediğimiz tacolar dışında hiçbir yemeğı gerçekten paylaşmamıştık.

Burnundan nefes verdi. "Deneyeceğiz. Takılmaktan mutlu ve bu akşam seninle yemek yemek istiyorum."

"Tamam." Ona bakmak için arkama yaslandım. Bizimle hiç ilgilenmiyordu, yumruğunu emiyor ve üzerinde yükselen bardan sarkan oyuncaklara bakıyordu. "Bunu gerçekten çok isterim."

Elliot konuşma zamanının geldiğine karar verdiğinde iki parça suşı yemiştım. "Bütün gün benden kaçtın mı, çünkü ne hakkında utanıyorsun? Dün gece ne oldu?"

Bir ağız dolusu pirinç ve ton balığını o kadar hızlı yuttum ki boğazımdan atmak için uzun bir süre su içmek zorunda kaldım.

"Belli ki," dedim. "Neden olmayayım ki?"

Çenesindeki kılları temizledi. "En azından dürüstsün." Sonra beni ensemden yakaladı ve yüz yüze, burun buruna gelecek şekilde kendisine doğru eğdi. "Utanacak hiçbir şeyin yok. Utanacak biri varsa o da benim. En iyi halimde değildim."

"Formun iyiydi. Sana saldıran bendim."

Ofladı, sıcak nefesi ağzımın üzerinde gezindi. "Bir cyborg olduğuma inanıyor olabilirsin ama güzel bir kadın beni öptüğünde verdiğim normal tepkinin, pilimin şarj edilmesi gerekiyormuş gibi orada durmak olmadığına

söz veriyorum."

"Güzel kadınlar sizi genellikle durup dururken öper mi?" "Buna hazırlıklı olmamı gerektirecek kadar sık değil."

Ben güldüm, o da sırtarak yanaklarını kaldırdı. Her şeyi göremeyeceğim kadar yakındık ama gözlerinde parlayan neşe damarlarımı ısıtmaya yetmişti.

"Seni uyarmadan bir daha öpmeyeceğim," diye fısıldadım. "Lütfen okuyun. Okuyacağım-"

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve tepkisi anında oldu. Beni kendine çekti, parmakları saçlarımın arkasına dolandı, diğer eli kalçamdaydı. Başımı geriye doğru çekerek kontrolü ele aldı, yavaş, kasıtlı okşamalarla beni yuttu, ağızlarımızı yapboz parçaları gibi hizaladı, bizi birbirimize kilitledi.

İçinin derinliklerinden yükselen inilti beni eritip bir su birikintisine dönüştürmeye yetti. Gömleğine tutunarak daha da yaklaştım ve ağzımı ona açtım. Karnım sıcacıktı, göğüslerim ağırlaşmıştı ve karıncalanıyordu.

Lanet olsun.

Göğüslerim karıncalanıyordu. Bu hiç iyi değildi.

Elliot onu artık öpmediğimi fark edince geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neyin var?"

"Ben...biz..." Artık çok geçti. Hissettim, sütüm dışarı sızarken tankım meme uçlarıma yapıştı. Güneşe çok yakın uçmuştum, üzerimde sadece bir emzirme atleti olduğuna aldırmadan patronumla öpüşüyordum. Sütyen yoktu. Ped yok. "Islandım."

Göğsünden bir gümbürtü daha yükseldi. "Bu iyi bir şey. Neden bayılmak üzereymiş gibi görüldüğünü anlamıyorum."

Gözlerimi kapattım, keşke kendimden geçebilseydim. "Orası değil. Orası da ıslak ama... Tanrım, Elliot. Şu an çok utanıyorum. Olabilir

"Bana bakmayacak mısın ki buradan bir parça onurla kaçabileyim?"

Hâlâ beni tutarken arkasına yaslandı ve ben bakmayı reddettim. Ne gördüğünü zaten biliyordum: hain meme uçlarıma yapışan nemli kumaş.

"Bu anne sütü mü?"

"Evet." Tüylerim diken diken oldu. Çocuğumu beslemek söz konusu olduğunda tüm bunlar doğal ve güzeldi ama Elliot gibi bir adamın bu felakete tanık olması kendimi istenmeyen ve iğrenç hissetmeme neden oldu.

"Josephine ağladığında bu oluyor. O ağlamıyor," dedi.

Gözlerimi açmaya cesaret ettim ve onu ıslak tankımı incelerken buldum. İğrenmiş görünmüyordu. Aksine, büyülenmiş gibi görünüyordu. Bunun daha iyi olup olmadığını bilmiyordum.

"Bazen tahrik olduğumda oluyor." Göğüslerimi kollarımla kapattım, çok açıktaydı.

"Yapma bunu. Saklanma." Bileğimi nazikçe tutarak kolumu kucağıma indirdi. "Utanacak bir şey yok, Catherine."

"Utanmıyorum. Sadece bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Farklı ama tuhaf diyemem. Hiç de değil," dedi, her kelimesinde sıcaklık titriyordu.

Bunu *sevdi* mi?

"Ama son seferinde kızgın görünüyordun."

Başını eğdi. "Neden kızgın olduğumu düşündün ki? Hissettiğim son şey buydu."

"Bana kızdığında yaptığın gibi kıpkırmızı oldun."

Bana o kadar uzun süre baktı ki artık benimle konuşmayacağını sandım.

Sonunda yaptı.

"Senin gibi ben de yüzümün ne zaman kızardığını hiçbir zaman kontrol edemedim. Ama öfke hiçbir zaman tetikleyici olmadı."

"Neymiş o?" Biraz nefes nefese sordum.

Bakışları yüzümde gezindikten sonra tekrar göğsüme yöneldi. "Utanç, bazen, ama bu beni genellikle etkileyen bir duygu değil. Çoğu zaman arzudan kaynaklanır."

Ben susturamadan bir nefes kaçtı. Aklıma Elliot'ın bana kıpkırmızı baktığı ve benim de onun kızgın olduğunu düşündüğüm zamanlar geldi. Tüm etkileşimlerimizi yeniden gözden geçirmek için zaman ayırmam gerekecekti.

"Evet," dedi ve tekrar bana yaklaştı. "Düşündüğün her şey tamamen doğru."

Sonra ağzını ağzıma bastırdı ve dilini ayırık dudaklarımın arasına soktu. Sandalyemden düşmemek için ona yapıştım ve parmaklarımı kalın saçlarının arkasından geçirdim.

Bu öpücük derin, sertti ve çok çabuk bitti. Alt dudağımı bir kez ısırdı, sonra başparmağını dudağımın üzerinde gezdirip tatmin olmuş bir homurtu çıkarmadan önce bir kez daha ısırdı.

"İşleri yoluna koyduğumuza göre, hadi akşam yemeği yiyelim."

Beni sandalyemde döndürdü ve yemek çubuklarımı uzatmadan önce kucağımdaki peçetemi yeniden düzenledi. Çubukları aldım ve sanki az önce beni aptalca öpmemiş ve gömleğim kendi sütümle ıslanmamış gibi birlikte yemek yedik.

Bir kez daha uyuyamadım. Joey birkaç saattir sızmıştı ve büyük olasılıkla sabaha kadar uyanmayacaktı ama ben gözümü tavana dikmiş, yorgun bedenimin dinlenebilmesi için beynimin kapanması için yalvarıyordum.

İşe yaramazdı.

Hayal kırıklığı içinde yorganı üstümden atarak, kızımı uyandırmamaya dikkat ederek odadan çıktım. Belki aşağı inip bir fincan çay eşliğinde kitap okursam, birkaç saat uyuyabilecek kadar rahatlayabilirdim. Çok az dinlenerek çalışmayı öğrenmişim, bu yüzden gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu.

Mutfağa doğru ilerleyerek çayın saklandığı dolabı açtım. Ama kutuya bakarken, çayı yapmak için gereken hareketleri yapacak gücü kendimde bulamadım. Yorgunluk beni öylesine ağırlaştırmıştı ki atalet iliklerime kadar işlemişti, yine de gözlerim sonuna kadar açıktı.

"Uyuyamıyor musun?"

Başımı çevirdim ve Elliot'ın bol pijama pantolonundan başka bir şey giymeden mutfağa girişini izledim. Gövdesi, ormanda sinsice dolaşan bir puma gibi güçle dolu yağsız kaslardan oluşuyordu. Bir tutam siyah saç, karnından yukarı doğru bir çizgi çizerek göğsüne yayılıyordu. Parmaklarım seğirdi, bu sefer eski günlerdeki gibi onu ters çevirmek değil, göğüs kollarını çekme dürtüsüyle.

"Hayır." Dilimin üst dudağımı yalamak için dışarı çıktığını fark ettim. *Aşüfte*. "Beynimi kapatamıyorum."

Önümde durdu, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve dikkatlice kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Yorgun görünüyorsun. Dinlenmen gerek."

İçimi çektim. "Yapabilseydim yapardım."

"Bunun sorumlusu ben miyim?" Gerçekten endişeli görünüyordu, kaşları derin ve mutsuzdu.

"Hayır. Benim."

"Bela mı yaratıyorsun?" "Her zaman."

Beni incelerken kaşları daha da çatıldı. "Ne yardımcı olur?" "Gerçekten hiçbir şey. Sadece yatacak kadar yorulmam gerekiyor."

Elimi avucunun içine alarak beni kendine doğru çekti, sonra çenemi parmak boğumuyla kavradı, başımı geriye doğru eğdi ve ağzını ağzıma değdirdi.

"Bırak da seni yorayım." Beni tekrar öptü, dudaklarının benimkiler üzerindeki fısıltısı tüylerimi diken diken etti.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bana güveniyor musun, Catherine?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Elliot'a elimden geldiğince güveniyordum.

"Benimle gel."

Elimi tutarak beni üst kata çıkardı, benim odamı atlayarak kendi odasına girdi. Beni yatağa götürdü ve sinirlerim karnıma doğru tırmandı.

"Buna hazır değilim." Elini bir can simidi gibi kavradım. "Yapamam-"

Dudaklarıma dokundu. "Seni becermeyeceğim. Uzanmanı ve dönen derviş zihnini kapatmak için gerektiği kadar boşalmanı sağlamama izin vermeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, tatlım? Benim için iyi bir kız olup seni yalamama izin verir misin?"

Aman Tanrım. Ayak parmaklarım üzerinde durduğum kalın halının üzerine kıvrıldı ve gözlerimin kafamın içinde geri dönmesini engellemek zorunda kaldım. Benimle böyle edepsizce konuşan ve başımı döndüren bu adam kimdi?

Bu kararı ikinci kez sorgulamadan önce başımı salladım. "Çıplak olmak istemiyorum."

"Tamam," diye yatıştırdı, kalçalarımı avuçlarının arasına aldı ve iki parmağını şortumun bel bandına soktu. "Ama bunları çıkarmam gerekecek."

Üzerimde öncekinden farklı bir tank vardı. Uzundu ve henüz iyileşmemiş ve belki de hiç iyileşmeyecek olan karnımı örtmek için aşağı çekebiliyordum.

"Onları çıkarabilirsin."

Yatağın kenarına oturdu ve beni dizlerinin arasında duracak şekilde konumlandırdı. Beni oraya oturttuğunda, şortumu kendine özgü bir ustalıkla bacaklarımdan aşağı indirdi. Atletimin eteklerini aşağı doğru çekerek dışbükey karnımın büyük kısmını kapattım.

Elliot hırlayarak beni daha da yakına çekti, yüzü göbek deliğimin altındaki kıvrıma bastırdı.

"Gerçekten güzel kokuyorsun." Beni orada tuttu, kolları beni sardı, yüzü en mahcup olduğum yere sokuldu. Onun kucağında ne kadar uzun süre kalırsam, parmaklarımı saçlarında gezdirip etrafında kıvrılana kadar kendimi o kadar rahat bıraktım.

Ayaklarımda üzerinde sallanıyordum, yorgundum ama hâlâ çok uyanıktım. Elliot bizi döndürdü, böylece ben onun yatağında sırtüstü yatarken o da bacaklarımda arasına diz çöktü.

Sıkışmış saçlarımı serbest bırakarak omuzlarıma yaydı ve sonra yaptığı işi inceledi.

"Çok güzel," diye mırıldandı, parmak uçlarını yanaklarımda ve hassas göğüslerimde gezdirerek. "Senden yapmanı istediğim tek şey orada uzanman ve elinden geldiğince zihnini kapatman. Yüzümü amına sokarak geçireceğim süre için endişelenme. Bunu senin için olduğu kadar kendim için de yapıyorum. Bütün gece orada kalmak isteyeceğimi zaten biliyorum ve daha seni tatmadım bile. Kokun yeterli. Anlıyor musun?"

Sözsüzce başımı salladım. Beni dilsiz bırakmıştı. Daha önce hiç kimse bana bu tür şeyler söylememişti. Hiçbir erkek bütün geceyi bana zevk vererek geçirmeyi planladığını açıklamamıştı. Elliot'ın arzusunun gerçekliği yanaklarının kızarmasından, göz bebeklerinin şişmesinden ve pantolonundaki şişkinlikten anlaşılıyordu. Bunu istiyordu ve ben kim oluyordum da ona istediğini vermiyordum?

Ağzını gövdemin tepelerinde gezdirdi ve tepe noktasına ulaştığında bacaklarımda açılmasına izin verdim. Ağzı iç uyluğuma dokundu ve ben

neredeyse derimden uçuyordum.

Çok uzun zaman olmuştu. *Çok uzun zaman.*

Çarşafları vücudumun yanına sıkıştırdım, beklenti beni çıldırtıyordu. Şimdiye kadar bunların hiçbiri beni rahatlatmamıştı. Aksine, her zamankinden daha da gergindim.

Elliot açıklığımdan klitorisime doğru düz bir çizgi yaladı ve yüzyıllardır kilitli kalmış bir inilti çıkardım. Bir kahkaha attı, sıcak hava daha da sıcak tenime çarptı. Kızıp onu yollayabilirdim ama devam etmesi için ona duyduğum aciliyet gururumu ayaklar altına aldı.

Ve Tanrı'ya şükür çok kolay ikna oldum.

Elliot ustaca bir hassasiyetle dilinin uzun, ıslak kirpikleriyle amımı yaladı, göz kapaklarımın arkasında renkler çiçek açana ve ayak parmaklarım bir noktaya kadar bükülene kadar her santimimi tattı. Bu da neydi böyle? Bana ne yapıyordu?

Benden gelen sesler durdurulamıyordu. Elliot kalçalarımın arasındayken bir dakika sonra ilkel, zevk arayan bir varlığa dönüşmüştüm. İnledim ve ağzına karşı sallandım, kalçalarım içimde dikkatlice kayan parmaklarının itişini karşılamak için yükseldi. İçime bir şey girmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, onun istilasını beni nefessiz bırakmıştı.

Klitorisimi dudaklarının arasına alıp emdiğinde ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı, kalbimin vahşi atışıyla aynı anda emiyordu.

Doruk noktam hiçbir uyarıda bulunmadan, sert ve hızlı bir şekilde beni vurdu. Sanki pençelerim ve yok etme ihtiyacım varmış gibi çarşafları tırmaladım, ezici ve yoğunluğu neredeyse korkutucuydu. Sonunda sesim tekrar çalışmaya başladı ve bana hiç benzemeyen düzensiz çığlıklar koptu.

Elliot benimle birlikte sürdü, azalmaya başlayana kadar bakımlarını yavaşlattı, sonra tekrar başladı, ölmek üzere olduğumu hissettiğimde bana daha fazlasını verdi.

Bana çoktan verilmişti. Parmakları kanalıma takılmış, i duvarıma baskı yapıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, içimdeki ham sinirler ve evrendeki her cevabın anahtarı olan bir yeri okşarken boynum büküldü. Onun için nefes nefese kaldım, adını haykırdım, ondan kaçmak için kalçalarımı salladım, daha fazlası için yalvardım. Karar veremiyordum.

"Daha fazla," diye mırıldandı zonklayan etime karşı. "Daha yeni başlıyorum, tatlım."

Abartmıyor ya da gerçeği esnetmiyordu. Elliot, ben onun adını mırıldanıp başımı yastığına vurana kadar o pozisyonda kaldı. Üç, dört, belki de beş kez boşalmıştım. Tüm vücudum titriyordu ve göğsüm sırlısklandı.

Ama zihnim... sayıklıyordu ve duygusallaşmıştı. Düşüncelerim geçici hale gelmişti ve onları kavramaya çalışmıyordum bile.

"Bana bir tane daha ver, tatlım. Buna ihtiyacın var." Sanki onun hakkıymış gibi zevkimi talep ediyordu. Sanki ona borluymuşum gibi. Eğer sağlıklı düşünebilseydim, Elliot'ın yatakta böyle olmasına şaşırmazdım. O her yönüyle böyle biriydi.

Ona bir orgazm daha yaşatmaktan başka çarem yoktu, harap olmuş boğazımdan onun için hırıltılar ıkartıyordum.

Üzerime tırmandı ve ıslak üstüme baktı. Bu sefer göbek deliğime kadar akmıştı. Berbat haldeydim ve umurumda değildi.

Elliot da yapmadı. Hayvani ve vahşi bir iniltiyle göğsüme doğru eğildi ve pamuğu ağzına aldı. Bir inilti daha, sonra nemli etime dokunabilmesi için atletimi yeterince aşağı çekti.

Beni ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şeyin farkında olsaydım, tiksintiyle kaçacağından endişelenerek duraksayabilirdim. Ama orada

Zevke doymuş zihnimde buna yer yoktu. Yüzünü göğüslerimin arasına gömdü, dili süt gibi tenimde geziniyordu. Nefes alış verişi ağırdı, üzerimde soluyordu. Ereksiyonu eşofmanının üzerinden iç baldırımı dürtüyordu ama içimde rahatlamak için hiçbir hareket yapmadı. Ve bu iyiydi. Hazır değildim ve beni öyle bir ters yüz etmişti ki muhtemelen ne istese kabul ederdim.

"Çok iyi," diye homurdandı.

Elliot dilini meme uçlarımın etrafında dolaştırarak her birindeki beyaz boncukları yaladı.

"Elliot," diye mırıldandım, sisin içinde kaybolmuştum. "Hissediyorsun-oh, lütfen durma."

Hassas meme uçlarımı teker teker nazıkçe emiyor, akan sütü yalıyordu. Vücudum gevşek ve kemiksizdi, her an düşecekmişim gibi yatağa gömülüyordum. Gözlerimi kapattım, ne yaptığını ya da nereye gittiğini umursamıyordum.

Kısa süre sonra öpücüklerini karnımın üzerinde gezdiriyor ve tekrar kalçalarımın arasına yerleşiyordu. Kollarını bacaklarımın altından geçirerek beni açık tuttu, ipeksi dudakları şişmiş etimin üzerinde kayarak beni sıyırdı. Beni yavaşça yalayarak, usulca öperek, sakın bir öğleden sonra yağmuru gibi ilgisini üzerimde gezdirdi. Zevkimi ve yorgunluğumu içime çekerek onu ıslattım.

Uyku orgazmım kadar yakındı. Bana önce ulaşmak için birbirlerini kovalıyorlardı.

İçimi çektim, kendimi olan bitene teslim ettim.

"Bırak," diye fısıldadı. "Sadece bırak."

Bunlar duyduğum son sözlerdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Catherine

BİR ŞEYLERİN YANLIŞ OLDUĞUNUN İLK İŞARETİ yatağın yanındaki pencereden sızan parlak ışıktı. Joey'i yatırırken perdeleri kapatmıştım ama kapatmasaydım bile kızım sabahın köründe, ışık hâlâ suluboya gibi bulanıkken uyanıyordu.

İkinci işaret göğsümdeki sert yumrulardı. Göğüslerim neden bu kadar doluydu?

Gözlerimi araladım, uykulu ama derin bir dinlenmişlik içindeydim. Burası benim odam değildi.

Bu benim yatağım değildi. Bebeğim neredeydi?

Saatın sabahın dokuzu olduğunu görünce dehşetle ayağa fırladım. Üç saat önce kalkmış olmalıydım.

"Elliot?" Panik yapmamaya çalışarak odadan koşarak çıktım. "Elliot, burada mısın?"

Adımı fısıltıyla söyleyen sesinin yatak odamdan geldiğini duydum ve kalbim boğazımda, kapıya doğru koştum.

"Buradayız," diye fısıldadı.

Ve öyleydiler. Elliot yatağında oturuyordu, uyuyan kızım omzuna sarılmıştı, dizüstü bilgisayarı uzattığı bacaklarının üzerindeydi. Korkunç görünüyor olmalıydım çünkü bakışlarını üzerimde gezdirirken ağzı çarpık bir sırıtışla kapalıydı.

"Neler oluyor? Neden bu kadar geç oldu?" Hâlâ kafam karışık, damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Elini uzatarak beni yanına çağırdı. Yanına gittim, avucumu onunkinin içine kaydurdum ve beni yatağın kenarına çekti.

"Sence onu yere indirebilir miyim?" diye sordu.

Joey'nin ağzı açık kalmıştı ve kemikleri jöleden yapılmış gibiydi. "Evet, bayıldı."

Elliot ayağa kalktı ve onu beşiğine taşıdı. Yarıya kadar eğilerek onu dikkatle yatırdı ve yatıştırmak için karnını ovdu. Küçük uyku tulumuna sarılmıştı, bu yüzden biraz kıpırdandı ama hemen yerleşti.

İyileştikten sonra Elliot elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Kapıyı tıklatarak kapattı, monitörü yatağının üzerine attı, beni kollarına çekti ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Çok iyi uyudun." Yüzümdeki saçlarımı okşadı. "Tam on saat." Başımı salladım. "Hayatım boyunca hiç aralıksız on saat uyumadım." "Dün gece yaptın. Başım bacaklarının arasındayken sızdın ve Seni yorganın altına sokarken bile kıpırdamadın. İyi hissediyor musun?"

İnançsızlık içinde gözlerimi kapattım. "Kafam çok karışık. Joey ne olacak? Tek başına mıydı?"

"Hayır, tabii ki değildi. Bütün gece yalnız kalmasına hazır olmadığını biliyordum, bu yüzden seni yatırdıktan sonra monitörü aldım ve senin odanda uyudum.

Saat altıda uyandığında sen hâlâ baygındın, ben de ona buzdolabında bıraktığın şişelerden birini verdim."

Gözlerimin arkası yandı ve üstesinden gelmek için gömleğine sarıldım. Bana karşı hiç bu kadar düşünceli olmamıştım. Bunu dinlenmemi istemesinden başka bir sebep olmadan yaptığını kabullenmekte zorlanıyordum. Bu çok fazlaydı. İçgüdülerim bununla savaşmak, motivasyonlarını anlayana kadar parçalara ayırmaktı.

"Elliot... İş ne olacak? Freddie? I-"

"Şşşt. Bu sabah planlanmış bir toplantımız yoktu ve Freddie geç geliyor. Hepsi halledildi. İyi bir gece uykusu çektin ve gökyüzü düşmedi."

Gözlerimi açtım ve iç çektim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Çenemi parmaklarının arasına alarak, sanki ben konuşuyormuşum gibi ağzımı açıp kapattı. "Teşekkür ederim, Elliot. O kadar iyi dinlendim ki seninle bir süre sevişeceğim."

Gülerek çenemi tuttuğu yerden çektim. "Dişlerimi fırçalamadan önce bu son kısmı asla söylemezdim. Gerisi, evet. Teşekkür ederim, Elliot." Alnımı göğsüne çarptım. "Bana karşı çok iyisin. Çok iyisin."

"Katılmıyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. "Ne?"

"Sana karşı çok iyi olduğuma katılmıyorum. Size hak ettiğiniz şekilde davranıyorum. Buna alışık olmaman büyük talihsizlik ama nezaket ve cömertlikle karşılanmayı beklemeye başlamanı ve asla daha azını kabul etmemeni sağlayacağım." Elini omurgamda gezdirdi ve popomu sıktı. "Dişlerini fırçalayana kadar seninle sevişemeyeceksem, şimdi gidip bunu yapmalısın. Zaman boşa geçiyor."

Homurdandım. "Bugün iş günü, Elliot. Bunu yiyişerek geçiremeyiz."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun? Patron benim. Ofise zamanında gelmek yerine asistanımı öpmek istersem öperim ve kimse bana aksini söyleyemez."

"Yorgun asistan bile demedi mi?"

Kıçımı okşadı ve sırtıttı. "Yorgun değilsin. On saat uyudun. Dinlendin ve dayanılmaz patronun için bir hafta daha çalışmaya hazırsın."

Ayak parmaklarımın ucunda yükselerek avucumu göğsünün üzerinden boynunun yanına doğru kaydırđım. "Son zamanlarda son derece tahammül edilebilir hale geldin." Dudaklarımı onunkilere dokundurdum. "Hatta sevinebilir." Bir öpücük daha. "Tatlı bile diyebilirim."

Alay etti. "Satıyordun, sonra çok ileri gittin." "Benimle tartışma."

Kıçım bir kez daha sıkıldı. "Git duş al. İşe geç kalacaksın."

Saçımı yıkarken hâlâ gülümsüyordum ama aklımın bir köşesinde bir şey vardı. Elliot'ın söylediğı bir şey. Yine de ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordum. Endişelenmem gerektiğini hissediyordum ama ne için endişeleneceğimi bilmiyordum.

Ben de peşini bırakmaya karar verdim.

Günün geri kalanı bundan sonra boka sarabilirdi; bu yine de yıllardır yaşadığım en iyi sabahlardan biri olacaktı.

Merhaba!

Eğlenceyi bozmak için iki harf ve aptal bir ünlem işareti gerekti.

Elliot ve ben saat 10'a kadar işe gelmemiş olsak da, öğlene doğru Davida ve Raymond ile birlikte en sevdiğimiz kafede oturmuş öğle yemeğı yiyor ve

Liam'ın bugün bana gönderme cüretini gösterdiği mesajı düşünüp duruyorum.

"Gerçekten tüm söyleyeceği bu muydu?" Raymond avucunu yumrukladı, bu komikti çünkü onun kesinlikle sert bir yanı yoktu. Hatta temas karşısında hafifçe irkildi. "Siktir et o adamı."

Davida telefonumu bana geri itti. "Kesinlikle, sevgilim. Ona cevap verme."

"Oh, bunu planlamıyordum." Şakağımı ovuşturdum, keşke keyifli uykumun tadını biraz daha çıkarabilseydim. "Ona kızgın olmayı daha yeni bıraktım."

Ray bana bir kızartma salladı. "Muhtemelen bunu hissetti ve çok rahatlamamanız için size kokuşmuş varlığını hatırlatması gerektiğine karar verdi."

Davida, "Ya da sıkılmıştır," diye önerdi.

"Büyük olasılıkla öyle," diye kabul ettim. "Güç konusunda bir tür Jedi farkındalığına sahip olacak kadar hassas değil."

Raymond başını eğdi. "İnekçe konuşarak benimle tatlı tatlı mı konuşuyorsun? Buna ihtiyacın yok, biliyorsun. Ne zaman istersen kızıma bedavaya bakıcılık yaparım." Güldüm, keyfim bir nebze yerine gelmişti. "Bakacağını biliyorum. Bana Ray babayı özlediğini söyledi. Bu hafta sonu takılmamız gerekecek.

özgür."

O ve Davida bakıştılar. Dolu bir bakış.

"Senin evinde mi?" diye sordu ama bunu söyleme şekli sanki tamamen başka bir şey soruyormuş gibi geldi.

Bunun olacağını bilmeliydim. İkisi de birden fazla kez bizi evimde ziyaret etmek istemişlerdi. İlk başta onları uzak tuttum çünkü cehennem gibi bir yerde yaşıyordum. Ve şimdi... patronumla birlikte bir şatoda yaşıyordum ve onların onaylamamasıyla yüzleşmeye hazır değildim.

"Ben parkı düşünüyordum," diye çekindim.

"Bilmiyorum." Çenesini kaşıdı ve mırıldandı. "Sanırım Joey odasını görmemi istiyor."

Davida onun elini okşadı. "Saçmalamayı kes hayatım. Ray ve ben Elliot'la aranızda neler olduğunu bilmek istiyoruz."

Gözlerimi kırptırdım, göğsümdeki ısı yükseliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Burnunun ucuyla bana baktı. "Birlikte neredeyse iki saat geç geldiniz ve o size o kadar çok gülümsüyor ki, bir an için cesedi mi kaçırıldı diye merak ettim. Düzüşüyorsunuz, değil mi?"

Başımı yavaşça sallayarak sandalyemde geriye yaslandım. "Hayır. Henüz değil. Geçici olarak onunla kalıyorum."

Raymond inledi ve Davida'nın omuzları çöktü. Onları hayal kırıklığına uğratmışım ve bu, kemiklerimin derime göre çok büyük hissetmesine neden oldu.

Raymond'un yüzü rahatsızlıkla buruştu. "Onun evinde mi kalıyorsun?"

"Öyleyim."

"Bu berbat bir fikir," dedi Davida. "Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Bana yardım ettiğini açıklayabilirdim. Onu benim tanıdığım gibi tanımadıklarını, Joey'e karşı ne kadar tatlı ve nazik olduğunu. İhtiyacım olduğu için kızım ile ilgilenirken on saat uyumama izin verdiğini. Kıyafetlerle, ayakkabılarla ve çantalarla dolu dolap. Buzlu kahveler ve notlar, birlikte akşam yemekleri, ağzının benimkinde olması...

Ve hala bana tüm ipleri elinde tutan adam ile ilişkiye girmenin berbat, korkunç bir karar olduğunu söylüyorlardı.

"Öyleyse dur," diye ısrar etti Raymond. "Geri çekil. Çok geç olmadan bu işten kurtulun." "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama biz seni kolluyoruz," dedi Davida.

ekledi. "Bencilce, seni bir iş arkadaşı olarak kaybetmeyi gerçekten istemiyorum ve

Bunun mesleki itibarınızı zedelemesinden nefret ediyorum." "Sizi anlıyorum," dedim onlara.

"Bunu düşüneceğim."

Raymond yanaklarını şişirdi ve derin bir nefes verdi. "Onu beceriyorum, anlıyorum. Kötü ve seksi biri. Anlamadığım şey nasıl olup da onunla kalmaya devam ettiğin."

"Bilmeniz gerekiyorsa bu Liam'ın hatası."

"Tabii ki öyle," diye yanıtladı Ray. "Açıkla."

Bir peni için girdiğime göre, bir pound için girmeye karar verdim ve Liam'ın içinden geçmem için bana bıraktığı pisliği döktüm. Artık bunu kendime saklamamak rahatlatıcıydı ve dikkatleri Elliot ve benden uzaklaştırmak için uygun bir yoldu.

David'a yemeğin geri kalanı boyunca bana kurnazca baktı ama söyleyeceğini söylemişti, bu yüzden şimdilik peşini bıraktı.

Masama dönmeden önce hızlı bir pompalama seansı için yeterli zamanım vardı. Ben kapıyı kapatamadan Elliot arkamdan içeri girdi. Kilit tıkladı, sonra üzerimdeydi, beni duvara doğru sürükledi ve başımın arkasını kucakladı. Ağzı benimkine çarparak beni şaşırttı. Nefes nefese kalan dudaklarım içeri girmesine izin verdi, dilini

Benim.

Beni kirli bir şekilde öptü ama elleri iffetliydi, saçlarımı tarıyor, yanağımı okşuyordu. Tatlı ve şehvetin birleşimi sistemimi o kadar karıştırdı ki, bunun olmasına izin verdim ve onu aynı hararetle öptüm.

Odanın hemen dışındaki sesler beni dünyaya geri getirdi. İsteydik. İş arkadaşlarımız onları duyabileceğimiz kadar yakındı. Elliot'ın beni buraya kadar takip ettiğini herkes görebilirdi. Ne düşünüyordum ki?

Alt dudağını, geri çekilmesine neden olacak kadar sert ısırdım. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Masanda değildin." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Seninle öğle yemeği yemek istedim."

"Davida ve Raymond ile öğle yemeği yedim. Sen de benimle kahvaltı ettin."

Boynumun kenarını öpmek için saçlarımı kenara itti. "Daha fazlasını istedim. Masamda tek başıma yemek yemek zorunda kaldım."

"Ofisinden çıkabilirdin." Sıcak dudakları tenimde gezinirken ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyordu. "Bunu burada yapamayız, Elliot."

Bunu yapmamız gerektiğinden emin olmadığımı söylemeliydim ama kelimeleri zorlayamadım. Söyleseydim, kabul edebilirdi ve ben gerçekten kabul etmesini istemiyordum.

"Seni becermeyeceğim, tatlım. Sadece seni öpmek istiyorum." Ağzını yavaşça benimkine doğru indirdi. "İzin ver."

"Tamam." Ağzını tekrar ağzıma götürmeden önce cevabımı zar zor verebildim. Kravatını yumruğuma dolayarak kendimi ona sabitledim ve onun ihtiyacına kendi ihtiyacımla cevap verdim.

Bu sefer beni yutmadı. Dudakları yumuşak ve okşayıcıydı. Kollarını göbeğime dolayarak bedenimi kendine doğru çekti. Onun sarılışlarından biri ama *daha fazlası*. Onun içinde eridim, buna itiraz etme nedenlerim soldu ve yere düştü.

Geri çekilen o oldu. "Pompalamak ister misin?"

"Evet. Bu yüzden buraya geldim. Korkarım tüm zamanımı kullandınız."

"Hmm. Bu seferlik görmezden gelecek kadar iyi bir patronunuz olması iyi bir şey."

Ona sırtıtırken dudaklarım karıncalanıyordu. "Patronum o kadar iyi biri değil ama çalışanlarını nasıl mutlu edeceğini biliyor."

"Ben iyi değil miyim?" Eli kışımı kavramak için aşağı kaydı. "Dudaklarımdaki kaymak gibi amının tadı bunu yalanlıyor."

Bunun içimi ısıtmaması gerekirdi ama ısıttı. Bir bacağıma diğerine sürttüm ve sessiz bir miyavlama çıkardım. Yine de Elliot'ın gözünden kaçacak kadar sessiz değildi. Memnuniyetle sırtıtması beni daha da ateşlendirdi.

Yanağımı sıktı, leğen kemiğimi kendisine doğru eğdi. "Bana ne kadar iyi olduğumu söyle, Catherine."

"Bu şirkette sahip olduğum en iyi patron sensin, Elliot."

Bana hafif bir şaplak attı, sonra eğilip beni tekrar öptü. "Acele etme ve işin bittiğinde beni ofisimde gör."

Sonra beni *gerçekten* etkiledi.

Benden uzaklaşarak kravatını düzeltti, parmak uçlarıyla saçlarını taradı, sonra fermuarına baskı yapan sert çıkıntıyı ayarlamak için elini pantolonunun içine soktu. İşini bitirdiğinde beni izlerken yakaladı ve göz kapakları yarıya inerek bana sinsî bir sırtıtma yaptı.

Elliot Levy seksiydi ve bunu biliyordu.

Biliyordu. "Yakında görüşürüz, tatlım," diye mırıldandı.

O kapıdan çıkar çıkmaz koltuklardan birine çöktüm, yüzümü kapattım ve iç geçirdim. O adam...

Elliot'ın sürekli tahammül edilemez olduğu zamanlarda onunla çalışmak zor olmuştu ama onun bu versiyonu için çalışmak -pürüzsüz, tatlı, baskın- daha da zor olacaktı.

Davida ve Raymond bana bunun korkunç bir fikir olduğunu hatırlatabilirdi - ve ben de öyle olduğunu *biliyordum* - ama beni nefessiz öptüğünde, bana tatlım dediğinde ve bana bir epifaniymişim gibi

baktığında, tüm sağduyum

bana karşı döndü, bunun kaçınılmaz felakete değeceğini fısıldadı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elliot

Günün neredeyse yüzde yüzünde Catherine'e erişebilmem sorunu, aslında ona istediğim zaman sahip olamamamdı. Orada, ofisimin hemen dışındaydı ama istediğimi yapamıyordum. Eve döndüğümüzde de durum daha iyi değildi. Aslında daha da kötü olabilirdi çünkü akşamın büyük bir bölümünü Jo'yu besleyerek geçiriyordu.

Bana hasta ruhlu diyebilirsiniz ama Catherine'in göğüslerini görüp de sertleşmediğim hiçbir durum olamazdı. Mükemmel yuvarlaklardı ve meme uçları her zaman kıpkırmızı ve olgundu. Anne sütünün tadının nasıl olduğunu hiç hayal bile etmemiştim ama boncuklu tepelerinin ucundaki damlaları görmek içimde bir şeyleri uyandırmıştı. İlkel ve açgözlü bir şey. Ve dün gece dilimde bağımlılık yapacak kadar tatlıydı, daha fazlasını istiyordum.

Yemekten sonra kendimi kontrol altına almak için biraz alana ihtiyacım vardı. Bu ezici *istek* duygusu bana tamamen yabancıydı. Çevremin efendisi olarak sabit kalmaya çalışıyordum ama bu artık imkânsız hale gelmişti.

Catherine'in özenle kurduğum dünyamı hiç denemeden yıkmasıyla.

"Ben biraz kitap okuyacağım. Uyuduğunda gel beni bul," dedim, dilini emmek ve boynunu ısırarak isterken alnından öptüm.

Josephine'e baktım ve çok daha farklı bir dürtü hissettim. Onu izlemek, korumak, güvende tutmak istiyordum. Her zaman.

Bir parmağımı yanağında gezdirdim. "Uslu dur, küçük kız."

Catherine birkaç saat sonra kapımda belirdi. Yatakta yanımdaki boşluğu okşadım ve içeri girdi, gömleğinin eteklerini çekiştiriyor ve alt dudağını dişliyordu.

Tam bir manzaraydı. Saçları omuzlarına dökülmüş, uçları kıvrılmıştı. Daha önce görmediğim bir pijama giymişti; siyah, ipeksi bir kaşkorse ve ona uygun bir şort. Bunun benim için olduğunu bilmek beni memnun etti - buraya gelip beni seyretmeden önce özel bir şeyler giymek ve saçlarını açmak için biraz zaman ayırmıştı.

Yatağıma tırmanışını izlerken sikim ilgiyle kıpırdandı ve bana kaşkorse altına giydiği dantelli sütyeni gösterdi. Dantelli Catherine baş döndürücü bir kombinasyondur.

İç çekerek yanıma yerleşti, sırtını yastıklara dayadı, bacaklarını önüne uzattı.

"Ne tuhaf bir gün," dedi.

Saçından bir parça alıp parmaklarımın arasında ovaladım. "Nasıl yani?"

"Etrafta bitkin bir sis içinde dolaşmıyordum." Biraz nefes aldı Gülmek. "Ve şu anda çok yorgun değilim. Bu alışılmadık bir duygu."

"Yabancı olmak zorunda değil. Bu sabah Josephine ile harika vakit geçirdim. Onu kundaktan çıkardığımda, küçük kolları dimdik yukarı kalktı ve harika bir his gibi görünen kocaman bir esneme hareketi yaptı."

Bana sırtıarak başını salladı. "ok şirin değil mi? Keşke benim esneme hareketlerim de bu kadar iyi olsaydı."

"Kıskanmıştım ve bunu ona söyledim." Catherine'in saçlarını parmağının etrafında kıvırdım. "Bu sabah senin yerine beni görünce telaşlanmadı bile."

"Seni tanıyor. Sürekli senin hakkında konuşuyoruz."

Kaşlarımı çattım. "yle mi? Paylaşmak ister misin?"

"Hayır. Eminim kulak misafiri olma seanslarınızda kulak misafiri olursunuz."

"Siz bebeğinize sırlarınızı anlatırken odaya girmem gizlice dinlemek sayılmaz."

Gözleri kısıldı. "Elbette, Elliot. Eğer bu gece uyumana yardımcı olacaksa."

"Ben daha çok uyuman konusunda endişeliyim. Haftada birkaç kez Joey ile uyanmama izin verir misin?"

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," diye çekindi.

"Denemeye değer. İş yerinde neşeli ve güler yüzlü olmana ihtiyaım var." Homurdandı. "Ben hiç neşeli olmadım. Bunun için Leafy-Daniel'i bul." "Kendimi temel olarak kullanıyorum."

Bu onu daha çok güldürdü ve beni güzel küçük pijamalarından bile daha çok memnun etti. Catherine'in kahkahası da kendisi gibi hafif ve kolaydı, göğsümü ve başımı bir helyum balonu gibi dolduruyordu.

"O zaman sanırım gezegendeki en neşeli insan benim."

Gülerken içime düştü ve onu daha da yakınıma çektim, omurgası boyunca uzanan sıcak teni hissetmek için elimi üstünün eteğinin altından geçirdim.

"Elliot," diye nefes aldı.

"Buraya gel, tatlım." Aşağı doğru kaydım ve yanıma dönerek bizi yüz yüze getirdim. "Sana bakmayı seviyorum."

"Neden?"

"Muhteşem olduğunu biliyorsun."

Gözlerindeki ışıltı parladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mmm. Sana uzun süre bakmadım ama her zaman ne kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğunun farkındaydım. Bu çok çıldırtıcıydı."

Titreyen bir nefes çekti içine. "Ben de senin ne kadar güzel olduğunun hep farkındaydım. Neyse ki çoğu zaman büyük bir pisliktin, bu yüzden kendimi sana atmaya karşı koyabildim."

"Asistanımın varlığı yüzünden çıldıran bir pisliktim." "Elliot... Aylarca hamile kaldım."

Etrafına uzanarak kıcını kavradım ve leğen kemiğini kendime doğru çektim. "Ve cehennem kadar seksi."

Bir kahkaha patlattı. "Ne? Hayır..."

"Evet. Anlamıyor musun, tatlım? Her halinle seksisin." Gözleri dalgalanarak kapandı ama gülümsemesi devam etti. "Sen de öylesin."

Gülümseyen dudaklarını kendi dudaklarımla kapattım, sonunda onu tekrar öpebilmenin ve kollarımda tutabilmenin rahatlığıyla inledim. İlk başta tek yaptığımız yavaşça öpüşmek, alaycı tatlar ve ısırıklar almaktı. Bana karşı uysaldı, erimiş çikolata gibi yumuşak ve sıcaktı.

Bunu hiç yaşamamıştım. Ona karşı hissettiğim çekim bir üst seviyedeydi ama sadece bu değildi. Sadece fiziksel bir şeye karşı koyabilirdim. Catherine tünelin sonundaki ışıktı. Soğuk bir günde bir ateş. Kurutucudan yeni çıkmış giysiler. Uzatmalarda kazandıran atış. Dört Temmuz'da havai fişeklerin ilk çıtırtısı. Hiç sahip olmadığım bir şeye özlem duymamı sağladı. Ona yakın olmak, ona dokunmak, onunla ilgilenmek, ona değer vermek için içten gelen bir istek.

Parmaklarım belindeki pürüzsüz tenin üzerinde gezindi, ben ilerlerken üstünü arkaya doğru itti. Kıpırdanarak yaklaştı, göğsüme sıkıca bastırdı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Dudaklarını ayırarak girişime izin verdi. Dillerimiz birbirininkiler boyunca kayıyordu, hâlâ yavaş ama derin. Çok derin. Onun havası benim havam oldu ve ben de tüm havamı ona verdim.

Tırnaklarını enseme hafifçe gezdirdikten sonra ellerini tişörtümün yakasının altına daldırarak omuzlarımı ve sırtımın üst kısmını keşfetti. Bana bu şekilde dokunmasının verdiği hisse konsantre olabilmek için onu öpmeyi bırakmak zorunda kaldım.

"Bunu çıkarmak ister misin?" Ben sordum.

Başını salladı, gömleğimi çekiştirmek için yer değiştirdi. "Lütfen. Tenini benimde istiyorum."

Dirseğimin üzerinde doğrulup tişörtümü çıkardım. Avuç içleri mıknatıs gibi göğsüme çekildi, genişliğim boyunca kayarak karnıma indi. Dili dışarı fırladı, üst dudağını ıslattı ve onu ters çevirip üzerine atlamamak için tek yapabildiğim buydu. Bu kadın... Tanrım, beni öldürüyordu ve daha yeni başlamıştık.

Üstünün ince askılarını parmakladım. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Başını daha yavaş sallıyordu, isteksizlik yanaklarını renklendiriyordu. "Tamam."

Kaşlarımı çatarken kaşlarım birbirine çarptı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

Elini kaldırıp kaşlarımın arasındaki çizgiyi düzeltti. "İstiyorum. Sadece biraz gerginim. Ama sana güveniyorum, Elliot."

"Yapmalısın." Gömleğinin kumaşını topladım, fikrini değiştirmesi için ona zaman tanıyarak dikkatlice yukarı çektim. Fikrini değiştirmeyince gömleği başından geçirdim ve yana attım. "Seninle ilgileneceğim, tatlım."

"Biliyorum." Başparmaklarını şortunun içine soktu, bacaklarından aşağı kaydırıldı ve yere bıraktı, siyah külotu ve küçük dantelli braletiyiyle kaldı.

Başımı boynuna doğru eğdim, göğsünü avuçlarken inledim. Sütyeninde küçük bir ıslak nokta vardı ve bunu hissetmek beni neredeyse çözüyordu. Sikim pantolonumun içinde zonkluyor, onun sıcak amına gömülmek için can atıyor ve ağzım onun tadına bir kez daha bakmak için sulanıyordu.

Omuzlarıma yapıştı, ben göğsünü ve dantelin kenarını öperken tırnaklarını gergin kaslarıma geçirdi. Danteli aşağı doğru çektiğimde nefesi kesildi ve bana doğru eğildi. Teklifini kabul ederek boncuklu meme ucunu ağzımla kapattım ve dilimle daireler çizdim. Şekerli sütü ve teninin tadı beni karşıladı. Hırslayarak onu emdim ve diğer göğsünü yoğurdum, beni vahşileştirdiğinde nazik kalmak için kendimle savaştım.

Onu tatmak istediğim tek yer göğüsleri değildi. Gövdesinden aşağı indiğimde külotunu çekiştirerek çıkardı ve bacaklarını açarak bana başka bir teklifte bulundu. İkimizi de kızdırma havasında olmadan işe koyuldum, kaygan dudaklarını tıraş ettim ve bir parmağımı açıklığına pompaladım.

Ben onu yerken vücudu titredi, kalçaları yataktan kalktı. Dilime aldığım en güzel lezzetti ve başımı saran yumuşak kalçaları bana kendimi uzakta ve güvende hissettirdi. Bacaklarının dışını tuttum, kulaklarıma bastırdım, etrafımda kilitlenmesine ihtiyacım vardı.

Yüce Tanrım, kalçalarına bayıldım. Çok yumuşak ve kaymak gibiydiler. Boş zamanım olduğunda, bir uçtan diğerine ve tekrar geri onları emerek geçirirdim.

Catherine dilimin altında gerildi ve kanalı parmağımın etrafında sıkılaştı. Dudaklarım klitorisinin üzerine kapandı, ona titreşimli bir emme verdi ve hepsi bu kadardı.

Onu göndermek için gereken.

"Elliot," diye bağırdı. "Oh-oh..."

Kalçaları çılgınca sallanıyor, dilimin sürtünmesini ve G noktasına doğru kıvrılan parmağımın baskısını alıyor, kıvranıp vahşileşene, çarşafları tutana, kalçalarını sıkana ve adım haykırana kadar orgazmını uzatıyordu.

Aletim sertleşmişti. Muhtaç. Onun için ağlıyordum. Ama kendimi bacaklarının arasındaki yuvamdan ayıramıyordum. Orgazmdan inmeye başladı ama ben asla sonuna kadar inmesine izin vermedim. Bana hemen karşılık verdi, içine bir parmak daha soktuğumda dudaklarından kısa, nefes nefese nefesler kaçtı.

"Yapamam, yapamam." Amını ağızma doğru iterken beni inkar etmeye çalıştı.

Ona yanıldığını söyleyemeyecek kadar meşguldüm, bu yüzden bunu kanıtladım ve vücudunda domino etkisi yaratan titremeleri başlatan başka bir orgazma yol açtım. Kalçaları, karnı, kolları zevkten titriyordu, ta ki göğsünün derinliklerinden hıçkırarak ağlayana kadar.

Bacakları gevşedi ve beni kaçmaya hiç niyetim olmayan bir kafesten kurtardı. Kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirerek üzerine tırmandım. Gözleri buğuluydu, bana odaklanmaya çalışıyordu.

"Harikasın."

Beni uyuşturulmuş küçük bir gülümsemeyle ödüllendirdi, ama köşeleri titriyordu. "Keşke beni hamile kalmadan önce görseydin. Artık eskisi gibi değilim."

"Değiştikten şüphem yok." Parmak uçlarımla vücudunun kıvrımlı hatlarını çizdim, sonra dizlerimin üzerine oturup önümde uzanan bedenine baktım. "Ama *bundan* daha iyi bir şey olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Bu kadın beni her yönden şaşkına çevirmişti. Dolgun göğüsleri solgundu ve dilimle takip etmeyi planladığım mavi damarları vardı. Birkaç çatlak, yuvarlak göbek deliğini ve kalçalarını çevreliyordu ama bunlar ona olan ilgimi azaltmıyordu. Nasıl azaltabilirdi ki? Josephine'i bu dünyaya getirmenin bir parçasıydılar. Catherine'in hikâyesinin bir parçası. Peşinde olduğum sadece onun vücudu değildi, gerçi öyle olsaydı şanslı bir adam olurum.

Kıvrımları abartılı ve gürdü, farklı bir çağdan bir tablodaki figür gibiydi. Portresini duvarıma asardım, tıpkı bunun gibi, sonra da onu gören her erkeği öldürürdüm.

Sütyeninin yarısı açık, saçları dağınık, yanakları pembeleşmiş bir halde ona bakmak bile sistemime öyle güçlü bir arzu pompaladı ki neredeyse iki büklüm olacaktım.

Elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. "Bakıyorsun."

"Çok güzelsin." Gözlerimi onunkilere çevirdim, sinirle karışık ihtiyaç havuzları. "Seni istiyorum."

Başını sallayarak kendini dikleştirdi ve kollarını göbeğime doladı. Dudakları karnıma dokundu, sonra yüzünü sikimin çıkıntısına sürttü. Kalçalarım sarsıldı ve nefesi kesildi.

"Ben de seni istiyorum," diye mırıldandı, kıcıımı avuçladı ve beni ağzına bastırdı. Başını yana çevirerek dudaklarını pantolonumun üzerinden sikimin etrafına kapattı ve uzunluğumu yukarı kaydırды.

"Catherine," diye homurdandım. "Ne yaptığının farkında değilsin."

Dudaklarının arasında sikim varken bana attığı yaramaz bakış yanıldığımı gösteriyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Onu saçlarından yakaladım ve yumruğuma dolayarak başını geriye doğru çektim. "Sikimi çıkar tatlım. O dudakları üzerimde hissetmek istiyorum ve pantolonum buna engel oluyor."

O da hemen uymuştu. Pantolonum kalalarımaya dolandır dolanmaz dudakları üzerimdeydi ve aynı sıcak öpücükleri boyum boyunca kaydırıyordu. Ancak bu sefer, bin kat daha güçlüydü. Gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlandı ve istediğini almasına izin vererek tacını kucakladım.

Kalçalarımı tuttu ve ağızıyla beni okşadı, diplerime doğru ilerledi ve taşaklarımı öptü. Beni keşfederken mırıldanıyordu ve bu beni tamamen çıldırtıyordu. Bu kadının bana bunu yapacağını bilmeliydim. Sadece kendisi olarak bile her gün aklımı başımdan almayı başarıyordu.

Bir saniye daha dayanamayınca onu saçlarından tutup çektim. Sanki ondan kaybettiğı için üzüldüğü bir şeyi almışım gibi ağlamaklı bir ses çıkardı.

"Sırt üstü yat, tatlım. Bacaklarını benim için aç."

Catherine yastıkların üzerine düştü, emirlerimi çok tatlı bir şekilde yerine getirdi. Ona tekrar bakmak zorunda kaldım, sikimi okşarken güzel kıvrımlarını doyasıya seyrettim.

"Seni ıplak istiyorum." Bacaklarının arasına uzandı ve şişmiş dudaklarını ayırmak için iki parmağını kullandı. "Lütfen, Elliot. Seni istiyorum."

Yumruğum sikimin etrafında durdu ve kalbim boğazıma çarptı. "ıplak mı? Bebeğim, bu bir rüya, ama-"

"RİA'm var. Bir daha kazara hamile kalmayacağım. Test yaptırdığın sürece sorun yok."

Mantık araya girmeliydi ama odanın dışında kilitli kalmıştı. Sözleri, onun üzerine düşmek ve kendimi yeni favori yerime geri sığdırmak için ihtiyacım olan tek izindi.

Bunu yapmadan önce söyleyeceklerimi dinlediğinden emin olmak için yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Seni güvende ve sağlıklı tutacağım. Ama çıplak sikimi içine soktuğumda, benim olacaksın. Başka kimsenin değil. Anladın mı?"

Gözleri büyüdü ve ben onu tutarken elinden geldiğince başını salladı. "Sen sadece benim olduğun sürece ben seninim."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye söz verdim. Kendimi onun girişinde konumlandırarak yüzünü izledim. "Benim için hazır mısın?"

"Evet. Sadece... yavaş git."

"Sormana gerek yok. Seni yakaladım."

Bir hamlede içine dalmamak için çok çaba sarf etmem gerekti ama dikkatli olmalıydım. Bu onun da uzun zamandır ilk seferiydi ve eğer onu incitirsem kendimden nefret ederdim.

İçine doğru kayarken sıcaklığı beni içine çekti ve gözleri gözlerimi tuttu. Ben derine indikçe gözleri parlıyordu ve nefes nefese kalana kadar nefesi daralıyordu.

"Nefes al, tatlım." Dudaklarımı onunkilere dokundurdum. "Nefes al ve beni içine al."

Neredeyse geldim."

Kalçaları kalçalarımın tırmanarak kendini bana açtı. "Çok büyüksün ve ben -"

"Ve sen çok sıkıydın. Ama beni alabilirsin." Saçlarını yüzünden okşadım ve dudaklarını tekrar öptüm. "İyi bir kız ol ve rahatla. Her şeyini hissetmeme izin ver. Buna ihtiyacım var ve senin de var."

Ağzını kendi ağzımla kapattım, içine doğru iterken onu derinden öptüm. Öpüşürken inledi ve omuzlarıma yapışarak beni yakınında tuttu. Orada kaldım, sonuna kadar gömüldüm, ağızlarımız birbirine kilitlendi, nefesini kesecek şekilde öptüm.

Uzun dakikalar sonra çenesini yukarı kaldırdı ve başını salladı. İhtiyacım olan tek izin buydu. Yavaş tuttum, uca doğru çekildim ve ittim.

yumuşak, dikkatli vuruşlarla ileri.

"İnanılmaz hissediyorsun." Çenesini ısırđım, kulak memesine kadar yaladım ve orayı da ısırđım. "Sana da iyi geliyor mu?"

"İyiden de öte." Bacaklarını etrafıma doladı ve ayak bileklerini belime kilitledi. "Lütfen durma."

"Bu bir seçenek değıl. İstesem de duramam."

Kalçalarımı yuvarlayarak ona sabit, derin vuruşlar yaparken, onunla birlikte hareket etmelerini izlemek için göğüslerine baktım. Yanlardan çarşafımın üzerine beyaz damlalar akıyordu. Islak noktaları görmek beni hazır olmadığım bir dereceye kadar tahrik etti. Ritmimin kontrolünü kaybederek, vücudunu yatakta yukarı kaydırarak kadar bir güçle ona çarptım.

"Kahretsin, tatlım, özür dilerim." Yatak başlığına çarpmasın diye başının üst kısmını kavradım. "Göğüslerin beni mahvetti."

Güldü ve başlığımın çıtalarına tutunmak için yukarı uzandı. "İşte oldu. Senin için hazırım. Daha sert gir. Kendini çok iyi hissediyorsun."

İnledim. "O pis ağzın beni deli ediyor." Tepkisini izleyerek ona tekrar vurđım. Gözleri dalgalandı ve kısık bir inilti çıkardı. "Bunu kaldırabilirsin, değıl mi?"

"Onu istiyorum. Seni istiyorum," diye nefes aldı. "Bana sahipsin, tatlım. Her şeyimle."

Kontrolümün kaybolmasına izin vermedim. Bir dahaki sefere, bana alıştığında, onu istediğim kadar zorlayacaktım. Şimdilik ikimizi de derin, uzun vuruşlarla tatmin ettim. İç duvarları bana kenetlendi, beni derinliklerine çekmeye ve orada tutmaya çalıştı. Bana karşı geri itti, kollarını beni aşağıdan sürmek için kaldırarak olarak kullandı. Kendine olan güvensizliğini bu kadar kolay bırakmasını seviyordum.

başladık. Benimle birlikte anın içindeydi, fazla düşünmek yerine hissediyordu.

Bu benim için pek sık olan bir şey değildi ama onunla birlikte anda kalmak çok kolaydı.

Göğüslerine biraz daha ilgi gösterdim, büzülmüş, kiraz rengi meme uçlarını yaladım ve akan her damlayı yudumladım. Her tadışta sikim daha çok zonkluyordu. Eğer durmazsam, hazır olmadan önce onu kaybedecektim.

Ağzımı kendine çekti ve ben de dilimin üzerindeki sütün onunkine damlamasına izin verdim. Dudaklarıma karşı inledi, dillerimiz dağınık, umutsuz bir öpüşmede birbirine karıştı. Tırnakları enseme ve sırtıma battı, omurgamdaki keskin acı zevke bir katman daha ekledi.

Onun vahşi gözleriyle buluşmak için geri çekildim. "Seni her gün sikmem gerekecek. Ne zaman istersem meme uçlarını emmem ve bu amcığı yemem gerekecek. Bayılana kadar boşalmanı sağlayacağım ve sonra her şeye yeniden başlayacağım. Bana tamam de. Bunu da istediğini söyle."

"Ben de istiyorum."

"Güzel." Kolumu aramızda kaydırdım ve klitorisini buldum, parmak uçlarımin altında yuvarladım. "Şimdi, seni doldurabilmem için sikimin her yerine boşalmanın zamanı geldi. Oraya varıyor musun?"

"Çok yaklaştım." Kolumu kavradı ve elini benimkine doğru kaydırdı. Parmakları benimkilerle aynı hizaya geldi ve klitorisinin etrafında benimle birlikte dönmeye başladı. "Bu çok iyi hissettiriyor. Beni çok sert boşaltıyorsun."

"Bakayım güzelim. Göster bana."

Başını arkaya atarken boynu kemerli. Onu yakından ve kişisel olarak parçalanırken izlemek o kadar erotikti ki neredeyse onunla birlikte gidiyordum.

İnlemeleri iliklerime kadar yankılanıyordu ve bedeni serbest kalırken

kollarıma tutunma şekli beni iliklerime kadar besliyordu.

Üzerine düştüm, sertçe sürdüm, derinlere ittim. Etrafında kıvrıldım, onu kollarımda tuttum, ona her şeyimi verdim. Adımı mırıldandı, beni içinde sıkıca kavradı ve başka hiçbir şey yoktu. Sadece bu vardı. Zevkimi içine akıttım, onu ağzına kadar doldurdum. Benimle senkronize bir şekilde haykırdı, ismimi tatlı bir şekilde haykırdı. Ağzım boğazına yapıştı, tekrar nefes almam gerekene kadar yumuşak tenini emdi.

"Catherine." Alnımı onunkinin üzerinde gezdirdim, o da iç geçirerek saçlarımı taradı.

"Elliot."

Ona sıdıttım, göğsümü bir hafiflik kapladı. "Çok tatlısın." O da bana sıdıttı. "Teşekkür ederim. Sen de çok hoşsun."

Yana doğru yuvarlandık ve Catherine kendi yaptığı su birikintisine düştüğünde yüzünü buruşturdu.

"Çarşaflarınızı değiştirmeniz gerekecek."

"Ya da..." Kolumu beline doladım, hiç alışık olmadığım bir şekilde son derece memnundum, "Seninle yatağında uyuyabilirim, böylece bu gece için endişelenmeme gerek kalmaz."

Bana o kadar uzun süre baktı ki beni reddedeceğini sandım. "Benimle yatmak mı istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni burada tek başıma mı bırakacaktın?" "Şey..."

Kıçını avuçladım, parmaklarımı etine batırdım. Bunu istiyordu ama söylemeye hazır değildi. Şanslıydım ki kontrolü ele almakta hiç zorlanmadım.

"Pijamalarını giy, tatlım. Yatıya kalacağız."

Yirmi Altıncı Bölüm

Catherine

ELLIOT, JOEY VE BEN YATAĞIMIZDAN ÇIKMADAN ÖNCE GİTTİ, bana fısıldayarak veda etti ve yanağımı gagaladı. Rutini vardı, Weston ve Luca ile çoğu sabah spor salonunda buluşur ve nadiren bu rutinden sapardı. Sihirli aleti ve eşsiz ağız becerilerinin yanı sıra bu da onda hayran olduğum bir şeydi.

Dün gece Elliot hakkında başka bir şey daha öğrendim: Sarılıp yatıyordu.

Yanımda uyuyakaldı ama bayılır bayılmaz kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Bu şekilde uyuyabileceğimi düşünmemiştim ama bir de baktım ki sabah olmuş ve ben yine yürüyen bir zombi olmamışım. Joey-Girl'ü Freddie'ye teslim edip kahvaltı hazırlamak için mutfığa girdiğimde keyfim oldukça yerindeydi. Beni bekleyen notu görünce daha da güzelleştirdi.

Catherine,

Bugün birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. Bunu programıma yaz. Eğer bir randevum varsa, yeniden planla. Aslında, tüm öğle yemeği randevularımı yeniden planla.

Şu andan itibaren.

Lütfen.

Buzdolabında sizi bekleyen bir buzlu kahve var. Seninki,

Elliot

Not: Sen sıkı bir sarılıcısın. Hiç kişisel alan duygusu yok. Ben sevdim.

Gülerek notunu diğerlerinin yanına koydum. Eğer anlatmak istediği buysa, ona izin verirdim. Gerçeği biliyordum. Elliot Levy kucaklayıcıydı. Bu, bugünün dipnotuna girecekti.

Elliot beni öğle yemeğine götürdü. Öğle yemeği randevularını yeniden planlamasına izin vermemiştim -çünkü tüm ayak işlerini *ben* yapacaktım- ama şimdi kendimi sorguluyordum. Onunla bebensiz bir yemeği paylaşmak güzeldi. *Gerçekten* güzeldi. Ve şimdi birlikte ofise doğru yürüyorduk.

Ve elimi tutuyordu.

Parmaklarımı onunkilerin arasında oynattım. "Buna gerçekten bir son vermeliyiz." Elim sıkıca kavradı. "Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü neredeyse ofise dönmek üzereyiz ve tanıdığımız insanları görebiliriz." "Ve?"

Öfkelendim. "Ve... sorular olacak." "Cevap bulamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Parmaklarımı tekrar oynattım. "Endişeli değilim ama özelim."

"Hmmm. Pekâlâ. El ele tutuşmak zorunda değiliz." Kolunu belime dolamak için elimi bıraktı. "Daha iyi misin?"

"Evet. Bu büyük bir fark yarattı." Gülerek onu ittim ama arkasında hiçbir güç yoktu. "Bana dokunmaman gerekiyor. İş moduna geri dönmeliyim."

Derin bir i çekerek gitmesine izin verdi. "Yanında yrmememe izin var mı? Yoksa insanlar birbirimizi tanıdığımızı mı düşünecek?"

"Aslında, madem bahsettiniz, birkaç adım nden yryebilirsiniz..."

Homurdanarak bana huysuz bir bakış fırlattı ve ben de kıkırdadım.

Yolumuza bir adam çıktığında hâlâ gülüyordum. "Nerede iniyorsun, Levy?"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Elliot'ın kolu fırladı ve beni arkasına itti. Yine de görüş alanımı kapatmadı. Binanın dışında bizi beklediği belli olan öfkeli adamı gözümün önüne getirdim. Gavin, Rockford'un çatısında tanıştığım şakacı, kaygısız adama hiç benzemiyordu. Alacalı kırmızı alnında boncuk boncuk terler vardı ve kravatı sallanan boğazına dolanmıştı.

"Benimle konuşmak istiyorsan randevu al," dedi Elliot duygusuzca.

Gavin bizi beklerken sinirden köpürüyor olmalıydı, bu yüzden Elliot'ın dikkatsizce kovması onu fkелendirdi. Kollarını iki yana açtı, yüzü bordoya yakın bir renk aldı.

"Kira kontratımı iptal ettin Levy! Hangi cehennemden çıktın sen?" Gavin sesini alçak tutarken suçlamasına yüz ton öfke yükledi.

"Bu avukatlarımın açıklaması gereken bir şey. Sokakta bana saldırarak bir yere varamazsınız." Elliot kollarını kavuşturdu, bu yüzleşmeden gözle görülür bir şekilde rahatsız olmamıştı.

"Bunu öylece yapamazsınız. O ofis alanını bulmak için aylarımı harcadım ve sen sekreterinle flört ettim diye her şeye baştan başlamama mı karar verdin? Sen nasıl bir adamsın? Ne tür bir iş yürütüyorsun?"

Gavin önümüzde volta atıyor, titreşen uzuvlarından öfke yayılıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve hareket etmeyi bırakıp bana bir can simidiymişim gibi baktı.

"Bunu yaptığını sana söyledi mi? Onunla mantıklı bir şekilde konuşamaz mısınız?" Başımı salladım. "Özür dilerim, ben-"

Elliot elini kaldırdı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Catherine. Gavin benim binama izinsiz girmeyi ve çalışanıma cinsel tacizde bulunmayı seçti. İmzaladığınız ilk kira sözleşmesinde, Levy Development kurallarının ihlalinin sözleşmenizi derhal geçersiz kılacağını belirten açık bir dil vardı. Avukatınız bunu size açıklayabilir. Bu benim işim değil." Kravatını düzeltti, soğukkanlı ve derli topluydu.

Gavin'in vahşi gözleri benden Elliot'a ve tekrar bana döndü. "Oh, anladım." Sanki Elliot'ı tersleyecekmiş gibi bir kahkaha attı. "Sekreterinden hoşlanıyorsun ve onun bana cevap vermesine sinirleniyorsun. Eğer araya girmeseydin, numarasını almış olacaktım. Bir randevuda onu sırt üstü yatırırdım. Bu hoşuna gitmedi, değil mi? Senden çok bana ilgi duyması benim suçum değil."

Elliot alay etti. "Neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok. Sana uzaklaşmanı öneririm."

Gavin tekrar bana odaklandı. "Onunla ilişkiye girmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun? Seninle işi bittiğinde tıpkı Donald Rockford gibi sokaklarda olacaksın. Umarım yedek bir planın vardır, kedicik."

Elliot'ın çenesi düştü ve iki adım öne çıkarak, öfkesi onu aptalca cesur yapan Gavin'in üzerine yürüdü.

"Sen yetişkin oyunları oynayan bir çocuksun. Yaptıklarınızı düşünmek için zaman ayırsaydınız, Rockford'un Denver'da hissem olan tek bina olmadığını fark ederdiniz. Bana ve çalışanıma karşı saygısızlığınızı kira kontratınızı iptal ederek geçiştirebilirdim, ancak bu davranışınız kabul edilemez. Şehre elli mil mesafede ofis alanı bulma konusunda iyi şanslar."

Gavin kekeledi, gözleri endişe verici bir şekilde büyüdü. "Bir dakika. Bu değil- Ben -"

Elliot elimi tuttu ve beni tam bir cümle kuramayan Gavin'in yanından çekip aldı. Beni sırt üstü yatırmakla ilgili yorum yapmasaydı onun için üzülebilirdim. Bu adam gerçekten de aşırı büyümüş bir öğrenci birliğiydi.

LD lobisine girdikten sonra Elliot güvenlik görevlileriyle konuşarak dışarıda kaldırımda dönüp duran adamdan haberdar olmalarını sağladı, ardından beni yönetici asansörüne bindirdi ve köşeye sıkıştırdı.

Ellerini başımın yanındaki duvara dayayarak bakışlarını üzerimde gezdirdi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Gerçekten öyleydim. Bir an için Gavin'in yapabileceklerinden korkmuştum ama Elliot'ın anında ve tereddütsüz korumasıyla güvende olduğumu biliyordum.

"Bunu görmek ve dinlemek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. O adam gerçek bir pislikti." Durakladı, kaşlarını çatarak bana baktı. "Kira kontratını iptal ettiğim için kızgın değil misin?" "Neden olayım ki?"

"Haksız değildi, Catherine." Başımın arkasına uzandı ve atkuyruğumun ucunu omzumun üzerinden çekerek bir parçasını

parmaklarının etrafında. "Seninle flört ettiği için kira sözleşmesini iptal ettirdim. Artık bir daha sana yakın olmak için hiçbir mazereti yok."

En azından kızgın ya da kırgın olmalıydım. Peki neden kalbim pıt pıt atmaya başladı ve iç çamaşırım ıslandı?

Saçıma yaptığı gibi kravatını elime doladım. "Çok tatlısın."

Geriye çekildi ve bana şüpheli bir bakış attı. "Alaycı değilsin."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Ama sanırım bana bakan her erkeği mahvedemeyeceğini söylemeliyim."

Kaşları bir örs gibi düştü ve yüzümü iki elinin arasına aldı. "Yapabilirim, tatlım. Bundan asla şüphe etme."

Gözlerimi devirdim ama sırtışımanın yayılmasına engel olamadım. "Yapmamalısın demek istedim. Belli *ki yapabilirsin*."

Ağzı eğlenerek seğırdi, bu da beni rahatlattı. Onu o yoğunluk anından çekip çıkarabilmem hoşuma gitmişti. Elliot Denver'daki en güçlü adamlardan biriydi ve onun ruh halini değıştirebilmek bana biraz kendi süper gücüm gibi geliyordu.

Üç gün sonra Elliot, LD'nin baş avukatıyla yaptığı bir toplantıdan sonra masama geldi.

"Ofisime." Tutmam için elini uzattı. Takviminde bu yoktu ama son zamanlarda programında daha esnek davranmaya başlamıştı - en azından bana zaman ayırmak söz konusu olduğunda.

Ofisine girdiğimde kapıyı kapattı ve beni masasının yanına çekti. Oturdu ve bacaklarını sıvazladı.

"Oturun lütfen."

Kaşlarımı çattım. "Kucağında mı?"

"Evet. Okumanız ve imzalamanız gereken bir şey var. Oturursanız daha kolay olur."

"Kucağında... işte mi?"

"Evet."

Bana bu olağandışı bir şey değilmiş gibi baktı, ama benim için öyleydi. Birlikte yatmış ve patron ile çalışandan daha fazlası olmuş olabilirdik ama ofiste çizgiyi aşmak henüz atmadığımız bir adımdı.

Ve Elliot umursamaz bir şekilde bunun olmasını bekledi.

Hareket etmemi beklemekten bıkmış olacak ki beni ortamdan yakaladı ve kucağına çekti. Bırakın Elliot'ı, herhangi bir erkeğin üzerine oturmaya alışık olmadığım için çırpındım. Ama tutuşu sağlamdı ve pek de az sayılmayacak ağırlığımın tamamını aldığı anda homurdanmadı bile. Aslında çıkardığı ses neredeyse bir mırıltıydı ve burnu hemen omzumdaki kıvrıma giderek kokumu içine çekti.

Sadece bir anlığına kendimi ona bıraktım.

"Okumam gereken bir şey var mı?"

Başını salladı, burnu boynumda geziniyordu. "Masamın üzerinde. Oku ve imzala."

Parçalarını çoktan

imzaladım." "Parçalarını mı?"

"Sadece oku, Catherine. Sorularını sona sakla."

Kâğıtları elime aldım ve en üstteki kalın harflerle yazılmış kelimelere odaklandım:

Hisselerin Devri

Ne oluyor be?

Çok az anladığım bir sürü hukuki terimi okudum. Ben ne bunun bir sözleşme olduğunu ve benim adımın da sözleşmenin her yerinde

yer aldığını anladı.

Elliot'inkiyle. Ne olduğunu ancak sonuna geldiğimde anladım.

Elliot, Rockford binasındaki hisselerinin yüzde birini bana devretmeye çalışıyordu ki bu yedi haneli bir değere sahipti.

"Hayır." Kâğıtları masanın üzerine bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Hayır, Elliot. Bunu neden yapmak istiyorsun?"

Kesin bir dille reddetmeme rağmen sakinliğini korudu. "Gavin aptalın teki ve Pazartesi günü kaldırımda sinir krizi geçirirken pek çok aptalca şey söyledi ama bir konuda haklıydı: aramızda büyük bir güç dengesizliği var. İsteseydim seni hiçbir şaysız bırakabilirdim."

Sertçe yutkundum. "Yapabilirsin ama bunu yapacağını sanmıyorum."

Parmağının ucuyla dudaklarıma dokundu. "Ama bundan emin değilsin ve bu düşüncenin ikimizin de kafasını kurcalamasını istemiyorum. Havaleyi imzaladıktan sonra, istersen benden ve bu işten uzaklaşmak için yeterli paran olacak."

"Elliot-" İçimi çektim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunu nasıl kabul edebilirdim ki? Aklını kaçırmıştı. "Bu kadarı çok fazla."

"Binalarımdan birinin *yüzde biri*, tatlım. Çok fazla değil. Ve bu senin için olduğu kadar benim için de önemli." "Bu nasıl olabilir?"

"Eğer 'siktir git' paran varsa, neden benimle birlikte olduğunu merak etmek zorunda kalmayacağım. Oyun alanımız, bana izin vereceğini düşündüğüm kadar eşit olacak. Bunu düşündüm ve ikimizin de ileride rahat hissetmesi için tek yolun bu olduğuna inanıyorum." Yanağımı avucunun içine aldı ve bakışlarımı kendi bakışlarına kilitledi. "Ve Catherine, nasıl görünürse görünsün, seninle birlikte ilerlemek istiyorum."

Ne dediğini düşünerek dudaklarımı dişlerimin üzerinde gezdirdim. Elliot bir şeyleri nasıl satacağını biliyordu. Dinleyicilerini tanımak onun işiydi. Eğer bunu sadece benim için bir şeymiş gibi göstermeye çalışsaydı, hayır demek daha kolay olurdu. Ama bu onun için de olduğundan, tereddüt ediyordum.

"Bu çok fazla," diye fısıldadım.

"Öyle değil. Bu tereddüt etmeniz için bir neden olmamalı." "Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?"

"Ben alırım." Hiç tereddüt etmeden. "Bu kadar basit mi?"

"Öyle. Seni istiyorum ve bunu başarmamızın önündeki tüm engelleri kaldıracam." Başparmağıyla çenemi okşadı ve kendimi içten ve dıştan yumuşarken buldum. "Bu bir manipölasyon taktiği değil. Hiçbir şart yok. Sana karşılıksız ve net bir şey veriyorum. Bu sözleşme seni bana bağlamıyor. Bana borçlu değilsin. Senin üzerinde hiçbir gücüm yok ve benimle birlikte olacaksın çünkü benden *başka* kimseyle birlikte olmak istemiyorsun."

Ofisine girdiğimizden beri ilk kez Elliot'ın pürüzsüz cephesi kırıldı ve çatlakların arasından kırılğanlığı ortaya çıktı. Zengin bir adam olarak biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söyleyemezdim ama hayal edebiliyordum. Her zaman karşınızdakinin niyetini merak ederek güven duymak muhtemelen neredeyse imkânsızdı. Elliot'a olan hislerim yüzünden onun yatağına girdiğimi biliyordum ve o da benim kadar meteliksiz olsaydı bu hislerim değişmezdi. Muhtemelen o da bunu biliyordu ama bazen bunu sorgulayacağından şüphem yoktu.

"Güvensizlik bir ilişkiye başlamak için uygun bir yer değildir," diye başladım.

Burun delikleri alevlendi. "Sana güveniyorum. Gerekçelerimi açıkladım."

"Ve sana güveniyorum." Öne doğru eğilerek kâğıtların yanına bıraktığı

kalemi aldım. "İmzalayacağım, böylece bundan sonra hiçbir şey olmadan devam edebiliriz.

önümüzde sorular var. Her ne olursa olsun, bunu ikimiz de istiyoruz."

Ben sözleşmeyi gözden geçirirken, kendi imzasının yanına paraf atıp imzalarken sessizdi. Bitirdiğimde kalemi yere attım ve kucağında dönerek burun buruna geldik.

"İşte," diye fısıldadım.

Bir anda, bir toplu iğnenin düştüğü duyulabilirdi. Bir sonraki anda, Elliot sahiplenici bir hırıltı çıkardı.

Sonra üzerimdeydi.

Dudaklar, eller, her yer.

Elliot serbest bırakılmış bir hayvandı, istediğini sormadan alıyordu. İstemesine gerek yoktu çünkü ben de onu aynı derecede istiyordum.

Ağzım ısırılmıştı ve doyumsuz öpücükleri yüzünden karıncalanıyordu. Külotum, eteğim ve ofiste profesyonel kalma kararlılığımın birlikte bir yığın halinde atılmıştı.

Beni masasının üzerine eğdi, bacaklarımı iki yana açtı ve ruhuma ulaşmaya çalışır gibi klitorisimi emdi.

Yumruğum ağzımdaydı, inlemelerimi boğuk tutmak için elimden geleni yapıyordum. Yine de ofisinin ses geçirmez olduğunu umuyordum çünkü berbat bir iş çıkarıyordum.

"Lütfen, lütfen," diye yumruğuma doğru nefes aldım. "İhtiyacım var, ben-"

İki parmağını içime soktu, sanki vücudumun içsel bir haritasına sahipmiş gibi G noktamı buldu. Bacaklarım titremeye başladı ve karnım ateşle doldu.

"Elliot... Tanrım, boşalacağım."

Dili klitorisime yaslandı, nerede olduğumuzu ve sessiz olmam gerektiğini unutana kadar fiskeledi ve bastırdı. Önümdeki masayı tırmalayarak kıcıımı ve amımı onun ağzına soktum.

Parmaklarını kalçalarımaya geçiren Elliot kendini bana sabitledi ve hassas dudaklarımaya uzun, yalayıcı öpücükler kondurdu, ta ki ben bir saniye daha dayanamayana kadar.

Ve o da yapamadı.

Arkamdan kalktı, fermuarının sesi içimde bir kıvılcım uyandırdı. Bir kolunu omuzlarımaya dolayarak boğazımı kavradı, üzerime eğildi ve yüzü benimkinin yanına geldi. Aynı anda, sikinin geniş başı mükemmel bir şekilde hizalanana kadar girişimi dürttü.

Aldığım zevk duvarlarımı ve iç uyluklarımı kayganlaştırmıştı. Elliot güçlü bir hamleyle içime girdi ve ben de onu kavradım. Kolayca değil. İstilasına alışmak kolay olmayacak kadar kalın ve uzundu ama acı da yoktu.

"Tanrım, tatlım. Amın benim için çok ıslak." Kısa, sert pompalarla içime girerken ağzı omzuma yapıştı.

"Bunu bana sen yaptın." Başımı yana çevirip yanağımı saçlarına sürttüm. "Beni çok azdırıyorsun."

"İşte böyle." Kulağımı ısırđı, sonra dudaklarının arasında lobumun kenarını emdi. "Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi söylediğın zamanki gibi."

"Sana sonra anlatırım. Artık doğru düzgün düşünemiyorum."

Bir homurtuyla ağırlığı sırtımdan kalktı ve kalçalarımdayı tutuşu sıkılaştı. "Sana karşı yumuşak olamam."

"Sakın deneme." Omurgamı dikleştirerek kendimi ona sundum. "Beni istediğın gibi al."

Elliot ele geçirilmiş bir adamdı, kalça kemiklerim masanın kenarına saplanana ve teninin benimkine çarpma sesi odayı doldurana kadar beni kirli ve sert bir şekilde beceriyordu. Elini belimin ve kıcımın kıvrımlarında gezdirerek adımı tekrar tekrar homurdandı.

"Sana ihtiyacım var bebeğım. Doyamıyorum." Elini üst baldırımaya götürerek dizim masanın üzerinde duracak şekilde yukarı kaldırdı. Onun için genişçe yayılmışım,

ve nasıl göründüğümü düşünme şansım olsaydı, kendimden utanabilirdim. Ama Elliot bana nefes alacak yer bırakmamıştı, şişliklerim ve yumrularım hakkında endişelenmek şöyle dursun. Ayrıca, bu adam benim için yanıp tutuşuyordu. Belli ki görünüşümle ilgili bir sorunu yoktu.

Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimin etrafında döndü ve ben titredim, uzuvlarım zayıf ama gergindi. Eğer masa ve beni masanın arasına sıkıştıran adam olmasaydı yere yığılırdım. Ama Elliot bana sahipti ve gitmeme izin vereceğinden korkmuyordum.

Ani, vahşi bir yoğunlukla boşaldım, Elliot'ın kalın uzunluğunun etrafında kenetlendim, onu içimin en derin kısmına çektim. O da benimle birlikte inledi, sabit ritmini koruyarak doruk noktam boyunca üzerime bindi. Göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar dans ediyordu. Kendimi tekrar boğmaya çalışmak için ön kolumu ısırdım. Sesimi bastıramıyordum ve denemek de istemiyordum.

"Evet, tatlım. Bu çok güzel." Elliot başparmaklarıyla yanaklarımı ayırdı ve nefesinin altında küfürler mırıldandı. "Seni sikimi kavrarken görmek. Beni sağmaya çalışıyorsun. Seni doldurmamı mı istiyorsun? Seni kirletmemi mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, lütfen, *lütfe*."

"Evet, bundan hoşlanıyorsun. Seni hissediyorum." Beni iyice açık tutarak içime girdi. Gözlerini üzerimde hissettim, beni becerirken kendini izliyordu. Başım dönüyordu, ondan ve o devam etti, çılgınca vurmaya devam etti.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, Catherine." Ağzı omzuma yapıştı, ıslak ve sıcaktı. Emdi ve ısırdı, ben de başımı ona doğru çevirdim ve ulaşabildiğim her yerimi okudum.

Son bir hırıltıyla kendini içime bıraktı. İç duvarlarım onun dökülen zevkiyle ısındı ve sırtımdan sarkan giyinik vücudu geri kalanımı ısıttı.

"Evet, evet." Alnını omzuma sürttü, sonra geri çekildi, sandalyesine oturana kadar beni de yanında götürdü, siki hala içimde sıkışmıştı.

Kıkırdadı ve bıraktığında yere düşen kolumu kaldırdı. "Çok sarkıksın."

Gülerek boğazını sıktım. "Her nasılsa, şimdi işe geri dönmem bekleniyor."

Saati kontrol etmek için saatini kaldırdı. "Otuz dakika içinde bir toplantımız var."

"Hayır," diye inledim, gözlerimi sıkarak kapattım. "Kestirmeye hazırım."

Kalçamı okşadı. "Kendini toparlayabileceğine dair büyük bir inancım var."

"Elliot," diye iç geçirdim. "Bunu bir daha burada yapmamalıyız."

"Hmmm." Çenemin menteşesini öpmek için saçlarımı yana yatırdı. "Az önce yaptığımız şeyi tam olarak yapmanın nasıl bir şey olacağını kaç kez düşündüm biliyor musun? Ne zaman karşımda otursan, soğukkanlı ve mükemmel, seni dağınık ve vahşi hayal ettim."

İç duvarlarım onun yarı sertleşmiş sikinin etrafında çırpınıyordu. Beni kalçalarımından tuttu ve ikimiz de tekrar nefes nefese kalana kadar üzerine bastırdı.

"Yapamayız." Saatine dokundum. "Toplantınız."

"Eğer toplantıma yetişmemi istiyorsan, amınla numara yapma."

Parmaklarından birini üzerimden çektim. "Beni yukarı çıkarabilirsin."

"Zamanı gelince." Kollarını bana doladı ve elini sahiplenici bir şekilde karnıma koydu. "Bunu bekliyordum, bu yüzden tadını çıkaracağım, özellikle de bir daha yapmama izin vermezsen."

Elimi onunkinin üzerine kaydurdım, parmaklarımızı birleştirdim ve gerçeği kabul ettim. Elliot Levy benden gerçekten hoşlanıyordu ve artık bunu açıkça göstermekten çekinmiyordu. Hayatımda pek yaşamadığım bu istenme ve sevilme duygusunun tadını çıkaracaktım.

"Belki tekrar olabilir." Çenesinin alt tarafını öptüm. "Bir ya da iki kez daha."

Yirmi Yedinci Bölüm

Elliot

CATHERINE ellerini güneşli sarı bluzunun üzerinde yumuşattı ve gözlerini benimkilere dikti. Emin olmasam da çok etkileyiciydi; kışını saran yırtık kotu, dövmelelerini ve göğüs dekoltesini gösteren dökümlü üstüyle nefesimi kesiyordu. İsteğim üzerine saçlarını açık bırakmıştı ve parmaklarımı saçlarına sokup yumruklarımda toplamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ben onun her bir güzelliğini içime çekerken, o dudaklarını kıpırdatıyor ve endişeli bir telaş içinde çalışıyordu.

"Seninle gelmem gerektiğine emin misin? Garip olmaz mı?"

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim, kışını sertçe sıktım. "Sen yanımda olmazsan gitmiyorum. Ve eğer gelmezsem, son birkaç brunch'ı kaçırdığım için kız kardeşim kapımı kırar."

"Benim yüzümden."

Çünkü değerli boş zamanımı onunla ve Josephine'le geçirmeyi seçmiştim. Zor bir seçim değildi. Şimdi Catherine

ve ilişkimize alışmıştık, onu hayatımdaki diğer önemli insanlarla paylaşmak bir sonraki mantıklı adımdı.

Dudaklarına kendi dudaklarımla dokundum. "Çünkü arkadaşlarımla alışık olduğu gibi meşguldüm. Şimdi müsaitim, sen de öyle. Artık bahane yok."

Zaten restoranın park yerindeydik. Eve dönmek için arabaya binmesine izin verme şansım yoktu.

Jo'nun araba koltuğunu arkadan aldım ve Catherine'in bebek bezi çantasını omzundan indirdim. Homurdanarak itiraz etti ama ben yanındayken ikisini de taşımasına gerek yoktu. Eninde sonunda kendisine hak ettiği şekilde davranılmasına alışacaktı, ama biz hâlâ o aşamadayız.

Gün ılıktı ama yine de bir kış soğuğu vardı, bu yüzden veranda yerine içerideydik. Masaya oturmadan önce bir sunucuyu işaret ettim.

"Bir sandalyeye daha ihtiyacımız olacak, lütfen," dedim ona. "Ve araba koltuğu için bir askı."

Catherine telaşla bana baktı. "Geleceğimi biliyorlar, değil mi?"

Catherine ve Josephine'i de yanımda getireceğimi duyurma ihtiyacı hissetmemiştim, tıpkı Miles peşime takıldığında Weston'ın bizi önceden uyarmadığı gibi. Öylece ortaya çıktı ve biz de kabul ettik. Kuşkusuz diğerleri benden daha kolay kabul etti.

Tabii ki Miles'ın brunch için geldiği günlerden biri olmalıydı. Elise ve Saoirse'nin arasındaki büyük, yuvarlak masada mutlu bir şekilde otururken, yaklaştığımızı ilk fark eden o oldu ve bizi diğer herkese gösterdi.

"Artık öyle," diye mırıldandım.

Elimi Catherine'in beline koyarak onu masaya doğru yönlendirdim. Elise önce oturduğu yerden kalktı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Sen hâlâ varsın. Eğer West bana seni spor salonunda gördüğünü söylemeseydi, yeryüzünden kaybolduğunu düşünecektim." Yüzünde bir

bana baktı, sonra Catherine'e döndü. "Geleceğinden haberim yoktu ama seni gördüğüme çok sevindim."

"Elliot onunla geleceğimi kimsenin bilmediğini söylemeyi unuttu," diye fısıldadı Catherine, yanakları pespembe parlıyordu.

Gerçek Elise tarzıyla Catherine'i kucakladı. "Bu çok Elliot. Ama masada sizin için bolca yer var."

Ardından Saoirse onu selamlamak için ayağa fırlarken, Weston ve Luca önce birbirleriyle, sonra da benimle bakiştılar. Muhtemelen Catherine'in neden benimle birlikte olduğunu merak ediyorlardı, çünkü onlara benimle *birlikte* olduğunu söylememiştim.

Joey'nin araba koltuğunu hepimizle aynı yükseklikte tutmak için fazladan bir sandalye ve askı masaya getirildi. Uyanıktı, gözleri parlıyordu, her şeye bakıyordu, şimdilik gözlemlemekle yetiniyordu.

Elise ve Saoirse onun üzerine eğilmiş, mırıldanıyor ve onunla konuşuyorlardı. Ben de bana umutla bakan Weston'ın yanına oturdum.

"Söylemek istediğın bir şey var mı?" Weston sordu.

"Elbette. Pek çok şey," diye yanıtladım.

Luca gözlerini devirdi. "Hadi ama dostum. Seni bu hafta üç kez gördük. Şu anda ne oluyor?"

Miles parmağıyla Catherine ve benim aramda bir ileri bir geri işaret etti. "Bazen yavaş anlıyor olabilirim ama bence ortada sadece iki seçenek olduğu çok açık. Birincisi, Elliot asistanına hafta sonunu bıraktırıp onu takip etmesini ve brunch dahil tüm toplantılarında not tutmasını istedi. Ya da iki, Elliot ve Catherine birlikteler ve Elliot kimseye söyleme zahmetine girmedir." Çenesini kaşıdı. "Söz konusu olan Elliot olduğuna göre, iki türlü de olabilir ama ben birinci seçeneği tercih edeceğim. En mantıklısı bu gibi görünüyor."

Joey kucağındayken yanımdaki sandalyeye kayan Catherine'in kahkahası zengin ve içtendi. "Ya da üçüncü seçenek. Birbirimize rastladık

Elliot brunch için ona katılmam konusunda ısrar etti. Kahvaltıyı atladığım için kabul ettim."

Miles başıyla onayladı. "Evet, bu daha mantıklı." Sonra elini masanın üzerinden ona uzattı. Kız da onunkini Miles'inkinin içine kaydırды ve el sıkıştılar. "Miles Aldrich. Buradaki yemekler inanılmaz, yani spontane adam kaçırma senin lehine işledi. Bu arada bebeğin çok tatlı."

Kızarması derinleşti ve elini onunkinden çekmemek için elimden geleni yaptım. Cilveli piç.

"Catherine Warner, ama Elliot dışında herkes bana Kit der." Jo'nun karnını okşadı. "Bu küçük kız Josephine. Herkes ona Joey der."

Saoirse araya girdi. "Elliot bile mi?"

Catherine bana yan gözle baktı. "Genellikle Josephine, bazen Jo. Bazen de Joey."

Elise ikimizi de süzdükten sonra dikkatini Catherine'e çevirdi. Sorabileceği şeylere karşı kendimi hazırladım. Buraya gelirken kendimi bir sorgulamaya hazırlamıştım ama Catherine'in ilgi odağı olmaktan rahatsız olabileceğini düşünmemiştim. Bu istediğim son şeydi.

"Peki, anne olmak nasıl bir şey?" Elise sordu.

Catherine rahatlamış gibi bir ifadeyle içini çekti. O da kendini hazırlıyordu. "Tuhaf ama o buraya gelmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile. Beni yanlış anlamayın, tamamen tek başıma olmak *zordu*, ama şimdi yardım alıyorum ve işe geri döndüm, bu sadece... çok güzel."

Miles hemen konuya girdi. "Babam nereye gitti?" Weston

kardeşine homurdandı. "Tanrım. Biraz terbiyeli ol."

Catherine burnunu kırıştırdı. "Avustralya."

Miles çenesini salladı. "Ezik."

Başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim. Ben sevimli bebeği aldım. O ise dünyanın en zehirli yılan ve örümceklerinin bulunduğu kıtayı aldı."

Miles limonataya benzeyen ama sert içki içerdiğine şüphe olmayan bardağını kaldırdı... hem de sabahın on birinde.

"Buna içilir. Her zaman kanguruların o kadar da sevimli olmadığını söylemişimdir. Keselerini gördünüz mü?" Ürperdi. "Kabuslar."

Saoirse dirseklerini masaya dayamış, çenesini yumruklarının üzerine koymuştu. "Levy, Miles'ın seçeneklerinden hangisinin doğru olduğunu hiç doğrulamadın. Bir mi, iki mi, yoksa üç mü?"

"Catherine'den hafta sonları çalışmasını istemediğimi iddia edemem ama burada benim çalışanım olarak bulunmuyor." Elini uzattım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "İkinci seçenek."

Weston omzuma bir tokat attı. "Şaka yapıyorsun."

Elise başını salladı. "Şaka yapmıyor."

Luca'nın yanakları şişti ve derin bir nefes verdi. "Perşembe günü seni gördüğümüzden bu yana geçen süre içinde böyle bir şey olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır." Başımı çevirip gözlerini bana dikmiş olan Catherine'e baktım. Başını sallayarak onlara söylemem için bana izin verdi. "Yaklaşık bir aydır birlikteyiz."

Yanıma taşındığından beri geçen zamanı sayarsam daha fazla. Ben saydım ama o saymadı.

Elise elini uzattı, yüz ifadesi düştü. "Bana söylemedin." Weston kolunu ona doladı. "Kimseye söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu." "Ama o benim *kardeşim*," diye mırıldandı Elise.

"Seni arayabilirdim," diye başladım. "Weston ve Luca'ya spor salonunda ya da bir şeyler içerken söyleyebilirdim. Ama hepinize birlikte söylemek çok daha etkili oldu ve artık hepiniz biliyorsunuz. Devam edebilir miyiz?"

Catherine elimi sıktı ve bıyık altından güldü. "Sanırım bunun olmasına biz de çok şaşırdık."

Miles kimsenin duyamadığı bir ritmi duymuş gibi başını salladı. "Evet, ben de varım. Çok tatlısınız. Çatlak huysuz güneş ışığı gibi." Beni işaret etti. "Bu arada kafası güzel olan o."

Weston alnını avuçladı. "Neden? *Neden*?"

Miles içkisini yudumlarken kardeşinin rahatsızlığından hiç rahatsız olmamıştı. "Sakin ol Westie. Elise'e Elliot'ın bu kadar çok yalnız vakit geçirmesinden endişe duyduğunu söylediğini duydum. Artık endişelenmene gerek yok."

Elise onun kulağına fiske vurdu. "Anahtarınız iptal edildi. Konuşmalarımızı çok fazla dinledin."

Weston kardeşine ters ters baktı. "İşte bu yüzden en başından beri anahtarı olmamalıydı. Kendine yardım edemiyor. Tam bir baş belası."

Miles yüzünü buruşturdu ve göz göze geldik. "Benim hakkımda da konuşuyorlar. Bunların olmasına asla izin vermemeliydik."

"Maalesef bana fikrim sorulmadı," diye kestirip attıktan sonra Weston'a döndüm. "Benim için endişeleniyor musun?"

Elini saçlarında gezdirerek keyiflendi. "Bazen aklıma geliyorsun, evet. Özellikle de son zamanlarda giderek daha az ortaya çıkmaya başladığında. Şimdi mantıklı geliyor ama sen asistanına aşık olurken Elise ve ben cevaplar için çabalıyorduk."

"Catherine. Onun adı Catherine... Kit. Asistanım olması benim için en önemsiz şey ve o doğum iznindeyken ben zar zor çalışıyordum." Parmak eklemlerini ağzıma götürdüm ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım.

Saoirse Luca'nın çenesini avucunun içine aldı. "Elliot'ın kız arkadaşlarından biriyle tanıştın mı hiç?"

"Üniversiteden beri değil," diye yanıtladı.

Alay ettim. "Birlikte zaman harcadığım kızların hiçbirine kız arkadaşım diyemem."

Üniversitede olan her şey çok çabuk sönüp gitmişti. Elise'in vasisi olmak için eve taşındıktan sonra da özel hayatım ikinci plana atılmıştı. West ve Luca kız arkadaşlarımdan hiçbirisiyle tanışmamışlardı çünkü Catherine'e kadar hiç kız arkadaşım olmamıştı.

Saoirse'nin gözleri kocasına doğru parladı. "Gördün mü? Sakinleş ve havalı ol, bu yüzden Kit'i bizimle takılmak için geri getirmeye devam ediyor. Karışımımızda başka bir kadına ihtiyacımız var. Testosteron çok yoğun."

Miles tembel bir el salladı. "Bunun için üzgünüm."

Josephine görmezden gelinmekten sıkıldı ve sırtını kamburlaştırıp tombul yumruklarını kaldırırken isyankâr bir çığlık attı. Bütün gözler ona çevrildi. Catherine hiç etkilenmedi, Jo'yu kollarında döndürdü ve yanaklarına öpücükler kondurdu. Anne olmakta o kadar doğaldı ki. Onu kızının yanında rahatça izlemekten daha çekici pek fazla şey yoktu.

Sunucumuz siparişlerimizi almak için geldi, böylece Catherine ve benim üzerimdeki spot ışıklarını daha da kaldırdı. Bu iyiydi. Söylenecek başka bir şey yoktu. Biz bir çifttik. Neyse oydu ve ölene kadar tartışmaya gerek yoktu.

Yemeğimizi beklerken Josephine, Elise ve Saoirse'nin arasından geçti, sonra Miles ellerini ona uzattı.

"Onu bana ver. Bebekler beni gerçekten seviyor." Adam ona parmaklarını salladı, o da bir tanesini kaptı, elini onun etrafına doladı ve Saoirse'nin kucağından ona baktı.

"Ona hayır de," diye mırıldandım

Catherine'e. Hafifçe güldü. "Bunu neden yapayım ki?" "Onu bırakacak."

Yanağımı okşadı. "Bundan gerçekten şüpheliyim."

Saoirse Jo'yu Miles'in kollarına verdi. Onu dirseğinin kıvrımında tuttu, böylece annesine ve bana bakıyordu, ama ona geri bakmak için dönüp durdu.

Catherine sırtıttı. "Yüzünü beğenmiş olmalı."

Onun burnunu okşadı. "Ben de senin yüzünü seviyorum meleğim. Çok tatlı ve yuvarlaksın."

Yavaş yavaş rahatladım. Görünüşe göre Miles bir bebeği tutma konusunda gerçekten de yeterliydi. Kendime karşı dürüst olursam, diğer alanlarda da fazlasıyla becerikliydi ama kontrolden çıkmış bir erkek-ocuk olarak mutlu bir şekilde yaşadığı ve Weston'dan otlandığı yılları geride bırakmakta zorlanıyordum.

İnsanlar değişti. Bir yıl önce, iliklerime kadar sevdiğim bir kadına ve bebeğe sahip olacağımı asla hayal edemezdim ama işte buradaydım. Mutluydum. Hem de çok mutluydum.

Miles'a güvenme konusunda daha iyisini yapabilirim.

"Yaklaşan bir seyahatin var mı?" Elise sordu.

"Evet." Elimi masanın altından Catherine'in kalçası boyunca kaydurdım ve dizine yerleştirdim. "Birkaç hafta içinde Dubai'ye gitmem gerekiyor."

"Bu nasıl çalışıyor?" Weston Catherine'e sordu. "Sen de gidecek misin?"

Weston'a hitap etmek için bana doğru eğildi. "Şu anda onunla seyahat etmem mantıklı değil. Joey'e bakacak başka kimsem olmadığı için dadımı da yanıma almam gerekecek."

Weston bana bir bakış fırlattı. "Patronunun senden hoşlanması iyi bir şey."

"Eğer yapmasaydı, bir yolunu bulurdum. Ama evet, Elliot başka pek çok nedenden ötürü benden hoşlandığı için oldukça şanslıyım - özellikle de ben ondan çok hoşlandığım için."

Elise nefes nefese bir iç çekiş yaparak dikkatimi çekti. Hemen ağzını kapattı ve başını salladı. Ama artık çok geçti. Catherine'in söyledikleri kız kardeşimin hoşuna gitmişti. Aileden geliyordu çünkü ben de öyleydim.

Yemeklerimiz geldi ve Catherine hâlâ Miles'la takılmakta olan Josephine'e uzandı.

Catherine, "Onu araba koltuğuna oturtayım da rahat rahat yemeğini ye," diye önerdi.

Miles boştaki eliyle çatalını aldı. "Benim için endişelenme. Ben hallederim. Krep yemek için sadece bir elime ihtiyacım var ama ikisine de ihtiyacım olsaydı, sen yemeğini bitirene kadar onu tutardım. Huzur içinde bir yemeği hak ediyorsun."

Tereddüt etti ve sonra biraz güldü. "Teşekkür ederim Miles. Aslında tıpkı Elliot gibi konuşuyorsun. Yanına ilk gittiğimizde ben yemek yerken Joey'i kucağına aldı ve ben bitirene kadar yemek yemedi. Sadece son birkaç haftadır ben-"

Tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark edince sözünü kesti. "Birlikte mi yaşıyorsunuz?" Elise ciyakladı.

"Ne oluyor lan?" Luca tısladı.

Catherine bana döndü, iri gözlerinde panik vardı. Kolumu omuzlarına dolayarak başımı eğdim ve kulağına bir şeyler fısıldadım.

"Yanlış bir şey yapmadın, tatlım."

Sonra masanın geri kalanına hitap ettim. "Catherine ve Jo birkaç aydır benimle kalıyorlar."

Catherine sözlerime ekleme yapmakta gecikmedi. "Elliot beni en kötü halimde yakaladı. Çok utanç verici ve gerçekten uzun bir hikâye. Temel olarak, Joey'nin babası beni büyük bir zor durumda bıraktı. Evim neredeyse yaşanmaz haldeydi ve ben... şey, kötü bir durumdu diyelim. Elliot orada kalmamıza izin vermeyi reddetti, bu yüzden geçici olarak onun evinde

kalıyoruz."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Elise, en sevdiğim kız kardeşim, bunu bozan ilk kişi oldu.

"Tabii ki yaptı. Elliot kendisi için önemli olan insanlar için sırtındaki gömleği bile çıkarır." Elise Weston'ın kolunu okşadı, hiç şüphesiz çenesini kapalı tutması için sessiz bir mesaj gönderiyordu. Öyle yaptı ama en eski dostumdan er ya da geç haber alacağımı biliyordum. "Artık güvenli bir yerde olmana sevindim, Kit."

Saoirse bana doğru eğildi. "Hâlâ senin evine gitmeyen tek kişi olduğum için üzgünüm."

"Tek kişi değil," diye ekledi Miles. "Elliot'ın evindeki partiye ben de varım."

Bir kahkaha attım. "Olmaz."

"Kardeşim partilerden hoşlanmaz," diye ekledi Elise.

"Doğru değil. İşim bittiğinde ayrılabilceğim yerlerdeki partiler iyidir." Parmak uçlarımla Catherine'in kolunu okşadım, onu rahatlatmaktan çok kendimi sakinleştirmek için. "Seyahatten döndüğümde seni de çağırırız."

"Zaman sınırı ile mi?" Luca sordu.

"Kesinlikle evet. Eğer bir bitiş zamanı belirtmezsem, bazılarınızdan kurtulamayacağım." Saoirse ve Miles'a sert bir bakış fırlattım. Tahliye etmek zorunda kalacağım kişiler onlar olacaktı. Miles'ı. Çünkü içimden bir ses, misafirlik süresinin ne zaman dolduğunu bilmediğini söylüyordu ve Saoirse de benimle uğraşmak için etrafımda dolanacaktı.

Brunch'ın geri kalanı sorunsuz geçti. Konu Catherine ve benden Saoirse ve Miles'ın işine kaydı. Kaçınılmaz olarak Luca kedisinden bahsetti ve Miles herkese bir Japon balığı sahiplenmeyi düşündüğünü söyledi.

Sonunda tabaklar boşaltıldı ve hesap ödendi. Üç kadın birlikte Jo'nun bezini değiştirmek için banyoya gitti ve dördümüz

çitlerle çevrili avluda onları beklemek için dışarı çıktı.

Miles Weston'a seslendi. "Ben annemle babama gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Weston yüzünü buruşturdu. "En ufak bir şey yok. Kendi iyiliğiniz için onlarla da görüşmemelisiniz."

Miles omuz silkti. "Hayır. Yapmam gerek."

Ebeveynleri birbirlerine ve oğullarına karşı çok kötü davrandılar ama boşanmayı ya da pençelerini ikisinden de çıkarmayı reddettiler. Weston onları kendisi çıkarmıştı ama Miles henüz o noktaya gelmemişti. Anlamıştım. Son gününe kadar yardım etmeye çalıştığım bir annem vardı. Ama bazı insanlar kendilerine yardım edilmesini istemiyordu.

Miles gittikten sonra Luca ve Weston üzerime çullandı.

"Ne oluyor Levy?" Luca başladı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sorun nedir?" Weston taş kesilmişti. "Neyin var senin?"

Catherine'le olan ilişkiyi onlardan sakladığım için kızgınlardı, bunu anlıyordum. Ama benim bakış açıma göre, ikisinin de dayanacak bir bacağı yoktu.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Ne istiyorsan söyle." West'i işaret ettim. "Ama unutma, sen ortaya çıkana kadar Elise'le aranızdaki ilişkiyi öğrenmemiştim." Sonra parmağımı Luca'ya doğru salladım. "Ve sen de Saoirse'yle evlenmiş olarak ortaya çıktın. Sanki üçümüz bir örgü çemberinde hayatımızın her ayrıntısını birbirimize anlatıyormuşuz gibi davranma. Yaptığımız şey bu değil."

Weston ellerini kalçalarına koyarak yavaşça başını salladı. "Hayır, bunu anlıyorum. Ama Catherine... Kit ile bir yıldan fazla bir süredir ona hiçbir ödeme yapmadan çalışıyorsunuz."

Luca alay etti. "Sana hamile olduğunu söylemek zorundaydım."

Weston devam etti. "Sonra birdenbire bir çocuğu oldu ve yaşayacak bir yere ihtiyaçı var. Neden aniden harekete geçtiğinizi incelediniz mi? Bu gerçekten onunla mı ilgili?"

İyi günde kötü günde yanımda olan, kardeş gibi değer verdiğim en iyi iki arkadaşına baktım ve tek yapmak istediğim lanet kafalarını koparmaktı.

Dişlerimi sıkarak, "Neden bunun ondan başka bir şeyle ilgili olacağını düşündün?" diye sordum.

Luca ve West kısa bir süre birbirlerine baktılar. Aynı fikirdeydiler. Aynı düşünceleri paylaşıyorlardı. Duymak istemiyordum ama siktir et, söyleyeceklerdi.

Weston bir adım öne çıkarak elini omzuma koydu. "Bunu bir düşün Elliot. Bu, ona karşı gerçek hisler beslediğin için mi başladı, yoksa başka bir annenin krizde olduğunu gördüğün ve bu sefer ona yardım edebileceğin için mi?" Elini üstümden çektim, cüretkârlığı karşısında öfkelen dim. Şiddet yanlısı bir insan değildim ama şu anda damarlarımda tıngırdıyordu. "Ne yaptın lan sen?"

Bana mı sordun?"

Ön kapıyı kontrol etmek için boynumu uzattım. Tanrı'ya şükür Catherine'den iz yoktu.

Weston ellerini kaldırdı. "Seni ya da Kit'i aşağılamaya çalışmıyorum, yemin ederim." Luca aramıza girdi. "*Sana* ve ona göz kulak oluyoruz."

"Bana ikimizi de aşağılıyormuşsun gibi geliyor." Kollarımı kullanmamak için kavuşturdum. Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

Luca keyiflendi. "Saoirse ile evliliğimi sorgulamakta bir sakınca görmedin. Hiçbirimiz 'evet' adamı değiliz. Birbirimizden çekinmeyiz."

"Sorularınız o kadar haddini aşıyor ki, öfkelenmesem gülünç olurdu."

Weston Luca'nın koluna vurarak onu kenara çekti. "Eğer çizgiyi aştıysak özür dilerim. Umarım yanıliyordumdur. Ama seni tanıyorum Elliot. Annen aklını yitirdiğinde ve sen olanları engellemek için hiçbir şey yapamadığında oradaydım. O öldüğünde içini kemiren suçluluk duygusunu gördüm. Kit ve Joey'in hayatlarına bu kadar çabuk girmenin ardındaki nedenleri sorgulamasaydım senin arkadaşın olmazdım. Bu gerçek mi, yoksa sen-?"

"Yeter," diye tısladım. "Endişen o kadar saçma ki söyleyecek söz bulamıyorum. O kadını ilk gördüğüm andan beri istiyorum ve beni geri istediği için şanslıyım. Joey bir bonus, dezavantaj değil. İzin ver seni hemen düzelteyim. Catherine anneme *hiç* benzemiyor. Onun hakkında bir daha olumsuz bir şey söylediğini duyarsam, işimiz biter."

Weston irkildi ve Luca sert bir nefes verdi. Söylediklerimde sert davranmış olabilirdim ama en azından mesaj alınmıştı. Catherine'le olan ilişkim tartışmaya açık değildi.

"Bu bir endişe, yargılama değil." Luca'nın sesi onu hiç duymadığım kadar sakın çıkıyordu. "O gerçekten çok hoş biri."

"Şaka yapmıyorum." Çenem büküldü. "Beni hissettiriyor... beni *hissettiriyor*."

Arkamdaki restorandan gürültüler yükseliyordu. Döndüm ve Catherine'in Joey'i araba koltuğunda kolunun üzerinde taşıdığını gördüm.

"Elliot, bak, özür dilerim-" Weston'ın sözünü kaldırdığım elimle kestim ve arkama bakmadan onlardan uzaklaştım.

İkisinin de benim için mutlu olamaması beni kahrediyordu ve Weston'ın suçlamaları bir süre daha zihnimde dönüp duracaktı. Doğruluk payı olduğu için değil, doğru olabileceklerine inandığı için.

Arabanın koltuğunu Catherine'in elinden aldım ve kolumu omuzlarına doladım.

Dudaklarımı şakağına dokundurarak bir anlığına ona sarıldım ve kendimi onun yumuşak, rahat varlığına bıraktım.

"Hadi tatlım. Eve gidelim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Catherine

Joey'nin battaniyesini masada bırakmamış olsaydım, tuvalette işim bittikten sonra onu almak için geri dönmezdim. O zaman, ön kapıya ulaşmak için masalar arasında dolanmak yerine çok daha kolay olan yan çıkış kapısını göremezdim.

Avludan çıkmamış olsaydım, Weston'ın bana krizdeki anne dediğini asla duymayacaktım. Ayaklarımı hareket ettirebilseydim ve ağzımı açabilseydim, varlığımı duyurabilirdim ve Elliot'ın arkadaşlarının, beni annesinin yaşadığı kaderden kurtarmak için değilse neden benimle birlikte olduğunu sorguladıklarını duymazdım.

Keşke...

Her şeyi duymuştum ve aceleyle içeri girip ön kapıdan çıkarak soğukkanlı davranmaya çalışsam da Elliot'un bir şeylerin ters gittiğini anlamaması için yeterince iyi rol yapamıyordum.

Joey akşam için yatağa girer girmez beni omuzlarımdan tutup çalışma odasına götürdü. Sonra beni kucağına oturttu ve sıkıca sarıldı.

"Konuş benimle," diye nazikçe talep etti.

Ne kadar istesem de, bundan kaçış yoktu. Bu konuşma gerçekleşmek zorundaydı. Derin bir nefes alarak ağzımdan kaçırdım.

"Ben krizde bir anneyim."

Neden bahsettiğimi hemen anladı. **K e n d i n i** bırakmış gibiydi, nefesi kesildi, vücudu benimkinin etrafında kıvrıldı.

"Duydun mu?"

Başımı salladım. "Avlu çıkışını kullandım ve seni her zaman
y a p m a k l a suçladığım şeyi yaptım."

"Kulak misafiri
oldun." Başımı
salladım.

Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra burnunu saçlarıma gömdü ve parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirdi. Beni rahatlatıyordu ama kendini de rahatlattığını hissediyordum.

"Catherine, annem akıl hastasıydı. Babam ben gençken ölene kadar, onu bir arada tutmak için ne kadar çok çalıştığını anlamamıştım. Bana söylediği son şeylerden biri, anneme bakmanın artık benim görevim olduğuydu. Ama ben çocuktum, Elise ise daha da gençti. Yas tutuyorduk, *bize* bakılması gerekiyordu ama annemiz babam olmadan kendini toparlayamamıştı."

Elliot'ın kırık dökük sözlerinin her birine tutunarak zar zor nefes alabiliyordum.

"Annem -adı Elaine'di- bizim annemiz olduğunu unutmuştu. Bu derin, karanlık çukura düştü ve asla çıkmaya çalışmadı. Şimdi anlıyorum ki babam onu her zaman çekip çıkaran kişi olmuş. Onu terapiye götürmüş, ilaçlarını almasını sağlamış, evimizi sakın tutmuş ve ev işlerini yürütmüştü. Onsuz mu? Kaos."

Elini kendi elime aldım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Sesi bitkin geliyordu ve belki de bu kadar yorgun olan tek kişi ben değilimdir diye düşündüm.

kahvaltıdan sonra söylenenler üzerine kafa yoruyordu. Ona da ağır geliyordu.

"Annem zar zor ayakta dururken üniversiteye gitmemeliydim ama Elise gitmem için ısrar etti. Dürüst olmak gerekirse, o evden çıktığım için rahatlamıştım. Umutsuzca üzgün, kendine zarar veren annemden ve babamın anılarından uzakta. Bu bencilceydi ve bundan gurur duymuyorum, özellikle de Elise orada tek başına olduğu için, ama gerçek bu."

Omzunu öptüm, gerisini bekledim, midem hırıltılı düğümler halindeydi. Hâlâ bunu taşıyordu. Suçluluk duygusunu, ailesini kaybetmenin, kız kardeşinin yanında olamamanın ağırlığını.

"Stanford'daki üçüncü yılımın başında bir araba kazasında öldü. Resmi açıklama böyleydi ama bu bir kaza değildi. Hayattan, çocuklarından umudunu kesmiş ve hayatına son vermişti ama babamızın bize bıraktığı neredeyse her kuruşu harcamadan ve evimizi ikinci kez ipotek ettirmeden önce değil. Elise için geri döndüm ve kaldım. Onun hayatını yeniden düzene soktum ve annemizin geride bıraktığı felaketten kendi hayatımı inşa ettim."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kriz içindeydi. Kalmam gereken zamanda kalmadım ve kendimi affetmem uzun zaman aldı. Kesinlikle affetmediğim günler, saatler, dakikalar oluyor. Kendime sürekli 'ya olsaydı' diye soruyorum ve daha fazlasını yapmadığım için her zaman bir miktar suçluluk duyacağımı düşünüyorum. Weston ve Luca bunu biliyor. O zamanlar nasıl bir enkaz olduğumu gördüler ve bunu atlatmama yardımcı oldular. Şimdi beni duymanı istiyorum, Catherine."

O beni tutarken başımı sallayabildiğim kadar salladım. Dinliyordum. İstesem de duramazdım.

"Anneme *hiç* benzemiyorsun." Her kelimeyi gözleri benimkilere kilitlenmiş, neredeyse öfkeyle söylüyordu. Sanki öfkelenmiş gibi, ben tam tersine inanırdım. "Babam öldüğünden ve düzenli dünyamız yıkıldığından

beri

Bunun dışında, kişisel alanımı ve içine girmesine izin verdiğim kişileri mümkün olduğunca kaostan uzak tutmak için bilinçli bir karar verdim. Kendim ve hayatım üzerindeki kontrolüm her zaman tartışılmaz olmuştur, Weston ve Luca da bunun farkındadır."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

Ağzı düğümlendi. "Evet, öylesin. Çoğundan daha farkındasın." Parmağını burnumda gezdirdi ve çenemi tutmak için eğildi. "Arkadaşlarımdan hikâyeyi duyduklarından ve kaosu hayatıma bir tür fedakârlık olarak soktuğuma karar verdiklerinden eminim ama bu hiç de doğru değil ve bunu anlamamı istiyorum. İkinizi buraya getirdiğimden beri kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim. Bu evde sizinle birlikte olmayı dört gözle bekliyorum. Benim olmanız, geçmişimin geride bıraktığının farkında olmadığım fırtınayı dindirdi."

Gözlerimi kapattım, onun çıplak ve dürüst itirafının üzerime çökmesine izin verdim. Buna inanmak istedim. İçime sindirmek ve doğru olduğunu bilmek. Ama Luca ve Weston'ın söylediklerinden kurtulamıyordum. Benim üzerime de aynı şekilde çökmüştü.

"Bana annenden bahsettiğin için teşekkür ederim Elliot, bunu yaşadığın için çok üzgünüm." Nefesimi içime çektim. "Yine de arkadaşların tamamen haksız değildi. Benim hakkımda değil." Parmaklarımı onunkilerin etrafında kıvrarak ellerini kucağıma indirdim. "Beni buraya getirdiğinde kriz içindeydim. Sen devreye girmeseydin hâlâ krizde olacaktım."

"O pozisyona sen sokuldun."

"Bunun olmasına ben izin verdim."

"Bu saçmalık. Kendini küçük düşürmene izin vermeyeceğim. Burada hem seni hem de haksız yere benzetildiğin kadını tanıyan tek kişi olarak, senin annem olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Sana baktığımda onu görmüyorum."

Dudaklarımı birbirine sürttüm, göğsümdeki ağırlık daha az hafif değildi.
"Dürüstçe söyleyebilir misin ki, küçük bir parçan bile benimle birlikte

geçmişte?"

Gözleri kısıldı. "Beni bu kadar az mı düşünüyorsun? Kendini mi?"

Utanç dolu bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama Elliot tekrar yakalamak için başımı geriye eğdi. Dudaklarımdan bir nefes fırladı.

"Bazen. Senden değil, kendimden. Mesele şu ki, ben durumumu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadım, sen ise her şeyi yaptın. West ve Luca'nın bizim hakkımızdaki konuşmalarını duyunca... Sanırım nereden geldiklerini anladım."

Beni sertçe kendine doğru çekti ve parmaklarını saçlarımdan derinliklerine soktu. "Kapa çeneni, Catherine. Tek başına bir bebek doğurdun ve tanıdığım en iyi annesin. Seni ilk gördüğüm andan beri senden etkilenmiştim ama Josephine'e olan şefkatli güvenini görmek sana olan duygularımı yapabileceğimi bilmediğim kadar derinleştirdi. Weston ve Luca beni hiç böyle görmediler, ki ben de şüphelerinin başka bir açıklaması olduğuna inanmayı seçiyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili."

Söylediklerini aldım ve kurutucuda ısıtılmış bir battaniye gibi kırılgan kalbimin etrafına sardım. Ben kurtarılacak bir taşıyıcı anne değildim. Elliot *ben* olduğum için benimleydi.

Bu da daha iyi olmak istememi sağladı. Onun için, kendim için, Joey-Kız için. "Tamam," diye fısıldadım. "Seni duyuyorum, Elliot."

Ağzımı kendine çekti ve beni kabaca öptü, dişleri alt dudağıma bir inilti çıkaracak kadar sert girdi.

"Bir daha asla kendine bu şekilde saygısızlık ettiğini duymak istemiyorum. Sen ve ben birlikteyiz çünkü birbirimizle birlikte olmak istiyoruz. Bu doğru değil mi?" Ses tonu talepkârdı ama arkasında bir parça kırılganlık, hissettiklerinde yalnız olmadığına dair güvence alma ihtiyacı vardı.

"Evet, bu doğru." Parmaklarımı ensesinde ve saç diplerinde gezdirdim. "Ben de başka biriyle hiç bu kadar derinleşmemiştim ve bundan gerçekten hoşlanıyorum."

"*Senden* gerçekten hoşlanıyorum." Beni biraz fazla sıkı tutarken gözleri üzerimde gezindi. "Bana ağzını ver, tatlım."

Ağzımı onunkine bastırdım ve iç çekişi göğsümü doldurdu. Kollarımı ona dolayarak, ihtiyacı olduğunu hissettiğim özenle onu öptüm, burada olduğumu, onu duyduğumu ve etrafımızda ne olursa olsun birbirimize bağlı olduğumuzu gösterdim.

Nefesimiz kesilene kadar öpüştük ve birlikte kanepeye uzandık. Elliot ve minderlerin arasına sıkışmışım, o kadar güvende ve rahattım ki orada saatlerce onu öpmeye devam edebilirdim.

Kıyafetlerimizi çıkarırken öpüştük.

Çıplak bir şekilde birbirimize sarıldık ve tenlerimiz kaynaşırken öpüştük.

Yavaşça içime kayarken öpüştük, öpüştük ve öpüştük.

Dudaklarımız sonunda ayrıldı, böylece bana bakabildi. Dirsekleri başımın iki yanına dayanmıştı ve aramızda birkaç santim vardı. Kalçaları yumuşak darbelerle benimkilere doğru yuvarlanıyordu. Yüzünü, omuzlarını, kollarını tuttum.

Kalbim güm güm atıyor, kaburgalarımı sarsıyordu. Bu adama çok aşkıttım ve koluna takmaktan gurur duyacağı bir kadın olmak istiyordum - kimse neden benimle birlikte olmak istediğini sorgulamayacaktı. Bunu kaybedemezdim. Sıcaklığını, ilgisini, bağlılığını. O benim için çok önemliydi. Yaşamsal hale geliyordu.

Soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karıştı ve zevk dalgaları arasında gidip gelirken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Beni iyice gerdi, yararak açtı, kaybolduğunu bilmediğim parçalarımı buldu.

Parmak uçlarımla altında kasları dalgalanırken omuzlarını kazdım.

Karıncağına ve damlayana kadar göğüslerimi okşadı, sonra başını daldırıp ıslak tenimi yalamak için gözlerimden uzaklaştı.

Yine de yavaş gitti ama nazik değildi. Beni alış şekline "nazik" diyemeyeceğim kadar büyük ve güçlüydü. Ama dikkatliydi, metodikti, yapabildiği kadar uzun sürdü.

"Elliot," diye nefes aldım.

"Mmm." Başını kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sütüm ve kendi tadıyla tatlıydı. "Seni yakaladım, benim iyi kızım."

"Sahipsin. Bana sahipsin," dedim çünkü bu doğrudu. Artık onun olmuştum.

Bundan sonra başkasının olmayı hayal bile edemezdim.

"Bundan sonra" diye bir şey olmadığından emin olurdum.

Sonunda kalçaları benimkilere çarptı ve çılgınlığımız daha çılgınca bir hal aldı. Tenim ısındı, ter ve sütle buğulandı, iç duvarlarım çırpınıp kabardı ve dış duvarlarım parçalandı. Bedenim onunkini gizli derinliklerime buyur etti ve o da beni kendisiyle birlikte uçuruma sürükledi.

İşte, yine öpüştük. Dudaklar, diller, dişler.

Pençeliyor, kavırıyor, nefes nefese kalıyor, ihtiyaç duyuyorduk. Birbirimize sarılmıştık, kollarımız ve bacaklarımız bant gibi bağlıydı, bu yüzden titrerken bağlı kaldık. O kadar yakındık ki, nefes alıp verirken soluduğumuzdan başka hava yoktu. Gözlerini açıp bana odaklandığında gözlerindeki ışık dışında ışık yoktu. Gözleri kapalıyken bile bana odaklanmıştı. Her zaman bana.

Ben onundum.

Ben.

Kusurlu ve bocalayan biriydi ama yine de beni istiyordu. Ben de onu istedim. Tanrım, onu istiyordum.

Başımı göğsüne yasladım ve iç çektim. Saçlarımı omzumdan kaldırdı ve parmaklarının arasında gezdirdi.

"Anlıyor musun, Catherine? Çok derin."

Başımı salladım. "En derini."

Ve bizi burada tutmak için üzerime düşeni yapardım çünkü asla başka bir yerde olmak istemezdim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Catherine

"Evi onarmak" sayılmadığı sürece hiçbir planım yoktu.

Ki öyle olmadı.

Bir başlangıç noktasının aklıma gelmesini umarak bir ev geliştirme mağazasında dolaşıyordum. Neyse ki Joey göğsüme bağlı olmaktan memnundu ve etraftaki tüm yeni manzaralara bakıyordu.

"Belki de boya önce gelmeli. Sen ne dersin, Joey-Girl?" Ayaklarını tekmeledi, ben de bunu bir anlaşma olarak algıladım ve renk örneklerinin önünde durdum. "Şimdi, hangi renk? Çok sevmeme rağmen tüm evi senin odan gibi lavanta rengine boyayamayız. Daha tanışmadan önce senin için seçmiştim ve sana çok yakışıyor. Mesele şu ki, herkes bizim kadar sevmiyor, bu yüzden sonunda evi satarsak nötr olmak zorundayız. Annem güzel bir nötr renk istiyor, sıkıcı beyaz değil."

Yanımda bir boğaz temizlendi, ardından alçak sesle bir kıkırdama duyuldu. Renklerin büyüüne o kadar kapılmışım ki Joey ile artık yalnız olmadığımızı fark etmemiştim. Döndüm ve mavilerin önünde duran adamı hemen tanıdım.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Elinde kereste dolu bir alışveriş arabası olan Miles Aldrich'e sııttım.
"Merak etme. Ben de çıldırmak üzereydim, senin yapman daha iyi oldu."

"İyi zamanlamamla tanınırım." Uzandı ve Joey'nin ayağını gıdıkladı.
"Merhaba küçük hanım. Annene yardım mı ediyorsun?"

"Görünüşe göre seni hatırlıyor." Miles'ı tekmelerken ve miyavlarken
kızımı okşadım. "Ve hayır, ne yazık ki hiç yardımcı olmuyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Ah, anlıyorum. Bu yüzden çıldırdım."

"Evet, ama çıldırmayacağım." Kararlı bir nefes verdim. "Bir plan yapacağım."

"Öyle mi?" Bir dirseğini arabasının koluna dayadı. "Ben planlarla ilgilenirim. Planlarla kariyer yaptım. Bana tam olarak ne planladığını söyle."

Bu adamla bir kez karşılaşmıştım ama onun hakkında iyi hislerim vardı. Joey de aynı fikirde görünüyordu çünkü geçen hafta sonu brunch sırasında onunla takılmıştı ve şimdi de ağzının suyu akıyordu.

"Brunch'ta bahsettiğim enkaz evimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Bir şeyler çağrıştırıyor."

"Enkazı kaldırmam gerek."

"Detaylandırmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Çok ürkütücü." Boya örneklerini işaret ettim. "Başlangıç noktası olarak kafamda canlandırabildiğim tek şey boya-" Dişlerinin arasından tısladı ve gözlerim yuvarlaklaştı. "Kötü bir fikir mi?"

Başının arkasını kaşıdı. "Bakın, ben uzman değilim. Bir yılı aşkın süredir evimi yeniliyorum ve görünürde bir sonu yok."

Ona göz kırptım. Bir yıl mı? Tanrım, bu bir yıl sürerse ölürüm. "Neden?"

"Çoğunlukla bir sivrisineğin dikkat süresine sahip bir tembel olduğum için." "Sivrisineklerin dikkat süresi kısa mıdır?"

Kaşları çatıldı. "Kesin bir şey söyleyemem ama ömürleri çok kısa olduğu için öyle olduklarını düşünüyorum. Gezegendeki her canlıyı rahatsız ettikleri yirmi dört saat içinde görebilecekleri her şeyi görmek zorundalar."

Bir kahkaha attım. "Mantıklı. Neyse, seni raydan çıkardığım için özür dilerim. Bana evinden bahset."

"Doğru. Geçen yıl kesinlikle iğrenç olan eski bir şehir evi satın aldım. Yetmişli yıllarda birisi zeytin yeşilinin 1920'lerden kalma bir mutfak için iyi bir görünüm olduğuna karar vermiş." Ağzı tiksintiyle buruştu. "Hiçbir tadilat bilgim ya da taahhütte bulunma yeteneğim olmamasına rağmen kendimi her şeyi yapabileceğime ikna ettim."

"Böyle bir yanılsama içinde değilim. Bu işi tek başıma yapamayacağımı *biliyorum*. Neyse ki arkadaşımın masa testeresinden anlayan ve bu işi yapabilecek bir kuzeni var."

Raymond ve Davida, onlara evim üzerinde çalışmak istediğimi söylediğimde yardımlarını sunmaktan büyük mutluluk duymuşlardı. Elliot ve benim bir çift olmamız konusunda neredeyse hemfikirdiler ve onunla yaşamamı onaylamadıklarını da belli etmiyorlardı. Ray'ın kuzeni tadilat işlerinde uzmanlaşmış bir tamirciydi ve bana arkadaş ve aile indirimi yapmaya istekliydi. Bu açıdan, hazırdım. Sadece *ne* yapmasını istediğimi ve nereden başlayacağımı bulmam gerekiyordu.

"Şimdiden benden daha iyi yapıyorsun." Parmaklarını arabanın koluna vurdu. "Pekâlâ Kit, sana Kit diyebilirim, değil mi? Elliot'ın Catherine üzerinde hakkı var, değil mi?"

Güldüm. "Evet, sanırım öyle. Bana böyle hitap eden tek kişi o."

"Eminim bundan hoşlanıyordur." Miles Joey'nin elini tuttu ve işaret parmağıyla oynamasına izin verdi. "Senin için bir plan yapacağım."

"Ne?"

"Farkında mısınız bilmiyorum ama Saoirse ve ben bir iş danışmanlığı firması kurduk. Start-up'lar için iş stratejileri oluşturuyoruz - ki bu planlarla eşanlamlı. Planlar benim ekmek tekmem." Bir elini göğsünde gezdirdi. "Büyük resmi ve her şeyin nasıl yerli yerine oturacağını görme konusunda harikayım."

"Kendi borunuzu öttürmek için değil."

Korna çalma taklidi yaptı. "Hayır, ben kendime iltifat etmezsem kim edecek? En iyi özelliklerimin ne olduğunu biliyorum."

Sırıttım. "Kesinlikle alçakgönüllülük değil."

"Alçakgönüllülük mü? Onu tanımıyorum." Doğruldu ve Joey'nin elini sıktı. "Var mısın, yok musun Kit? Hemen şimdi söyle."

Ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, bu geri çeviremeyeceğim bir teklifti. "Ben varım."

Miles hemen harekete geçerek evimi görmek istedi. Yolda Elliot'ı arayıp neler olduğunu anlattım. Miles'in büyük olasılıkla evimi eflatuna boyamamı ve çatıya olimpik boyutlarda bir jakuzi kurmamı önereceği konusunda beni uyardı ve ben de bu tür önerileri kabul edecek kadar aptal olmadığımı söyledim.

Miles ve ben geldikten yarım saat sonra Elliot'ın gelmesi beni hiç şaşırtmadı. Odayı gezdikten sonra iğrenç kanepemde oturuyorduk, Miles kamyonetinde taşıdığı bir not defterini karalıyor ve arada sırada bana sorular soruyordu.

Beni şaşırtan şey Luca ve Weston'ın Elliot'ı oturma odasına kadar takip etmeleri idi. Elliot geçen hafta spor salonuna gitmemişti, en yakın arkadaşlarına rutinlerine uymadıkları için çok kızgındı.

Sanırım arkadaşları onun gelmesini beklemekten bıkmışlar ve ona yol vermişlerdi. Huysuz suratına bakılırsa, bundan hoşlanmamıştı.

En azından alnımı öpmek için eğildiğinde yumuşadı. "Josephine nerede?"

Tavanı işaret ettim. "Yolda uyuyakaldı, ben de onu odasındaki beşiğine yatırdım."

Yüz ifadesinden bir şey geçti ama yüz hatları hemen düzeldi. "İyi misin?" diye sordu, gerçi rahatsız olan kendisiydi. Nefret ediyordum. Onu bu şekilde görünce ayağa fırladım ve kollarımı ortasına doladım. Kolları hızla benimkilerin etrafında kıvrıldı ve nefesinin altından "Sarıl" dedi.

"Ben iyiyim. Miles evimden iğreniyor ama düzeltmeme yardım edebileceğine söz veriyor."

"Bunu sevip sevmediğimi bilmiyorum."

Göğsünü öptüm. "Hoşuna gitmek zorunda değil ama başlamam gerekiyor, bu yüzden onun yardımını kabul ediyorum." Darbeyi yumuşatmak için çenesini öptüm. "Takip edildin."

"West ve Luca benimle iyi geçinmenin en iyi yolunun evime habersizce gelmek olduğuna karar verdiler. Ben gittiğimde, parlak fikirlerini ikiye katladılar ve benimle geldiler."

Tüm bunlardan o kadar hoşnutsuzdu ki kendimi kıkırdamaktan alıkoyamadım. Eğer Elliot gerçekten arkadaşlarını evine almak istemeseydi, almazdı. Aynısı onunla benim evime gelmek için de geçerli. Elliot oyun oynamazdı. Onları kapı dışarı ederdi.

Yana doğru eğildim ve girişte beliren iki adama el salladım. "İçeri gelin, içeri gelin. Elliot'ın beni içinden çıkardığı koşulları da görebilirsiniz."

İlk öne çıkan Luca oldu, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "İyi kemikleri var ve mahalle sakın."

"Biliyorum. Bunu içi için almadım."

Luca bana elini uzattı. Elliot elini sıkmama izin verecek kadar uzun süre bırakmakta isteksizdi ama sonunda bıraktı ve bir kolunu sıkıca omuzlarıma doladı.

Luca elimi iki elinin arasında tuttu. "Weston'la benim ne dediğimizi duyduğunu biliyorum ve dehşete düştüm. Seni incittiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi ama bunun bir önemi yok çünkü incittiğimi biliyorum. O yüzden özür dilerim Cath- Kit."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. Bunu kastettiği belliydi ama Elliot yanımda kaskatı kesilmişti. Belki o kadar bağışlayıcı değildi ama Luca'ya ya da Weston'a karşı herhangi bir kötü niyetim yoktu.

"Elliot'a göz kulak oluyordun." Başımı Elliot'ın koluna vurdum. "Bunun için seni suçlayamam."

Weston oturma odasına doğru ilerlerken boğazını temizledi. "Devam et ve bunun için bizi suçla. Hem seni hem de Elliot'ı hafife alarak aptallık ettik."

Omuz silkecektim ama Elliot omzumu kaldıramayacak kadar sıkı tutuyordu beni. "Kendini daha iyi hissetmen için sana kızmayacağım ve benimle aranı düzeltmek zorunda değilsin. İkinizi de ekleyemeyecek kadar çok işim var. Sen Elliot'a aitsin."

Miles koltuktan kıkırdadı. "Kız arkadaşını sevdiğimi söylemiş miydin, Elliot?"

Elliot dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır. Ve sen de bundan bahsetmemeye devam edeceksin."

Kaburgalarına dirsek attım. "Kibar ol. Miles bana büyük bir şekilde yardım ediyor." Sonra Miles'a seslendim. "Erkek arkadaşımı kışkırtma."

Luca belirgin bir şekilde "ahh" gibi bir ses çıkardı. "Elliot'ın erkek arkadaşı var. Çok şirin."

Weston başını salladı. "O günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Sonra gözlerini kardeşine dikti. "Benim asi kardeşim nasıl oldu da buraya, senin yanına geldi?"

Miles defterini kapattı ve kollarını benim eski püskü koltuğumun arkasına yaydı. "Buradayım çünkü başkalarının sorunlarını çözmekte ve benimkileri görmezden gelmekte çok iyiyim."

Ailenin yüz karası olan biri olarak Miles'la hemen bir dostluk kurmuştum. Weston Aldrich'in küçük kardeşi olmak kolay olamazdı. Otuz yaşına gelmeden sıfırdan son derece başarılı bir şirket kurmuş bir adamla kıyaslanmanın hiçbir yolu yoktu.

Miles'ı yeni yeni tanıyordum ama kendi bildiğini okuduğunu söyleyebilirdim ve bunun oldukça radikal olduğunu düşünmüştüm.

"Boya bölümünde karşılaştık. Ne kadar kaybolmuş görüldüğümü gördü ve hizmetlerini sunmayı kendine görev edindi."

"Gratis, tabii ki," diye ekledi Miles. "Bu evi kısa sürede en iyi hale getireceğiz."

Elliot'ın beni tutuşu belime kadar indi, parmakları etime neredeyse çok sert bir şekilde batıyordu. "Sana yardım edebilirdim."

"Yapabileceğini biliyorum ama sen bana çok yardımcı oldun. Bunu tek başıma yapıyorum."

Çenesi dalgalandı. "Miles ile."

Miles elindeki not defterini salladı. "Ben bir planlayıcıyım, uygulayıcı değil. En fazla bu kadar ileri gidebiliyorum. Planları tamamladıktan sonra Yavru Kuş kendi kanatlarıyla uçmak zorunda."

El salladım. "Merhaba, ben Yavru Kuş."

Elliot'ın gözleri kısıldı. "Ona lakap takma."

Luca kıs kıs güldü. "Elliot'ı hiç kıskanç görmemiştim. Bu inanılmaz."

Weston onun pazusuna vurdu. "Kapa çeneni. Buraya telafi etmeye geldik, ona gülmeye değil."

Elliot onlara, "İkinizi de kimse davet etmedi," diye hatırlattı ama onlara en azından biraz daha az kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Bunu Miles'a da aktarmış gibi görünüyordu ki bu bana komik geliyordu. Elliot onun benim ne kadar büyük bir bölümümü işgal ettiğini görebilseydi, başkasına yer olmadığını anlardı. Ama kıskançlığı hoşuma gitmişti. Kendimi daha da arzulanır hissetmemi sağlıyordu ve gerçek şu ki, hiçbir zaman Elliot'la birlikteyken hissettiğim kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Kimse tarafından değil.

Miles ayağa fırladı, not defterini kolunun altına sıkıştırmıştı. "Resmi olarak davet edilen tek kişi bendim ama uçmam gerekiyor." Yanımda durdu ve beşlik çakmak için elini kaldırdı. "Bu gece sana her şeyi e-posta ile göndereceğim, tamam mı?"

"Teşekkür ederim Miles." Avucumu onunkine vurdum. "Sen harikasın."

Elliot'a muzaffer bir sırıtış fırlattı. "Duydun mu şampiyon? Ben harikayım. Eminim bunu sana hiç söylememiştir."

Üç adam da inleyerek, tıslayarak ve adını haykırarak Miles'ın etrafını sardı. Miles yol boyunca gülerek hızlı bir çıkış yaptı.

O gittikten sonra Weston konuşmadan önce garip bir an yaşandı.

"Umarım senin hakkında kötü düşünmediğimi biliyorsundur. Duyduğun her şey

Elliot için endişelendiğim bir yerden. Elise, bunun gereksiz ve büyük

ölçüde yanlış bilgilendirilmiş olduğunu çabucak anlamama yardımcı oldu."

Luca da Elliot'ın özüne katkıda bulundu. "Saoirse de bana çenemi kapalı tutmam ve arkadaşımın ne kadar mutlu olduğunu fark etmem gerektiğini öğretti. Benim de yaptığım bu, ikinize bakıyorum ve birbirini mutlu eden iki insan görüyorum. Tek umursadığım şey bu."

"Özrünüzü kabul ediyorum. Bunu geride bırakabilirsek harika olur," diye cevap verdim.

"Kesinlikle." Luca kirli çenesini ovuşturdu. "Bizim kızların yaptığını yapıp Elliot'ı da gelmeye ikna edebilir misin?"

Başımı arkaya eğerek Elliot'a baktım, bakışları çoktan bana kilitlenmişti. Gözlerimiz birleştiğinde ağzı hafif bir gülümsemeye dönüştü ve içim yumuşayıp yapış yapış oldu. "Evet. Sanırım bunu başarabilirim."

Elliot'a dönerken, parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için konsolun diğer tarafına uzandım.

"Ne düşünüyorsun? Onları affedebilir misin?"

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Kimsenin seni incitmesini kabul etmeyeceğim." "Biliyorsun, eğer öyle olduğumu bilselerdi asla böyle şeyler söylemezlerdi. dinlemek."

"En başta bunları söylememeleri gerekirdi."

İçimi çektim. "En eski en iyi arkadaşlarının işleri berbat etmesini affedemiyorsan, ben de sonunda işleri berbat ettiğimde beni affedeceğine nasıl güveneceğim?"

Bakışlarını önce bana sonra tekrar yola çevirdi. "Beni aldatmak dışında yapacağın hiçbir şeyi affetmem."

"Seni asla aldatmam."

"Bunu biliyorum, tatlım."

"Ama başka şekillerde çuvalalayacağım. Ben insanım ve bunu hep yaparız. Her zaman mükemmel olamam."

Elimi ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. "Olmak zorunda değilsin. Sadece sana ihtiyacım var. İşleri berbat edersen, bunu çözeriz."

"Ama sen West ve Luca'yı buzlarken buna nasıl güvenebilirim?"

Homurdanarak omuzlarını çökertti. "Ne yaptığını anlıyorum."

"Onları affetmeni istiyorum, Elliot. Ben bunu aştım."

"Öyle olduğuna sevindim." Parmak eklemlerimi tekrar öptü. "Ben de atlatacağım ama senin kadar affedici değilim. Bunu unutmam daha uzun sürebilir."

Rahat bir nefes aldım. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Ve hoşuma gitmeyen bir şey yaptığın için seni terk etmeyeceğime güvenmeni istiyorum. Seni göndermeyeceğim." Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım. O söyleyene kadar bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Çok fazla insan tarafından uzaklaştırılmış ve bir kenara atılmışım. Elliot beni dinlemiş ve hassas noktalarımı fark etmişti ve bana özel bir güvence veriyordu.

"Seni duyuyorum."

Ve sana çok aşık oldum.

"Güzel." Bana yan gözle bir bakış attı. "Miles Aldrich ile arkadaş olmak istediğinden kesinlikle emin misin? Çünkü-"

Bir kahkaha atarak elini ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerini ısırdım. Bu adam.

"Senden çok hoşlanıyorum," diye fısıldadım.

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Kelimelerden daha fazla."

Günüm pek iyi başlamamıştı ama Elliot'la eve dönerken, arka koltukta

mırıldanan bebeğim, ellerimiz birleşmiş ve içimde kelebekler uçuşuyordu.

midem kötü bir son değildi. Hiç de değil.

Otuzuncu Bölüm

Catherine

HER ŞEY ÇOK İYİ GİDİYORDU. Sonunda başım suyun üstündeydi, ayaklarım yere sağlam basıyordu ve tam o sırada Liam tekrar ortaya çıkmaya karar verdi.

Liam'dan
nefret
ederdim.

Nefret ettim.
Ondan.

Geçen hafta bana bir kez mesaj atmıştı ve ben sadece gözlerimi devirmiştim.

Hey, Kit! Uzun zamandır konuşmadık, ha? Vaktin olur olmaz arayış kapatmalıyız. Bebeğin nasıl olduğunu ve senin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var.

Konuşacak bir şeyimiz yoktu. Başka bir kıtadayken, geri dönmeye ya da adım atmaya niyeti yokken mesajla olmazdı. Yarattığı dalgaları umursamadan istediği zaman atlayamazdı.

Bu haftaninkini görmezden gelmek daha zordu.

Hey, Kit. Kızgın olduğunu anlıyorum ama bebeğimi benden uzak tutamazsın. Onunla tanışmak istiyorum. Sydney'e uçman için sana bilet gönderiyorum. Bu ortak ebeveynlik olayını nasıl yapacağımızı yüz yüze

konusuruz.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Bu, ev konusunda yaptığım gibi kafamı kuma gömmek değildi. Uygun kelimeler aklıma gelmiyordu. Beni ve Joey'i terk ettikten sonra bu adama ne söyleyebilirdim ki?

Eğer şimdi beni aramak için sıkıştırırsa, söyleyeceklerimin birçok küfür ve bol miktarda bağırma içereceğini hissediyordum. Kesin olan bir şey vardı: O uçak biletini kullanmayacaktım.

Elliot arkamdan yürüdü, ben de telefonumu lavabonun yanındaki tezgâha bıraktım ve aynadan onu izledim.

Ellerini omuzlarıma koyarak, "Kaşlarını ne kadar da çatmışsın," dedi. "Burada neler oluyor?"

Banyodaydım, Elliot'la çıkacağım gece için rujumu tazeliyordum. Raymond ve Davida, Joey ile birlikte oturma odasındaydı. Raymond bebek bakıcılığı, Davida da Elliot'ın eviyle ilgileniyordu.

Bu bir hafta boyunca birlikte geçireceğimiz son gece olacaktı. Elliot sabah Dubai'ye gidecekti ve Daniel'ı da asistanı olarak yanında götürecekti. Gitmesini istemiyordum, o da gitme konusundaki isteksizliğini gizlemiyordu ama sorumlulukları çok fazlaydı ve onları sonsuza dek erteleyemezdi.

Ayrıca, onun yokluğunda zamanımı dolduracak planlarım vardı. Evdeki çalışmalar başlamıştı. Raymond'un kuzeni çok hızlı çalışan biri değildi ama metodikti ve ucuza geliyordu, bu yüzden hayranıyım. Elliot yokken günün yarısını ofiste, diğer yarısını da evde geçiriyor, bazı işleri kendim yapıyordum. Miles'in ayrıntılı planı sayesinde her şey bir araya geliyordu. O olmasaydı, hâlâ ev geliştirme mağazasında dolaşıyor olurum.

Elliot bunu biliyordu. İş devralmasına izin vermediğimde homurdanmıştı ama bunu kendi başıma yapmam gerektiğini istemeye istemeye kabul etmişti.

Ona telefonumu uzattım. "Liam."

Metne bir göz attı, ifadesi okunamıyordu. "Seninle ilk kez mi iletişime geçiyor?"

"Temel olarak."

Eli omuzlarımda kenetlendi. "Temel olarak mı evet mi?"

İçimi çektim, ruh halim düşüyordu. Elliot'la geçireceğim son gecenin tadını çıkarabilmek için bunu görmezden gelmeyi umuyordum.

"Geçen hafta mesaj attı, görüşmek istediğini söyledi." "Bana söylemedin."

"Zar zor kaydedildi."

Telefonumu tezgâha geri koydu ve yansımamızda bakışlarımla buluştu. "Bana az önce gönderdiği mesajdan da bahsetmedin. Sormak zorunda kaldım."

Elini omzumdan çektim ve ilk boğumunu öptüm. "Az önce gönderdi. Kafamı toparlayabilmek için kızgınlığımla savaşmaya çalışıyordum."

"Bana söyleyecek miydin?"

Başımı salladım. "Evet, öyle yapardım. Sadece düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Eli omzumdan kayarak boğazımı kavradı ve sırtımı göğsüne doğru çekti. "Peki ya şimdi? Rahatsız mı ettim?"

Her zamanki gibi onun içinde eridim, karnımdaki düğümler çözüldü ve kaslarımdaki gerginlik azaldı. Elliot beni rahatlatmakta çok iyiydi.

"Tam zamanında geldin."

Boğazıma iki kez dokundu. "İsteği hakkında ne düşünüyorsun?"

"Avustralya'ya gitmeyeceğim."

"Tabii ki değilsin." Avuç içi göğsümde düzleşti. "Joey'i gerçekten görmek istiyorsa, uçağa kendisi biner."

Ona gülümsedim. Gülümsemek için uygun bir zaman değildi ama elimde değildi. Ona Josephine ya da Jo yerine daha sık Joey demeye başlamıştı. Neden böyle bir değişiklik yaptığını bilmiyordum ama Elliot'ın dudaklarından kızımın lakabından daha tatlı bir ses çıkmıyordu.

"Artık onu düşünmek istemiyorum. Yarın bir cevap bulacağım." Onunla yüzleşmek için döndüm ve Elliot hiç vakit kaybetmeden beni tezgâha doğru itti. Etrafıma uzanarak elini kığımın üzerinde gezdirdi ve aynada bana dokunuşunu izledi.

"Ona hiçbir şey için söz vermeyin. Eğer talepte bulunursa, bunu bir avukata götürürüz." Kollarını bana doladı, beni göğsüne yasladı ve burnunu saçlarıma gömdü. "Yine seni ezip geçmeyecek."

Söyleyemediğim sözler boğazımı sıktı. *"Şimdi buradayım. Senin yanındayım. Kimsenin sana kötü davranmamasını sağlayacağım."* Belki de Elliot'a bu kadar güvenmemeliydim ama güvenilebileceğimi bilmek beni rahatlatmıştı.

Elliot'ın kollarında uyandım. Bir bacağını benimkinin üzerine atmış, beni kendisine kilitlemişti ve parmakları saçlarımla okşuyordu.

Sabahın loş ışığında beni izlediğini görünce gülümsedim, göz kapaklarım hâlâ uykuyla ağırlaşmıştı. "Bu şekilde uykuya daldığımı hatırlamıyorum."

"Gözlerin kapanır kapanmaz kollarıma yuvarlandın."

Liam'ın mesajına rağmen, sadece ikimiz harika bir gece geçirmiştik. İş yemekleri dışında hiç randevuya çıkmamıştık. Geçici de olsa birlikte yaşadığımızı düşünürsek, bu çılgınca bir şeydi.

Güzel yemekler yedik, lezzetli içkiler içtik, güldük, flört ettik, sonra akşam onda eve yorgun argın geldik - bundan kesinlikle utanmadan.

"Hmmm." ıplak göğsünü öptüm ve i çektim. "Bu benim yapacağım bir Şeye benziyor."

"Eğery yapmasaydın seni kendime çekerdim."

Yumuşak bir Şekilde güldüm. "Bu senin yapacağın bir Şeye benziyor."

Yatağımı paylaştığı ilk geceden beri yatağımdan hiç ayrılmamıŐtı. Joey-Girl Şöminenin diğery tarafındaki beŐiğindeyken ve Elliot bana sarılmıŐken, hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

"Sen yokken bir yastığā sarılmak zorunda kalacağım," diye fısıldadım.

Alnı kırışarak inledi. "Yastığā sarılmak zorunda kalacağım.

Daniel. Kimin durumu daha kötü?"

Homurdandım. "Zavallı Daniel. Neye bulaŐtığının farkında değil."

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Ben gittiğimde iyi olacaksın."

Soru değildi ama yine de başımı salladım. "Sadece bir hafta. İyi olacağız."

"Sen ve Joey iyi olacaksınız. Kendimden emin değilim." Dudaklarımla alay etti.

parmak ucu. "Beni güneş ıŐığıyla uyanmaya alıŐtırdın."

"Dubai'de güneş ışığı var. Hem de bolca."

"Arzuladığım türden değil." Eğilip dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu ve göğsüm sızladı. Bu adam yıkıcı derecede tatlı olabiliyordu. Böyle devam ederse ona aptalca aşık olacaktım.

Joey mırıldanarak bize kendi sevimli tarzıyla uyandığını söyledi. Elliot beni bir kez daha öptü, sonra da onu almak için ayrıldı. Orada uzanmış dinliyordum, onunla konuŐtukça ağrım daha da artıyordu.

"Günaydın, küçük kız. Nasıl uyudun?" Kundağı açarken cırt cırtları yırtıldı. "Büyük bir esneme, Josephine. Bu inanılmaz bir gün olacağı anlamına geliyor." Onu beşiğinden aldı ve Őifonyerin zerindeki alt değıştirme pedine taşıdı. "Bunu söylediğim için zgnm ama bir süreliğine gidiyorum.

Şanslısın, ben dünyanın öbür ucunda onunla konuştuğumda yaprak gibi titreyen bir adamla birlikteyken sen annenle takılıyorsun."

Joey, adam bezini değiştirirken bacaklarını tekmeledi ve onu izlerken guruldama sesleri çıkardı.

"Ben yokken çok fazla değişiklik yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum bebeğim. Eğer yakında önemli bir dönüm noktası yaşayacaksan, ben eve gelene kadar beklemeye ne dersin? Bu çok makbule geçer."

Tertemiz ve yeni pijamalarıyla Elliot Joey'i kucakladı, yanaklarından ve alnından öptü. Gözlerini kapatarak ona sarıldı. Joey kendini onun çenesinin altına sıkıştırdı ve adam sırtında yavaş daireler çizerek ona duyamadığım bir şeyler fısıldadı.

Sorun değildi. Sırları olabilirdi. Ne de olsa ona en iyi sırdaşın o olduğunu söyleyen bendim.

Sonunda onu bana getirdi ve ben onu beslerken üçümüz yatağın üzerinde birbirimize sokulduk. Elliot onun yanağını okşadı ve o da tam bir güvenle ona baktı.

"Gitmem gerekiyor," dedi.

"Biliyorum." Ona doğru eğildim ve çenesini öptüm. "Giyin. Seni uğurlayacağız."

Joey'den bana bakarak tereddüt etti. "Seyahat ederken hiç sorun yaşamadım." Tiksintiyle homurdanarak ayağa kalktı ve uçuşuna hazırlanmak için odadan dışarı çıktı.

Ayrıldığı için mutlu değildi ve bunu anlıyordum.

En azından olabildiğince çabuk bana döneceğinden emin olabilirdim.

En sevdiğim kafede sırada beklerken Elliot'ın son e-postasını tekrar okudum. Buraya kahve içmeye gelmişim ama gözüm bir çörekteydi. Kasvetli ruh halimi bastırmak için tatlılar gerekliydi. Elliot gideli beş gün olmuştu ve az önce seyahatini bir hafta uzatması gerektiğini bildirdi. Onu zaten özliyordum ve şimdi de gözyaşlarımı tutamıyordum.

Ne aptalım.

Joey ve ben birlikte iyi vakit geçiriyorduk, Freddie de bana çok yardımcı oluyordu ama Elliot'ı beklediğimden çok daha fazla özliyordum. Hayal görüyor olabilirim ama Joey'nin her sabah beşiğinin üzerinde Elliot'ın değil de benim yüzümün belirmesi karşısında hayal kırıklığına uğradığına yemin edebilirim.

Bana düzenli olarak mesaj atıyor ve her gün bir günaydın e-postası gönderiyordu, ben de bunu yazdırıp diğerlerinin yanına ekledim.

Kime:

catherinewarner@levydevelopment.com

From:elliottlevy@levydevelopment.com

Catherine,

Daniel'ın titremesi son zamanlarda gizemli bir şekilde azaldı. Çöl havasından olabilir mi? Yoksa artık benden korkmuyor mu? Eğer ikincisiyse, Joey'e iyi geceler dediğimde içeri girmesi yüzünden olmalı. Bir bebeğe geçirdiği için iyi bir kız olduğunu söyleyen bir adamdan kimse korkamaz.

Ama olağanüstü iyi bir geçirmeydi. Kızımız yaşına göre çok ileride.

Umarım uyuyorsundur, tatlım. Benim için sana iyi bak ki döndüğümde tek parça olasın.

Sevgiler,

Elliot

Not: Josephine ile ilgili olağanüstü her şey senden geldi.

Her kelimesi beni gülümsetti. Hızlıca bir mesaj attım, gerçi muhtemelen iş arkadaşlarıyla yemekteydi. Şehir dışındayken akşamlarını böyle geçirirdi.

Joey'nin olağanüstü geçirmelerini benden aldığını mı ima ediyorsun? Eğer öyleyse, protesto ediyorum. Ben bir hanımefendiyim. Hayatımda bir kere bile geçirmedim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kahve ve çörek siparişimi verdiğimde cevap verdi.

Elliot: *Seni asla böyle bir şeyle suçlamam, tatlım. Neredesin?*

Ona kahve fincanımın ve poğaçamın resmini mesaj attım. Hemen cevap verdi.

Elliot: *Bir fotoğraf aldığınızda içinde siz yoksanız ne kadar hayal kırıklığına uğradığınızı biliyor musunuz? Tekrar dene. Büyük kahverengi gözlerin için can atıyorum, Catherine.*

Midem altüst oldu. Dünyanın öbür ucundan bana kelebekler uçurabilmesi inanılmazdı ve bunu gittiği her gün yapmayı başarmıştı.

Bir masa buldum ve çöreğimi ısıtırken fotoğrafımı çekip ona gönderdim.

Elliot: *Yol boyunca inlediğimi duydun mu? Yemeğe gitmem gerekiyordu ama şimdi otel odamdan çıkarsam uluslararası bir olaya neden olurum.*

Ben: *Sert misin?*

Elliot: *Tanrım, şimdi gitmeden önce kendime bakmam gerekecek.*

Yemekten döndüğünde beni ararsan, öğle tatilinde olacağım. Seni izleyebilirim.

Elliot: *0823hiv23;piugrviuqebiuew3ebgu'; Beni öldürüyorsun. Keşke şu an burada olsaydın.*

Ben *de seni özledim, biliyorsun.*

Elliot: *Yolculuğumu uzatmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Eve, ikinizin yanına dönmek isterdim ama bazı şeylere engel olamıyorum.*

Anlıyorum ama seni hala özliyorum. Fırsatın olduğunda beni ara ki sesini duyabileyim.

Elliot: *Yapacağım. xx*

İç çekerek telefonumu çantama yerleştirdim ve masadan kalktım. Elliot şehir dışında olduğu için her zamanki kadar erken ofiste olmam gerekmiyordu ama kışımı masamın arkasına koyma vakti gelmişti, yoksa Raymond ve Davida bana yan gözle bakacaklardı.

Çıkışa yönelmek için arkamı döndüğümde neredeyse başka bir kadına çarpıyordum. Gülmekten geri sıçradı.

"Çok özür dilerim, dikkat etmemiştim-" Durdu ve aynı anda birbirimizi tanıdık. "Catherine! Nasılsın?"

"Ben harikayım. Ben de ofise geliyordum."

Ann, LD'de insan kaynaklarında çalışıyordu. Onu çok iyi tanı mıyordum ama sık sık binanın etrafında dolaşırken görüyordum.

"Harika. Ben de öyleyim." Fincanını kaldırdı. "Sadece sabah dozuma ihtiyacım vardı."

Buzlu kahvemi kaldırdım. "Aynen."

Gülerek kapıyı tuttu ve yanıma geldi. "Maaşınızla ilgili korkunç karışıklık hakkında gelip sizinle yüz yüze konuşmak istiyordum."

Ona el salladım. "Hatayı daha önce belirtmediğim için benim hatam."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bu senin hatan değil. Kargaşada bazı şeyler kayboldu." Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Kesinlikle Elliot'ın suçu. Normal prosedürü atlayarak ve ilanını bile vermediğimiz bir iş için kendi adayını tedarik ederek işleri gerçekten berbat etti. Sonra da gidip seni kendi başına işe aldı."

Ona göz kırptım, ne demek istediğinden emin değildim. "Anlamıyorum. İş ilanını gördüm. Bu şekilde başvurdum."

Zavallı küçük bir kuzuymuşum gibi omzumu okşadı. "Hayır, o pazarlama asistanlığı pozisyonu içindi. Normalde, yönetici pozisyonlarımız çok daha yüksek niteliklere sahip farklı bir aday havuzundan gelir." Gözlerini bana dikti. "Elliot seni nasıl bulduğunu bana hiç anlatmadı."

Hiçbir şey belli etmeden ona ısıltılı bir gülümseme sundum. "Sanırım şansım yaver gitti."

Yine şanslıydım ki, lobiye doğru giden bir grup çalışan bizi ayırdı, böylece ona vermeyeceğim cevaplar için beni sıkıştıramadı. Zaten verecek cevabım da yoktu. Bunu ilk kez duyuyordum.

Çok garip.

Eve geldiğinde Elliot'la konuşacak çok şeyimiz olacağını tahmin ediyordum.

Otuzbirinci Bölüm

Elliot

BİR HAFTALIK GEZİM İSTEMEDEN İKİ HAFTA OLDU.

İlgilenmem gereken şeyler vardı ve bunlar evden yapılamazdı.

İlk olarak, yokluğumda günümün en parlak noktasıyla kendimi güçlendirdim: kızlarımla yatma zamanı. Catherine yatağında Joey'i emziriyor, ben ikisiyle de konuşurken onu güzelce uyutuyordu.

"Daha büyük görünüyor, tatlım."

Catherine gülümsedi. "Kulağa suçlayıcı geliyor."

"Öyleydi. Joey'e ben yokken üstünü değiştirmemesini söyledim. Söz verdi."

"İki hafta onun kısa hayatının büyük planında uzun bir süre, biliyorsun. Ama sert olacağım ve daha fazla büyümesini yasaklayacağım." Parmağını Jo'ya doğru salladı. "Elliot eve gelene kadar daha fazla büyümek yok, küçük kız."

Joey'nin coo'su beni içimden vurdu. Birkaç gün sonra onlara geri dönecektim.

Catherine onu emzirmeyi bitirdi ve gece için beşiğine yatırdı. Gittikçe büyüyordu. Yakında bir beşiğe ihtiyacı olacaktı. Bir tane seçmemiz gerekecekti.

eve döndüğümde. Ya da onun evindekini benimkine taşı.

Joey uyurken Catherine telefonu alıp çalışma odasına götürdü ve iç çekerek kanepeye kıvrıldı.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Evet. Ray ve ben işten sonra evde biraz resim yaptık." "Bu iyi bir şey. İlerleme kaydediyor musunuz?"

"Mmmhmm. Neredeyse yaşanabilir."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Bana kalırsa Catherine ve Joey benimle yaşıyordu. Evini satışa çıkarmak için yenilemesi gerekiyordu ama satmaktan hiç söz etmemişti.

Bu durum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını bir kez daha hatırladım. Catherine evine geri dönmeyi seçebilirdi ve ben adam kaçıran biri olmadığımı göre, gitmesi için kapıyı açmak zorunda kalacaktım.

Ondan bu kadar uzaktayken bunu çok düşünürsem paniğe kapılırdım. Saldırırdım. Çıldıırırdım. O yüzden bu düşünceleri şimdilik bir kenara bıraktım. Zamanı geldiğinde konuşabilirdik.

"Çok fazla çalışma."

"Mmm... Yapmayacağım." Uykulu gözleri ekrandan görebildiği kadarıyla beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Şu haline bak, güne başlamaya hazırsın. Her zamanki gibi yakışıklısın, dünyanın yanlış tarafında olsan bile."

Karnıma bir yumruk daha yedim. Uzun süredir aşık olduğum kadın tarafından takdir edilmek beni içgüdüsel düzeyde etkiledi. Sözleri damarlarımda dolaşıyor, ona olan sevgimle karışıyordu.

"Teşekkür ederim. Böyle şeyler söylemen hoşuma gidiyor."

Dudakları memnun bir sırıtışla yukarı kalktı. "Ve iltifatlarımdan seni iyi hissettirmesi hoşuma gidiyor. İleride kullanmak üzere birçoğunu sakladım."

"Bana bir tane daha ver. Daha sonra yapacağım toplantı için buna ihtiyacım var." "Hmmm." Başını kanepenin arkasına yasladı ve eliyle Çene. "Baskı altında soğukkanlı ve derli toplu olma yeteneğin takdire şayan ama en iyi özelliğin günün sonunda zırhını indirip yumuşak ve savunmasız olabilmen."

Tanrım, onu öpmem gerekiyordu. "Sadece seninle, tatlım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, seni Freddie'ye karşı çok tatlı gördüm ve Elise'le yaptığın telefon konuşmalarını duydum. Sen çok şefkatli bir adamsın, Elliot." Dudakları birbirine yapıştı. "Seni kızarttım."

Sıcak yanağımı ovaladım. Çok fazla anlatacak şeyim yoktu. Bu seferki benim kontrolüm dışındaydı ve bundan nefret ediyordum. "Bunu başıma ben açtım, değil mi? İltifat kabul edemem, hele ki senden geliyorsa. Yine de daha fazlası için geri gelmeye devam edeceğim. Doyamıyorum."

"O zaman sana daha fazlasını vereceğim." Alt dudağını emdi, güzel gözleri üzerimde gezindi. "Sana aylardır bilmek istediğim bir şeyi sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Bu sefer bana doğruyu söylemek zorundasın."

"Kesinlikle."

"Bana yeni bir sandalye alabilmek için mi yönetim katındaki tüm sandalyeleri değiştirdiniz?"

Boğazım düğümlendi ama ilk seferinde olduğu gibi cevap vermekten kaçınmanın bir yolu yoktu. "Tabii ki yaptım."

"Oh, Elliot." Adımı iç çekerken kirpikleri dalgalandı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? O zamanlar bile, biz bir şey olmadan önce, benimle ilgileniyordun. Sonunda her şeyin altında yatanı görmeme izin verdiğin için mutluyum."

Mesele de buydu. Bana göre, daha önce hiçbir şey olmadığımız bir zaman olmamıştı. Ama bir telefon görüşmesi için kendimi yeterince utandırmıştım. Bu itiraf başka bir günü bekleyebilirdi.

Dubai'deyken Liam Wick hakkında birkaç gerçek ortaya çıktı. En büyüğü: Bu onun gerçek adı değildi.

Catherine'e mesaj atıp, kendi şartlarıyla terk ettiği bebeği görmek istediğini söyledikten sonra, özel dedektifime geçmişini araştırttım - uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi bu.

William van der Wyck, Avustralyalı enerji patronu Edgar van der Wyck'ın ikinci oğluydu. Edgar'ın şehir merkezindeki yeni sahil projesi de dahil olmak üzere pek çok işte parmağı vardı.

Liam, Catherine'e kendini tanıttığı gibi gezgin bir fakir değildi. En büyük oğul olmanın sorumluluğunu taşımadan milyarlarca dolarlık bir mirasın sahibiydi ve bu sayede sıkılıp yuvaya dönene kadar dünyayı dolaşıp, alçak gönüllü olarak rol yapabiliyordu.

Yaşlı Liam, Catherine gibi servetinden mahrum bırakılmamıştı. Banka hesapları kabarıktı ve her geçen gün faizden daha da şişiyordu.

Ve sırf yapabildiği için çocuğunun annesinden birkaç bin dolar çalmıştı.

Pislik herif.

Neyse ki asistanı, adımı verip Avustralya enerjisine yatırım yapmak istediğimi söylediğimde Liam ile konuşmam için bir randevu ayarlama konusunda çok yardımcı oldu.

Liam, Catherine'in patronunun kendisiyle bir görüşme ayarlamasının şüpheli olduğunu düşündüyse de bunu coşkulu karşılamasında belli etmedi. Elini sıkıttığımda

Josephine'e benzeyen bir yanını bulmaya çalıştım ama tanıdığım hiçbir şey yoktu. Joey, Catherine'in tüm özelliklerine sahipti ama onunkilere hiç benzemiyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve başlamasını bekledim.

Sırıttı, aşırı beyaz dişleri parlıyordu. "Elliot Levy, takvimimde adınızı görünce şaşırdım. Seni buraya hangi rüzgar attı?"

"Buraya seninle konuşmaya geldim, William." Kaşlarım düştü. "Hiç Liam adını kullandın mı?"

"Bazen. Dürüst olmak gerekirse, ikisine de cevap veririm. Siz nasıl rahat ederseniz."

Hmmm. Sana Cockweasel desem nasıl olur? Buna cevap verir misin?

"Liam, görünüşe göre seninle ortak bir tanıdığımız var."

Gözkapağı seğirdi ama ifadesinin geri kalanını dostça ve rahatsız olmadan sürdürdü.

"Öyle mi? Amerika'da çok fazla insan tanıdığımı söyleyemem."

"Asistanım Catherine Warner'ı tanıdığınıza eminim."

Oyunculuğu bok gibiydi. Birden onun varlığını hatırlamış gibi yaptı. "Ah, evet, Kit. Doğru ya. Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti. Senin için çalıştığı tamamen aklımdan çıkmış. Dünya ne kadar küçük."

"Küçük değil, hayır. Bugün seni bilerek aradım." Bileğimi diğer dizime dayadım. "Ve konuşmayalı o kadar da uzun zaman olmadı, değil mi? En azından terk ettiğin bebek hakkında onunla konuşmaya çalıştığından beri."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, açık sözlülüğüm karşısında şaşırdığı belliydi. "Özür dilerim Elliot. Kit'in size ne söylediğini bilmiyorum ama işler tam olarak böyle gelişmedi. Avustralya'ya geri dönmek zorunda kaldım-"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne için? Catherine'i karşılayamayacağını çok iyi bildiğin bir evle hamile bırakmanın nasıl bir nedeni olabilir? Sonra da ondan kalan azıcık parayı çalmanın?"

Bir elini kaldırdı. "Her şey bu kadar basit değil. Birkaç hata yaptım ama Kit'le konuşursan işleri yoluna koymaya çalıştığımı anlarsın. Kit ve bebek buraya gelecek-"

"Adı ne?"

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Bebek. Adı ne?"

Bana baktı ve beynini kullanabilmek için kalın bir toz tabakasından kurtulmaya çalıştığını görebiliyordum. Ama faydası olmadı.

"Ben...bilmiyorum. Ama konumuz bu değil."

"Haklısın. Mesele şu ki, sen beleşçinin tekisin ve Catherine'in *seni* görmek için bebeğiyle birlikte on sekiz saat uçacağını bir an bile düşündüysen, görüldüğünden daha aptalsın. Bu asla olmayacak."

Kollarını kavuşturdu ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi suratını astı. "Çocuğumu görmeye hakkım var."

"O zaman bir uçağa atla ve onu görmeye git. Ama gittiğinde, hırsızlık, dolandırıcılık ve avukatlarımın bulabileceği diğer suçlarla suçlanmaya hazır ol. İddiamı destekleyecek bir sürü kanıtım var ve daha fazlasını da bulacağım."

"Bunların hiçbirine gerek yok." Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ona parayı göndereceğim. Bu bir hataydı. Büyük bir hata."

Elimi kaldırdım. "İşe yaramaz açıklamaların umurumda bile değil. Umursadığım tek şey, Catherine'in hayatına tekrar girmeye çalışman. Eğer girmek istiyorsan, bunun için çalışman gerekecek. Seni görmek için uçmasını talep etmekle bu iş olmaz."

Kendini toparladı, sinirlerini kendini beğenmişlikle örttü. "Sen kim oluyorsun da bana ne olacağını ya da olmayacağını söylüyorsun? Eğer Kit'i ve

bebek burada, gelecekler. İşbirliği yapmazsa hayatını zorlaştırma yeteneğim de var."

"Onun hayatını zaten zorlaştırdın. Gerçekten hiç utanman yok, değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Kızımı burada istiyorum."

Ben de bunu bekliyordum. Araştırmamı yapmıştım. Geçmişimi iyice araştırmıştım. Liam verdiği cevaplarla beni şaşırtmadı ve bu cevaplarla bir yere varamayacaktı.

Ama Joey'e kızım demesi hiç hoşuma gitmemişti. Doğru olmamasına rağmen derinlerde bir yerde yanlışı hissettiriyordu. Onu yaratmak için DNA'sı kullanılmıştı ama Joey onun değildi. Eğer bunu değiştirmek istiyorsa, önünde uzun bir yol vardı.

"İlk başta, bunca zaman sonra Catherine'e ulaşmaya karar vermenin garip olduğunu düşündüm. Sonra biraz araştırdım ve yeni nişanlandığınızı öğrendim. Tebrikler bu arada."

Kollarını masasının üzerine bıraktı. "Ben nişanlıyım ve nişanlının çocuğumu tanımasını istiyorum. Bir aile olabiliriz."

"Ah, işte burada." Parmağımı ona doğru salladım. "Nişanlın Stella, süpermarketler zinciri BergMart'ın muhafazakârlılığıyla ünlü sahibi Tom Bergerman'ın kızı. Okuduğum kadarıyla, o ve baban yeni sahil için oldukça büyük bir yatırım anlaşması yapmak üzereler, değil mi?"

Bir seğirme daha. "Öyle olup olmamalarının hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Doğru." Sertçe başımı salladım.

Tom Bergerman'ın özelliği "geleneksel" aile değerlerinin güçlü bir savunucusu olmasıydı. Evli bir adam ve kadın artı çocuklar. O

Avustralya'nın en kötü şöhretli ve muhafazakâr süper kiliselerinden birine düzenli olarak bağışta bulunmuş ve eşcinsel evliliğin sona erdirilmesi ve kadınların beden özerkliklerinin ellerinden alınması için kampanya yürüten politikacıları sık sık desteklemiştir. Trans olduğunu açıkladıktan sonra kendi oğlunu da alenen evlatlıktan reddetmişti. Tom idealleriyle yaşadı ve nefes aldı.

Liam bir kalem aldı ve ucunu tıkladı. "Bak, ben-"

"Acaba Tom, çocuğunun annesini doğumuna birkaç hafta kala terk etmen hakkında ne düşünürdü? Müstakbel kayınpederin bunu onaylar mıydı?" Sesimi fısıltıya düşürdüm. "Tom evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğunu biliyor mu?"

Burun delikleri alevlendi. "Bunları ona anlatmak için hiçbir neden yok." "Çünkü onaylamayacaktır."

"Onun kendi inançları var."

Başımı eğdim. "Stella Catherine'e ne yaptığını biliyor mu?"

Gözlerini bana dikti. "Anlayacaktır."

"Yani bu bir hayır demek. Öğrenirse ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Bilmesine gerek yok. Kit ve b e n aramızdakileri telafi edeceğiz, sonra Stella'yı bebekle tanıştıracam ve her şey yoluna girecek."

"*Bebek.*" Bir kahkaha attım. "Onun adını bilmiyorsun Liam. Onu nişanlıyla nasıl tanıştıracaksın?"

Gözlerini kapadı ve nefes verdi. "O köprüyü geçene kadar işleri yoluna koymuş olacağım."

"Öyle mi? Catherine'in gerçekten uzanacağını ve kızıyla mutlu aileler oynamanıza izin vereceğini mi s a n ı y o r s u n u z ?"

"O benim de kızım. Her türlü hakka sahibim-"

"Yok. Doğum belgesinde adın yok. Sizin soyadınızı paylaşmıyor. Bunun da ötesinde, bir çocuğu terk ettiğinizi kimseye söyleyemezsiniz,

yapabilir misin? Tom bunu onaylamaz ve onaylamazsa Stella'nın seninle evlenmesine izin verir mi sanıyorsun?"

Ellerimi birbirine vurdum. "Demek evliliğiniz gidiyor. Peki Tom, sahil projesindeki en büyük yatırımcının çekildiğini duyunca ne yapacak dersin?"

Liam'ın ağzı bir karış açık kaldı ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Belli ki en yeni yatırımcıyı duymamıştı. Babası muhtemelen aptal oğlunu şirket işlerinden haberdar etme ihtiyacı hissetmemişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Avustralya'ya sadece seni görmek için gelmedim. Bazı belgeleri imzalamak için geldim.

Dün itibariyle rıhtımın yüzde otuz hissedarıyım."

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Yatırımınızı tehlikeye atacak bir şey yapmazsınız."

Ben de ona baktım, karşılığında hiçbir şey vermedim. "Yapmaz mıydım?"

Van der Wyck'lara bakmadan önce gözümü Avustralya'ya dikmemiştim. Ancak rıhtım planlarını gördüğümde fikirlerim çalkalandı. Bu proje sağlam bir yatırımdı ve inşaata ve çevresel etkilere kişisel damgamı vurabilmek için yeterince erken girdim.

Ancak, çekip gitmem gerekirse yatırdığım paranın kül olmasına izin verirdim. Gözümü kırpmadan milyonlar kaybetmeye istekli ve muktedir olmam benim kozumdu. Tom Bergerman ve Edgar van der Wyck'ın bu proje alevler içinde kalırsa servetlerinin büyük bir kısmını kaybetmeye bu kadar istekli olmayacaklarından emindim.

"Bunu iyice düşünmeni tavsiye ederim Liam. Bu düşünce tarzıyla devam etmeyi seçersen, bunun yaygın sonuçlarını göz önünde bulundur."

Çenesi şimdi sertçe gıcırıyor ve elleri yumruk haline geliyordu. Josephine'i kaybetme düşüncesine mi kızmıştı yoksa

Köşeye sıkıştırılmaktan mı, bilemedim. Muhtemelen ikincisiydi çünkü şu anda bile onunla hiç ilgilenmiyordu. Adını bile sormamıştı.

Yavaşça yumruklarını açtı. "Peki, ne yapmam gerekiyor? Onun varlığını unutayım mı?"

"Hayır. Öyle bir şey demiyorum. Eğer onunla bir ilişki istiyorsan, bunu Catherine'in belirlediği şartlarda yapacaksın."

"Peki bu terimler...?"

"Bilmiyorum. Bu benim görevim değil. Bu konuyu onunla konuşmanız gerekecek." Ayağa kalkmaya hazırlanırken ayağımı yere indirdim. Burada işimiz neredeyse bitmişti. "Ama şunu bil Liam, eğer ABD topraklarına ayak basar ve bebek üzerinde hak iddia etmeye kalkarsan, Catherine'i sana karşı dava açması için cesaretlendiririm. Onu herhangi bir şekilde tehdit edersen, müstakbel kayınpederine geçmişte yaptığın yanlışları bildirir ve yatırımımı göz açıp kapayıncaya kadar rıhtımdan çekerim. Catherine artık yalnız değil ve bir daha asla istismar edilmeyecek."

Gözleri kısıldı. "Onun adına konuşmanın sana düşmediğini söylüyorsun, o zaman neden buradasın dostum? Bu bir patronun burnunu sokacağı türden bir şey değil."

"Haklısın, değil." Ayağa kalktım, ellerimi ceplerime soktum. "Catherine benim. Eğer bir adım atıp çocuğuyla bir ilişki kurmayı seçersen, her zaman yanında olacağım. Umarım yüzümü beğenirsin çünkü on sekiz yıl boyunca onu göreceksin." Kaşlarım çatıldı. "Ya da sevmezsin. Bu Catherine'e kalmış."

Mesaj iletildi, ofisinden çıktım. Eve, kızlarımın yanına gitme vakti gelmişti.

Bölüm Otuz İki

Catherine

Elliot bana doğru yürürken kalbim boğazımda düğümlendi. Elimde onun adının yazılı olduğu aptalca bir tabela tuttuğumu unutarak onu içime çektim. İki hafta çok uzun bir süreydi. Onun şaşırtıcı varlığına karşı geliştirdiğim tolerans buharlaşıp gitmişti. Onu tekrar görmek dizlerimin bağını çözdü.

Sonunda bana ulaştı ve çantasını ayaklarımızın dibine bıraktı. Parmaklarını çenemin altına sokarak başımı geriye doğru eğdi.

"Selam, tatlım."

"Merhaba, Elliot."

"Gözlerime inanamıyorum."

"Sen de öyle."

"Orada ne yapıyorsun? Gel de sarıl bana."

Beni bekleyen kollarına doğru yürüdüm ve onun karşısında eridim. Bana sarılıp başımı ve yüzümü öptüğünde taşıdığım gerginlik çözüldü.

"Seni özledim," diye mırıldandı.

"Ben de."

"Freddie ile Joey?"

"Mmhmm. Seni biraz yalnız bırakabilirim diye düşündüm. Patronuma işten erken çıktığımı söyleme."

"Asla." Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için hafifçe geri çekildi. "Hadi buradan gidelim."

Kollarından kurtulmak fiziksel olarak acı veriyordu ama başardım ve elimi onunkiyle birleştirdim. Dışarıda bir şoförün bizi beklediği yolcu alma alanına doğru yürüdük.

Şoför Elliot'ın bavulunu aldı ve Elliot limuzinin arkasına binmeme yardım etti. Benden sonra bindi ve hemen gizlilik perdesini kapatmak için düğmeye bastı.

"Beni şık bir şekilde aldın." Aramızdaki koltuğa attığım kâğıdı aldı. "Ve bana bir işaret yaptın. Bu çok tatlı."

Kalbim göğsümün içinde güm güm attı. "Kendimi meşgul etmek için el sanatlarına yöneldim."

"Çok tatlısın. Çok sevimli ve hoşsun." Onu yere fırlattı ve ben bir şey fark edmeden beni belimden yakaladı. "Buraya gel de seni gerçekten öpebileyim."

Bu.

Beklediğim şey buydu. Kucağına oturmak ve kemiklerine gömülmek. Ağzı benimkiyle birleşti. Parmakları saçlarıma dolanmıştı. Ellerimi gömleğinin arkasından aşağı kaydırđım, tenini hissedince inledim.

Mutluluk.

"İşte benim kızım." Dudaklarıma karşı konuştu. "Hatırladığımdan daha iyi."

Pantolonundaki şişkinliğe doğru sallandım, bugün etek giyme kararına şükrettim. Elliot'la o kadar uzun süredir ayrıydık ki, üzerimi örten ince saten bile bana fazla gelmişti.

"Sana ihtiyacım var." Tırnaklarımı omuzlarında gezdirdim ve göbeğimi onunkine bastırdım. "Lütfen. Bekleyemem."

"Sence yapabilir miyim?"

Eteğimin altından kayarak iç uyluğumun kıvrımı boyunca ilerledi ve külotumu yana itti.

"Çok iyi hissediyorsun. Şimdiden benim için ıslanmışsın." Yarığımla oynadı, sonra parmak ucunu içeri daldırmak için beni iyice araladı ve etrafında çırpınmamı sağladı. "Evet, bebeğim. Bu mükemmel. Göğüslerini benim için çıkar."

Gömleğimi başımın üzerinden çektim ve sütyenimin kaplarını göğüslerimin altına doğru çekiştirdim. Elliot onların içine düştü, sıcak dilini önce bir meme ucunun, sonra diğerinin kenarlarında gezdirdi. O beni yalarken, ben de pantolonunu karıştırarak aramıza uzandım.

Her tarafım titriyordu, bu yüzden birkaç deneme yaptım, ama sonunda fermuarını indirdim ve sert, pürüzsüz uzunluğunu elime aldım. Kalın başını klitorisime sürttüğüm sırada dudakları meme ucumun etrafında kapandı. Birlikte inledik, birbirimize karşı çok hassas ve tepkiliydik.

Onunla birleşmek tahammül edilemeyecek kadar zorlaşınca dizlerimin üzerinde yükseldim ve onu girişime yerleştirdim. Başını arkaya yaslamak için göğsümü bıraktı ve ben ona doğru alçalırken gözlerimle buluştu. Kıçım kalçalarına değene ve o beni ağzına kadar doldurana kadar devam ettim.

"İşte benim kızım," diye nefes aldı. "Tam ait olduğun yerde." "Seninle birlikte."

"Mmm."

Karnımdan aşağı damlıyordu ve ben ona binerken Elliot ağzını meme ucumun üzerine kapattı. Parmakları kalçalarımın batıyor, beni istediği ritme göre hareket ettiriyordu. Ben üstteyken bile Elliot kontrolü elinde tutuyordu. Tam da benim *istediğim* gibi, onun istediği gibi.

"Tanrım, senin tadını özledim."

Kalçamı bırakıp saçlarımın arkasını avuçladı ve ağzımı kendi ağzına götürdü. Beni sertçe öptü, dilindeki tatlılıkla ağzımı yaladı ve gözlerim göz kapaklarımın arkasına yuvarlandı.

Islak göğüslerim gömleğinin üzerinde kayarak bizi birbirimize yapıştırdı. Aklımın bir köşesinde teninin benimkinin üzerinde olmasını diliyordum ama elleri, ağzı, kokusu ve siki dikkatimi dağıtıyordu. Bu düşünceyi eyleme geçiremedim.

Kalçamdaki tutuşu kıcıma kaydı, parmakları yanaklarımın arasına girdi. Birleştiğimiz yeri dürttü, iki parmağıyla bir *V* oluşturarak içime girdiğini hissettirdi. Aramıza uzandım ve onunkinin üstünde bir *V* oluşturdum. Boynunun arkasını tutarak, kendimizi sikişirken hissederken onu izledim.

"Sen benim için yaratılmışsın, Catherine." Alt dudağımı ısırdı. "Hiçbir şey senin içinde olmak kadar doğru olamaz."

Ona karşı koydum, onu sınırlarıma kadar zorladım. O haklıydı. Bu doğruydı. Öyleydik.

Birbirimize sarılıp boğuşurken çaresizlik kol ve bacaklarımıza ağır geliyordu. Muhtaç uzuvlar sıkıca sarıldı ve yalnız dudaklar öpüştü ve öpüştü, tatlı sözler soludu ve mutlak pisliği fısıldadı.

Elliot göğüslerimi yaladı ve ben onun etrafında boşalırken zonklayan klitorisimi yuvarladı, iki haftadır sakladığım dorukla titriyordum. Ruhumu paramparça eden, yürek parçalayan bir şeydi. Bedenim ikiye ayrılmıştı ve onunki beni tekrar bir araya getirdi.

Yumuşak ve uysal olduğumda beni koltuğa bıraktı ve nefesimi kesen bir güçle içime daldı. Bacaklarımı yukarı ve dışarı doğru bastırdı. "Çok sert boşalacağım. Tatlı amcığınla bunu gerçekleştiriyorsun. Seninle işim bittiğinde her yerin sıırılsıklam olacak."

"Evet, *lütfe*." Meme uçlarım sıkılaştı ve karnım alev aldı. Bu şekilde konuşarak beni tekrar boşaltacaktı.

"Senin için çok fazla dölüm var, tatlım. Bana bir bebek daha verene kadar seni tekrar tekrar becereceğim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve iç kaslarım ona kenetlendi, sözünü tutması için yalvardı, beni doldurmasını, beni kendisinin yapmasını, beni her zaman için işaretlemesini istedi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Meme ucumu ağzına aldı ve beni nefessiz bıraktı. "Tekrar hamile kalmanı istiyorum. Benim için başka bir bebekle olgunlaş. Bana bir tane daha ve bir tane daha verene kadar seni becereceğim."

"Evet," diye bağırdım, başım arkaya eğildi. Elimde değildi, kaslarımı ele geçiren doruk noktasını durduramıyordum. Bacaklarım sırtına kilitlendi ve onun altında kıvrandım.

Omzuma doğru kükredi, dişlerini sıkarak kendini olabildiğince uzağa yerleştirdi ve iç duvarlarımı vahşi vaatleriyle kapladı.

Elliot bizi hareket ettirene kadar orada birbirimize tutunarak yattık, böylece o altta kaldı ve ben onun üstüne yayıldım. Kendimi onun göğsüne karşı kıkırdarken buldum.

"Bu kadar komik olan ne tatlım?" diye homurdandı.

"Dışarı çıkmadan önce bu arabayı fırçalamamız gerekecek." Başımı kaldırdım, gözlerim dehşetle açılmıştı. "Bekle, yolcular arasında arabayı fırçaladıklarını mı düşünüyorsun? Sadece biz olamayız-"

Başımı tekrar göğsüne bastırdı ve hafifçe kıkırdadı. "Bunu araştıracağım. Söz veriyorum. Sadece bundan başka bir şey düşünmek zorunda kalmadan önce kızıma bir süre sarılmama izin ver."

Kulağa hoş geliyordu. "Oh, pekala."

Otuz Üçüncü Bölüm

Elliot

JOSEPHINE, ben onu kollarıma almadan önce otuz saniye boyunca ağlamıştı. Bu gezegende geçirdiğim otuz bir yıl boyunca kalbimin bu kadar çabuk kırılabileceğini ya da bu kadar küçük bir varlığın bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama kalbimi kırdığı kadar hızlı bir şekilde bana yeni bir hayat verdi.

Küçük kızım geri çekilerek bana baktı, büyük, kahverengi gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerine küçük gözyaşları yapışmıştı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan boynuma atladı, minik bedenini kıvrırarak bana daha da yaklaştı.

Yüce Tanrım, neredeyse kendi gözyaşlarımla yıkılacaktım.

Sonra Catherine kalbimi biraz daha zorlamaya karar verdi. Oturma odasına üzerinde "Evine Hoş Geldin Elliot" yazan renkli bir çelenk asmış ve aynı mesajı taşıyan bir pasta yapmıştı.

Asla... Hiç

kimse...

Sadece o.

Üçümüz günün geri kalanında birbirimize yakın durduk. Catherine emzirirken bile Joey orada olduğumdan emin oldu, parmağımı tutmak için uzandı.

Onu gece uyumaya ikna etmek için biraz ikna etmek gerekti, ama bir kez uyuduktan sonra, Catherine ve ben çalışma odasında birbirimize sokulduk, seyahatimden önce oluşturduğumuz bir alışkanlık.

Saçlarını parmaklarımın arasında okşadım, rahatladıkça bacaklarım ve göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Catherine'le geçireceğim bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğim için Joey kadar ben de uykuyla savaşıyordum.

"Sabah burada olacağım, biliyorsun," diye mırıldandı.

"Şşşt. Bırak da uyku programımdan ben sorumlu olayım."

Homurdandı. "Eğer burada uyuyakalırsan, seni yatağa taşıyamam."

Gözlerimi açtım, görüntüye gülüyordum. Boyum ondan bir karış daha uzundu. Beni sürüklemesi gerekecekti. Ama o her şeyi yapabilecek kapasitedeydi, bu yüzden ona bunu çok görmezdim.

"Evime hoş geldin demek hoşuma gitti, tatlım."

Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce gülümsedi. "Bundan bahsetmiştin." "Tekrar edilmesi gerekiyordu."

"Rica ederim. Bunu yapmak beni mutlu etti ve senin tepkini görmek daha da mutlu etti." Göğsüme bastırdı, biraz doğrulup oturdu, gözleri parlıyordu. "En sevdiğin kısım hangisiydi? Süslemeler mi yoksa limuzindeki kutlama mı?"

"Hepsi. Daha önce hiç havaalanında beni bekleyen biri olmamıştı, hele de sevimli bir işaret ve ıslak bir amla."

Bir kahkaha patlattı ve çınlayan, keyifli ses beni biraz daha uyandırdı. Onu bu şekilde güldürmeyi kendime görev edinmeyi planlıyordum.

Onu mutlu etmek, ona kadar boş olduğunu fark etmediğim soğuk, büzüşmüş bir parçamı doldurdu.

"Limuzinin arkasında çılgınca şeyler söylüyordun," dedi. "Mmm. Hoşuna g i t t i y s e deli değilim." Başparmağımı dolgun dudaklarına bastırdım. alt dudağını. "Ve sikimi ne kadar sıkıdığına bakılırsa, sanırım hoşuna gitti."

Dili dudağını yalamak için dışarı fırladı ve başparmağımı da yakaladı. "Bunu beklemiyordum ama evet, hoşuma gitti. Konuşma kısmı. Hâlâ küçük bir bebeğim varken hamile kalmak kulağa kâbus gibi geliyor."

"Seninleyken bu bir kabus olmaz." Önce yanağını, sonra da ağzının kenarını öptüm. "Ama şimdilik sadece konuşuyoruz."

"Gerçekten ateşli bir konuşma."

Aşağı uzanarak yarı sertleşmiş sikimi eşofmanımın içinde düzelttim. "Keşke daha fazla enerjim olsaydı, tatlım. Seni yatağıma yatırıp içini nasıl dolduracağımı anlatmaktan başka bir şey istemezdim."

Avuç içi çenem boyunca kaydı. "Bunu ben de çok isterdim ama senin dinlenmeye ihtiyacın var ve dürüst olmak gerekirse benim de öyle."

"Ben yokken iyi uyuyamadın, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, görünüşe göre sana alışmışım. Bir yastığa sarılmak yetmedi."

Üzerimde bir yük varmış gibi iç çektim. "Pekâlâ. Eğer ısrar e d e c e k s e n , bütün gece sana sarılacağım. Hadi gidelim."

Liam'ın durumu hakkında konuşmamız gerekiyordu ama bu yarına kadar bekleyecekti. Şimdilik kızımı yatağa götürüyordum.

Evdeki ofisimde bilgisayar ekranına körlemesine bakıyor, çalışma odasında neler olup bittiğini düşünmemeye çalışıyordum ama bu imkânsızdı.

Catherine'e Liam'a yaptığım ziyaretten bahsettiğimde, en hafif tabiriyle pek memnun olmamıştı.

"Liam'la mı konuştun? Önce bana danışmadan mı?" "Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım, tatlım."

"Bunu takdir ediyorum. Gerçekten, ama Elliot, böyle haydutluk yapamazsın."

Konu kızım olduğunda değil."

Yine de bana kızgınlığı uzun sürmedi. Telefonunu eline alıp onu özel olarak aramak için başka bir odaya gittiğinde bu durum hızla korkuya ve ardından kararlılığa dönüşmüştü.

Son bir saattir ofisimde oturuyor, nefesimi tutuyor ve geçen her saniyeye lanet ediyordum. Burada hiç kontrolüm yoktu. Hiçbir gücüm yoktu. Sadece sonucu öğrenmek için bekleyebilirdim, ki bu da benim katkım olmadan gerçekleşecekti.

Benim tavsiyem avukatlar aracılığıyla iletişim kurmak olurdu ama o bunu istememişti.

Böyle olacağını düşünmemiştim. Ona danışmadan Liam'la konuştuğum için bana kızacağını biliyordum. Bunu atlatacağını da biliyordum. Gerisi tam bir şok oldu.

Catherine'in ne yapacağını tahmin etseydim, bu William van der Wyck'a eğilmesini söylemek olurdu, kapalı kapılar ardında bir telefon görüşmesi başlatmak değil.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Catherine elinde telefonuyla kapımda belirdi. Masamın etrafında bir tur attı ve telefonunu faremin yanına bıraktı. Onunla yüzleşmek için döndüm, kucağıma yanlamasına oturup boynumun kıvrımına sokulduğunda şaşırdım

ama son derece memnun oldum.

"İyi bir konuşma mı?" Boğazımdan aşağı damlayan eriyen balmumunun arasından soruyu zorla çıkardım. "Öyle olmalı. Bir süredir oradaydın."

"Telefon görüşmemiz on dakika sürdü. Geri kalan zamanda düşüncelerimi sıralıyordum."

Cevaplar talep etmek istedim ama bu benim haddim değildi. Bu onun kızı ve kızının babasıyla ilgiliydi. Benimle değil.

Ben de bekledim.

Nefesini içine çekti. "Ona Joey hakkında her şeyi anlattım. Kilometre taşlarını, nasıl uyuduğunu, kime benzediğini, bu tür şeyleri. İyi olduğumuza sevindiğini söyledi ve özür diledi."

"Ona inanıyor musun?"

Omuz silkti. "Bilemiyorum. Üzgün olabilir ama onu sevmiyor, bu yüzden ne kadar üzgün olması gerektiğini gerçekten anlamıyor."

Ama ben biliyorum.

Devam etti. "Gelecek hafta onunla tanışmak için buraya geleceğini söylüyor. Aslında telefonu kapattıktan sonra bana uçuş bilgilerini e-posta ile gönderdi, yani bence gerçekten ciddiymi. Oh, ve benden çaldığı parayı bana gönderdi. Pislik herif."

Kalbim önce çarptı, sonra da kekeleyerek durdu. Liam'la konuşmam sırasında, onun Joey'e ilgi duyduğuna asla inanmamıştım, en çılgın hayallerimde bile onunla buluşmak için bir uçak bileti ayırtacağını, onunla bir ilişki isteyeceğini hayal etmemiştim.

Benim kontrolüm dışında.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Ben sordum.

"Bilemiyorum. Teknik olarak o da onun, yani onunla bir ilişki istiyorsa, bunu teşvik etmeliyim, ama ben... Sanırım kendini onun gibi hissetmiyor. O benim ve-" Kucağımda kayarak sözünü kesti. "O benim."

Avucumu kolundan aşığı kaydırıp elini avucuma aldım, aklım kilometrelerce uzakta olmasına rağmen hareketlerimi sürdürdüm. "O senin. Onu asla kaybetmeyeceksin."

Bu bir gerçektir. Ne olursa olsun, hiçbir şeyin Cathrine'i kızından ayırmasına izin vermeyecektim, çocuğunun babasının bile.

"Senin sayende." Doğrulup elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü ama ben pek bir şey hissetmedim. "Eğer ona gittiğin gibi gitmeseydin bin kere çıldırırdım. Biliyorum, ilk tepkim haddini aştığını söylemek oldu - ki kesinlikle öyle yaptın- ama bu durumda sana sadece kendin olduğun ve kontrolü ele aldığın için teşekkür edebilirim. Sen olmasaydın bocalıyor olurdum."

"Sen bunu çözerdin, Catherine. Bunu yapmak için bana ihtiyacın yoktu."

Benim kontrolüm dışında.

"Elbette. Etrafımdaki her şey yıkılana kadar sorunu görmezden gelirdim. Evim gibi." Gömleğimi çekti. "Aklıma gelmişken, yarın benimle eve gelir misin? Sana ne kadar güzel görüldüğünü göstermek istiyorum. Başardıklarımın gurur duyuyorum."

O evi Liam içindeyken yakıp kül etmek istedim.

Ama başımı salladım, kulaklarımda kan uğulduyordu. Parmak uçları uyuşmuştu ve göğsüm bir mendenin içindeydi. Paniğin ne olduğunu anladım, bu duyguları annemin hayatta olduğu zamanlardan hatırlıyordum.

"Yarın." Bacağının dış tarafını okşadım, nefesimi toplayıp mantıklı düşünebilmem için onun kalkıp buradan gitmesini istiyordum. Paniklemek beni hiçbir yere götürmezdi. "Yapmam gereken bazı işler var, o yüzden..."

"Oh." Doğruldu. "Oh, tamam. Bunu yapmana izin vereceğim."

İki kez arkasına bakarak ofisimden çıktı. Daha fazlasını söylemeliydim. Onu bir şekilde rahatlattım. Ama ben orada değildim.

Babamı

kaybediyordum.

Annemi.

Kaos içinde.

Dizginler ellerimden kayıp gidiyordu.

Joey benim değildi.

Catherine burada yaşamıyordu.

Benim kontrolüm dışında.

Bu yüzden bunu yapmadım. Gerekenden daha fazla insana açılmadım çünkü sonucu kontrol edemiyordum. İş mantıklı geliyordu. Piyasadaki dalgalanmaları tahmin edebiliyordum. İnsanlar o kadar kolay değildi. Aşık olmak, onun da kalacağını ya da düşeceğini garanti etmiyordu.

Artık onlara sahip olduğuma göre, Catherine ya da Joey'i kaybetmek istemiyordum ama aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Her şeyi kontrol edemeyeceğimi kabul etmezsem, ikisi için de iyi olmazdım.

Catherine'in evi çok güzeldi.

Üzerinde çalışmaya başladığından beri onu görmemiştim. Aslında, sürpriz olmasını istediği için gelmemi yasaklamıştı.

Ve öyleydi.

Yeni ahşap zeminler pırıl pırıldı. Duvarlar yeni boyanmış ve gıcır gıcırdı. Bir mutfak vardı. Gerçekten güzel bir mutfak.

Bir kolunda Joey, diğerinde benim elimi tutarak beni evin içinde gezdirdi, yapılan her şeyi heyecanla anlattı, Miles'ın nasıl yardım ettiğini, Raymond'un kuzeninin neler yaptığını, Raymond ve Davida ile birlikte üzerinde çalıştıkları projeleri gösterdi.

"O backslash'i ben döşedim, Elliot. *Ben döşedim.*" Gülümsedi, yanakları pembe pembe parlıyordu.

"İnanılmaz."

Öyleydi. Burayı onarmak için her şeyini ortaya koymuş, bu duvarları yaşanabilir hale getirmek için kelimenin tam anlamıyla kendi ellerini kirletmişti. Yaşanabilirden de öte. Güzel bir aile evi.

Bu beni hasta etti.

Çok memnun görünüyordu ve ben onun coşkısına yetişemedim.

Ama bunu istiyorsa, gitmelerine izin vermek beni öldürse bile bunu ona verirdim. Catherine kendisi ve Joey için doğru seçimleri yapmak zorundaydı ve eğer tek başına yaşamının doğru olduğunu düşünüyorsa, ona engel olmazdım.

Gülümsemesi dalgalandı. "Hadi yukarı çıkalım. Belki yatak odamdan uygun bir şekilde etkilenirsin."

"Şimdiden etkilendim, tatlım. Bunu sen istedin, sen de gerçekleştirdin."

Parmak eklemlerimi öptü. "Senden hiç yardım almadan. Bağımsız kız arkadaşını takdir etmiyor musun? Eğer bu kadar yalaka olmasaydım, kendime kız patronu derdim."

"Ah, iyi ki bana yaltaklanma olduğunu söyledin. Sana aldığım kız patron kupasını geri vereceğim."

Dişleri parmak eklemlerimi ısırды. "Bu konuda şaka yapma, Elliot Levy. Bu hiç komik değil."

"Pembe altın," diye takıldım, ama kalbim bu konuda değildi. Birazcık bile. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve o tam da buradaydı.

Bunun üstesinden gelmeliydim. Ona istediği hayatı vermeliydim. Eğer bu olsaydı, sahip olurdu.

Yanaklarını şişirerek ağır bir nefes verdi. "Pembe altını ne kadar sevdiğimi biliyorsun ama hayır." Parmak eklemlerime bir öpücük daha kondurdu. "Hadi gel. Gidip evin geri kalanını kontrol edelim."

Elim onun elinde, yürüyen bir ölü gibi takip ettim.

Bölüm Otuz Dört

Catherine

İSTENMEMEYİ ACI BİR ŞEKİLDE BİLEN BİRİ OLARAK, işaretlere karşı her zaman tetikteyim.

İlgisizlik.

Sevgi kaybı.

Ani sessizlik.

Sabırsızlık.

Elliot'a neredeyse bitmek üzere olan evimi göstermek için çok hevesli ve gururluydum ama o dışarı çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi sinsice içeri girdi.

Bu, desteğine ihtiyaç duyduğum bir önceki gece benimle neredeyse hiç konuşmamasından sonraydı. Liam ortaya çıktığında olacaklardan korkuyordum ve bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum ama Elliot ben uyuduktan çok sonrasına kadar evdeki ofisinde kilitli kalmıştı. Ancak o zaman benimle birlikte yatağa girmişti.

Gece bir sularında uyandığımda uykusunda bana sarılmıştı ve rüyasını izlemiştim. Huzursuzdu, ağzı hareket ediyordu, kasları

Seğiriyordu ve sonunda bacaklarımı onunkilere doladığımda ve vücutlarımız aynı hizada olacak şekilde yaklaştığımda sakinleşmişti.

Onu yatıştırabilen kişi olmak bana kendimi çok iyi hissettirmişti ve belki de aramızın iyi olduğunu düşünmüştüm.

Ancak mesafe bu sabah geri döndü ve kapanmamıştı.

Ana yatak odası son durağımızdı. Güvercin grisine boyadım ve Meksika'da depoda duran sanat eserlerimden bazılarını astım.

Yatağın üzerindeki tabloyu işaret ettim. "Bu benim kalça dövmelemleri yapan ressam tarafından yapılmış."

Başını salladı, sanki yakıp kül etmek istiyormuş gibi resme bakıyordu. "Yukarıda iyi görünüyor. Burası her gün uyanmak için güzel bir oda olacak. Josephine'in odasına yakın."

"Öyle." Etrafındaki tüm yeni manzaralara bakarken onu kalçamda salladım. "Gerçi o sadece orada uyudu. Burada benimle uyudu."

"Yakında beşiğine ihtiyacı olacak."

"Evet. Bunu çözmemiz gerekiyor." Bu beni geriyordu ama muhtemelen ona kendi alanını tanımanın zamanı gelmişti.

Başını sallayarak etrafına bakındı. "Kısa sürede çok şey yaptınız."

"Biliyorum. Bunun büyük bir kısmı Miles'ın tam olarak yapılması gerekenleri daraltması sayesinde oldu. Planlama becerisinin önünde saygıyla eğiliyorum," diye takıldım ama Elliot neredeyse hiç tepki vermedi.

Tıpkı dün gece olduğu gibi aklı başka yerdeymiş gibi görünüyordu.

Oturma odasına yürüdük ve Joey'i birkaç oyuncakla birlikte battaniye yığınının üzerine yerleştirdim. Mutlu bir şekilde sırtüstü uzandı ve bir cıngırağı sakız gibi çiğnedi.

Elliot köhne kanepeye ayak bastı. "Muhtemelen bunu değiştirmelisin."

Burnumu kırıştırdım. "Biliyorum. Burası izbe bir yerken sığıyordu ama şimdi çöp yığınınından sızmış gibi görünüyor."

Yenilemeye başladığımızda, sonunda buraya geri taşınacağımı düşünüyordum. Ancak geçen ay zihniyetim değişti ve burayı satmak için tamir ettiğimi düşünmeye başladım. Seçtiğim boya nötrdü ve Ray ve Davida ile birkaç odayı resimlemek için bazı mobilyaları ödünç almak konusunda konuşmuştum.

Şimdi, o kadar emin değildim.

Elliot kalmamı istememişti ya da bu konuyu hiç açmamıştı ve gençken aşırı farkında olduğum tüm işaretleri gösteriyordu.

Ayrıca, kendi başıma ayakta durmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Elliot çok şey yapmıştı, hatta Liam'la ilgilenmek için Avustralya'ya uçmuştu - ki bu konuda çok utanmıştım. Ne tür bir adam kız arkadaşının... şey, bebek babasıyla uğraşmak isterdi ki?

Tanrım. Uzaklaşmasına şaşmamalı.

Elliot'ın elleri benim üzerimde değil ceplerindeydi. "Neredeyse bitmiş gibi görünüyor."

"Evet. Üst kattaki banyoda tamamlanmamış bazı fayans işleri var ama temelde tamamlandı. Oldukça gururluyum-"

"Buraya ne zaman geri taşınacaksınız?"

Ağzım kapandı ve kalbim yerinden *fırlayarak* beni derinden sarstı.

Beklenti dolu bir kaş kaldırdı, cevabımı bekliyordu. Davida'nın ne söyleyeceğini düşündüm... başından beri söylediği şeyi. Joey ve benim kendi alanımıza ihtiyacımız vardı. Aşık olmak iyi ve güzeldi ama sadece bana ait bir evimizin olması en mantıklısıydı.

"Aslında buraya her an geri dönebilirim. Açıkçası sen yokken bunu yapmak istemedim ama..."

Bana kalmamı söyle. Lütfen söyle, kalacağım.

Çenesi dalgalandı. "Ne zaman hazır olursan."

Başımı salladım, patlayan kalbimin parçaları konfeti gibi dalgalanıyordu. "Sanırım şimdiki zaman gibisi yok."

Yapılacak en doğru şey buydu. Buraya geri taşınmak, şu anda öyle hissettirse de, ayrılacağımız anlamına gelmiyordu.

Çoğu çift ilişkinin bu kadar erken dönemlerinde birlikte yaşamıyordu. Bu iyi bir şeydi. İkimiz de biraz nefes alacaktık ve birbirimizi işte ve belki de buluşma gecelerinde gördüğümüzde daha da heyecan verici olacaktı.

Bu en iyisiydi. Doğru olan buydu.

Bu şekilde ikimiz de daha mutlu oluruz.

Ve eğer Elliot gerçekten benden uzaklaşıyor olsaydı, çoktan içinde yaşayabileceğim ve parçalanmış lanet kalbime bakabileceğim güzel bir evim olurdu.

"Verimli," diye mırıldandı Elliot. "Pekâlâ, benim birkaç saatliğine ofise gitmem gerekiyor. Eşyalarını toplayabilmen için seni evime götüreceğim. Büyük bir şey olursa sonra getirebilirim."

Omuzlarımı dikleştirdim ve parlak bir gülümseme takındım. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Hadi gidelim."

Cesur olabilirdim. Bu iyi bir şeydi.

Joey ve ben Elliot'la yaşamaktan memnunduk ama burada da mutlu olacaktık. Anılarımız olacaktı ve eğer şanslıysak Elliot da bunların çoğunun bir parçası olacaktı. Ama olmasaydı, gerçekten gitmek isteseydi, yine de birbirimize sahip olurduk.

Bölüm Otuz Beş

Elliot

Cumartesi gecesi saat onda ofiste olmak benim için alışılmadık bir durum değildi. Aslında hafta sonlarını iple çekerdim, böylece gece geç saatlere kadar tek başıma, sessizlik içinde, kimse beni rahatsız etmeden işlerimi halledebilirdim.

Son birkaç aydır işler değişmiş ve ev, işten çok daha cazip gelmeye başlamıştı.

Bugüne kadar.

Catherine ve Joey olmadan geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Planım gözlerimi açık tutamayacak hale gelene kadar çalışmak, sonra da eve gidip yatmaktı.

Durulayın ve yarın tekrarlayın.

Onu terk ettiğim anı kafamda tekrar tekrar düşündüm, farklı yapabileceğim bir şey bulmaya çalıştım. Arabayla uzaklaştığımda sevinçten çılgına dönmemişti, ama evi konusunda o kadar hevesliydi ki onu reddetmenin bir yolunu görememiştim.

Ayrılmamıştık. İstediğim bu değildi ve Catherine'in de bunu istemediğinden neredeyse emindim. Ama ilişkimiz kabul etmediğim bir şekilde değişiyordu.

Buna alışabilirim.

Catherine ve ben birbirimizi her gün görmeye devam edecektik ve ben de Joey'i görebilecektim... ama muhtemelen artık her gün değil.

"Orospu çocuğu."

Çaresiz bir öfke yumağı beni ayağa fırlattı. Göğsüm çok sıkışmıştı. Nefesimi tutamıyordum. Ellerim yanlarımda büküldü ve düzleşti.

Küçük kızımı artık her gün göremeyecektim.

Ne yapacağımı bilemeden klavyemi bilgisayarımdan söküp odanın diğer ucuna fırlattım. Güçsüz bir takırtıyla yere düştü, kırılma nezaketini bile göstermedi.

"*Orospu çocuğu!*" Hayal kırıklığı içinde saçlarımı yolarak böğürdüm.

Göğsüm ağrıyordu. Karnım ağrıyordu. Ciğerlerim buruşmuş üzüm büyüklüğündeydi. Bu ofiste olmak istemiyordum. Kızlarımı istiyordum. Ailemi istiyordum.

Ofisimden çıkarken Catherine'in masasının önünde durdum, bakışlarım çekmecesine takıldı ve neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Güzel *bir P.S.* dozu. *Tahammül edilemezsin.*

Doğum izninden döndüğünden beri çekmeceye bakmamıştım ve şimdi ne yazdığını merak ediyordum. *Eğer yazıyorsa.*

Artık beni tahammül edilemez bulmuyordu, bundan emindim. Ama Catherine hâlâ duygularının çoğunu gizliyordu.

Çekmeceyi kaydırarak açtım, tampon kutusunu bir kenara attım ve gizli zarfını aldım. Beyaz yerine taba rengindeydi. Keşfime kaşlarımı çatarak zarfı masasının üzerine koydum ve sandalyesine çöktüm.

Bu zarf, işgal ettiğim bir öncekinden şüphesiz daha inceydi. Ayrıca daha yeniydi ve içine baktığımda çok daha az kâğıt şeridi vardı.

Döndüğünde yeni bir koleksiyona başlamış olmalı.

İçindekileri kabaca masanın üzerine bıraktım. Catherine'in düzgün el yazısıyla yazılmış kâğıt şeritleri masanın üzerinde uçuşuyordu. Kendimi onları okumak için beklemeye zorlayarak, şeritleri düzgün sıralar halinde dizdim.

Ancak o zaman ilk kitabı elime aldım.

Not: Umarım bu gece yastığın serin olur.

Bu kızgın bir mesaj değildi. Bir sonrakini okudum.

Not: Ekmeğiniz her zaman eşit kızarsın.

Not: Çok tatlı bir popon var.

Güldüm. Kalbim şehrin öbür ucunda, küçümsediğim bir evdeydi ama sözleri beni yine de güldürdü.

Okumaya devam ettim.

Not: Kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettiriyorsun.

Not: Karnımdaki kelebekler, onları bu kadar fazla çalıştırdığınız için zam talep ediyor.

Not: Uykunda konuşuyorsun ve bu beni gülümsetiyor.

Not: Harika bir baba olacaksın.

Not: Sana çok aşık oldum, Elliot Levy.

Başım öne düştü, artık dik duramayacak kadar ağırdı. Burada tek başıma ne yapıyordum?

Catherine o evde yaşamak isteseydi, yanına taşınırdım.

Liam Joey'le buluşmaya geldiğinde sözümü tutmalı ve hemen yanlarında olmalıydım. Onlar benim ailemdi. Onlar benim kızlarımdı.

Her şeyi kontrol edemezdim ama bunu edebilirdim. Ne olursa olsun orada olmak. Catherine'e gitmeyeceğimi, benim yanımda kendini güvende hissetmesi için her türlü nedene sahip olduğunu göstermek ve hiçbir yere gitmediğim için düşmeye devam edebileceğini kanıtlamak.

Saate baktım.

Neredeyse gece yarısı.

Oraya gidip ailemi geri almak için çok geç.

Ama bu o geceydi. Ayrı yaşayacağımız son geceydi. Yarın, onları geri alacağım.

Otuz Altıncı Bölüm

Catherine

Bu çok aptalcaydı.

Bu evden nefret ediyordum.

Çok şirindi ve ona verdiğim emekle her zaman gurur duyacaktım ama onu Liam'la birlikte bambaşka bir hayat için seçmiştim. Evim gibi hissetmiyordum.

Joey'i gece için yatırmıştım ama kolay olmamıştı. Davida ve Raymond yatma saatinden sonra şarap ve moral desteği için uğradılar. Güzel oturma odamdaydık, akşamımıza bir kadeh şarap katmıştık, Ray ve Davida iğrenç kanepede, ben de Joey'i yönlendirerek yerdeki battaniyelere uzanmıştım.

"Akıllıca davranıyorsun," dedi Davida, kadehi dudaklarında tünemişken.

"Biliyorum." Şarap kadehimi devirmemeye dikkat ederek yüzümü battaniyeye gömdüm. Kendimi iki kadehle sınırlamıştım ve bir damlasını bile dökmek istemiyordum.

Raymond dilini şaklattı. "Akıllı olmak bu kadar sefil görünmemeli." Oturduğu mindere bir şaplak attı. "Ayrıca, kışkımda neden bir yay olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bunun nedeni benimle aynı yıl yapılmış olması." Davida çenesini indirdi ve hangi yıl olduğunu tahmin etmemiz için bize meydan okudu.

Kendimi dikleştirdim ve battaniye yığınının üzerine bağdaş kurarak oturdum. "Elliot eşyalarımı toplamam için beni eve bıraktığında ne hissettiğimi biliyor musun?"

"Ne oldu, bebeğim?" Ray nazıkçe sordu.

"Ailemin beni Meksika'ya gönderdiklerinde havaalanına götürdükleri zamanki gibi. O ana kadar yaptıklarım konusunda hiç özür dilememiştim." Serseri gençlik yıllarım aklıma gelince dudağımı büktüm. O zamanlar hayatımı kurtarmak için özür dilemezdim. "Ama havaalanı görüldüğünde darmadağın oldum. Tüm o sert, dokunulmaz görüntüm dağıldı ve küçük bir bebek gibi ağladım. Beni göndermemeleri için yalvardım, yakardım. Daha iyi olacağıma söz verdim. İstedikleri her şeyi yapacaktım."

"Ah, hayatım," dedi Davida yumuşak bir sesle. "Zavallı şey."

"Yine de beni bıraktılar. Beni iki bavulla kaldırıma bıraktılar. İçeri girene kadar beklemediler bile." Gözümün altından bir damla yaş sildim ve kalınlaşmış boğazımı temizledim. "Elliot'tan kalmama izin vermesini istemedim çünkü hayır demesinden korktum. Bensiz gitmesine dayanabileceğimi sanmıyorum. Annemle babamın bunu yapmasına zor dayandım."

Sessizlik çöktü üzerimize, her birimiz şarabımızı yudumluyorduk. Birbirimizin arkadaşlığında bulduğumuz tüm hafifliği söndürerek havayı öldürmüştüm.

Davida sessizliği bozdu.

"Hayır demezdi."

Kaşlarım kalktı. "Çok emin konuşuyorsun."

Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Sayısız kez bu mahallede bulundum ve birçok güçlü adam için çalıştım. Bir uzman değilim ama onları iyi okuyabildiğimi söyleyebilirim. Elliot da diğer adamlardan farklı

değil.

Geçmişte çalışmışım. Başarısının büyüklüğüne uygun bir egosu var ve işini ciddiye alıyor. Senin dışında bu karakterinden saptığını hiç görmedim. Senin yanındayken, o bir-" Raymond'un dizini dürttü. "Çocuklar ne diyor?"

Ray şarabından zarif bir yudum aldıktan sonra dudaklarını büzdü. "Simp," diye telaffuz etti.

"Doğru." Davida başını salladı. "Elliot Levy senin için tam bir aptal. Ona kalmak istediğini söyleseydin, bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapardı."

Raymond şarabını yudumladı. "Ancak Davida doğru şeyi yaptığınızı düşünüyor."

Dik oturarak şarabını kalçasına doğru indirdi. "Düzelتيyorum, bunun akıllıca bir şey olduğunu söyledim. Bu doğru olanla aynı şey değil. Belli ki Kit perişan durumda. Elliot da muhtemelen aynı durumdadır."

Bardağımı yere bıraktım ve yığıldım. "Ya da huzuru ve sessizliği geri geldiği için mutludur."

Alay etti. "Bundan şüpheliyim. Saat onda e-posta gönderdiğine göre, ofiste olduğundan neredeyse eminim."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Onun mutsuz olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Pekala, tamam." Ray onun bacağına vurdu. "Artık Elliot muhabbeti yok. Gecenin bu saatinde bir şey yapabilecek gibi değilsin. Davida'nın dün gece çıktığı randevuyu en ince ayrıntısına kadar tartışalım."

Nefes nefese başımı kaldırdım. "Randevu mu? Biriyle çıktın ve bana bundan bahsetmedin mi? Bana her şeyi anlat."

Davida gözlerini devirdi, sinirlenmiş gibi davrandı ama bir saniye sonra her şeyi anlattı. Ciddi, saçma sapan arkadaşımın yüzü kızardı.

ona iyi geceler kucaklaması.

Tabii ki bu bana Elliot'ı hatırlattığı için midemde bir sızıya neden oldu.

Gece yarısı çıkarken Raymond beni omuzlarımdan tuttu ve bana uzun, sert bir bakış attı. "Moralin bozukken benimle kalmak istemediğin için hâlâ kızgın olduğumu biliyorsun."

Davida kollarını kavuşturdu. "Ben de öyleyim."

I ovuldu benim Dudaklar Birlikte, çok duygusal için
sap herhangi bir sırala gözyaşı dökmeden
yüzleşmek.

"Sormam için yeterince yakın olup olmadığımızı bilmiyordum ve seni hayır diyecek bir duruma sokmak istemedim."

Ray beni biraz salladı. "Kadın, sen çok fazlasın. Vajinandan bir bebeğin çıktığını gördüm. Çok yaklaştık."

Gözlerim parladı. "Bakmadığınızı söylemiştin."

Çenesini indirdi, kaşlarını kaldırdı. "Oh, baktım. Beynime kazınmış." Bir kez daha hafifçe salladı. "Demek istediğim, Elliot'a bir şans verin. Her zaman bir yedek planın olacak."

Davida başıyla onayladı. "Sen ve bebek için bolca yerim var ama buna asla ihtiyacın olmayacak."

Uzun yıllar boyunca istenmeyen bir kızın gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü ve Ray onları düştükleri hızla başparmaklarıyla sildi.

İkisine de titrek bir gülümseme verdim. "Sizi seviyorum çocuklar."

Ray öfkeyle içini çekti. "Şaka yapmıyorum. Biz sizin bebek babalarınız ve *sizin* gibi avantacı tiplerden değiliz."

Davida onu evimden dışarı sürükledi, bana biraz uyumam ve söylediklerini düşünmem için söz verdirdi.

Düşünmek sorun olmazdı.

Benim sevimli, sıcak, huysuz aşkım olmadan uyumak mı? Şüpheliyim.

Otuz Yedinci Bölüm

Catherine

Zor bir gece geçirmiştik. Joey inişli çıkışlı, huysuz bir haldeydi ve ben de bir saatten fazla uyuyamamıştım.

Saat yedide kalkmış ve giyinmiştik, Joey araba koltuğundaydı, gitmeye hazırdık.

Bunun için çok erkendi ama Elliot'ı görmek ve kafasının nerede olduğunu öğrenmek için kendimi bir saniye daha bekletemezdim.

O ve ben çok şey yaptık. Daha da fazlasını söyledik. Ancak bu konuda iletişimimiz gerçekten başarısız olmuştu.

İkimiz de incinmiş ve güvensiz bir yerden geliyorduk. Yine de cesur olan ben olabilirdim. Kendimi ortaya koyabilir ve ona gerçekten ne istediğimi söyleyebilirdim.

Eğer o da aynısını istemezse, en azından ben bilirdim. Bir sonraki adımımın ne olacağını o zaman bulabilirdim ama bunu atlayamazdım.

Bu adım en önemlisiydi. "Tamam, aşkım. Hadi gidip Elliot'ımızı görelim."

Bebek bezi çantamı omzuma asmak ve kapıyı açmak için araba koltuğunu yere bıraktım. Bu da iyi bir şeydi. Yoksa onu düşürebilirdim.

Elliot buradaydı.

Verandamda duruyordu, yumruğu kapımı çalmak için kalkmıştı.

"Catherine?" Aniden ortaya çıkışım karşısındaki şaşkınlığı benim duygularımı yansıtıyordu ama evimde olan oydu.

Benim için gelecekti. Bunu iliklerime kadar biliyordum. "Elliot."

Çantamı yere bırakarak kendimi ona doğru fırlattım ve beni tam zamanında yakaladı, sadece bir iki adım kaybetti. Kolları beni sımsıkı sardığı için titriyordu, içimden çıkardığı nefesler ürperti ve rahatlamayla kesik kesikti.

"Senin için geliyordum," diye fısıldadım kulağına.

"Geliyor muydun?"

"Mmhmm. Bir dakika daha geç kalsaydık birbirimizi kaçıracaktık."

"İyi ki hiç geç kalmam."

Joey evin içinde tek başına kalmaktan sıkıldı ve öfkeli bir çığlık attı. Güldüm ve Elliot yüzümü ellerinin arasına alıp beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, ardından kapıyı iterek bekleyen bebeğimi ortaya çıkarmak için sonuna kadar açtı.

Şaşırdı. "Gerçekten benim için geliyormuşsun."

"Evet." Başımı omzuna yasladım. "Dün söylemem gereken ama söylemediğim bazı şeyler var."

Joey'i saniyeler içinde araba koltuğundan indirip kollarına aldı, sonra beni de yanlarına çekti. Joey onun göğsüne yapıştı, başını çenesinin altına soktu ve Elliot iç çekerek gözlerini kapattı. O anda ikisi de evlerindeymiş gibi görünüyorlardı.

Gözleri açıldı ve beni diğer kolunun altına sıkıştırdı, dudakları önce alnıma, sonra şakağıma dokundu.

"Söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum, ama önce benimle eve gel."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Bunu her şeyden çok istiyorum ama bana birkaç dakika vermen gerekecek. Toplanmam gerek."

Göz kapakları yarıya kadar indi. "Çünkü sen kalıyorsun." Başımı salladım. "Çünkü kalıyorum."

Sabahımızı sarılıp yatarak geçirdik, sadece üçümüz. Önemli bir şey konuşmadan, dokunarak, sarılarak, öpüşerek ve koklaşarak.

Elliot'ım sevgiye aç biriydi. Birkaç ay önce mührü kırdığımızda, sarılmalar serbestçe ve sık sık geldi. Artık sarılmayı sevdiğini inkar etmiyordu, beni de öyle yaptığı için ben de inkar etmiyordum.

Ondan önce ben de dokunmaya açtım ama bunu bilmiyordum. Ta ki Joey'nin karnımda yuvarlandığını hissetmek için karnımı avuçlayana ve kalbim neredeyse göğsümden kopana kadar.

Elliot bana ihtiyacım olan şeyi verdi, eksikliğini hissettiğimi fark etmediğim zamanlarda bile.

Joey huysuzlanmaya başlayınca kucaklaşma seansımız sona erdi. Onu sabah uykusuna yatırdım ve çalışma odasında Elliot'la buluştum. Kanepeye uzanmış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Yanına oturdum ve kolumu sırtına doladım. Bir dakika boyunca öylece kaldık, o derin, ağır nefesler alırken ben ona sarıldım.

Başını kaldırdı ve çenemi kucakladı. "Seni seviyorum, tatlım."

Başımı salladım. "Ben de seni seviyorum."

Uzun bir nefes verdi ve alnı benimkine dayandı. "Bunu daha önce söylemeliydim. Çok daha önce."

"Benim de yapmam gerekirdi." Boynunun iki yanını kavradım. "Burada kalmak istiyorum.

Burada yaşamak için."

"Aklımda, zaten yaptın." Gözlerime kilitlenerek geri çekildi. "Söylemem gereken ama söylemediğim bir şey daha."

"Keşke yapsaydın, ama ikimiz de konuşmamız gerekirken çenemizi kapalı tuttuk." Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Kalmayı teklif etseydim evet demeyeceğinden korktum."

"Bunu nasıl düşünürsün?"

Bir omzumu kaldırdım ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama Elliot beni yakaladı ve bırakmadı. "İstenmemeye alıştım. Beklediğim şey buydu." Beni yalanlamak için ağzını açtı ama ben göğsüne bastırdım. "Beni istediğini biliyorum. Bunu bana her gün gösteriyorsun. Bunlar benim kendi güvensizliklerim. Bunları aşmak zaman alacak."

Yüzünü buruşturdu, çenemdeki eli esnedi. "Seni seviyorum, Catherine. Bunu öylesine söylemiyorum."

"Biliyorum. Sana inanıyorum."

"Seni sevmekle ne demek istediğimi açıklamama izin ver." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve ben de konuşmasını bitirmesini sabırsızlıkla bekliyordum ki içine girip hava kalmayana kadar onu öpebileyim. "Sana duyduğum bu aşk iliklerime kadar işledi ve seni gördüğüm andan beri giderek büyüyor. Kabul edeceğini düşünseydim, seninle bugün, yarın, gelecek ay evlenirdim. Başka hiç kimseyi sevmedim ve kendimi tanıdığım kadarıyla asla da sevmeyeceğim. İstediğim tek kadın sensin ve bunun asla değişmeyeceğine emin olabilirsin. Sen benim kim olduğumun dokususun. İnkâr ettiğimde, sana bakmayı reddettiğimde, sana olan hislerimi kapattığımda bile, içimde içinden çıkılmaz bir şekilde örülüyordun. Eğer şimdi kendini ortadan kaldırırsan, ben paramparça olurum."

Gözleri kapandı ve nefesi dudaklarımda gezindi. "Dün gece paramparça olmuşum."

"Ben de öyleydim," diye fısıldadım. "Seni o kadar uzun zamandır seviyor muyum bilmiyorum ama sensiz yaşamak istemediğimi biliyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz verdi ve şimdi ona gerçekten inanıyordum.

"Dün eşyalarımı toplarken, geri dönmek için bir bahane olsun diye neredeyse her şeyi geride bıraktım. Belki de ayrı geçireceğimiz bir gecenin bizim için çok fazla olacağını ve sana gerçekten ne istediğimi söyleyecek kadar cesur olacağımı umuyordum."

"Bu çok fazlaydı."

"Benim için de öyle. Zar zor uyudum ve Joey dört kez uyandı. O da seni özledi."

Başını iki yana salladı. "Siz ikiniz artık bu evde kalmayana kadar bu evi ne kadar doldurduğunuzu hiç bilmiyordum. Ama burayı beğenmezsen, birlikte yeni bir ev seçebiliriz."

"Şaka mı yapıyorsun? Buraya bayılıyorum. Joey'i bu koridorlarda ve bahçede koşarken hayal edebiliyorum-"

Adam kaskatı kesildi, gözleri korkuyla irileşti. "Bir çit yaptırmam gerekecek.

Çit çekilene kadar dışarı çıkmasına izin veremeyiz."

Ona sıırttım. "Sanırım zamanımız var. Henüz kendi başına oturamıyor bile. Etrafta koşuşturması biraz zaman alacak."

Elini saçımın arkasına doğru kaydırды ve çok sıkı olmayacak şekilde yumruk yaptı. "Liam'ın onu bizden almasına izin vermeyeceğim."

Her ne kadar kararlı olsa da, ifadesinin altında yatan şey korkuydu. Bunu sesindeki hafif titremede duydum. Saçımı tutuşunda. Gözlerindeki aciliyet.

Liam'la konuşmamdan sonra onu teselli etmek için ofisine geldiğimde bunu kaçırmıştım. O zaman Elliot'ın da onun kadar

Endişeliydi. Joey'e bağılıydı ve onun varlığından haberdar olduğundan beri *benim aracılığım*la onunla ilgileniyordu. Tabii ki başka bir adamın devreye girmesinden endişe duyacaktı.

"Hayır. Onu almayacak. O bizim."

Bir gümbürtü göğsünü titretti. "Bu doğru, tatlım. Josephine bizim. Benim ve senin." "Ve onu seviyorsun."

"Seviyorum. O küçük kızı ve annesini de seviyorum. İkiniz de benimsiniz."

"Öyleyiz." Elini sıktım ve öpmek için dudaklarıma götürdüm. "Liam'ı birlikte idare edeceğiz, tamam mı? Her adımda yanımda olacaksın. Zaten bu beni çok daha iyi hissettirecektir."

Kaşları sert bir çizgiye dönüştü. "Artık özel telefon görüşmesi yok."

Dudaklarımı büktüm. Stern Elliot midemde mutluluk baloncukları oluşturdu. "Ve artık gizli toplantılar yok."

Cevap verirken biraz sinirliydi ama yine de kabul etti. "Peki. Yeter ki gerekirse el altından iş çevirmemde bir sakınca görmeyin." "Benim için sorun yok."

Bana baktı, her zamanki gibi ciddiye. "Bu evin tapusuna senin adını yazıyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ciddi olduğunu biliyordum ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Bunun delilik olduğunu biliyorsun."

"Öyle olduğuna inanmıyorum. Seninle olmaz. Seni ya da Joey'i bırakmayacağım, bu yüzden evimin mülkiyetini sana vermemde çılgınca bir şey yok. Sen zaten bana sahipsın, özgür ve temiz."

"Ve tek istediğim sensin." Elini saçlarımdan çekip göğsüme, çırpınan kalbimin tam üzerine koydum. Parmakları sanki kalbimin etrafını sarıyormuş gibi göğsümde kıvrıldı.

"Ben senin ailen değilim, Catherine. Seni asla terk etmeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum ve dün seninle konuşmadığım için özür dilerim. Benden güven tazelemeye ihtiyacın olduğunu fark etmediğim için özür dilerim. Seni seviyorum Elliot ve seninle bir aile olmak istiyorum."

Sertçe yutkundu, konuşmadan önce ağzı iki kez açılıp kapandı. "Bunu ben de istiyorum. Her şeyden çok."

"Sarıl."

Kollarını hiç tereddüt etmeden bana doladı ve birbirimize dolanarak kanepede geriye doğru düştük. Yüzümü göğsüne bastırdım, sıcak ve temiz kokusunu içime çektim ve rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim.

Evdeydim.

Otuz Sekizinci Bölüm

Elliot

KIZLARIMI geri almıştım, peki neden göğsümdeki sıkıntıyı atamıyordum?

Tek istediğim buydu. İkisi, benim evimde, hiç ayrılmadan,
Onları sonsuza dek benim yapacağım.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim, hafif bir titreme fark ettim. Bu hiç iyi değildi. Bu her neyse durması gerekiyordu.

Yatağımızın başucuna yaslanmış olan Catherine'in üzerine eğilerek Joey'nin tüylü başına bir öpücük kondurdum. Hemşireliğe ara verip ağırlaşmış gözlerle bana baktı.

Catherine'in alnından öpmeden önce, "İyi geceler küçük kız," diye mırıldandım. "Ben duş almaya gidiyorum."

Catherine kolumu tuttu ve dirseğimin kıvrımını öpmeden önce yüzünü koluma sürttü. Her zaman böyle şeyler yapar, beni alışılmadık yerlerden öperdi. Dudaklarını sığdırabileceği her yeri.

Aya inmek gibi öpücükler. Cirit atar
gibi.

Uzun atlama.

Önemli olan inişti.

Daralmış ciğerlerimi doldurmayan sert bir nefes çekerek kendimi geri çektim ve odadan çıktım. Banyomda kapıyı kapattım ve duşu açtım. Sıcak, kaynar. Hemen girmedim, odanın buharla dolmasına, aynanın buğulanmasına izin verdim.

Bozulmuş yansımamda şeklimi zar zor seçebiliyordum. Göğsümü ovuşturdum.

Hala çok sıkı.

Kıyafetlerimi yerde bir yığın halinde bırakarak, yanık tenimi uyuşturacak kadar sıcak olan kaynar duşa girdim. Çırpınan suyun altında durdum, ellerimdeki titremenin geçmesi için göğsümün gevşemesini diledim.

Bu, iki gün süren panik atağımın kalıntısı mıydı? Şimdiye kadar azalmış olmalıydı.

Soğuk hava kolumu kesti ve başım yana doğru savrulurken Catherine'i gördüm, Catherine'im soyunmuş ve ayağını duşa sokmuştu.

"Hayır! Buraya gelme." Çılgınca haykırışım fayans duvarlarda yankılandı.

Geri sıçradı, elleri göğüslerinin üzerindeydi, gözleri yuvarlak ve yaralıydı.

"Özür dilerim. I-"

O dönerken, kolum ensesinden tutup onu kendime döndürmek için uzandı. "Su, tatlım. Senin için çok sıcak." Onu elimin altında tutarak, sıcaklığı daha katlanılabilir hale getirmek için kadranı çevirdim.

"Yalnız kalmak istediğini sanıyordum. Sormalıydım, tahmin etmemeliydim," diye mırıldandı, hâlâ göğsünü tutuyordu.

Onu kendimle birlikte duşa doğru çektim. "Seni her zaman yanımda istiyorum. Gerçekten sormana gerek yok. Sadece incinmeni istemedim."

Avuçlarını kızarmış tenimin üzerinde gezdirdi. "Peki ya sen?

Seni incinmekten kim alıkoyuyor?"

Ağır bir i çekerek alnımı başının üstüne koydum. "Sanırım bu sensin. Eğer gelmeseydin, muhtemelen etim kemiklerimden ayrılırdı."

"Yapma bunu." Omuzlarımı sıktı. "Tenini seviyorum."

"Repliklerimi alıyorsun."

"Ben de senin çizgilerini seviyorum." Bana doğru bastırđı, yumuşak göğüsleri karnıma yaslandı. "Saçını yıkayabilir miyim?"

"I-" Ne diyeceğini bilemedi. "İstiyor musun?"

Başını salladı, kirpiklerinden szlen su damlaları yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. "Seninle ilgilenmek isterim, Elliot." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek saçlarıma uzandı ve parmaklarını yanlardan geçirdi. "Yine de boy dezavantajım var. Benim için oturman gerekebilir."

"Bunu yapabilirim." Duşun arka tarafındaki gömme mermer banka oturdum, kalbim hiç bitmeyen merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu. Ama bu panik değildi. Catherine'i izlemekten kaynaklanıyordu. Daha önce birlikte duş almamıştık ve onun kıvrımlarının üzerinden vahşi bir şelale gibi akan su görüntüsü ciğerlerimde kalan azıcık nefesi de alıp götürdü.

Bu kadın muhteşemdi.

Uzanmış dizlerimin arasına girdi, ellerindeki şampuanı birbirine sürttü, sonra saçlarımla uğraşmaya başladı. Parmakları yanlardan ve tepeden çizgiler çiziyor, tırnakları tepemden enseme doğru sürükleniyordu.

Gözlerimi kapattım ve başımı karnına ve göğüslerine yasladım. Küçük bir nefes aldı, hareketlerinde bir duraklama oldu, sonra şefkatli bakımına geri döndü.

Daha önce hiç böyle bir muamele görmediğimi söylemeye gerek yok. Ama ben de böyle bir şeye hiç açık olmamıştım. Ondan başka kimseyle birlikte olmazdım.

Bunu neredeyse kaçıracığımı, ona sahip olmayı düşünmeme bile izin vermeyeceğimi düşünmek. Kalıcı olarak ayrılırsa beni işe yaramaz hale getirecek şekilde onu hayatıma davet etmek şöyle dursun. Benim için geri dönüş yoktu. Gözlerimi ona açtığımdan beri yoktu.

Parmak uçları yavaş ve derin bir şekilde kafa derime masaj yapıyor, sevgisini ve hayranlığını içime bastırırken günlerin endişelerini ve güvensizliğini de beraberinde sürüklüyordu.

Parmaklarının her geçişinde uzuvlarım gevşedi ve ona ağırlığımı daha fazla vererek içine düştüm.

Neredeyse kaçıırıyordum.

Böyle bir sevgiyi asla bilemezdim.

Boğazım düğümlendi ve gözlerimin arkası yandı. Tanrım, bu da neydi?

"Şşşt." Saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltti ve başımın tepesini kavradı. "Şşşt... uzun, çok uzun birkaç gün oldu ama artık birlikteyiz ve her şey yolunda."

Tanrım, dayanamadım. Tatlı güvencesiyle kontrolü nazikçe ellerimden almıştı. Her şey yolundaydı çünkü buradaydık, benim değil bizim olduğu konusunda anlaştığımız evdeydik.

Bizim evimiz.

Neredeyse bunu kaçıırıyordum.

Omuzlarım titrerken kollarım ortasına dolandı ve mantıklı olmayan ama yine de gerçek olan bir çılgınlıkla ona sarıldım.

"Oh, Elliot," diye fısıldadı. "Biliyorum, biliyorum, ama her şey yolunda. Artık birbirimizi anlıyoruz."

Kendini bankın üzerine bırakıp dizlerini kalçalarımın dışına koydu ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözyaşlarımdan dolayı utanmış olmalıydım.

Gevşekti ama dudaklarını her birine bastırđı, nereden geldiklerini ya da neden orada olduklarını hiç sormadı.

Onları öperek
uzaklaştırdım. Aynen
böyle.

Benim Catherine'im. Canım benim.

Parmakları saçlarımı okşadı ve dudakları yanaklarımda kayarak beni yatıştırdı, bana sadece onun yapabileceğı şekilde değer verdi.

"Seni seviyorum Elliot," diye mırıldandı. "Sana uzun zamandır değer veriyorum, beni delirttiğın zamanlarda bile, ama sanırım bütün gece uyumama izin verdikten sonra yatak odama girdiğimde ve Joey'i göğsünde tutarken aşka dönüşmeye başladı. Bana gülümsemiştin ve o zaman bunu düşünmemiştim ama daha sonra düşündüm. Beni dinlenmiş gördüğün için mutluydun ve kızımı kucağına aldığın için de bir o kadar mutluydun. O andan itibaren tamamen senin oldum."

"Sen hep benimdi," diye mırıldandım. "Ve gitmene izin verirdim. Benim için çalışmana izin verirdim ve hayatına devam etme zamanın geldiğinde gitmene izin verirdim."

"Elliot," diye seslendi. "Ah..."

"Benim için, Luca bana hamile olduğunu söyledikten sonra arabada yaptığımız konuşmaydı. Artık senden gözümü ayıramıyordum ve yapmak istediğim tek şey seninle ilgilenmektir." Onun kaygan tenine karşı nefes verdim. "Gittiğın haftalar işkence gibiydi. Seninle iletişim kurmak için her türlü bahaneyi buldum."

"Hatırlıyorum. Her zamankinden daha çirkindin ve beni gülümsetiyordun. Evim kelimenin tam anlamıyla başıma yıkılıyordu, ama senin huysuz, şikayet dolu e-postaların parlak bir noktaydı."

"Catherine..." Kalbim bir nakavt yumruğı kadar sert çarptı. "Neredeyse gitmene izin veriyordum."

"Seni duyuyorum." Başını salladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Yine de yapmadın. Onun yerine beni içeri aldın ve şimdi ben de senin bir parçanım, değil mi?"

"Doğru."

"Bu, daha önce yaşananların gerçekten önemli olmadığı anlamına geliyor. Biz buradayız, bu bizim hayatımız ve bunu birlikte yapacağız. Gerçekleşmedikleri için geriye dönüp "olabilirdi "lere bakmanıza gerek yok. Biz gerçeğiz. Seni seviyorum ve bu doğru. Joey de seni seviyor ve bu da doğru."

Parmakları saçlarımın arasından geçip omuzlarımdan ve kollarımdan aşağıya kayarak benimkileri buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Tenimi ve burnumun ucunu öptü.

"Buradayım ve seni seviyorum," diye mırıldandı. "Bu işte birlikteyiz."

Yüzümde dolaşmasını, dudaklarım hariç her yerimi öpmesini izledim, sessizce bana onu seçtiğimi hatırlatıyordu. Babamın en sevdiği söz zihnimde yankılandı: *"Neredeyse sadece at nalı ve el bombası sayılır."*

Bunu neredeyse kaçırarak olmamın bir önemi yoktu çünkü kaçırmamıştım. Ona sahiptim.

Birbirimize sahiptik.

Sonunda dudakları benimkilere değdi ve ben de kendimi buldum.

Öpüşürken dizlerinin üzerinde yükselmesine yardım ettim, sonra üzerime alçaldı ve beni vücudunun izin verdiği kadar derine aldı. Rahatlama göğsümün etrafındaki mengeneyi gevşetti.

İşte bu kadar.

Güzel Catherine'im evinde, kollarımdaydı ve başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. Birbirimize, işkence dolu bir geceyi ayrı geçirmeden önce söylenmesi gereken sözleri söylemiştik. İki aşkımı geride bırakmanın verdiği o iç parçalayıcı duyguyu tekrar yaşama ihtimalim olsa bile ağzımı bir daha kapalı tutmazdım.

Göğüslerini ağzıma aldım, gerilmiş meme uçlarındaki tatlı damlacıkları yaladım, birini dudaklarımın arasında emdim. İnledi, başı geriye düştü, kollarını omuzlarıma doladı.

Duş suyu bizi buğulandırdı. Sıcak, kaygan tenimiz kayıyor ve kayıyordu. Kalçalarımız yuvarlanıyor, çarpışıyor, yavaş ve muhtaç bir şekilde yükselip alçalıyordu. Meme uçlarını serbest bırakarak yüzümü boğazına gömdüm ve kalçalarını kavrayarak onu aşağıya doğru ittim, kalçalarıma oturmasını ve sikimin içinde kilitli kalmasını sağladım.

Adımı dudaklarında kadife gibi taşıyarak bana yaslandı. Bana olan aşkı kulağıma fısıldanan bir okşayıştı, niyetle verilmiş bir sözdü.

Ellerimi omurgasından aşağıya, kalçalarının geniş çıkıntısına ve kıcının yastığına doğru gezdirdim ve içine daldım, dokunuşumla dışını, sikimle içini, bozulmaz bir yemin olan aşkımla ruhunu ele geçirdim.

"Yaklaştım," diye mırıldandı. "Doldur beni, lütfen."

"Mmm." Avucumu önünde gezdirerek parmaklarımı yumuşak karnının üzerinde gezdirdim. "Bana bir sürü bebek vereceksin."

"Kaç kişi?"

"En az üç ya da dört tane daha."

"Tamam." Alnı benimkine değdi.

"Sana düzgün bir şekilde bakabilmem için tekrar hamile kalman gerekiyor." Bana daha sıkı sarıldı, dudaklarından inilti dökülüyordu.

"Oh, hoşuna gitti mi?" Kıcını sıktım ve hareketlerini yönlendirmek için belini tuttum, onu daha sert, daha hızlı aşağı indirdim. Zıplayan, damlayan göğüsleri, benimkinin üzerinde kayan yumuşak karnı, kalçalarıma çarptığında kıcının dalgalanması - onun için beni deli ediyordu. "Bana daha güzel bebekler mi vereceksin? Ne kadar istersem?"

"Ne kadar istersen, Elliot," diye nefes aldı, iç duvarları çırpınıyor ve beni zevkiyle kaplıyordu.

"Tanrım, tatlım. Kukun etrafımda eriyor. Ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Sözlerimi yerine getirebilmem için benim için gelmen gerekiyor."

Şu anda onu hamile bırakma şansımız yoktu, ama lanet olsun, ikimizi de bunun fantezisini kurmak tahrik ediyordu. Tohumlarım kök salacak ve o benim için çocuk sahibi olacaktı. Onu o zaman da becerecek, istediği sıklıkta ve şekilde orgazma ulaştıracaktım. Ona sarılır, ağrılarını dindirir, ne kadar güzel olduğunu söyledim. İlk seferinde yanında olamadığım için hep pişmanlık duyardım.

Catherine düştü, tatlı pantolonu tenimi ısıttı, vücudu benimkini öyle iyi kavradı ki, ben de bıraktım, ona tam olarak istediği şeyi verdim.

"Seni seviyorum." Dudakları çenemin menteşesine ve boynumun kenarına dokundu. "Ben de seni seviyorum, tatlım." Kollarım ona sarıldı, sadece hafifçe çok sıkı. O da bana aynı şiddetle sarıldı.

Duş birleşen bedenlerimizin üzerine yağarken, içime bir güven yerleşti. Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte olacaktık. Hiçbir şey onu benden alamazdı. Sahip olduğumuz şey için sonuna kadar savaşıacaktım.

Bölüm Otuz Dokuz

Catherine

Yüzümdeki memnun gülümsemeyi engelleyemeyerek masama oturdum. Aşık olmak ve sevilme sıradan, günlük işlerimi çok daha az sıkıcı hissettiriyordu.

Onun için Elliot'ın programını yazmak beni çok heyecanlandırdı. Ve en sona geldiğimde, sonsözüm için, söylemek istediğim tüm şeyleri karıştırıp bir tanesini seçmek zorunda kaldım.

Sonunda karar verdim.

Not: Sen kesinlikle bir androidsin. Benim için senin kadar harika ve mükemmel birinin gerçek olmasına imkan yok.

Altındaki kâğıt şeridi kestim, çekmecemi açtım ve... durdum.

Tampon kutusu yamuktu. Sadece hafifçe değil, baş aşağı ve ters yöne çevrilmişti.

Altından zarfı almak için elime aldığım anda elim titredi. Zarfın üzerindeki kırılganlıklar ve içindeki karmakarışık şeritler kalbimi çarptırdı.

Birisi masamı karıştırıyordu.

Hafta sonu ofiste olan tek kişi Elliot'tı. Mektuplarımı o mu bulmuş?

Ama... ama... onlardan hiç bahsetmemişti ve dn neredeyse bir saniye bile ayrı kalmamıştık. Eğer masamı karıştıran o olsaydı, sadece ilk yazılarımı paraladığım için rahatlayabilirdim. Onları okurken neler hissedebileceğini düşününce ürperdim.

Birkaç dakika sonra Elliot çok yakışıklı ve güçlü adımılarla bana doğru geldiğinde, aklım milyonlarca farklı yöne gitse de kalp atışlarım her zamanki gibi hızlandı.

Masamın önünde durdu, ağzının kenarında bir glmsemi belirdi. "Merhaba, Catherine."

"Merhaba, Elliot."

Masamdaki dağınıklığı o zaman fark etti. Devrilmiş tampon kutusu, zarf, dağılmış postalar. Gözleri benimkilere dikildi ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir duyguyla parlıyordu. Ama bu öfke değildi.

Sesini alçalttı. "Ofisime gel, tatlım. Konuşalım."

Tamponları ekmeceme geri iterek programını aldım ve onu ofisine kadar takip ederek kapıyı arkamdan kapattım. Bu günlerde, sabah toplantımız için karşısına oturmak yerine kuşağına oturuyordum.

Hiç profesyonelce değildi elbette, ama günü atlatmak için ek bir sevgi dozuyla işimizi halletmeyi başardık ve kimse bizi görmedi.

"Gizli zulamı mı ortaya çıkardın?" Ben sordum.

"Yaptım." Gözleri yüzümde dans ediyor, kızgın olmadığını doğruluyordu ama ne hissettiğini anlayamıyordum.

"Bu hafta sonu mu?"

Bir kez başını salladı. "Cumartesi gecesi yeni zulanı buldum."

Yeni zula mı? Oh Tanrım...

"Sen... ilk yazıları buldun mu?"

Uzanarak parmaklarını saçlarımin kenarından geçirdi ve başımı geniş avucunun içine aldı.

"İzniniz sırasında ne derece çıldırdığımı anladığınızı sanmıyorum. Kâğıttaki boyut farkı... Bu işin aslını öğrenmem gerekiyordu."

"Ama bir fark olduğunu nasıl anladın? Bu kadar küçük bir parça alıyorum _."

Çekmecelerinden birini kaydırarak açtı ve masasının ortasına yerleştirdiğim programla eşleşen kalın bir kâğıt yığınınu çıkardı.

"Benim için yazdığın her şeyi sakladım. Daniel'in programlarının bir santim fazla büyük olduğunu *biliyordum* ve haklı olduğumu kanıtlamaya kararlıyım."

Evde Elliot'tan sakladığım notlar yığınınan farklı olmayan program yığınınu görünce göğsüm bulandı. Birbirimize karşı duygusal aptallar gibiydik ve ben bu özelliğimizi seviyordum.

"Tampon kutusunun iyi bir caydırıcı olduğunu düşündüm."

"Öyleydi ama benim için çalışmaya başladığından beri hamileydin ve tampona ihtiyacın yoktu."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Bu kadar zeki olduğun için seni sikeyim."

Kıkırdadı. "Sen de oldukça sinsisin. Yazılarında söylediğin şeyler..."

"Beni kovmadığına şaşırdım. Kibar değildim."

"Hayır, değildin." Parmaklarını saçlarımdan aşağı kaydırđı ve sonra yeniden başladı. "Ama o notlar senin için bir günlük gibiydi. Özel,

Ama yine de okudum. Yani duygularım incinmiş olsaydı bu benim hatam olurdu."

"Öyle miydiler?"

"Tam tersi. Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Hatta Weston'ı arayıp yazdıklarınızdan bahsettim. O da senin değerlendirmene katıldı."

"Ve bir şekilde beni hâlâ istiyordun."

Ela gözlerindeki altın rengi benekler neşeyle parlıyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri."

Her zaman yaptığı gibi beni aptalca öpmesine izin vermek için onun içine düşmeye başladım, ama sonra Ann'in Elliot yokken İK karışıklığı hakkında bana söylediklerini hatırladım. Bunu aklımın bir köşesine atmış ve şimdiye kadar unutmuştum.

"Beni ilk ne zaman gördün Elliot?"

Kaşları kalktı ama endişeli görünmüyordu ve bana cevap vermekte de tereddüt etmedi. "Sokağın aşağısındaki kafenin önünde. Erkenciydim ve ofise gelmeden önce kahve içmek için durmaya karar verdim. Ama gerçek şu ki, son asistanımı bir hafta önce kovduğum ve işe alım sürecini dört gözle beklemediğim için ayaklarımı sürüyordum. Yeni bir aday talebi için İK'ya bile ulaşmamıştım."

"Lütfen açıklayın çünkü kafam çok karışık."

"Boktan bir ruh halindeydim ve uzun kumral saçlı bir kızla aynı anda kafeye gittim. Ona kapıyı açtım. Beni hızla geçti, sonra döndü, reverans yaptı ve 'Çok teşekkür ederim' dedi. Bugünün nasıl geçeceği konusunda kendimi iyi hissetmemi sağladınız' dedi."

Zihnimde Elliot'ı aradım ama takım elbiseli meçhul bir adamdan başka bir şey bulamadım.

Ona gerçekten bakamayacak kadar telaşlanmış olmalıyım.

"Onun sen olduğunu fark etmemiştim," diye fısıldadım.

"Bakmadığını biliyorum. Bana gülümsedin ve kalbim durdu ama gerçekten bana bakmıyordun."

"Beni içeri kadar takip mi ettin?"

"Sapık gibi değil. Unutma, ben zaten içeri giriyordum." "Tabii ki giriyordun," diye takıldım. "Daha fazlasını anlat lütfen."

"Sırada durmuş, müzik eşliğinde başınızı sallıyordunuz - sanırım Smashing Pumpkins'ti. Sonra bir sonraki şarkıya geçti. Daha sonra bakana kadar ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Güldüm, tam olarak hangi şarkıyı kastettiğini biliyordum. "Aman Tanrım. Miley Cyrus'un 'Party in the USA' şarkısıydı."

"Evet." Ağzı düğümlendi. "Baristalar koroya eşlik etmeye başladı ve sipariş vermek için tezgâha gittiğinizde siz de şarkı söylediniz. Yüksek sesle değil. Olay çıkarmadınız ama kasiyerle birbirinize gülümseyerek şarkı söylediğiniz bir an yaşadınız ve bu o kadar insani bir şeydi ki, sevimsiz bir şarkı söylemenin kısa bağlantısı-"

"Miley Cyrus sevimsiz değil."

Bir elini kaldırdı. "Sevimsiz değil, üzgünüm. Demek istediğim, seni izlerken içim parçalandı, onunla bu kadar kolay bağ kurdun ve ben bağlandım. Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı."

"Demek yine beni takip ettin?"

Başını salladı. "Doğruca binama girdiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene. Sonra tuvalette kayboldun ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece bekledim."

"Ve sana rastladım. Ama seninle bir görüşme yapmamam gerekiyordu."

"Hayır, değildin. Ama seninle konuştuktan sonra seni göndermeye kıyamadım ve sana imkansız olduğunu düşündüğüm bir görev verdim."

"Başarısız olmamı umuyordum, böylece gönderme işini sen yapmak zorunda kalmayacaktın."

"Evet. Çünkü ben bir şeyler ya da insanlar istemedim, özellikle de daha konuşmadan bana başkalarına hissettiğimden daha fazlasını hissettiren güzel kadınlar." Çenemi avucunun içine aldı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ama sonra kayıp eşya bürosundan aldığın kıyafetlerle ofisime geldin ve ben de seninle röportaj yapmak zorunda kaldım. İşkence gibiydi. Sana yakın olmak istedim. Bunu biliyordum ama kendime izin vermiyordum."

"Yine de bana işi sen verdin."

Kaşları kanatlandı. O lanet olası şüpheli kaşları. "Geçmiş kontrolünde ortağınla birlikte yaşadığın yazıyordu. Sana çok yakından bakmadığım sürece yanımda olman benim için güvenliydi."

Mutluluğa ulaşmasına izin vermediğini düşünmek kalbimi kırdı. Otuz bir yılını o kadar içine kapanık geçirmişti ki, sonunda ona ulaşabilmek için - kuşkusuz klasik bir-Miley Cyrus şarkısı gerekmişti.

"Senin hakkında söylediğim kötü şeyleri, onları parçalamadan önce bulduğun için üzgünüm. Umarım artık öyle hissetmediğimi biliyorsundur."

Ağzı dolgun, yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, biliyorum. Güzel bir popom olduğunu okumuştum."

Bir kahkaha attım. "Evet, öyle. Bu tartışılmaz."

"Ayrıca harika bir baba olacağımı düşündüğünü de okudum."

Başımı salladım. "Hayır, bu doğru değil. Geri alıyorum."

Kıpırdamadan durdu. "Öyle mi?"

"Evet, Elliot. Harika bir baba olmayacaksın çünkü zaten öylesin, şimdiki zaman."

Çıkardığı nefes, gücüyle dağları yerinden oynatabilirdi. Kolları etrafımda kıvrıldı ve beni mağarasının içine çekti. "Yıkıcı güzellikteki bildirilerinin teslimatı üzerinde çalış, tatlım," diye mırıldandı.

"Üzgünüm, aşkım." Çenesinden öptüm, sonra dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Affedildim, her zaman. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Beni öne doğru eğdi ve kışıma hafif bir tokat attı. "Şimdi işe koyul. Benim için çok verimli bir şekilde yazdığın programdan beni çoktan çıkardın."

Bir çığlık atarak ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum. Son anda geri döndüğümde Elliot'ın hâlâ beni izlediğini görünce nabzım hızlandı.

"Git," diye emretti, dudaklarında eğlenen bir ifade vardı. "Ben gidiyorum!"

Davida ve Ray dinlenme odasına giderken ben de aynı anda ofisinden çıktım. İkisi de bana şöyle bir baktı ve hep birlikte başlarını salladılar.

"Her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor, sevgilim," dedi Davida. "Evet, öyle oldu," diye onayladım. Umduğumdan daha iyiydi.

Liam'ın Denver'a gitmek üzere Avustralya'dan uçağına bineceği gün gelmişti. Geçen hafta boyunca birkaç kez mesaj yoluyla konuşmuştuk ve geçen her gün beni daha da gerginleştirmişti.

Bir zamanlar baba olma konusunda hevesliydi. Ya bu geri gelseydi ve iki farklı ülkede yaşarken velayeti nasıl paylaşacağımızı bulmak zorunda kalsaydık?

Birbirimizden ayrı bir dünya mı? Joey'nin haftalarca benden ayrı kalmasına dayanabileceğimi sanmıyordum.

Ayrıca Liam onunla bir ilişki kurmak isterse, zaten bir babası olsa bile onu ondan uzak tutamazdım.

Elliot elinde Joey ile odaya girdi. Son zamanlarda ahududu üflemeği öğrenmişti ve yeni becerisini sergilemeyi bırakmamıştı. Ona yaklaşan herkes anında tükürüğünden sıırıslıklam oluyordu ama hiçbir şey Elliot'ı caydıramıyordu. Yeni numarasını gördüğünde onu süper dahi ilan etti ve salyasıyla omzunu ıslattığında gözünü bile kırpmadı.

"Cevap vermedi mi?" Elliot sordu.

"Hayır." Telefonumu kaldırdım. "Ama kötü mesaj atmasıyla ünlüdür, o yüzden..."

Liam'dan bir gündür haber alamıyordum. Ondan bana otelinin bilgilerini göndermesini istediğimden beri, nazik ve cömert bir insan olarak onu havaalanından almak için bir araba ayarlayabildim.

Elliot kanepede yanıma oturdu, kollarını uzattığında Joey'i bana uzattı. Onu kucağıma oturttum ve iç geçirdim, kalbim bir yandan umutla, diğer yandan hayal kırıklığıyla çarpıyordu.

"Geleceğini sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Kendim için hayal kırıklığına uğramamıştım. Liam'la olan eski arkadaşlığım çökmüştü ve bir daha asla canlanmayacaktı. Ama bir gün, Elliot ve ben onu ne kadar seversek sevelim, Joey onu bu hale getiren adama ne olduğunu soracak ve ben de ona anlatmak zorunda kalacaktım.

Elliot'ın çenesi sıkıştı. Kendini tutuyordu.

"Sorun değil," dedim ona.

"Söyleyebilirsin."

Bakışlarındaki ifade şefkatliydi ama çenesi taş gibi duruyordu. "Umarım ortaya çıkmaz. Onu kızlarımın etrafında istemiyorum."

Sertçe yutkundum, içimde dönüp duran duyguların kalınlığını bastırdım. "Ama bir gün Joey onun için neden gelmediğini bilmek isteyecek ve onun bu yüzden acı çektiğini düşünmek kalbimi kırıyor."

"Benimki de öyle ve buna engel olamayız. Öyle ya da böyle olacak. Ama yapacağımız şey şu: Onu o kadar çok sevgiyle dolduracağız ki, Liam'ın yapması gerektiği gibi adım atsaydı sağlayabileceği küçük damlayı bile düşünemeyecek. Eğer üzülürse, bu kısa sürecek. Evimizde ve varlığından haberdar oldukları günden beri onu isteyen iki ebeveyne sahip olduğunu bilerek o kadar güvende olacak ki."

Söylediklerini içime sindirirken göz kapaklarım aşağı indi. "Sen...?"

"Sana bakma arzumun, içindeki bebeği de seveceğim anlamına geldiğini bilmiyordum ama öyle oldu. Ve ellerimin altında hareket ettiğinde, tüm dünyam değişti. Liam'a ne olursa olsun, ben buradayım. Ben senin dayanağımın. Bana sırtınızı dayayabileceğinizden emin olun çünkü ikinizi de asla yarı yolda bırakmayacağım."

Bunu büyük bir özgüvenle söyledi, ben de bir kısmını özümstedim. Joey ile zor bir konuşma yapma zamanı geldiğinde, onun yanımda olacağına inanıyordum.

Kendimi bu kadar çaresiz hissetmemek için harekete geçmeye karar vererek nefes aldım. "Burada oturup merak etmek yerine Liam'ı arayacağım."

Numarasını çevirdim ve telefonumu hoparlöre aldım. Bu evde gizli telefon görüşmeleri yapmazdık.

Ama telefonu açmadığı için bir faydası olmadı. Daha da kötüsü, beni sesli mesaja yönlendirdi. Dakikalar sonra, yine de cevabımı almıştım.

Üzgünüm Kit, ama bunu yapamam. Levy ile emin ellerdesin. Sana ve bebeğe bakmak istediğini söyleyebilirim, o yüzden izin verelim. Herkes için daha iyi olur. Gelecekte iyi şanslar.

"Oh, siktir git," diye fısıldadım. Ama ettiğim bedduanın aksine, gözlerim hemen yanan yaşlarla doldu. Liam'ı kandırdığım için ağlamak istemiyordum.

Elliot yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Tatlım..."

"Bu adam için üzülmiyorum." Telefonumu salladım ve sonra yanımdan aşağı attım. Joey uçan telefona ciyakladı, ben de onu omzuma yasladım ve başının üstünü öptüm. Ahududu üfleme ve ıslak yumruğunu saçlarıma dolamaya devam etti.

Gözlerim Elliot'ınkilere kayd ve kısacık bir an için aramızda bir ağırlık oluştu, sonra Joey kocaman bir ahududu çıkardı ve saçımdan çekip aldı ve o ağırlık gitti, yerini kahkaha aldı.

Joey'i kendimize saklayabileceğimiz için rahatlayarak güldük.

Dağınık bebek için ikimiz de deli oluyorduk.

Liam'ın bu kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşamasına biraz üzıldüm.

Ama çoğunlukla güldük çünkü bu bizim hayatımızdı ve inanılmaz, aptalca güzeldi.

Kırkıncı Bölüm

Elliot

Rockford'un bu akşamki büyük açılışından önce arkadaşlarımı ve ailemi akşam yemeğine davet etmem için Catherine'in beni ikna etmesine gerek kalmadı. William van der Wyck hikayesinin sonuna nokta koyduğumdan beri kendimi çok daha sosyal hissediyordum.

Ailemin evini göstermek ve hayatımın daimi bir parçası oldukları için arkadaşlarımın kızlarımı daha yakından tanımalarını sağlamak istedim.

Gerçi şimdi Catherine'i *elbisenin* içinde gördüğümde, herkesin canı cehenneme deyip onları dışarı atmanın eşiğine gelmiştim.

West, Elise, Luca, Saoirse ve Miles'in toplandığı mutfağa doğru yürüdü ve ben de onu belinden tutup köşedeki makyaj odasına geri götürdüm.

Yol boyunca güldü, düşmemek için omuzlarımı tuttu. Sanki ben izin vermişim gibi.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve onu önümde kol uzunluğunda tuttum. "Vay anasını," dedim. "Göz kamaştırıcısın, tatlım. Çok çarpıcı."

Onu bu elbiseyle bir kez soyunma odasında görmüştüm ama bu sefer daha da güzeldi. Ona özgürce, istediğim kadar şehvetle bakabilirdim ve ben de istiyordum.

Siyah ipek onun üzerine sevgiyle örtülmüş ve en güzel yerlerini ortaya çıkarmıştı. Göğüsleri yukarı doğru itilmişti ve kumaş aşağıya doğru sarkarak yuvarlak, kremi kürelerinin üst yarısını gösteriyordu. Orta kısmından bollaşarak kalçalarının ve poposunun seksi, abartılı kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Ellerini tutarak onu aynanın karşısında döndürdüm ve ellerimi yumuşak karnının üzerinde gezdirdim. Onu tezgâha yasladım ve birlikte bize baktık. Birbirimize hiç benzemiyorduk ama zıtlıklarımız birbirimizi çok güzel tamamlıyordu.

"Elliot," diye nefes aldı. "Sen de muhteşem görünüyorsun."

Elimi önünden yukarı kaydırıp boğazının dibinde dinlendirdim. "Sana ne kadar aşık olduğumu anladığını sanmıyorum."

"Sanırım biliyorum." Parlayan dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Burada senin yanıdayım, biliyorsun."

Başımı eğerek boynunun kıvrımını bir çizgi halinde öptüm. "Oraya gitmeliyiz, değil mi?"

"Biliyoruz. Arkadaşlarımız muhtemelen şu anda benimle birlikte olduğunu düşünüyorlardır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Zaten öyle düşünüyorlarsa, o zaman ben-" Elbisesini kaldırmaya başladım, ama beni gülerek uzaklaştırdı ve benden bir inilti aldı. "Pekâlâ, tatlım. Hadi gidip eğlenelim."

Akşam yemeği kolay ve stressizdi. Freddie üst katta Joey'e bakıyordu ve küçük kızımı ne kadar sevsem de yetişkinlerle vakit geçirmenin güzel bir değişiklik olduğunu kabul etmeliydim.

Yemeğimizi yedikten sonra, Catherine partiye gitmeden önce Joey'nin karnını doyurmak için yukarı çıkarken, biz de ortalığı temizledik. Sipariş verdiğimiz için temizlenecek pek bir şey yoktu ama birkaç tabak çanak vardı.

Elise plastik bir kabı havaya kaldırdı. "Geri dönüşüm mü, yoksa bunları yedek depolama için mi saklıyorsunuz?"

"Geri dönüştürebilirsin." Ona sakladığımız paket servis kaplarını göstermek için bir dolap açtım. "Bir koleksiyonumuz var."

Gözleri parladı. "Aman Tanrım. Elliot! Kız arkadaşın için yemek yapmalısın. Weston ve ben berbat aşçılarız, ama o biraz daha iyi, bu yüzden yemeklerin çoğunu o yapmakta ısrar ediyor. Catherine de bu muameleyi hak ediyor."

"Bunu hak ediyor, haklısın." Umursamaz bir tavırla omzumu kaldırdım. "Bazen yemek yapıyoruz ama bir bebeğimiz var. Çoğu gece paket servis yapmak daha kolay."

West boğazını temizledi. "Bir bebeğimiz olduğunu söylemiştin."

Başımı salladım ve şaşkınlık içindeki arkadaşlarıma baktım. "Ben yaptım. O artık benim."

İlk hareket eden Luca oldu ve omzuma vurdu. "Geldiğini görmediğin şeyler genellikle en iyi sürprizlerdir." Sonra da ifadesinin ne kadar doğru olduğunu göstermek için kolunu Saoirse'ye doladı.

Elise dirseğini çekiştirdi. "Sence Kit'in bebek konusunda yardıma ihtiyacı var mıdır?"

Her şeyden çok benimle baş başa bir an geçirmek istiyor gibi görünen kız kardeşime baktım.

"Olabilir. Gidip kontrol edelim."

Elise ve ben Catherine'i Joey'nin yeni çocuk odasında bulduk. Henüz tam zamanlı olarak burada uyumuyordu, ama tüm uykularını büyük kız beşiğinde yapıyordu ve yavaş yavaş geceleri onu taşımayı düşünüyorduk.

Catherine hazır olduğunda.

"Merhaba, ikiniz de," diye selamladı Catherine bizi. Joey'nin beslenmesini bitirmiş ve onu alt değiştirme masasına yatırmıştı. "Ben de tam bu pis kokulu kızı temizliyordum." "Oh, bunu yapabilir miyim?" Elise sordu.

"Peki, Elliot ve ben? Bebeğimi görmek istiyorum. kardeşim iş başında."

Catherine'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Elbette yapabilirsin. Ama seni uyarıyorum, burası biraz iğrenç."

Elise sırtımı sıvazladı. "Elliot bunu halledebilir."

Gözlerimi ona diktim. "Yardım etmek istediğini sanıyordum." "Sana cesaret vereceğim."

Catherine bir kahkaha attı. "Sanırım bu bir ağabey-kardeğ meselesi. İğrenç bez görevini kimin üstleneceğini ikinize bırakıyorum."

Catherine bizi yalnız bıraktı ve diğerlerine katılmak üzere aşağıya indi. Elise, Joey'nin bezini değiştirmek için hiçbir harekette bulunmadı ama bunu yapan kişi olmak beni rahatsız etmedi. Bu, kıızıma bakmanın bir parçasıydı ve onu alt değiştirme pedinin üzerine koyduğunda her zaman çok sevimli oluyordu. Yol boyunca ahududular üfledi ve ayaklarını tekmeledi, bir istiridye kadar mutlu oldu.

"Pijamalarını giyelim mi küçük kız?" Elim küçük, yumuşak karnındayken altındaki çekmeceye uzandım ve tek parça pamuklu bir pijama çıkardım. Çok şirindi, poposunda bir tavşan yüzü vardı. "Bu gece tavşanlarını giyeceksin, Joey-Kız. Tavşanları seviyoruz, değil mi?"

Elise izlerken i çekti. "O gerçekten senin, değil mi El?"

Yanakları kızarmış, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlayan kız kardeşime baktım. "Ağlama, El."

Gözlerini hızla kırpıştırdı ve işaret parmağını gözlerinin altında gezdirdi. "Bana bakma konusunda her zaman çok iyiydin, bu yüzden iyi bir baba olacağını biliyordum ama bunu istediğini düşünmemiştim."

"Ben yapmadım." Joey'nin ayağını alıp bacak deliğine soktum, sonra da diğer tarafa geçirdim. "Catherine ve Joey'e kadar olmaz."

"Çok tatlı." Elise Joey'nin karnını okşadı ve elini başının üstünde gezdirdi. "Sanırım ona aşık olmak benim için kolay olacak."

"Söz veriyorum öyle olacak."

Onu giydirdikten sonra Elise onu kucağına alıp alamayacağını sordu, ben de tabii ki alabileceğini söyledim. Kız kardeşim kızımı dikkatle kucağına aldı ve Joey'e usulca adını söyledi. Elise'i böyle mutlu bir şekilde kızımı kucaklarken görmek, hayatımın büyük bir bölümünde dengesiz olan bir parçamı daha sakinleştirdi.

Elise sallanıp ritmik bir şekilde Joey'nin sırtını ovarken, Joey ona bakıp hakkında ne düşüneceğine karar veriyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Joey bir karara vardı, başı yavaşça Elise'in omzuna indi, küçük bedeni gevşedi.

"Tanrım," diye fısıldadı Elise. "Şimdiden gidiciyim."

Boğazımdaki sıkışıklığa rağmen kıkırdadım.

"Gördün mü?" "Artık Elise Teyze olabilir miyim?"

"Evet." Düğümü çözmek için göğsüme vurdum. "Benim için sorun olmaz."

Kız kardeşim ve benim aramda anlayış geçti. Cehennemden geçmiştik ve bu bizim diğer tarafımızdı. Ergenliğimizin çökmüş temeli bizi yenmemişti. İkimiz de yeni bir başlangıcın kendi versiyonunu bulmuştuk ve birbirimizin mutluluğuna tanıklık etmek için yan yana olmamız bizim şansımızdı.

Levy'lerin günleri iyiye gidiyordu.

Elise Joey'nin başını öptü ve iç çekti. "Bence onunla evlenmelisin, El."

"Evleneceğim, El. Bunun için endişelenme."

"Öyle mi? Bu ne zaman olacak?"

Eğildim, kızımı öptüm, sonra kardeşimin kulağına fısıldadım, "Bekleyip göreceksin."

Bölüm Kırkbir

Catherine

MUTFAĞA GİRDİĞİMDE Miles'ın monitörü tuttuğunu ve diğerlerinin de onun etrafında toplanmış, çocuk odasındaki sahneyi izlediğini gördüm.

"Bebeğimi mi gözetliyorsun?" Alay ettim.

Miles utanmadan, "Evet," diye cevap verdi. "Bu çok havalı bir şey. İstedğin zaman çocuğunu izleyebiliyor musun?"

"Yapabilirim. Gerçi onu izlemek konusunda eskisi kadar nevrotik değilim." Saoirse güldü. "Dur tahmin edeyim, Elliot öyle mi?"

Sırıttım. "Monitörün yakınında olmasını rahatlatıcı buluyor."

Luca başını salladı. "Evet, Elliot'ı tam bir uçan baba olarak görebiliyorum." Ne söylediğini, Elliot'a baba dediğini fark ettiğinde ağzını kapattı.

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "O kesinlikle bir hover babası, ama bu hoşuma gidiyor. Kendimi o kadar da deli hissetmiyorum."

Miles, Elliot ve Elise'in konuşmalarını dinlemek için sesi açtı.

"Artık Elise Teyze olabilir miyim?"

"Evet. Benim için sorun olmaz."

Elise iç çekti. "Bence onunla evlenmelisin, El."

"Pekâlâ, kapat şunu." Weston monitörü kardeşinin elinden almaya çalıştı ama Miles kıkırdarak geri döndü.

"Yapacağım, El. Bunun için endişelenme."

"Öyle mi? Ne zaman olacak bu?"

Luca Miles'ın arkasından gizlice girip monitörü elinden aldı ve hiçbirimiz Elliot'ın cevabını duyamadan kapattı. Bana uzattı.

Miles'a pis bir bakış fırlatarak, "Özür dilerim," dedi.

"Sorun yok." Yüzüm yanıyor ve kalbim on kat büyümüş olsa da öyleydi. Elliot'ın benimle evlenmeyi planladığını biliyordum - her gün bana sonsuza dek onun olduğumu söylerdi - ama bunu kız kardeşine bu kadar emin bir şekilde söylediğini duymak bambaşka bir oyundu.

Weston Miles'ın kafasının arkasına vurdu. "Ne zaman yeteceğini öğren."

Miles pişmanlık dolu bir gülümsemeyle bana dönmeden önce, "Bu çok sıkıcı," dedi. "Üzgünüm, Kit."

Yarısı dolu şarap kadehimi elime aldım ve ona el salladım. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Şarabımı yudumlayıp duyduklarımın etkisinden kurtulmaya çalışırken, Elliot'ın Elise'le konuşurken monitörün açık olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Ama bu Elliot'tı. Önemli detayları kaçırmazdı.

Elbette hatırlamıştı ve ben de dahil olmak üzere hepimizin duyabileceğini biliyordu.

Alt dudağımı ısırdım ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Elliot Levy benimle evlenmek istiyordu ve kendisi için önemli olan herkesin de bunu bilmesini sağlıyordu.

Rockford binasının atrium lobisi şık ve modern bir geçitten bir kokteyl parti mekânına dönüştürülmüştü. Biz vardığımızda, şık giyimli konuklar etrafta dolaşüyor, garsonlar şampanya ve ordövrlerle dolu tepsileri aralarında dolaştırıyordu. Pırıltılı ışıklar çelik sütunların etrafına sarılmış ve oturma yerleri kümeler halinde düzenlenmişti. Egzotik çiçek serpintileri mekâna canlılık katarak kutlama havası veriyordu.

Grubumuz dağıldı, Luca ve Weston onlarla konuşmak isteyen tanıdıklarına rastladılar ve Miles da barı ve yeni arkadaşlarını bulmak için yola koyuldu. Elliot kolunu belime dolamış, beni aklımda tutamayacağım kadar çok insanla tanıştırıyordu.

Bu yabancılarla dolu bir parti değildi. Bir yılı aşkın süredir Elliot'ın yanında asistan olarak çalışıyordum, dolayısıyla toplantılarında ona eşlik ettiğimde tanıştığım pek çok insan vardı ama bu bizim resmi olarak *ortaya çıkışımızdı*. Artık patron ve asistandan çok daha fazlası olduğumuzu kesin bir dille gösteriyorduk ve sinir bozucu olsa da, Elliot'ın beni kız arkadaşı olarak yeniden takdim ederken duyduğu gururu hissetmek beni küçük bir kaçık gibi gülümsetti.

Tanrım, bu adamı sevdim.

Denver'da evsizlere yardım eden bir kar amacı gütmeyen kuruluşu yöneten iki kadınla konuşuyorduk.

Elliot avucunu omzuma doğru kaydırdı. "Catherine dünyanın yoksul bölgelerinde evler inşa eden bir hayır kurumunun proje yöneticisiydi. Adil konut onun tutkuyla bağlı olduğu bir konu."

Bana göz kırptı ve babamın iş uygulamalarını protesto ettiğim için tutuklanacağımı düşündüğünü biliyordum. Bu adamım bir suçluyla birlikte olmaktan zevk alıyordu.

Kadınlarla sohbetin içine çekildim ve Meksika ve Kosta Rika'daki deneyimlerimi paylaştım. Ben onlarla konuşurken Elliot bir süreliğine başka biriyle konuşması gerektiğini işaret etti.

Göz hizamdan ayrılmadı ve beni kendi göz hizasında tuttu. Bulunduğum yerde rahat olmama rağmen, diğer insanlarla konuşurken bile kiminle olduğunu unutmadığını bilmek güzeldi.

Sonra, ne olduğunu anlamadan Elliot kalabalığın en önündeydi, elinde bir mikrofon vardı. Bu gece bir ya da iki dakika konuşacağını söylemişti ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, bu yüzden sesinin diğerlerininkinin üzerine çıkması beni şaşırttı.

Bu gece burada oldukları için herkese teşekkür ederken ve bu binanın hayata geçirilmesinden sorumlu olan kişilerin isimlerini sayarken ön tarafa doğru ilerledim. Bu kadar aleni bir şekilde teşekkür etmesi inanılmaz düşünceliydi ama Elliot böyleydi. Her zaman en iyi hamleyi düşünür.

"Bu binaya resmi başlangıcını vermek için yapmamız gereken bir şey daha var." Elliot, siyah bir bezle örtülü standın yanına geçti. "Çoğunuzun bildiği gibi, bir projeyi bitirdiğimde yaptığım son şey ona yeni bir isim vermektir. Bazen binalarıma ne isim vereceğimi düşünmek benim için kolay oluyor. Diğer zamanlarda ise beynimi zorlamam ya da yardım istemem gerekir. Bu sefer ilkinin yaptım. Bu binaya ne isim verileceğini aylardır biliyordum. Ve şimdi, yeni ismi sizlerle paylaşmaktan onur duyuyorum."

Siyah örtüyü dikkatlice geri çekti ve üzerinde binanın adının yazılı olduğu gümüş bir plaket ortaya çıktı.

Alcott Kulesi

Oh, bu adam... bana yaptığı şeyler.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Kendi dolambaçlı yöntemiyle bu güzel binaya benim ve Joey-Girl'ün onuruna Louise'den beri bu ismi vermişti.

May Alcott en sevdiğim kitap olan *Küçük Kadınlar*'ı yazmıştı. Kendi adımla da Joey'nin adını orada görmekten nefret ederdim ve elbette Elliot bunu anlıyordu. Bu mükemmeldi. Sadece mükemmel.

Elliot beni sıcaklıkla izliyordu, ağzının kenarları yukarı kalkmıştı. Ben de gülümseyerek "Seni seviyorum" dedim, o da bana karşılık verdi.

Toplanan kalabalığa bu binaya bencilce bir isim verdiğini açıkladı. "*Alcott Tower*'ın önünden geçerken hep gülümseyeceğim. Aslında, her gün bu yoldan geçebilirim, bu yüzden beni arabayla geçerken görürseniz, nedenini bilirsiniz."

Başka bir şey söylemeden doğruca bana doğru yürüdü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Çenesini eğerek yaklaştı. "Ağlama, tatlım. Ağlaman beni öldürüyor."

"Bunlar mutluluk gözyaşları, söz veriyorum. Bu inanılmaz derecede düşünceli ve özel bir davranış." Nemli yanağımı okşamak için elimi onunkinden çektim. "Her tarafımdan rimel mi akıyor?"

Başını eğdi, dudakları dişlerinin üzerinde yuvarlandı. Bana söylemek istemiyordu ve bu berbat görüldüğümü anlamam için yeterliydi. "O kadar da kötü değil."

İçimden bir kahkaha patladı. "Sana inanmıyorum. Yüzümü düzeltmek için tuvalete gidiyorum."

Beni tuvaletlere giden koridora kadar götürdü ve gitmeme izin vermeden önce öptü. Güvenlik ekibinden biri dikkatini çekmeye çalışmasaydı orada öylece duracağından emindim.

Yüzündeki hoşnutsuz ifadeye kıkırdadım. "Sorun yok, Elliot. Git konuş onlarla.

Bir dakikalığına iyi olacağım."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, beni kendi üzerinde kontrol ediyordu. "Seni barın yanında bekleyeceğim. İşin bitince gel beni bul."

"Yakında görüşürüz."

Artık gözyaşı yok. Son zamanlarda yeterince ağlamıştım. Gecenin geri kalanı gülümseyerek geçecekti.

Bölüm Kırk İki

Catherine

ŞÜPHELENDİĞİMDEN DAHA FAZLA ENKAZ HALİNDEYDİM. Yanaklarımdaki siyah gözyaşı izlerini temizlemek birkaç dakikamı almıştı. Yeni gibi olduğumda ve daha fazla gözyaşı dökme ihtimalim kalmadığında, Elliot'ı bulma hevesiyle tuvaletten çıktım. Umarım güvenlikle işi bitmiştir. Binanın adı için ona doğru dürüst teşekkür ettiğimi sanmıyordum. Yine de ona nasıl teşekkür edeceğimi kapıların ardında bırakmak daha iyiydi.

Koridorda ilerlerken elbisem bacaklarımda sallanıyordu. Kadeh şingirtıları ve yaylı çalgılar dörtlüsünün müziği eşliğinde dönen sohbetin gürültüsü her adımda daha da artıyordu ama koridorun ağzına ulaşır ulaşmaz önüme bir adam çıktı ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Merhaba, Kit."

Gavin'i son gördüğümde LD'nin önünde olay çıkarıyordu. O zamandan beri ondan haber alamamıştık, bu yüzden geldiği o iğrenç deliğe geri döndüğünü düşünmüştüm.

Görünüşe göre öyle değil.

"Gavin, burada olmamalısın. Elliot sana söyledi-"

"Ama buraya Elliot için gelmedim. Senin için buradayım." Bana bir parmak salladı. "Tanıştığımızda sende tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bunu düşündüm ve düşündüm. Sonra Philadelphia'dan geldiğini söylediğini hatırladım ve işte o zaman her şey yerine oturdu. Warner Properties'deki stajım sırasında her gün lobide Warner ailesinin portresinin asılı olduğunu görürdüm. Çok gösterişliydi ama ortadaki kıvılcık saçlı sevimli kız gözümünden hiç kaçmazdı."

Midem ayaklarıma kadar indi ve kafam bulanıklaştı. Gavin bunu fark etmedi, Atlantis'i bulmuş gibi keşfine devam etti.

"Warner'da çalışan üniversiteli bir arkadaşımı arayıp portreyi sordum. Bana kızın 'kayıp Warner kızı' olduğunu söyledi. Herkes ona böyle diyor çünkü evden kaçmış ve zavallı Samson Warner'ın kızına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş."

Bu uzaktan yakından doğru değildi ama bunu ona söylemek için ağzımı çalıştıramadım.

Gavin terli elini omzuma koydu ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Merak etme kedicik, bir aile buluşması ayarladım."

Kenara çekildi ve babamın sadece birkaç adım ötede bize doğru geldiğini gördü. Onu son gördüğümünden bu yana on yıl bile geçmemişti ama yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Eskiden tuzlu ve biberli olan saçları artık çoğunlukla tuzluydu ve gözlerinin altındaki torbaların kendi taşıyıcıları vardı.

Her zaman babasının kızı olmak isteyen, onun onayını ve koşulsuz sevgisini arzulayan yanımda, beni tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratmasına rağmen onu özliyordum.

"Kit." Zengin, otoriter sesi değişmemişti ve adımı söyleme şekli hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. "Gerçekten sensin."

"Baba," diye mırıldandım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim." Kalın kaşları çatıldı ve Gavin'e döndü. "Beni beklediğini söylemiştin."

Gavin masum rolü yaparak ellerini kaldırdı. "Kit'e ziyaretinizden bahsetmeyi unutmuş olabilirim. Ama sürprizler eğlenceli değil mi? Bence öyle."

Ayaklarım çözüldü ve yana doğru kaydım, böylece koridorun tamamen dışına çıktım ve diğerleri tarafından görülebildim. İkisinin de bana fiziksel olarak zarar vereceğini düşündüğümünden değil ama kapana kısılmak istemiyordum.

"Bu tür bir sürpriz için doğru zaman değil. Elliot için önemli bir gece," diye çekindim. "Bir telefon görüşmesi ayarlayabiliriz ve-"

"Şimdi beni dinle." Babam itirazlarıma kulak tıkadı. Aradan geçen onca yıla rağmen bu hiç değişmemişti. "Annen ve ben yıllardır seni arıyoruz. Senin için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçtum. Kendi kızımı görmek için randevu ayarlamayacağım."

Gavin topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yüz hatlarını aydınlatan memnun bir gülümseme vardı. "Bu baba-kız buluşmasına aracılık edebildiğim için mutluyum. Aile gerçekten de var olan en önemli şeydir."

Ona öfkeyle baktım. "Bunda senin çıkarın ne? Bunun Elliot'a bir tür intikam olması mı gerekiyor? Sana söz veriyorum, bundan zarar görmeyecek. Ben incineceğim."

Babamın kaşları ortada kanatlandı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Bu sinir bozucu özelliği doğrudan ondan almıştım.

"Sana zarar vermeyeceğim, Kit. Buraya seni görmeye geldim. Meksika'da ortadan kayboldun ve nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

"Ben de sana zarar vermeyeceğim, kedicik," diye söylendi Gavin. "Ben öyle bir adam değilim."

"Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim. Şimdi gidip Elliot'ı bulalım ve hep birlikte konuşalım." Yanlarından geçmeye çalıştım ama Gavin yoluma

çıktı. Gavin'in

Arkamdaki duvar ve önümdeki ikisi, kendimi kapana kısılmış bir tavşan gibi hissettim. "Affedersiniz, bu şekilde engellenmekten hoşlanmıyorum."

Babam ise ne yaptıklarının farkına varmış gibiydi ve geri çekilerek bana biraz alan açtı. Ama Gavin olduğu yerde kaldı, boyu ve yakınlığıyla beni korkutmaya çalıştı.

"Levy'yi dahil etmemize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Gavin yumuşak bir sesle. "Üçümüz çok iyi anlaşıyoruz."

"Bu artık seni de ilgilendirmiyor," dedi babam ona. "Kızımın özel olarak konuşmak istiyorum."

Gavin dönüp ona baktı. "Ne konuştuğumuzu hatırladığın sürece sorun değil. Onu senin için buldum ve seni buraya getirdim. Şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı. Pazartesi günü elimde yeni bir kira kontratı olmasını bekliyorum."

Babam omurgasını dikleştirdi ve kolalı kelepçelerini çekti. Gavin belli ki kiminle uğraştığını bilmiyordu. Elliot Levy cehennem kadar korkutucu olabilirken, Samson Warner hiç terlemeden ruhsuz bir kötü adam olma kapasitesine sahipti.

"Aldatmacalarla uğraştığın açıkça ortaya çıktı, genç adam. Şimdi neden ofis alanı bulamadığınızı anlıyorum ve bunun yanlışlıkla kara listeye alınmanızla hiçbir ilgisi yok. Tamamen dürüst olmayan hiç kimseyle iş yapmayı alışkanlık haline getirmem."

Babamın iddiasına neredeyse gülecektim. Saçma bir şekilde doğru değildi ama gülme modunda değildim. Tek istediğim olay çıkarmadan ve partisini mahvetmeden Elliot'a ulaşmaktı. Elliot'la birlikte olduğumda, bu her neyse onunla birlikte yüzleşebilirdik.

"Kit? Burada neler oluyor?" Miles bir anda ortaya çıkarak benim, babamın ve Gavin'in arasına girdi. "Bu küçük üçlü birbiriyle uyuşmuyor."

parti havası."

Kolumu onunkine doladım, beni bulduğu için rahatlamıştım. "Elliot'ı bulmak için benimle gel lütfen."

Miles bana bakarken yüz ifadesi ciddileşti. "İyi misin?" "Ben... Bilmiyorum."

Babam bana doğru uzandı. "Bekle bir saniye, Kit. Biz konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Miles bizi duvardan ve babamın kavrayan elinden uzaklaştırmak için manevra yaptı. "Ona dokunmasan nasıl olur? Senden rahatsız olduğu belli, o yüzden biz uzaklaşacağız ve sen de onu rahat bırakacaksın."

Aşırı şişirilmiş önemiyle göğsünü kabarttı. "Ben onun babasıyım. Ona dokunmaya ya da onunla konuşmaya hakkım var."

Miles kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sana dokunmasını ya da seninle konuşmasını mı istiyorsun?" "İstemiyorum. Elliot olmadan olmaz."

"O zaman yapmayacak." Göz kırptı ve bana ışıltılı bir gülümseme fırlattı. "Seni yakaladım, Kit."

Kolumu onun koluna doladı ve elini benimkinin üzerine koyarak bizi kalabalığın içinden geçirdi. Babam hemen arkamızdaydı, itirazlarını mırıldanıyordu, Gavin de onun yanında mırıldanıyordu ama ben arkama bakmadım.

Kızıldeniz gibi, partiye katılanların ve garsonların cesetleri kenara çekildi ve bize doğrudan Elliot'a giden bir yol açtı. West, Luca, Elise ve Saoirse ile birlikte barın yanındaydı ama onlara hiç dikkat etmiyordu. Başı sağa sola dönüyordu ve endişeli ifadesi midemi bulandırıyor. Beni bekliyordu, şüphesiz henüz ortaya çıkmadığım için endişeliydi.

Nefes nefese saniyeler geçti ve sonunda gözlerimiz buluştu. Onun durumu kavradığımı gördüm. Ben Miles'a sımsıkı tutunuyordum. Hemen arkamdaki iki adam

Biz. Miles'ın beni onlardan uzaklaştırma kararlılığı.

Ben bir şey söylemeden Elliot elini kaldırarak yakınlarda nöbet tutan güvenlik görevlilerine işaret etti.

Sonra benim için geldi.

Bölüm Kırk Üç

Elliot

Onu Miles'in elinden aldığımda CATHERINE tır tır titriyordu, çenesi titrediği için dişleri takırdıyordu. Yine de bana güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı.

Stresinin ve korkusunun kaynağı saniyeler içinde ortaya çıktı.

Gavin, kira sözleşmesini feshettiğim pislik, partiyi basmıştı ve yanında tek kızını terk eden Samson Warner'ı da getirmişti.

Bara gelmediğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ama beklediğim bu değildi ve gafil avlanmaktan hiç hoşlanmıyordum.

"Seni yakaladım." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Bunu ben halledeceğim."

Onu Elise ve Saoirse'ye verdim, onlar da benim tek bir kelime söylememe gerek kalmadan onu aralarına aldılar.

Sonra iki istenmeyen misafirin, Luca ve Weston'ın önünü kesmek için bir adım öne çıktım, bir yanımda güvenlik görevlileri diğer yanımda.

Öfkemi sesimden uzak tuttum. Kibarca ve sadede gelerek. "Olay çıkarmadan gitmenizi rica edeceğim."

Samson Warner küstahça bir tavır takındı. "Kızım ile konuşmadan buradan ayrılmayacağım. Sen kim oluyorsun da beni durdurmaya çalışıyorsun?"

Bu adama kendimi tanıtmak gibi bir niyetim yoktu. Bana kalırsa, ayakkabımın altındaki pislikti.

"İçinde bulunduğunuz binanın sahibi benim ve burada istenmiyorsunuz. Kendi isteğinizle gidebilirsiniz ya da adamlarım sizi dışarı çıkarabilir. Seçim sizin."

Samson, Catherine'i görebilmek için etrafımda dolanarak homurdandı. "Kit, lütfen. Annen uzun zamandır çok endişeli. Ona söyleyecek bir şeyim olmadan buradan ayrılamam."

"Gitmen gerekiyor," diye tekrarlardım kesin bir dille.

Bir elini Gavin'e doğru uzattı. "Bu pisliği dışarı atın. Yalan söyleyen ve benim davetli bir misafir olduğumu söyleyen oydu. Kızım tarafından beklendiğim izlenimiyle geldim."

Gavin'in alnında bir damar şişkinleşti. "Bu kabul edilemez. Seni buraya ben getirdim. I-"

Sesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi ve Catherine'in ikisinin de söyleyeceği hiçbir şeyi duymasına gerek yoktu. Güvenliğe gidip onları çıkarmasını işaret ettim.

İki gardiyan Gavin'in omuzlarına yapıştı ve onu zorla çıkışa doğru yürütmeye başladı. Gavin önce topuklarını sıktı, ama sonunda pes etti ve dışarı çıkarılmasına izin verdi.

Burnumun ucuyla Samson'a baktım. "Gidecek misin yoksa yardıma mı ihtiyacın var?"

Bir an gururlu, omurgası sert, çenesi yukarıda duruyordu. Sonra, yenilgi içinde bir şeyleri kırdı ve pahalı bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam olarak yere yığıldı.

"Sadece kızımı görmek istedim," diye mırıldandı. "Ben giderim."

Kapıya doğru yöneldi, ben de Catherine'e dönüp elini tuttum. "Bir şeyin yok, tatlım."

Ağlamıyordu ve titremesi azalmıştı. "O benim babamdı."

"Biliyorum."

"Sanırım bu gece onu burada istediğime gerçekten inandı. Beni görmeye geldi."

"Gavin ona bu izlenimi vermiş gibi görünüyor."

"Ondan nefret etmem gerektiğini biliyorum ama ettiğimi sanmıyorum. Ve... belki de üzgün olup olmadığını duymak istiyorum." Kirpikleri dalgalandı ve nefesini içine çekti. "Onunla konuşmak için benimle gelir misin?"

"Tabii ki yapacağım."

Ona bunu vermek beni öldürse de ondan hiçbir şeyi esirgemezdim. Babası çok fazla acının kaynağıydı. Onu terk etmişti. İstenmediğini ve sevilmediğini hissettirmişti. Onunla konuşmayı hak etmiyordu. Ama eğer bunu yapması gerekiyorsa, ben de her zaman onun yanında olurdum.

El ele, birlikte gittik. Weston ve Luca her zaman arkamı kolladıkları için onlar da Elise ve Saoirse ile birlikte geldiler.

Ve Miles.

Siktiğimin Miles'ı. Sürekli Catherine'in yardımına koşuyor. Yakında ondan rahatsız olmayı bırakmam gerekecek.

Grubumuz lobiden çıkıp ön taraftaki kaldırıma doğru ilerledi ve karşılaştığımız manzara tam bir kaostu.

Donald Rockford dağınık ve terli bir halde kaldırımında volta atıyordu. Boynunda bir poster panosu asılıydı ve daha da rahatsız edici olanı havaya bir silah sallıyordu.

"Bu benim binam, benim. O çaldı. Söyle ona buraya gelsin ve bir erkek gibi karşıma çıksın."

Güvenlik görevlilerim etrafını sarmaya başlamış, temkinli bir şekilde yaklaşıyorlardı. Biri onu ikna etmeye çalıştı.

"Efendim, silahınızı indirmenizi rica edeceğim. Polis yolda, efendim. Kimsenin zarar görmesini istemiyoruz."

Donald çılgınca bir kahkaha attı. "Sen kimsenin zarar görmesini istemiyor olabilirsin ama ben istiyorum. O aptal Levy benim binamı hak etmiyor. Onu benden çaldı. Bu yanına kalmayacak. Benim gözetimimde olmaz."

Gavin görünürde yoktu ama Samson kapının yanında donup kalmıştı, bu yüzden neredeyse omuz omuzaydık.

"Elliot Levy," diye şarkı söyledi Donald gece gökyüzüne doğru. "Buraya gel, koca adam!"

Donald'ın göğsündeki yazıda "Elliot Levy bir dolandırıcıdır. Yaşlı insanlardan alıyor. Hapse atın onu!" yazıyordu. Harfler, Donald'ın ne kadar dengesiz davrandığına kıyasla şaşırtıcı derecede düzgün ve düzenliydi.

Catherine gergin kolumu kavradı, tırnaklarını geçirdi. Yanımda olmasaydı korkmazdım. Donald bırakın silah doğrultmayı, ayakta bile zor duruyordu. Ama tek bir atış onu vurabilir ve benden alınabilirdi. Onun hayatı asla riske atabileceğim bir şey değildi.

Arkamda Elise keskin bir nefes aldı ve bana risklerin ne kadar yüksek olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Donald binaya doğru döndü ve onu izlediğimizi fark etti. Manik gözleri bir insandan diğerine sıçradı ve Catherine'in üzerinde belli belirsiz bir tanıma hissiyle durakladı.

Üzerime düştüğünde silahı önüne getirdi, deprem olmuş gibi titriyordu. Parmağı henüz tetikte değildi.

"O da ne, Vahşi Batı'dan bir Barış Silahı mı?" Miles elleri kalçalarında, Catherine ve benim etrafımda dolandı. "Bu silah hangi yılda yapıldı, 1892'de mi? Son zamanlarda hiç posta arabası soydun mu?"

Donald'ın kolu gevşeyerek yanına düştü ve yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Sen neden bahsediyorsun evlat?"

"Miles, hayır!" Weston tısladı. "Buraya geri gel."

Miles kardeşini görmezden gelerek orta parmağıyla başının arkasını kaşıdı. "Billy the Kid'i tanıyor muydun?" Aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Söylesene, o ısıtıcıyı sana o mu verdi? Hayır, bekle, o *The Outsiders*'dan. Kovboylar tabancalarına ne der? Pops mu?"

Donald Miles'a başka bir dilde konuşan bir uzaylıymış gibi bakarken güvenlik görevlileri yaklaştı.

"Kovboy kim?" Donald zayıf bir sesle sordu. "Neden bana bu soruları sorup duruyorsun?"

"Bilmiyorum, Don. Bana ilginç görünüyorsun. Her zaman 1800'lerde yaşamın nasıl olduğunu merak etmişimdir ve sen de bana bunu anlatacak adama benziyorsun. Oregon Trail'e gittin mi? Dizanterinin en kötüsü olduğunu duydum ve arabanızın dingili kırılırsa unutun gitsin." Elini bir bıçak gibi boğazında gezdirdi. "Bu senin için son, değil mi? Dingil olmadan devam edemezsin."

Muhafızlar açılışlarını yaptılar. Biri Donald'ın kolunu tutarken, diğeri Donald'ı bir boa yılanı gibi arkadan sardı.

Çılgılık atıp çırpınıyor, acıyarak yardım istiyordu. Muhafızlar olabildiğince nazik davranarak onu yüzüstü yere yatırdılar.

Miles dönüp hepimize baktı ve alnını sildi. "Lanet olsun. Bir an için gerildim."

Weston kardeşine başını sallayarak öne doğru itti. "Kendini öldürtebilirdin. Aklından ne geçiyordu?"

Ağzı düğümlendi. "Kimsenin canı yanmasın diye o yaşlı adamın dikkatini dağıtacağımı düşünüyordum. Oldukça iyi bir iş çıkarmışım gibi görünüyor, ha?"

Zarar görmediğini göstermek için kollarını uzattı ve Weston onu kucaklayacakmış gibi uzandı.

Weston bir elini kardeşinin omzuna koyarak, "Sen bir aptalsın," diye homurdandı.

Hiçbir uyarı olmadan, tek bir havai fişek kemiklerimi titretecek kadar yakından patladı. Keskin bir *patlama* sesi gece gökyüzünü kesti.

Miles, panik içinde yuvarlanan gözleri dışında hareketsiz kaldı. Belki de acıydı.

Arka planda gardiyanlar bağılıyor ve kaldırımında itişip kakışıyorlardı ama Miles her seferinde bir dizinin üzerine, yan tarafına düşerken kulaklarındaki kan uğultusuyla boğuklaşıyordu.

"O bir havai fişek değildi," dedim.

Elise, Saoirse, Luca ve Catherine öne atılarak Miles'ın yanına çöktüler. Weston kardeşinin üzerinde durdu ve gözlerimiz buluştu.

"Vuruldu. Miles vuruldu."

Dünya kaosa döndü.

Bölüm Kırk Dört

Catherine

WESTON, Miles'in hastane odasından çıkarken on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Uçurtma gibi uçuyor." Yüzünü ovuşturdu ve inledi. "Kurşunu çıkarmak için onu ameliyata alıyorlar, ama onlara çok düzgün dikiş atmamalarını söyledi çünkü, aynen aktarıyorum, 'Kızlar yara izlerine bayılır'. Kardeşim, o-"

Sözünü kesti ve Elliot tereddüt etmeden en eski arkadaşına sıkıca sarıldı. Elise yan tarafa yerleşerek ikisinin de sırtını aşağı yukarı okşadı.

Miles yaşayacaktı. İyi olacaktı. Kıçına aldığı bir kurşun onu uzun süre durduramazdı. Ama hiçbirimizin nereden vurulduğunu bilmediği uzun, üzücü dakikalar olmuştu. Tek gördüğümüz kandı. Çok fazla kan.

Miles acıdan ve kan kaybından bayılmıştı ve ben Weston'ın parçalanışını izlemiştim. Dizlerinin üzerine çökmüş ve kardeşinin cesedinin başında ağlıyordu. Luca ve Elliot da oradaydı, onunla birlikte diz çökmüşlerdi ama ne söyleyebilirlerdi ki? Yapabilirler miydi?

Onu hastaneye götürene kadar kurşunun poposunun en etli yerine isabet ettiği ve oraya saplandığı tespit edilmedi.

Söylenmeyen şey Miles'ın ne kadar şanslı olduğuydu. Donald Rockford çılgınca bir atış yapmıştı. Birkaç santim daha yukarıdan gelseydi, kıcı yerine omurgasına ya da hayati bir organına saplanabilirdi.

Bunun hepimiz için ağır bir yük olduğundan emindim. Beni etkilediğini biliyordum.

Babam benden telefon numaramı aldıktan sonra etrafta dolaşmadığı için minnettardım. Onunla uğraşmak çok uzak bir köprü olurdu. Bir parçam sadece gitmiş olmasını umuyordu ama mikroskobik bir parçam hala onu dinlemeyi merak ediyordu.

Bir keresinde parmağımı ateşe soktuğumda ne olacağını merak etmiştim ve bunun sonucunda içi irin dolu bir kabarcık oluşmuştu.

Merakımı gidermek her zaman buna değmiyordu.

Miles'ın oda kapısı açıldı ve yatağı bir hemşire tarafından dışarı itildi. Yan yatmış, tüplere ve monitörlere bağlıydı, beline bir battaniye sarılmıştı.

Elimi öptüm ve ona doğru üfledim. "İyi şanslar, Miles."

Bana tembel bir başparmak işareti yaptı. "Teşekkürler Kit. Bebeklere iyi bak.

Bu konuda iyisin, biliyorsun."

Hangi bebeklerden bahsettiğini bildiğimden emin olmak için kardeşini ve Elliot'ı işaret etti.

"Tamamdır. Bebekler emin ellerde," diye söz verdim.

Miles ameliyattan uyandıktan sonra gece bire kadar kaldık. Sersemlemiş ve sinirliydi, ama prognozu iyiydi ve doktor ona her zaman bir yara izi olacağını söyledi, bu yüzden gülümseyerek uykuya daldı.

Evde birlikte duş aldık. İkimizin de fazla enerjisi kalmamıştı, bu yüzden tek yaptığımız sıcak suyun altında birbirimize sarılmak ve üstünkörü bir kese yapmaktı.

Bornozuma sarınarak yatak odamıza doğru yürümeye başladım ama Elliot beni çalışma odasına çekti. Kanepenin yanında durdu, beni önüne aldı, ellerini nemli saçlarımda ve omuzlarımda gezdirdi. Beni kontrol ederken, kollarımı ve yanlarımı sıkarken, parmaklarını omurgamda ve kalçalarımda gezdirirken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Hareketleri daha çılgınca bir hal aldı ve çıplak tenimi görmek için bornozumu açtı.

Ve ona izin verdim. Çünkü buna ihtiyacı vardı ve belki benim de vardı. Ellerin her geçişi bana incinmediğimi hatırlattı. Tek parça halindeydim. Sonunda işler korkutucu olmuştu ama atlatmıştık.

"Seni kaybedebilirdim," diye fısıldadı, sanki korkusunu evrene çok yüksek sesle duyurmak istemiyormuş gibi.

"Birbirimizi kaybedebilirdik ama kaybetmedik." Az önce yaptığı hareketlerin aynısını yaptım, kollarını, yanlarını, sırtını sıktım, sonra atan kalbini iki elimle kapattım. "İkimiz de iyiyiz. Yıkılmadık."

Gözlerini kapattı ve ikiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzöldü. Parmak uçlarımda yükseldim, onları öptüm ve dudaklarımı onunkilere dokundurdum.

"Seni çok seviyorum, Elliot."

Dizlerinin üzerine çöktü, kollarını bana doladı ve yüzünü ortama bastırdı. "Seni ölesiye seviyorum, Catherine. Bu gece olanlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Hayır, hayır." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve başının arkasını kendime yasladım. "Bazen hayat çılgın ve kaotiktir ve onu kontrol edemezsin."

"İstiyorum," diye homurdandı.

"Evet, ama sana bir şey söyleyeyim. Bu gece babam ve Gavin benimle yüzleşirken ilk düşündüğüm şey sana ulaşmam gerektiği idi." Parmaklarımı saçlarına doladım ve bana bakması için başını geriye doğru çektim. "Sen ve ben bizim dışımızda olanları kontrol edemeyiz ama birlikte olduğumuz sürece hayat ne getirirse getirsin üstesinden gelebileceğimizden hiç bu kadar emin olmamıştım."

Nefes verdi, gözleri yarıya indi. "Bundan ben de eminim, tatlım." Göbek deliğimin altına bir öpücük kondurdu. "Sana söylemek istediğim çoğu şeyi çaldın ama aynı fikirde olduğumuzu bilmek beni rahatlattı."

"Ne-?"

Eşofmanının cebine uzandı ve küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı. "Bunun farklı bir şekilde gerçekleşmesi gerekiyordu ve belki de beklemeliyim ama yapamam."

Başımı salladım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Hayır, bekleme."

"Ben değilim." Kutuyu çevirerek açtı ve platin bir bant üzerinde göz kamaştırıcı bir elmas ortaya çıktı. "Catherine Warner, sevgilim, aşkım, seni bu hayatta aldığım her nefeste seveceğim ve seninle birlikte dünyaya geri döndüğümde, açan her çiçekte, meyve veren her tohumda, esen her rüzgârda, yağan her yağmur damlasında ve düşen her kar tanesinde seni seveceğim. Her zaman, Catherine. *Her zaman.*"

"Her zaman," diye kabul ettim sonsuz bir inanç duygusuyla. Ona, bize, birbirimizle yaşayacağımız hayata.

"Benimle şimdi evlenir misin ve beni sonsuza dek sever misin?"

Başımı salladım, ağzımın kenarlarına sinsice bir gülümseme yerleşti. "Evet! Evet, evet, hepsine evet. Mümkün olan en kısa sürede."

"Elbette," diye kabul etti, ayağa kalktı ve beni kollarına aldı. "Seni şimdi benim yapabilecekken neden daha fazla zaman kaybedeyim?"

"Sen asla zaman kaybetmezsin."

Başparmağını yüzüğümün üzerinde gezdirerek ağzını benimkine bastırdı.

"Hayır, yapmazdım."

Verimliliğe inanan bir adamı sevmek
zorundaydım. Ve sevdim de.

P.S. Sen benim sonsuza dekimsin.

Sonsöz

Elliot

İki yıl sonra

BAŞIM. İSA MESİH, benim başım.

Bu berber dükkânı tekrar iş almıyordu. Başım geriye çekildi ve bir tarak alnıma vurdu.

Berber zevkle ciyakladı ve bacaklarımın üzerinde durmak için kucağıma tırmandı. Sonra tarağını saçlarımda gezdirdi, kafa derimi kan çekecek kadar sert bir şekilde kazıdı.

Ve şikayet etmeden yapmasına izin verdim.

Nasıl sevmem? Çok tatlıydı.

Catherine yanından geçti ve minik iblis berberin başını okşadı. "Babana karşı nazik ol. Sana nasıl hayır diyeceğini bilmiyor canım, ama sanırım onu incitiyor olabilirsin."

Joey kaşlarını çattı, alnı kırıştı. Yüzümü yapış yapış küçük ellerinin arasına aldı. "Acıdı mı baba?"

"Birazcık, bebeğim. Sadece birazcık."

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Özür dilerim. Nazik olacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Bacaklarımın üzerinde dengede dururken onun küçük kalçalarını tuttum ve tarağı daha hafif kullanmak için yoğun bir çaba sarf ettim. "Bu çok daha iyi, Jo-Jo."

"Biliyorum. İyi yapıyorum," diye cevap verdi, kendinden yüzde yüz emin bir şekilde.

Kızım için istediğim şey buydu. Her zaman. Kendine güvenmesi ve güçlenmesi, çünkü yanında onu seven o kadar çok insan vardı ki, korkmadan risk alabiliyor ve kendisi olabiliyordu.

Şu ana kadar, neredeyse iki buçuk yaşında olan Josephine March Levy, isminin hakkını veriyordu. Kızımız vahşi ve parlak, sert ve yuvarlanıp giden ama son derece tatlı ve empatikti. Başka yeni yürümeye başlayan çocuk tanıımıyordum ama benimkinin özel bir çocuk olduğunu söyleyebilirdim.

Joey saçımı şekillendirmeyi bitirdi, sonra Catherine onu gece rutinine götürmek için geri döndü. Kafa derimi kontrol ettim, bu kez kan bulamadığıma sevindim.

İşte benim kızım.

Bir yılı aşkın süredir resmen benim olmuştu. Liam yarım ağızla itiraz etmişti ama karısı ilk çocuklarına hamile kaldığında, Jo'yu evlat edinebilmem için haklarını devretmeyi kabul etmişti. Catherine, istediği zaman ona fotoğraf göndermeyi kabul etmişti -ki bu birkaç ayda bir oluyordu, beklediğimizden daha sıkı- ve Liam, eğer isterse bir gün onunla tanışmayı kabul etmişti. Ondan alabileceğimiz en iyi şey buydu, bu yüzden bununla yetindim ve Liam'ın varlığı nadiren aklımdan geçti.

Hayat böyle önemsiz şeylere zaman harcamak için fazla meşguldü.

Catherine artık asistanım değildi ama ofisi benimkinin hemen yanındaydı. Miles'ın da yardımıyla -siktiğimin Miles'ı- Levy Development'ın kâr amacı gütmeyen küçük bir yan kuruluşunu kurmuş, evsizler ve yoksullar için eski evleri onarıyordu.

Yeni işinde mutlu ve tatmin olmuş durumdaydı ve ben de onu yanımda tutarken yolunu bulmasını kolaylaştıran süper dahi gibi hissediyordum.

Asla yeterince Catherine olmadı.

Ona teklif ettikten üç ay sonra evlendiğimizde bile.

Anne babasının, kızlarına aynı şeyi veremedikleri halde torunlarına sıcak ve sevgi dolu davranabildiklerini fark ettiğinde, sinirli gözyaşları arasında ona sarıldığında değil.

Birinci yıl dönümümüzü Paris'te sevişerek, baget ve peynir yiyerek, çarşaflarımıza şarap dökerek ve biraz daha sevişerek geçirdikten sonra değil.

Başka bir çocuk sahibi olma zamanının geldiğine karar verdiğimizde ve iki ay sonra bana ikinci bir çizgiyle çubuğu gösterdiğinde değil.

Banyoya girdim, Joey avuçlarını suya vururken Catherine'in dolmakta olan küvetin yanında diz çöktüğünü görünce kaşlarımı çattım. "Beni beklemeliydin, tatlım. Yerde yatman için hiçbir neden yok."

Ellerini tuttum ve onu yukarı çektim, yuvarlak karnı bana çarpıyordu.

"Ona banyo yaptırmayı seviyorum," diye itiraz etti.

"Birkaç ay içinde ona bol bol banyo yaptıracaksın. Şimdi ben yapayım." Sırf bu amaç için aldığım bankı okşadım. "Buraya otur ve izle, huysuz kız."

"Ben huysuz değilim," diye homurdandı.

Yanağını öptüm ve kulağına fısıldamak için saçlarını yana taradım. "Çok tatlısın, Catherine. Sana huysuz kızların ne olduğunu gösterene kadar bekle."

Titrediğinde onu bankın üzerine ittim ve Joey'nin banyosuyla ilgilendim. Su sıçratıp ortalığı batırdı, beni ve yeri ıslattı ama Catherine haklıydı. Ona hayır demek acı vericiydi. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu ve banyoda su sıçratması benim kitabımda evet demekti.

Joey uyuduktan sonra, Catherine ve ben çalışma odasında kanepeye uzanarak vakit geçirdik. Ben sormadan tişörtünü başına çekti ve

Başı omzumda, bacakları benimkilere dolanmış bir şekilde yatıyordu.

Hamile karnını okşamaktan hoşlanıyordum. İlk seferimizde bunun çoğunu kaçırmıştım ve bunu asla geri alamayacak olsam da, karımın içinde büyüyen küçük çocuğun bir saniyesini bile kaçırmıyordum.

Tekmeleyip kıvranıyor, ayaklarıyla avucuma basıyordu. Catherine konuşmaya başlayınca sakinleşti, ben de sakinleştim.

"Bana huysuz kızların ne olduğunu göstermedin," diye hatırlattı.

"Ah?" Dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. Kumral dalgaları güzel, kızarmış yüzünün etrafına yayılmıştı. "Bunu yapsam iyi olacak."

Şortunu tek bir hareketle vücudundan çıkardım ve yüzümü en sevdiğim yerlerinden birine gömmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Kalın, kremi kalçaları başımın etrafında kilitlendi, parmakları saçlarımı karıştırdı, ruh hali tatlanana ve bana karşı kemiksiz kalana kadar amını yaladım.

Sonra kucağıma tırmandı ve ben onun olgun, güzel göğüslerini emerken ve ulaşabildiğim her yerine dokunurken bana nazikçe bindi.

"Seni seviyorum," dedi dudaklarıma karşı. "Artık huysuz değilim." "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Kıçına bir şaplak attım ve ağzıma aldım, onu doruk noktasına kadar öptüm ve dakikalar sonra kendiminkini de.

Her zamanki gibi birbirimize dolanmış ve sarılmış bir şekilde minderlere uzandık, ikimiz de memnuniyetle ve birbirimizi seçmekle doğru kararı verdiğimizden emin olarak iç geçirdik.

Catherine kalbimin üzerindeki dövmenin izini sürdü. Evlendikten sonra yaptırdığım ilk ve tek dövmeydi. Sürpriz olarak Catherine'i Meksika'ya götürmüştüm ve orada ikimize de en sevdiği sanatçı tarafından dövme yapılmıştı. Benimle eşleşmeyi reddetmişti, bu da *beni* huysuzlaştırmıştı, ama seçtiği şeyi gördükten sonra bunu aşmıştım.

Dövmesi kaburgalarındaydı. Köklerinde benim doğum ayımın çiçeği olan kadife çiçeği yetiştiren işlemeli bir anatomik kalpti.

Akıllarımız aynı hizadaydı. Dövmemde tek bir kasımpatı ve papatya vardı, Catherine ve Joey'nin doğum ayı çiçekleri. Sahip olacağımız çocuklar için yer vardı, ama aynı zamanda olduğu gibi tamamlanmıştı.

Tıpkı benim gibi, Catherine ve Josephine ile tamamlanmış, ancak gelecek diğer her şeyin bonusunu kabul etmeye hevesli.

"Hadi yatağa gidelim, tatlım."

Uykulu gözlerini bana kırptırdı. "Mmm...tamam."

Her gece olduğu gibi bütün kapıları kontrol ettim ve güvenlik sistemini kurdum. Catherine yatakta beni bekliyordu. Odaya girdiğimde yorganı geri çekerek beni yanına buyur etti. Onu kendime doğru çekerek içeri girdim ve ışığı kapattım.

"Yarın yine huysuz olabilirim," diye fısıldadı karanlıkta.

Sırıttım. "Eğer öyleysen, ben de sana aynı muameleyi yapmak zorunda kalabilirim." Güldü ve daha da sokuldu.

Gözlerimi kapattım ve saçlarını okşadım.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde nefesi derinleşti, uyku onu ele geçirdi. Çok geçmeden ben de uykuya daldım, rüyalarında karıma ve kızıma katıldım.

Not: Bana hissettirdikleriniz için teşekkür ederim.

Gerçekten Senin Değil

Miles'ı atlayacağımı mı düşündün? Asla yapamazdım!

Bahar 2024'te geliyor....Şimdi Not So Truly Yours için ön sipariş verin!

<https://mybook.to/NSTY>

Miles Aldrich pek çok şeydir: golden retriever dostu, sorunlu küçük kardeş, başarılı iş sahibi.

Ama kekleri olan huysuz kız için o hiç olmadığı bir şeydir: **sahte erkek arkadaş.**

Çalma Listesi

"YOUR HEART IS A Muscle the Size of a Fist" Ramshackle Glory

"Be My Queen" Seafret

"Idfc" blackbear

"Skyscraper" Demi Lovato

"Wait" M83

"Sky's Still Blue" Andrew Belle

"Loving You" Seafret

"Miracle" Foo Fighters

"Down By The River" Milky Chance

"Lova" Lucky Love

"Story of Love" Bon Jovi

"Heading South" Zach Bryan

"Youth" Daughter

"Wrecking Ball" Miley

Cyrus "I Found" Amber Run

"Heal" Tom Odell

"Party in the USA" Miley Cyrus

"Ekim'de Aşık Olduk" Kırmızı Kız

"Babalar ve Kızları" Boyce Avenue

"Benim Kızım" Joy Oladokun

"Wild Horses" The Rolling Stones

[https://open.spotify.com/playlist/4lopy1CqJYv7LhYCoKD5aD?
si=8db8fe6e105a4021](https://open.spotify.com/playlist/4lopy1CqJYv7LhYCoKD5aD?si=8db8fe6e105a4021)

Eğer daha fazlasını istiyorsan...

ELLIOT SİZE GÖRE Mİ? Cevabınız evetse, sevgilisine aşık olan huysuz, buz kalpli kahramanlarımdan birkaçını önerebilir miyim?

Tersine Düşmek

Şöyle olması gerekiyordu:

Köpek parkında sevimli bir şekilde buluşun, ateşli ve seksi bir ilişki yaşayın, birbirinizi bir daha asla görmeyin.

İşler *pek* de umduğum gibi gitmedi. Parkta **iyi bir İrlandalı** ile tanıştım, ancak planlarımda geri kalanı son derece uygunsuz bir hırsızlık olayıyla altüst oldu.

Plak şirketim, yeni ve en büyük gruplarının solistinin çılgın bir hayranı ya da intikam peşinde koşan öfkeli bir eski sevgilisi olmasından hoşlanmıyor ve beni koruması için bir koruma tutuyor.

Köpek parkındaki seksi İrlandalı mı? Adı Ronan Walsh ve artık benim **büyük, otoriter korumam.**

Taş Gibi Soğuk Notlar

Ona Stone Cold diyorlardı.

Bir zamanlar ona mektup arkadaşım derdim.

Beş yıl önce Callum Rose'a yazdığımda, cevap almayı hiç beklemiyordum. Ne de olsa o gelecek vaat eden bir rock yıldızıydı, ben ise on yedi yaşında utangaç bir gençtim. Yine de cevap yazdı ve **yüzlerce e-posta** aracılığıyla en iyi arkadaş olduk.

Ta ki bilmeden birbirimizin kalbini kırdığımız güne kadar.

Düşmek İçin İnşa Edildi

Dominic Cantrell neredeyse ben hayatta olduğumdan beri ünlü, ancak **karanlık ve değişken bir gizem** olarak kalmaya devam ediyor.

Dominic turnedeyken onun halkla ilişkilerini yürütmek için neden işe alındığımı biliyorum. Tecrübemden dolayı değil, neredeyse hiç tecrübem yok. Güvende olduğum için. Sade, sessiz, utangaç, **fazlasıyla kıvrımlı**, onun dikkatini dağıtmayacağım.

Hesaba katmadığım şey Dominic'in dikkatimi dağıtmasıydı. Ona bu kadar çekilmemeliydim. Benim için çok yaşlı, çok kapalı ve kesinlikle çok öfkeli, ama ben çok **uzun zamandır iyi bir kızdım**.

Neden birazcık kötü olamıyorum, özellikle de rock yıldızı fantezim beni yozlaştırmaya bu kadar istekliyen?

Yazarın Notu

AWWWW.... HAKLI MIYIM?

Buz gibi bir adamı dize getirmeyi seviyorum ama yeni favori hikayemi ortaya çıkardım: buz gibi adamın minik bebeğin üzerinde erimesi.

Umarım Elliot'ın Catherine ve Joey yüzünden dağılmasını sevmişsinizdir. Onların hikayesini yazarken çok iyi vakit geçirdim!

Belki bazen fazla eğlenceli? Bazı... dağınık sahneleri yazarken, çılgın bir kadın gibi kopyalayıp yazar sohbet grubuma yapıştırıyor ve ne düşündüklerini soruyordum. Laura Lee, Alley Ciz ve CoraLee June'un her damlasına katılacağını bilmeliydim. (Ne yaptığımı gördünüz mü?)

Betalarım Jen ve Alley'e harika yorumları ve fikirleri için teşekkür etmeliyim.

Editörüm Monica'ya ve düzeltmenim Rosa'ya kelimelerimi güzelleştirdikleri için teşekkür ederim.

Her iki kapağım için de Kate Farlow'a teşekkür ederim. Sanırım sonunda mükemmel bebek ayakkabılarını bulduk!

Siz okuyucularıma teşekkür etmeden bu yazıyı bitiremem. Bu seriyi çılgınlar gibi benimsediniz. Düzenlemeler, TikTok'lar, mesajlar, yorumlar... Hiç böyle bir coşku görmemiştim ve bu bana gerçekten ilham veriyor. Hikayelerim ve bu dünya için heyecanlandığınız için teşekkür ederim!

Julia Hakkında

JULIA WOLF çok satan bir çağdaş aşk romanı yazarıdır. Büyük kalpleri olan kötü çocuklar ve güçlü, bağımsız kadın kahramanlar yazıyor. Julia romantizmi yazmayı sevdiği kadar okumayı da seviyor. İster okurken ister yazarken, duyguların yükselmesini ve sıcaklığın kavurucu olmasını seviyor.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve her seferinde bir kitap okuyarak yavaş yavaş romantik bir okuyucuya dönüştürdüğü sabırlı kocasıyla birlikte yaşıyor.

Web sitemi ziyaret edin:

<http://www.juliawolfwrites.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.